TAMARA McKINLEY

Autoarea romanelor: ULTIMUL VALS AL MATILDEI, SUB SEMNUL BLESTEMULUI şi ÎN VÎRTEJUL TIMPULUI

Secrete de familie

Tamara McKinley

SECRETE DE FAMILIE

Tamara McKinley

SECRETE DE FAMILIE

Traducere: MARIA NICOLAE - DUMITRESCU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
McKINLEY, TAMARA
Secrete de familie / Tamara McKinley; trad.: Maria Nicolae - Dumitrescu. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN (10) 973-629-113-8; ISBN (13) 978-973-629-113-5

I. Nicolae - Dumitrescu, Maria (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: **ARETI ANASTASESCU**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **FLORIAN BULMEZ**

WINDFLOWERS
Copyright © 2002 by Tamara McKinley
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la S.C. TIPARG S.A. Piteşti

Dedic această carte oamenilor pe care i-am întîlnit în timpul călătoriilor mele prin Australia, oameni fără de care n-aş fi reuşit niciodată să surprind adevărata culoare şi căldură a ţinuturilor australiene din Teritorii*. Lui Charlie şi soţiei sale de la *Blue Gum Café,* mulţumiri pentru minunatele mici dejunuri. Patronului şi clientelei hotelului *Charleville* – pentru că mi-au oferit multe povestiri şi o reală percepţie asupra vieţii din Never Never. Proprietarilor de le *Gowrie Station* pentru ospitalitatea lor şi nenumăratele ceaiuri. Muzeului *Jondaryan Woolshed Historical* şi *Park Association* pentru şansa de a restitui gloria acelor zile din trecut cînd lîna australiană era rege! Şi la sfîrşit, dar nu în ultimul rînd, băieţelului care mi-a inspirat această povestire. Nu ţi-am ştiut niciodată numele, dar mi te imaginez trăind mult după ce ne-am despărţit!

---

* Termen care, în Canada şi Australia, desemnează zonele din interiorul ţării (n.r.).

Motto:

Visam că-n timp ce hoinăream pe-afară
Golaşa iarnă s-a preschimbat în primăvară.
Şi mii multicolore anemone, şi viorele
Şi bumbişori se înălţau de sub pământ
Înveşmîntîndu-l într-o constelaţie de stele,
Niciodat' apunînd.

P.B. Shelley (1792–1822)

Prolog 1936

Mizeria şi sărăcia cruntă din Domain, de lîngă Sydney, rămăseseră cu aproape un an în urma lor pe cînd Ellie călărea spre nord către Gregory Downs, împreună cu tatăl său. Dîra de praf şerpuia ca o panglică roşie sîngerie peste cîmpurile goale, pentru a se pierde în ceaţa arzătoare ce-i ademenea şi mai adînc în necunoscut. Dar, cu bani în buzunar şi cai de călărit, acum înaintau mai uşor decît în urmă cu cîteva luni, cînd bătuseră drumurile pe jos, pe urmele cangurilor.

Se aflau pe nesfîrşita întindere către Cloncurry cînd Ellie observă zidul de nori la orizont, undeva în urma lor.

– Se pare că se apropie o furtună mare! spuse ea. Mai bine ne-am grăbi înainte să ne prindă din urmă! ...

Tatăl său, John, se întoarse să privească peste umăr la norii care clocoteau pe cerul de un galben straniu.

– Ar trebui să ajungem la Curry înainte să înceapă.

Ellie se încruntă:

– Nu vom reuşi! spuse ea hotărît. Curry se află la o distanţă de cel puţin două zile călare şi furtuna nu o să aştepte atîta timp.

– Atunci, să-i dăm bice! zise el strîngînd hăţurile şi îi zîmbi cu o voioşie forţată. Dacă se va dovedi că n-o putem face, atunci va trebui să găsim un adăpost şi s-o lăsăm să treacă.

Ellie se uită la chipul lui frumos şi disperarea pe care i-o producea lipsa de simţ practic a acestuia spori. Peste numai cîteva săptămîni va împlini paisprezece ani şi totuşi el părea hotărît să o trateze în continuare ca pe un copil. Fata auzise despre furtunile cumplite care izbucneau aici ca din senin şi intuia că şi el era la fel de înspăimîntat ca

ea. „Măcar dacă ar recunoaşte-o, îi trecu prin minte. Dacă măcar de data asta m-ar asculta, ca să putem scăpa cu viaţă."

– Unde, mai exact? ripostă Ellie nerăbdătoare. Nu există niciun deal sau vale, ori vreo grămadă de stînci pe aici, şi nici nu avem timp să căutăm.

Privirea ei scrută împrejurimile dezolante. Drumul presărat cu bolovani se întărise sub stratul de praf care îl acoperea, iar cei cîţiva copaci ofiliţi, uscaţi de arşiţă ofereau puţin adăpost sub crengile lor înnegrite. Cei mai apropiaţi munţi păreau nişte urme de degete undeva, departe.

– Găsim noi pe undeva! replică el cu încăpăţînarea obişnuită.

Ochii căprui ai lui Ellie îl priviră grav pe sub şuviţele încîlcite de păr.

– Zic că ar trebui să ne apucăm de săpat acum dacă vrem să avem vreo şansă. Furtunile de praf sînt ucigătoare şi nu e bine să ne punem cu ele.

Ochii negri ai lui John căpătară o expresie de gheaţă.

– Ai ascultat prea multe poveşti de groază cît ai umblat prin Longreach! pufni el. Oi avea tu treisprezece ani şi mergi pe patruzeci şi cinci, dar nu ştii chiar totul!

Ellie se mişcă în şa, în timp ce el privi înapoi, spre orizontul întunecat. Vîntul îşi schimbase direcţia, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine. Crescătorul de vite aborigen, Snowy White, o avertizase cît de înşelătoare pot fi aceste fenomene. Îi descrisese foarte amănunţit cum îi ademeneau pe călătorii naivi într-un fals sentiment de siguranţă, înainte de a-şi dezlănţui forţele cumplite.

John Freeman îşi trase borul pălăriei pînă deasupra ochilor negri.

– O să mergem mai departe! spuse el cu o hotărîre ce

părea să nu mai lase loc pentru niciun alt argument. Furtuna este la mile distanță și, după cum arată, își schimbă cursul. Întoarse capul încărunțit spre dîra de praf din depărtare, care se pierdea spre nord, către orizontul îndepărtat, și dădu pinteni calului. Să mergem!

– Ei bine, mie nu îmi place cum arată! ripostă ea cu încăpățînare, îndemnîndu-l pe Clipper să meargă la trap. Wang Lee mi-a povestit că pe un amic de-al său l-a prins. A murit prea repede ca să-l mai poată salva cineva! Plămînii îi erau plini de praf. Wang Lee zicea că, în situații d-astea, moartea vine într-o secundă. Pocni din degete. Pur și simplu așa!

– Mai tacă-ți gura cu chinezoiul ăla al tău și mînă! John își îndemnă calul, care alerga într-un trap chinuit, după ce aruncă o ultimă privire peste umăr, către orizontul clocotind, iar Ellie îl urmă fără tragere de inimă. E timpul să nu mai pleci urechea la tot ce spun bucătarii chinezi și crescătorii de vite băștinași! Ar cam trebui să începi să ai încredere în mine, în schimb! mîrîi el. Oi fi eu un tip de la oraș, dar am ajuns pînă aici fără sfaturile altora și o să ajungem și la mătușă-ta Aurelia.

Ellie tăcuse, știind că mîndria tatălui său fusese destul de afectată și n-avea niciun rost să se certe cînd el reacționa așa!

Lunga lor călătorie, de cînd plecaseră din Sydney, fusese cumplită pentru amîndoi, dar mai ales pentru el, un om care nu știa nimic despre Teritorii și trebuia să mai și aibă grijă de fiica sa. Abia supraviețuiseră datorită ajutoarelor de șomaj și tichetelor de subvenții, dar era greu să găsească de lucru și știa că tatăl său fusese pe punctul de a ceda nervos puțin înainte de a se îmbarca, în sfîrșit, la Gowrie Station, pentru cursa anuală spre Longreach. Ellie își trase borul pălăriei peste ochi ca să

se ferească de lumina orbitoare şi parcurseră următoarele două ore într-o liniște apăsătoare.

Cerul era întunecat, dar vîntul mai scăzuse din intensitate şi o tăcere înfiorătoare îi înconjura acum. O tăcere prevestitoare de rău, fără niciun ciripit de pasăre, nici măcar țîrîit de greier, ori bîzîit de muște. Ellie nu-şi mai putu păstra neliniștea doar pentru sine:

– Furtuna se apropie, tată! spuse ea, încercînd să-şi ascundă tulburarea. Ar fi mai bine să găsim un adăpost pe aici. Arătă spre vest, către îngrămădirea de stînci şi canioane care se înălțaseră deasupra cîmpiei ca urmare a unei erupții vulcanice ce avusese loc cu foarte mult timp în urmă. Dealurile albastre şi roşii erau nişte bătrîne stînci monolitice, lipsite de vegetație, iar pămîntul din jurul lor, brăzdat de crevase adînci şi de obstacole de piatră, ascuțite ca o lamă şi înconjurate de prundiş. Ellie se înfioră, în ciuda arşiței copleşitoare a cîmpiilor fără urmă de vînt, pentru că ştia că era nevoie de foarte mult curaj ca să treacă prin aceste sinistre, întunecate canioane.

John dădu din cap.

– Prea periculos! spuse el scurt. Caii or să-şi rupă picioarele. Să mai mergem puțin şi o să vedem dacă se mai domoleşte. Poate că o să găsim adăpost de partea cealaltă.

Neliniştea lui Ellie spori cînd observă apropierea furtunii:

– Nu avem timp! se răsti la el. Ar fi mai bine să găsim unul pe undeva acum.

– Ai să faci cum îți spun eu! replică tatăl. Faci o dramă din asta, la fel ca maică-ta. Mişcă-te! ordonă el.

Ellie îşi muşcă buza de jos pentru a-şi stăpîni riposta mînioasă. Nu semăna deloc cu Alicia şi nu era corect ca tatăl ei să facă o astfel de comparație. Dar dacă nu vor

găsi un adăpost aici, vor fi prinşi în cîmp deschis atunci cînd furtuna va lovi.

– Nu mai sînt un afurisit de copil, tată! strigă ea. De ce nu mă asculţi măcar o dată?

John călărea ţeapăn ca un băţ cu privirea aţintită către orizontul gol. Nu dădu niciun răspuns. Niciun semn care să arate că măcar o auzise.

Arşiţa devenise de nesuportat şi liniştea mai apăsătoare pe măsură ce lăsau dealurile vulcanice departe, în urma lor, îndreptîndu-se spre cîmpiile vaste. Ellie, din ce în ce mai îngrijorată, arunca priviri spre John. Cum să-i spună tatălui că decizia lui nu era bună, că ar fi trebuit să o asculte, că ar fi trebuit să găsească un adăpost printre canioanele acelea încă de acum două ore? Pentru că acolo nu era nimic. Nici măcar o umbră. Hotărîrea lui încăpăţînată de a-şi asuma controlul îi devenise prea cunoscută în ultimele luni şi Ellie ştia că mîndria nu-i va permite să bată în retragere. Şi-ar fi blestemat zilele dacă ar fi lăsat ceva aşa de stupid precum o mică furtună de praf să-l oprească, chiar dacă asta i-ar ucide pe amîndoi.

Dimineaţa se scurgea încet şi Ellie trebui să-şi ţină bine pălăria cînd vîntul se înteţi. Cu bărbia afundată în guler, privea în jur, la praful care începuse să se învîrtă în trombe, iar vîntul îi mîna din spate, împingîndu-i înainte, către orizontul gol. În cele din urmă reuşi să-şi liniştească poneiul speriat şi înfruntă teroarea care le dădea tîrcoale. Cerul, acum galben, era brăzdat de fulgere, iar norii se rostogoleau din ce în ce mai aproape. Vîntul urla ca un cîine dingo, măturînd cîmpiile, punînd la pămînt tot ceea ce întîlnea în cale. Copacii erau smulşi din rădăcini şi aruncaţi în sus, spre cer, ca nişte beţe de chibrit. Tufişurile de spinifex* se rostogoleau peste cîmpie şi praful roşiatic

---

* Iarba-porcului-spinos, plantă cu frunze aciculare, specifică ţinuturilor deşertice din Teritorii (n.t.).

se înalța spre sud ca o imensă draperie, blocînd totul în urma lui. Se aflau într-o mare încurcătură și nu se întrezărea nicio cale de scăpare.

Ea se străduia acum să-l liniștească pe Clipper, strîngînd hățurile, își îndesă pălăria într-un buzunar al salopetei grosolane, apoi se întinse pe grumazul calului cînd vîntul încercă să o smulgă din șa.

– Dă-te la o parte!

John striga, încercînd să acopere șuierul vîntului. Îi smulse hățurile și trase încăpățînatul animal într-un șanț nu prea adînc, aflat de-o parte a drumului. Era doar un făgaș săpat de ape în timpul anotimpului umed, dar singurul adăpost posibil în clipele acelea. Săriră de pe cai, străduindu-se să-și liniștească animalele, în timp ce perdeaua de praf se năpustea spre pămînt, coborînd asupra lor cu un bocet prevestitor de moarte.

Țipătul lui Ellie se pierdu în furtună. Frîul calului îi fusese smuls din mîini și picioarele i se tîrau acum pe pămînt, făcînd-o să se clatine în vîrtej ca o păpușă de cîrpă. Simți că John o prinde de marginea salopetei, o trage spre el și îi strînge disperat mijlocul, în timp ce vîntul se repezea în spatele lor. Apoi se afla în brațele sale, apucîndu-l strîns cu mîinile, în timp ce el se străduia să o țină. O bufnitură care îi tăie respirația o izbi de pămînt și simți cum erau tîrîți peste grohotiș. Urletul furtunii îi răsuna în urechi și îi amorțea simțurile. Praful o orbea, amenințînd să o sufoce, umplîndu-i nasul și ochii, năclăindu-i limba. Ellie se agăță de tatăl său, îngrozită, pe cînd el lupta să se țină lipit de pămîntul care părea hotărît să-i respingă.

Orice noțiune a timpului și a direcției dispăruse cînd se găsi țintuită la pămînt, sub el. Cu ochii strînși, își îngropă fața în haina lui și se strădui să respire, în timp

ce vibrația vocii lui îi străbătea trupul. Dar cuvintele lui îi erau măturate departe în vreme ce lumea se închidea, se întuneca şi se umplea de praf înțepător, înăbuşitor. Bolovanii cădeau şi se rostogoleau, bubuind, către ei, înainte să-şi continue goana smintită. Pietrele erau azvîrlite la fel de repede şi de ucigătoare ca nişte gloanțe. Vegetația pitică se închircea, purtată apoi de negura învolburată. Crengile şi rămurelele îi biciuiau în trecere, țepii ascuțiți le sfîşiau hainele şi carnea ca nişte animale sălbatice. Demonul urlător al vîntului părea hotărît să-i revendice cu orice preț, smulgîndu-le părul şi hainele, rostogolindu-i mai departe, peste pămîntul gloduros. Pentru prima oară în viața ei, Ellie începu să se roage.

Joe şi Charlie îşi luaseră rămas-bun de la cei din Wila Wila Station şi se îndreptau acum spre est, către Richmond. Auziseră că un crescător de vite de acolo avea nevoie de ajutor ca să-şi strîngă turmele aflate de-a lungul coastei, iar şansa de a vedea pentru prima oară oceanul era o perspectivă atrăgătoare pentru doi gemeni de şaptesprezece ani. Lunile lungi de hoinăreală pe drumuri, de dormit prost şi de strîns bonurile de ajutor de şomaj luaseră sfîrşit. Atrăgătoarea activitate de strîngere a cailor sălbatici la Wila Wila le adusese cai, haine curate şi bani în buzunare. Nu era de mirare că adrenalina îi grăbea astfel.

Joe îşi trecu mîna peste barba țepoasă. Ca oricărui brunet, aceasta îi crescuse mai repede decît lui Charlie, iar el detesta mîncărimea pe care i-o provoca. Rînji către fratele său, observîndu-i țepii din bărbie şi părul blond care se ondula deasupra gulerului.

– Cred că a sosit vremea să ne bărbierim şi să ne tundem! spuse el. Arătăm ca două haimanale.

Charlie rîse:

– S-au dus zilele alea, amice! Cred că fetele or să se țină după noi cînd vom ajunge în Richmond. Ochii lui albaştri jucau în orbite, un rînjet molipsitor i se lăți pe chip şi peste urmele lăsate de vreme pe la colțurile ochilor şi ale gurii. Asta-i viața, nu-i aşa?

Joe îi zîmbi şi el:

– Ai dreptate, prietene.

Parcurseseră un drum lung de la cocioaba dărăpănată, rămasă în urmă, în Lorraine. Un drum lung de la anii cumpliți de sărăcie şi mare suferință cînd îşi văzuseră părinții îngropați şi ferma reintrată în posesia proprietarului.

Îşi îndreptă atenția spre Satan şi apucă bine frîul cînd murgul îşi puse în minte să se lupte cu zăbala. Se străduise să-l îmblînzească la Wila Wila, dar armăsarul era încă destul de sălbatic ca să provoace tulburări printre ceilalți cai, aşa că îl alesese pentru drum. Lunga călătorie către Richmond putea fi un bun prilej să se cunoască mai bine unul pe celălalt şi să ajungă la un compromis. Satan încă îşi mai muşca zăbala şi încercă să se smulgă din mîinile lui Joe care-i acopereau ochii, dar tînărul îşi dădu seama că animalul se ştia înfrînt şi, pur şi simplu, îşi arăta resentimentele.

– Socot că s-ar cuveni să mi-l laşi mie! zise Charlie, plimbîndu-şi estimativ privirea ochilor lui albaştri peste pielea de culoarea castanei şi capul mîndru. I-arăt eu lui imediat cine-i şeful.

Pe Joe îl dureau încheieturile mîinilor de cît ținuse frîul întins şi îşi cam pierduse răbdarea. Charlie pusese ochii pe Satan încă de la început şi, evident, nu uitase că Joe avusese norocul să-l îmblînzească, motiv pentru care fusese răsplătit.

– Satan este al meu! spuse el hotărît. O să se liniştească în curînd.

Charlie îşi trase borul pălăriei în jos şi strînse frîul.

– Hai să plecăm. Avem cale lungă de făcut. Dădu pinteni calului negru, îndemnîndu-l la galop de-a lungul cîmpiei, cu ceilalți cai alergînd în urma lor.

Satan scutură din cap, cu nările fremătînde şi urechile ciulite, continuînd să lupte cu zăbala şi încercînd să o ia la fugă. Joe i-o slăbi şi îi mîngîie botul în încercarea de a-l linişti. Richmond se găsea la cel puțin o săptămînă de mers călare şi nu avea niciun rost să-l lase pe Satan să se distrugă. Se încruntă cînd o pală fierbinte de vînt trecu peste cîmpuri şi îi umflă cămaşa, înainte să dispară cu o neaşteptată prevestire de rău. Uitîndu-se în jur, observă că cerul se întunecase, acoperit de nori purpurii, iar soarele aproape dispăruse dincolo de o perdea care se întindea dinspre sud. Copacii solitari păreau monumente împietrite, profilîndu-se în lumina de un galben straniu, iar munții din depărtare se îngrămădeau ca înaintea unui atac.

– Să fiu al naibii! murmură el. Asta da frumusețe!

Charlie se afla deja departe, şirul său de cai ridica praful într-un nor roşu, dar Joe îşi dădu seama că va încetini destul de curînd cînd va observa ce se petrece la orizont. Îndemnă caii să meargă la galop uşor, Satan mai slăbi apăsarea pe zăbală dînd din cap, iar ceilalți, adulmecînd mirosul furtunii ce se apropia, lungiră pasul. Joe privi spre fratele său care se îndepărta, apoi se uită în jur.

– Acolo! strigă Joe, arătînd spre o îngrămădire de stînci. Adăposteşte-te! Vocea lui, purtată peste cîmpurile pustii, răsuna ca un ecou în liniştea stranie care prevestea apropierea furtunii.

Grămada de stînci se înălța din cîmpie, țîşnind spre cer într-o încîlceală încremenită de roşu şi negru. Copacii crescuseră agățați de povîrnişuri şi smocuri de iarbă răsăriseră ici-colo, dar în rest locul era la fel de sterp ca şi cîmpia, cu sol argilos ce aluneca sub picioare şi stînci atîrnînd amenințător şi aruncînd umbre lungi.

– Pe acolo! spuse Joe, preluînd conducerea şi indicînd adîncul întunecat al canionului, printre stîncile ameninţătoare. Se lăsase o linişte ciudată, în vreme ce cerul întunecat acoperea pămîntul şi lumea se învăluia în penumbră.

Băieţii descălecară şi caii îşi căutară drumul printre bolovani şi pe solul argilos, zgomotul copitelor răsunînd în liniştea grea. Joe îi călăuzi printr-o trecere îngustă şi îi orientă pe panta spre peşteră. Îşi dădu seama că avuseseră noroc, deoarece intrarea în peşteră era situată pieziş faţă de furtuna ce se apropia şi părea să fie singurul adăpost pe multe mile.

Gura peşterii era enormă şi-şi îndemnară caii mai departe în întuneric. Urme mititele de labe le spuneau că şi alte animale se adăposteau acolo, iar mirosul de guano, foşnetele de deasupra capetelor şi cîrîiturile trădau existenţa unei colonii de lilieci. Joe şi Charlie priponiră imediat caii şi legară frîiele de un stîlp de piatră din mijlocul peşterii.

Charlie aprinse un chibrit şi scrută întunericul printre umbrele ce dansau.

– Se pare că negrii tăietori de lemne au fost primii pe-aici! murmură el cînd flăcăruia anemică lumină picturile străvechi de pe peretele peşterii. Cît de mare crezi că este?

Joe ridică din umeri şi se duse la Satan ca să-l mîngîie pe spate. Calul tremura şi transpira pe măsură ce apropierea furtunii răsuna în peşteră.

– Destul de mare ca să ne ofere adăpost, dar mai bine am sta cu ochii pe animale. Ar putea face ca tot locul ăsta să se prăbuşească dacă trag prea tare de stîlp.

Charlie îşi răsuci o ţigară.

– Or să fie bine! murmură el în felul lui. Caii sălbatici sînt obişnuiţi cu furtunile.

– Afară, poate! replică Joe. Cred că n-o să le prea placă să stea închişi aici. Trase păturile de sub şei şi acoperi capetele cailor, îi bătu uşor pe crupă, să-i liniştească, verifică pripoanele şi i se alătură lui Charlie la gura peşterii.

Stătură acolo şi împărţiră ţigara, urmărind furcile de lumină azvîrlindu-se asupra pămîntului.

– Doar un ticălos amărît ar sta acolo, spuse Joe, urmărind perdeaua de praf care se rotea peste cîmpie spre sud. Toţi nenorociţii ăia de copaci sînt smulşi şi azvîrliţi cît colo. Nu ţi-ar plăcea să fii prins în aşa ceva.

Charlie fumă restul de ţigară.

– Socotesc că sîntem norocoşi că am găsit locul ăsta. Aruncă chiştocul de ţigară şi rînji cînd îl văzu luat de vînt. Dar n-aş fi avut nimic împotrivă dacă m-ar fi prins – îţi poţi închipui ce viteză ai prinde? Trebuie să fie ca şi cum ai zbura.

Joe înălţă o sprînceană neagră:

– Daaa, sigur! spuse tărăgănînd vorbele cu un accentuat sarcasm. Mai vino tu cu nişte nenorocite idei d-astea prosteşti, Charlie. Trebuie să fii nebun să-ţi închipui că poate fi amuzant să te înhaţe aşa ceva.

Îşi privi fratele şi observă ochii strălucitori şi expresia plină de admiraţie. Nu încăpea îndoială, Charlie îşi forţase adesea norocul. Părea să nu aibă nicio teamă, niciun simţ al pericolului. De fapt, gîndi el rînjind, niciun afurisit de simţ a ceva!

Vîntul urla ca o zeitate prevestitoare de rău prin tunele şi grote, făcînd caii să freamăte şi să se zbată în pripoane. Satan rotea ochii, arătînd albul globilor, îşi lipise urechile de cap, fornăia pe nările dilatate şi lovea cu copitele în podeaua peşterii. Joe se duse să-i liniştească, pe el şi pe ceilalţi cai, purtîndu-şi mîna cu blîndeţe peste greabănele tremurînde. Sălbatici sau nu, aceşti cai erau

înspăimîntați și el știa că, dîndu-le o șansă cît de mică, ar lua-o la goană.

Vîntul se întețea, urlînd prin canioane, smulgînd pietre, copaci și iarbă în calea sa, în vreme ce vîrtejurile treceau peste pămînt. Praful cobora într-un văl roșu înțepător, orbitor, acoperind puțina lumină și umplînd fiecare crăpătură în drumul său. Joe surprinse emoția lui Charlie. Amîndoi stăteau în picioare la intrarea în peșteră, cu brațele întinse spre cerul care clocotea, parcă bravînd furtuna – să vină și să-i ia.

– Vezi? strigă Charlie, cînd pălăria zbură înapoi și părul blond îi biciui fața. Ți-am zis eu că e rost de o vijelie pe cinste?

Joe era gata să-i dea dreptate, cînd vîntul își schimbă brusc direcția și aproape că-l smulse din loc. Îl apucă pe Charlie de cămașă și-l trase în peșteră.

– Sfinte, a fost cît pe ce! Mai bine dă-te înapoi înainte să te mătur.

Ochii albaștri ai lui Charlie străluciră de emoție.

– Și ce dacă? strigă el, smulgîndu-se să se elibereze și se îndreptă spre gura peșterii. Nu am fost niciodată purtat de vînt.

Joe îl apucă de mînă și-l trase de la margine.

– Nu fi atît de prost! îi strigă, împingîndu-l la adăpostul bolovanilor și ghemuindu-se lîngă el.

Charlie îl îmbrînci.

– Nu ai niciun haz! protestă el. E doar o furtună.

Joe nu se obosi să-i răspundă. Oricum, Charlie nu ar asculta de rațiune – nu cînd se afla în dispoziția aceea.

Vîntul lovea pereții exteriori ai ascunzătorii lor, urlîndu-și furia pe cînd se avînta spre ei, și zguduia pămîntul pînă în adîncuri. Timp de cîteva momente n-a mai fost posibil să vorbească sau să vadă, deoarece vîntul își

schimbă din nou direcția, purtînd vîrtejul de praf și întunericul în adăpostul lor, parcă hotărît să-i smulgă de-acolo. Cei doi frați ședeau cu genunchii strînși la piept, cu brațele încolăcite deasupra capetelor și fețele îngropate în haine, cuprinși de falsa noapte. Șuierul vîntului se întrecea cu nechezatul cailor, în vreme ce furtuna de praf izbea gura grotei. Urletele ei ricoșau din pereți și se răsuceau adînc prin tunele cu un geamăt profund ce părea să fugărească undele de șoc chiar prin ei.

Se ghemuiră unul în altul ca să se încălzească. Erau cuprinși de același amestec de teamă și emoție, în timp ce furtuna vuia în jurul lor. Cumplita vibrație îl făcu pe Joe să se înfioare. Nu era mîndru de frica ce-l domina, dar înțelese că venea din aceea că aflase cît de prețioasă era viața și cît de mult își dorea să supraviețuiască pentru a vedea ce-i pregătise viitorul. Dar mai știa și că, dacă i s-ar oferi prilejul, Charlie ar ispiti destinul, luînd acest amestec de teamă și euforie pe care le împărtășeau acum și folosindu-l ca o sfidare în fața pericolului. Erau ei frați gemeni, dar erau foarte diferiți și, uneori, atitudinea nechibzuită a fratelui său îl speria mai mult decît orice furtună. În ceea ce-l privește pe Charlie, el și-ar fi dorit mereu să trăiască la limită, să trăiască clipa, fără să-i pese de consecințe.

„Poate că Charlie are dreptate! gîndi el. Poate chiar nu mai am niciun haz. Dar nu mai sîntem copii. Mergem pe optsprezece ani. E sigur că odată cu vîrsta vine și maturitatea? Vremea cînd devenim responsabili pentru acțiunile noastre?“ Își îngropă capul în mîini și gîndurile îi zburară la proprietatea pe care o vor avea într-o zi. La caii și vitele pe care le vor strînge pe pășuni verzi și la casa de țară în care se vor întoarce în fiecare seară. Nu

trebuia să fie foarte mare acest loc la care visa, ci doar ceva pe care să-l poți numi „acasă".

Charlie se înfioră cînd vîntul rece se strecură prin gura peşterii. Asta era viață adevărată. Asta însemna să trăiască. Era o parte a emoției la care rîvnise atîta vreme în cumplitele şi nesfîrşitele zile ale adolescenței sale, cînd totul părea să fie doar sărăcie şi muncă grea. Rînji şi regretă imediat cînd praful îi umplu gura şi scrîşni printre dinți. Scuipîndu-l, îşi îngropă capul mai adînc şi îşi imagină viitorul. Un viitor călărind peste cîmpii cu caii sălbatici, parcurgînd distanțe mari în căutare de noi aventuri, noi oameni, noi locuri. Ținutul ăsta era făcut pentru oameni ca el. Oameni pentru care nu exista un „acasă", care deschideau noi drumuri pentru alții şi care erau făuriți dintr-o plămadă care îi făcea legendari.

Nerăbdarea îi dădea tîrcoale în timp ce vîntul îi pătrundea prin haine şi se întinse ca să simtă libertatea sălbatică a acelui vînt şi să i se alăture în goana lui nebună peste cîmpii. Ştia totuşi că încă nu era momentul potrivit. Mai avea multe de făcut mai întîi şi, pentru moment, ar trebui să fie mulțumit să-şi urmeze fratele în acțiunile sale mai chibzuite.

Habar nu aveau cît de mult stătuseră ghemuiți în spatele bolovanilor reci, în întuneric, dar în vreme ce şuieratul vîntului pierdea din intensitate, furtuna de nisip părea să se mai fi liniştit. Ridicară capetele şi ascultară. Furtuna se îndrepta spre nord, încă suflînd cu putere, încă urlînd şi gemînd adînc, continuînd drumul distrugător pe deasupra cîmpiei pustiite, dar pentru ei pericolul trecuse. Se tîrîră afară din ascunzătoare, scuipînd praf, frecîndu-se la ochi. Cu mult noroc, scăpaseră.

Caii se cabrară cînd le luară păturile de pe cap. Verificîndu-i, descoperiră că un roib avea o tăietură la picior – poate se lovise de peretele de piatră, dar rana nu părea adîncă şi Joe ştia că se va vindeca repede. Satan roti ochii, iar albul globilor licări în întuneric. Întinse buza de sus şi încercă să-i apuce mîna lui Joe cînd tînărul îi potrivea căpăstrul. Charlie rîse, adrenalina încă îi mai alerga prin sînge.

– N-ai să-l domesticeşti niciodată pe ticălosul ăsta! spuse el. Mai bine lasă-mă pe mine. I-arăt eu lui imediat!

Joe atinse uşor nasul catifelat de culoarea castanei şi mîngîie şuviţa albă de pe fruntea semeaţă.

– Nu poţi să baţi un cal ca să deprindă bunele maniere! vorbi el pe un ton tărăgănat. A lovit fin'că e speriat. O să înveţe cînd o fi pregătit. Nu vreau să-i ucid cu totul instinctul sălbatic.

Charlie fornăi dispreţuitor şi înghiţi o porţie zdravănă de apă din bidon.

– Pun pariu cu tine că ţi-l aranjez într-o singură zi! Ce zici de asta? Ochii lui albaştri străluciră, dar zîmbetul larg, ispititor, părea forţat.

Joe recunoscu nevoia lui Charlie de a demonstra că e un bărbat mai bun – cel mai puternic şi mai aventuros dintre ei, considerînd că-i revine acest drept doar pentru că era mai mare cu o oră şi cu doi centimetri mai înalt decît el. Era o scenă obişnuită, una care se jucase de cînd îşi putea aminti el. Doar că de data aceasta miza era prea mare şi nu avea de gînd să renunţe. Scutură din cap:

– Satan e al meu şi aşa va rămîne. Nu încape niciun pariu, Charlie! spuse el categoric.

Charlie dezlegă frîiele din jurul stîlpului de piatră şi duse caii spre gura peşterii.

– Vom vedea! ripostă el.

*

Ellie deschise ochii. Era aproape îngropată în haina tatălui şi greutatea trupului lui o apăsa, împiedicînd-o să respire.

– Tată?

Îl împinse, încercînd să se mişte, dar descoperi că era imobilizată. Luptîndu-se să respire, intră în panică, neprimind niciun răspuns de la tatăl său.

– Tată! spuse ea, de data asta mai ferm, dîndu-i un ghiont puternic în abdomen. Dă-te la o parte! Mă striveşti!

Dar John rămase întins deasupra ei, cu pulpanele hainei fluturînd în bătaia vîntului care mai alerga peste cîmpiile pustii. Ellie se zvîrcoli şi îl împinse, cuprinsă de o groază cumplită care făcu să-i bată inima de să-i spargă pieptul cînd îşi dădu seama că nu-i putea auzi respiraţia.

– Tată! strigă ea. Tată, trezeşte-te!

Spaima o făcu să prindă puteri ca să-l împingă mai tare. John se rostogoli şi rămase în ţărînă. Faţa lui era cenuşie, acoperită cu dîre de sînge închegat amestecat cu praf. Avea gura deschisă într-un strigăt mut, iar ochii rămăseseră aţintiţi spre cer.

– Tată! şopti ea, acoperindu-i gura cu degetele tremurînde. Nu mai luă în seamă lacrimile şiroindu-i pe stratul de praf ce-i acoperea mîinile cînd îngenunche lîngă el şi îi atinse faţa rece. Capul lui se răsuci într-o parte şi fata tresări la vederea unei găuri acolo unde fusese tîmpla. Nu! strigă ea. Nu mă poţi părăsi aici. N-o să te las. Trezeşte-te! Trezeşte-te! Îl zgîlţîi, îl înghionti, îl pălmui, plîngînd, conştientă totuşi că toate acestea nu vor fi de niciun folos.

John zăcea acolo, liniştit şi tăcut ca tot ce-l înconjura. O mînă îi rămăsese întinsă într-o parte, cu palma desfăcută către cer şi degetele îndoite, ca şi cînd i-ar fi făcut semn să o apuce. Ellie se prăbuşi la pieptul lui şi

şuvoiul nestăvilit de lacrimi lăsă urme prin praful ce-i acoperise haina.

– Nu poţi să mori! suspină ea. Nu te las! Îşi lipi obrazul de pieptul lui fără viaţă, lovindu-l cu pumnii într-un ultim efort disperat de a-l readuce la viaţă.

Dar nu se întîmplă nimic, nicio mişcare nu îi ridică şi nici nu îi coborî pieptul, iar prin gura deschisă nu trecu nicio suflare. Sleită de puteri, se prăbuşi lîngă el, pradă disperării. El era tot ce avea. Şi acum murise.

Soarele se afla aproape la zenit cînd ea ridică, în cele din urmă, capul, acceptînd realitatea. Îşi privi tatăl, atît de lipsit de personalitate şi de culoare în moarte, aşa de tăcut şi de distant – ca un străin. Îl sărută pe obraz.

– Te iubesc! şopti ea. Ştiu că nu ai vrut să mă părăseşti. Ellie îşi şterse lacrimile cu degetele. Dar mi-e frică, tată. Nu ştiu ce să fac.

Îngenunche lîngă el şi privi către pustietatea nesfîrşită. Furtuna şterse orice urmă a drumului pe care îl urmaseră şi puţinii copaci supravieţuitori ai cumplitului atac fuseseră goliţi de frunze. Caii dispăruseră. Nu se auzea nimic, niciun nor bine-venit de praf nu vestea apariţia vreunui călător. Chiar şi păsările păreau că o părăsiseră.

Ellie tremura în pofida brizei calde care se strecura prin praf. Nu se simţise niciodată atît de singură, ori atît de mică şi de neînsemnată. Se tîrî mai aproape de tatăl său. Privirea ei scrută orizontul aparent nemărginit căutînd un reper familiar în bătaia soarelui aflat chiar deasupra capului său descoperit şi în cele din urmă, departe, în zare, zări urmele purpurii asemenea unor degete a ceea ce presupunea că ar fi dealurile din Cloncurry. Într-un tîrziu se simţi destul de puternică încît să-şi poată privi tatăl şi se înfioră. Muştele începuseră deja să roiască în jurul capului, înnegrind rana, tîrîndu-se pe lîngă ochi şi gură. Ştia că va trebui să găsească curajul să-l îngroape,

deoarece moartea atrăgea animalele care se hrăneau cu hoituri. Văzuse asta în timpul călătoriei lor, deşi tatăl se străduise să o ţină departe de asemenea orori. Îşi aminti grămezile de zdrenţe şi oase care fuseseră cîndva nişte oameni plecaţi în căutarea a ceva mai bun decît o moarte umilitoare. Ciuguliţi de ciori şi sfîrtecaţi de cîinii dingo, deveniseră cei uitaţi şi neplînşi. Tatăl său merita ceva mai bun decît atît.

Ellie închise ochii.

– Adio, tată! şopti ea.

Ridicîndu-se îşi recuperă pălăria din buzunarul salopetei şi trase adînc aer în piept. Nu-i ajuta la nimic să-şi plîngă de milă. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede dacă voia să supravieţuiască. Privi în sus. Un stol de ciori se rotea, ca un nor negru, pe cerul amiezii.

– Căraţi-vă! strigă ea, fluturînd pălăria în direcţia lor. Căraţi-vă! N-o să fie al vostru!

Privi în jur, cuprinsă de panică şi frustrată. Caii dispăruseră şi odată cu ei şi boccelele în care-şi ţineau cele necesare. Nu avea cu ce să sape, nimic ca să sperie păsările. Într-un acces de furie, rosti toate înjurăturile pe care şi le aminti, în timp ce, cu o piatră ascuţită, începu să scobească pămîntul în jurul trupului tatălui său. Era cumplit de greu ceea ce făcea şi blestemă tot ce o înconjura, pe cînd soarele se îndrepta spre asfinţit şi ciorile se strîngeau, iar groapa părea să se încăpăţîneze să rămînă mică.

Arşiţa era nemiloasă. Transpiraţia i se evapora din piele pe măsură ce setea creştea. Continua să sape mormîntul tatălui său. Amintindu-şi sfatul unui crescător de vite aborigen, luă o pietricică netedă şi o puse sub limbă. Nu era convinsă că va reduce în felul ăsta cumplita nevoie de apă, dar era singura soluţie pînă cînd ar găsi vreun ochi de apă sau un pîrîu. Trebuia să-şi îngroape

tatăl înainte de căderea nopții. Soarele era acum mai la vest, pregătindu-se pentru o ultimă izbucnire glorioasă, înainte de a se face nevăzut. Îi mai rămîneau doar două ore pînă avea să se întunece.

În cele din urmă Ellie se opri. Groapa era destul de adîncă, dar unghiile i se rupseseră şi o durere cumplită o săgeta pînă în adîncul ochilor. Îngenunche lîngă tatăl ei pentru ultima dată şi îi încrucişă braţele pe piept. Cu un oftat plin de remuşcare, îi scotoci prin buzunare. Nu găsi prea multe. Îşi vînduse ceasul şi portofelul din piele de şarpe cu cîteva luni în urmă ca să aibă ce mînca. Dar mai găsi cîte ceva, plus două fotografii. Se aşeză şi se uită la instantaneele îndoite şi destul de decolorate ale mamei sale, Alicia, surprinsă că tatăl ei le mai păstrase după ce nevastă-sa fugise cu un petrolist texan şi îi lăsase să se descurce singuri. În clipele acelea realiză că tatăl său nu încetase niciodată să o iubească pe Alicia, crezînd mereu că şi ea îi iubea îndeajuns încît să se întoarcă.

– Oh, tată! suspină ea. Nu s-a mai întors niciodată.

Îndesă fotografia şi banii în buzunarul salopetei grosolane şi îşi şterse lacrimile. Tatăl nu fusese niciodată în stare să înţeleagă ce nemernică egoistă fusese mama ei, dar nu era ea în măsură să o judece. Fiindcă, în ciuda înţelepciunii străzii dobîndite în Domain şi care o maturizase prematur, încă mai considera că lumea adulţilor era mult prea complexă pentru a înţelege cu adevărat ce se întîmplă între bărbaţi şi femei.

Începu să împingă înapoi pămîntul în groapă, acoperind mai întîi picioarele, apoi trupul şi, în fine, partea cea mai grea – faţa. După ce mormanul de pămînt cafeniu îl acoperi complet, îşi dădu seama că groapa prea puţin adîncă ar putea fi lesne răscolită de cîinii dingo. Furtuna adusese mult pietriş şi bucăţi de rocă argiloasă şi curînd avu destule pietre ca să ridice un morman considerabil

deasupra mormîntului improvizat. „Nicio lespede, nici măcar o cruce nu va marca locul!“ gîndi ea cu tristețe.

– Şi acum ce urmează? murmură fata, îngenuchind. Nu mai fusese la nicio înmormîntare pînă atunci, dar dorea să procedeze cum era mai bine pentru bărbatul minunat care avusese atîta grijă de ea şi care îi fusese alături în cele mai grele momente ale scurtei sale vieți. Începu să recite Tatăl nostru, singura rugăciune pe care o ştia, dar cuvintele păreau să se potrivească situației şi apoi era sigură că Dumnezeu nu se va supăra dacă nu făcea lucrurile chiar aşa cum s-ar cuveni.

În cele din urmă se ridică.

– Amin! şopti ea.

Mormîntul părea aşa de mic, atît de izolat în imensitatea pustietății care o înconjura încît se îndoia că îl va mai putea găsi vreodată. Privi spre locul în care se profilau, în lumina portocalie a asfințitului, dealurile din Cloncurry şi porni într-acolo. Un mîrîit slab o făcu să tresară. Se uită înapoi, cu ochii holbați de groază. Era o cățea dingo slabă, cu blana galbenă ca şi pămîntul, care îşi mişca nervos smocul alb din vîrful cozii în semn de avertisment. Nu era singură. Stătea în fața ei, pregătită de atac şi răbdătoare, cu puii lîngă ea.

Ellie privi în ochii care o fixau fără să clipească. Prin gura întredeschisă şi printre dîrele de salivă, îi zări dinții. Adună cîteva pietricele şi începu să arunce spre animale, strigînd cît putea de tare în speranța că le-ar putea speria.

Dingo se retrase puțin şi se aşeză. Nu mai era mult pînă să se întunece. Putea să aştepte.

Caii erau încă agitați din cauza furtunii şi Satan se dovedise greu de strunit, în timp ce gemenii părăseau canioanele stîncoase, îndemnîndu-i înapoi, spre cîmpie.

– Ar trebui să ne grăbim, Joe! spuse Charlie, apropiindu-se. Am pierdut aproape o nenorocită jumătate de zi din cauza furtunii şi treaba aia n-o să ne aştepte pe noi.

Satan nu era singurul afectat de furtună, gîndi Joe. Iar Charlie, bineînţeles, se grăbea.

– Lasă caii să se liniştească mai întîi. Dacă îl pun pe Satan în faţă, o să o ia la goană ca fulgerul şi ceilalţi n-or să fie în stare să ţină pasul cu el.

Merse la trap, păstrînd acelaşi ritm, ţinînd strîns frîul şi genunchii lipiţi de trupul calului.

Charlie îşi trase pălăria peste ochii lui albaştri, scrutînd cîmpia care se întindea dinaintea lor.

– Dacă o ţii tot aşa, vorbi el tărăgănat, o să pierdem slujba aia.

– Încetează cu văicăreala asta! ripostă Joe. Drumul este prea greu şi nu or să reziste. Aşa nu o să ajungem nicăieri. Mergem destul de repede.

Charlie rămase tăcut, dar Joe îşi dădea seama că nerăbdarea îi creştea. Se vădea după umerii lui, după articulaţiile albite ale degetelor ce strîngeau frîiele şi în zvîcnetul slab al maxilarului, abia vizibil prin barba nerasă. Totuşi, gîndi Joe, nicio slujbă nu merită să-ţi frîngi gîtul pentru ea şi dacă Satan şi-ar descătuşa întreaga-i energie, treaba asta putea deveni chiar o realitate! Soarele era sus pe cer cînd, în cele din urmă, Joe îl lăsă pe Satan să o ia la galop. Uriaşul cal asudase, dar smucind din cap cu mişcări scurte îi dădea de înţeles că nu mai era iritat, iar ceilalţi cai păreau să găsească cum că ritmul era bun.

– Ai auzit? spuse Charlie după o vreme.

Joe încuviinţă, scrutînd cu privirea împrejurimile.

– Da! murmură el. Probabil e doar un cîine dingo.

Charlie dădu din cap cînd sunetul răsună din nou peste cîmp.

– N-am auzit niciodată pînă acum un cîine dingo să facă aşa un zgomot. Parcă ar fi mai degrabă o femeie.

Joe rîse:

– Ai numai femei în afurisita aia de minte, amice! Nu ai mai văzut una de multă vreme şi începi să ai halucinaţii. Totuşi, cînd sunetul straniu se auzi din nou şi liniştea îl înghiţi, el se încruntă. Cred că ar trebui să vedem despre ce este vorba. Dacă-i o femeie, atunci trebuie să fie în mare pericol.

Charlie îşi trecu degetele prin păr şi îşi puse pălăria.

– Mi-aş fi dorit să fi avut timp pentru o baie şi pentru un bărbierit! spuse el, cu o grimasă de regret. Probabil că miros ca un cîine dingo.

– Nu cred că o să-i pese prea mult! replică Joe. Doar nu te duci la dans.

Îşi zîmbiră unul celuilalt şi se îndreptară spre sud, într-acolo de unde li se păruse că venise sunetul. Slujba din Richmond putea să mai aştepte pînă a doua zi.

Groaza de la început a lui Ellie fu înlocuită de recea hotărîre de a supravieţui. Aruncatul cu pietre şi strigătele aveau un efect prea slab asupra cîinelui dingo şi se simţea din ce în ce mai sleită, iar setea cumplită o împiedica să gîndească limpede. Gîfîia, stînd şi înfruntîndu-şi inamicul tăcut în aşteptare.

Căţeaua dingo se întinsese, cu botul pe labe. Ţinea urechile ciulite şi privirea ochilor galbeni era neclintită, iar puii se zbenguiau în jurul ei.

Ellie era conştientă că soarele se pregătea să apună şi că trebuia să facă ceva înainte de a fi prea tîrziu. Pentru că un dingo vînează noaptea. Ochii lui văd în întuneric şi simţul mirosului îi permite să-şi descopere prada chiar la mare distanţă. Nu exista niciun loc în care să se ascundă.

Cățeaua lătră la ea peste capetele puilor prea jucăuși, înainte de a se întinde pe o parte ca să le dea să sugă. Ea nu se temea de întuneric. Avea destul timp ca să-și hrănească puii înainte de a porni la vînătoarea nocturnă, iar prada ei era ușor de prins.

Ellie se dădu un pas înapoi. Apoi unul, și încă unul. Pulsul i se accelera și își murmura sieși, în timp ce încerca să-și domolească spaima, străduindu-se din răsputeri să nu cedeze ispitei de a o rupe la fugă. „Dacă alerg, o să mă urmărească. Dacă alerg, o să mă urmărească!" repeta ea printre dinții care-i clănțăneau. Era o mantra. O ajuta. Încă un pas înapoi, în urma celuilalt, apoi un altul și încă alți doi. Cățeaua se ridică, cu urechile ciulite. Puii se răspîndiseră pe lîngă ea. O urmărea pe Ellie, fără ca privirea ochilor galbeni să părăsească silueta în retragere. Ellie își tîrî picioarele mai departe, și mai departe, atentă la ochii galbeni. „Dacă i-ar distrage ceva atenția! gîndi ea disperată. Dacă s-ar ivi orice alt vînat. Unde dracului erau afurisiții ăia de iepuri cînd aveai nevoie de ei?" Praful se ridica de sub cizmele fetei pe cînd se retrăgea. Arșița soarelui de după-amiază îi ardea spatele, dar cățeaua rămînea în alertă.

Se împiedică de un pietroi și se clătină, pierzîndu-și echilibrul. Străduindu-se să se ridice, o durere ascuțită o fulgeră în gleznă. Expiră cu un geamăt cînd simți ceva tare în buzunarul jachetei. Ignorînd durerea, se ridică anevoie, dar își îndreptă imediat atenția asupra cîinelui.

Ochii galbeni o fixau, descotorosindu-se în același timp de pui. Coada era lăsată în jos, spatele arcuit: luase poziția de atac. Ellie scotoci în buzunar și scoase darul de adio al lui Wang Lee. Era singura șansă, una de care uitase – pînă ce căzuse. Depărtă hîrtia de mătase și deschise cutia. Scoase un oftat de ușurare cînd văzu că nu se spărsese. Ținu micuța oglindă în lumina soarelui și

îndreptă fasciculul de lumină orbitoare direct spre ochii femelei dingo. Animalul scutură din cap şi se feri.

Ellie mişcă oglinda, rugîndu-se ca soarele să stea mai mult pe cer decît intenţiona s-o pîndească dingo. Răsuci bucata de sticlă strălucitoare pînă cînd prinse din nou lumina soarelui şi o dirijă chiar în ochii aceia galbeni. Căţeaua se trase înapoi, cu urechile lăsate şi coada între picioare. Gheboşată, se întoarse şi se îndepărtă.

Ellie tremura atît de rău, că abia se putea ţine pe picioare. Mai rămase totuşi o vreme pe loc pînă ce cîinele şi puii săi se pierdură în nemărginirea cîmpiei şi numai după ce deveniră nişte puncte îşi permise să aprecieze că se putea considera salvată.

Joe prinse o fulgerare scurtă undeva în depărtare, dar ar fi fost greu să spună din ce direcţie, iar acum, deoarece şi ţipătul încetase, nu mai rămăsese niciun reper. Îl struni pe Satan. Armăsarul sufla greu, transpiraţia i se prelingea de-a lungul grumazului şi pe flancuri, din pricina cursei nebuneşti peste cîmpii. Joe îşi scoase pălăria şi îşi şterse sudoarea de pe faţă cu mîneca.

– Poţi să vezi ceva? întrebă el gîfîind.

Charlie miji ochii şi scrută orizontul:

– Nimic lucitor! mormăi el. Şi aveam prilejul să salvez o don'şoară în primejdie.

Joe privi gînditor împrejur, potrivindu-şi gulerul cămăşii şi străduindu-se să tragă o gură de aer răcoros din briza ce se stîrnise odată cu apropierea apusului. Cineva se afla acolo, undeva, dar ar fi putut călări o zi întreagă şi tot ar fi fost posibil să treacă pe-alături la o milă distanţă. Cîmpiile din depărtare erau prea vaste şi, odată cu venirea nopţii, un călător singuratic putea să dispară pur şi simplu. Descălecară de pe caii obosiţi şi-i conduseră în pas lejer.

– O fi fost doar vreun vagabond care şi-a descărcat energia! murmură Charlie. Licărirea pe care ai văzut-o, mai mult ca sigur că era sticla lui cu grog şi acum doarme dus.

– Nu cu mult timp în urmă am străbătut aceste meleaguri pe urmele cangurilor, amice. Poate că n-om fi avut noi bani să cumpărăm grog, dar îţi mai aminteşti ce pustiu era? Cît de nesfîrşită era această pustietate! Zic că ar trebui să încercăm să-l găsim. Ca să fim siguri că nu-i vreun şarlatan.

Ochii verzi îi întîlniră pe cei albaştri. Îşi aminteau de nopţile în care se înghesuiseră în adăposturi de pînză ce păreau să nu mai poată face faţă ploii. De drumurile făcute pe jos, de-a lungul multor mile, prin arşiţa greu de suportat, pînă la următoarea secţie de poliţie, pentru amărîtele bonuri de ajutor. Nimic nu se putea compara cu frăţia dintre ei şi tîlharii cu care se întîlniseră. Hotărîrea lor de a găsi de lucru şi avîntul tineresc îi băgaseră în multe buclucuri. Petrecuseră cîteva nopţi într-o celulă, la poliţie, după ce fuseseră prinşi în tren călătorind fără bilet. O bătaie la care participase îl lăsase pe Charlie aproape fără simţire vreme de douăzeci şi patru de ore. Fuseseră şi lungi şi nesfîrşite zile fără hrană, fără adăpost şi fără lucru.

– Am avut şi ceva vremuri mai bune, nu-i aşa? Joe scrută depărtările şi zări un nor de praf ridicîndu-se. Ca adunarea turmelor spre Curry şi goana calului sălbatic. Fac casă bună. Se dezmetici brusc, cu privirea aţintită spre orizont. Acolo! spuse, arătînd în direcţia respectivă. Cineva stîrneşte praful!

Cizmele lui Ellie ridicau praful în vreme ce se îndrepta spre ceea ce spera ea să fie Cloncurry. Nu avea nici cea mai mică idee despre cît de departe putea fi, dar

nu se temea, pentru că străbătuse multe mile pe jos în ultimul an şi era obişnuită cu asta. Doar singurătatea părea să o copleşească pe măsură ce se lăsa întunericul, căci pentru prima oară în viaţa ei se simţea cu adevărat singură. Îl avusese întotdeauna pe tatăl său cu care vorbea, se plimba, căruia îi împărtăşea tristeţile, şi durerile, şi suferinţele pricinuite de cutreieratul pe drumuri. Acum nu mai avea pe nimeni.

Setea era cel mai aprig duşman. Mersese aproape o zi întregă fără să bea nimic, iar acum avea limba umflată şi nu mai putea strînge suficientă salivă ca să scuipe pietricica rămasă în gură. Plimbîndu-şi limba peste buzele uscate, se uită căutînd vreun semn care să indice un rîu subteran, un ochi de apă sau o adăpătoare. Puterile îi secaseră. Nu se vedea nimic în afară de cîţiva copaci piperniciţi, ici-colo, drumul prăfuit şi lumina muribundă a soarelui roşu.

Arşiţa încă licărea în depărtare, în vreme ce iarba ca de hîrtie foşnea şi arborii de cauciuc se ofileau. Tîrşîitul picioarelor sale era ca un sunet înfundat în sălbăticia nemărginită, însoţit doar de bîzîitul enervant al muştelor şi de croncănitul ocazional al unui corb. Apoi liniştea atotcuprinzătoare fu sfîşiată de un alt sunet şi ea se opri brusc. Ferindu-şi ochii de lumină, se uită la siluetele întunecate ale celor doi călăreţi care veneau dinspre apus.

Bucuria de a fi fost găsită fu temperată de prudenţă. Petrecuse prea multe luni în Domain ca să mai poată avea încredere în cineva, mai ales în străini. Se aplecă şi ridică de jos o piatră grea. Nu avea unde să fugă şi nici unde să se ascundă, dar dacă intenţionau să-i facă vreun rău, atunci nu ar ezita să lupte. Îi urmări descălecînd şi îşi dădu seama că nu erau mult mai în vîrstă decît ea. Unul era brunet, celălalt blond. Arătoşi şi bine făcuţi şi, evident, obişnuiţi cu viaţa în Teritorii. Totuşi, era mai

bine să nu-i lase să afle că este fată. Nu ar fi pentru prima dată cînd ar fi nevoită să joace această şaradă şi căpătase destulă experienţă cînd participase la activitatea din sezonul strîngerii turmelor. Îşi îndesă pălăria mai mult peste părul aspru, încîlcit, îndreptă umerii şi-i înfruntă:

– Numele meu este Ed. Voi cine sînteţi?

Două perechi de ochi o priviră cu uimire. Ochii albaştri îi aminteau de mare, ceilalţi – de verdele ierbii din timpul iernii.

– Fir-ar să fie! pufni cel blond. Şi cam ce-ar putea face pe-aici un ciot mic ca tine, aşa, de unul singur?

– Treaba mea! ripostă ea, străduindu-se să stea dreaptă, cu toată înălţimea ei de un metru şi jumătate. Şi nu-s deloc mic. Am aproape paisprezece ani. Ellie prinse privirea neîncrezătoare pe care o schimbară cei doi şi îşi dori pentru a mia oară să fi fost mai înaltă – era atît de jenant să fii scund, nimeni nu te ia în serios. Înălţă bărbia. Cine sînteţi voi? repetă ea.

– Eu sînt Joe, iar el este fratele meu, Charlie. Socoteam că ai avea nevoie de ceva ajutor, dar de vreme ce crezi că eşti chiar atît de mare, poate că ar trebui să ne vedem de drum.

Ellie observă licărirea ironică din ochii de culoarea smaraldului şi consideră că i-ar fi de folos să-i zîmbească la rîndu-i. Dar nu putea alunga cu totul neaşteptata presimţire că această întîlnire îi va schimba cumva cursul întregii sale vieţi – o presimţire a unor umbre îndepărtate pe care totuşi le putea vedea.

1

Treizeci şi patru de ani mai tîrziu Claire se luptă cu roata de rezervă şi după ce o puse, în cele din urmă la loc îşi îndreptă spatele şi privi în depărtare, pe şoseaua pustie. Milele nesfîrşite ale domeniului din Queensland se întindeau dinaintea ei, arşiţa dănţuind în valuri la orizont. Nu mai văzuse nicio maşină de cîteva ore şi, deşi era perfect capabilă să schimbe o roată, i-ar fi prins totuşi bine un ajutor. De aceea nu putea suferi meleagurile astea, era prea pustiu şi prea multă singurătate. După cinci ani petrecuţi în Sydney, se obişnuise cu oamenii, cu zgomotul şi agitaţia vieţii de oraş.

Era într-o dispoziţie proastă. Îşi şterse petele de transpiraţie de pe faţă. Părul blond, lung i se lipea de gît şi rochia mini, atît de netedă de dimineaţă, cînd o îmbrăcase, acum era mototolită toată. Nu prea era un mod de a sărbători absolvirea Colegiului Veterinar şi, dacă ar fi fost după ea, s-ar fi aflat de mult pe plajă cu prietenii ei, în loc să stea aici, în mijlocul acestui ţinut al nimănui. Dar somaţiile de acasă, de la Warratah, nu puteau fi ignorate. Mătuşa Aurelia îi spusese clar că era timpul să-şi clarifice atitudinea şi să pună capăt înstrăinării de familie. Şi nimeni nu se putea certa cu Aurelia. Nu şi dacă aprecia liniştea.

Îşi răsuci părul într-un nod inestetic şi îl prinse cu o agrafă, apoi bău o gură bună de apă. Sticla fusese pe scaunul de lîngă şofer şi apa era neplăcut de caldă. Dar prinsese şmecheria şi în curînd fixa ultimul şurub şi cobora cricul. Aruncînd uneltele în spatele dubiţei, urcă la volan şi porni motorul. Dubiţa era un Holden vechi şi verde, pe

care tatăl său îl cîştigase la o licitaţie din Burketown. Arăta ca o ruină, dar mecanicul de la Warratah îi schimbase motorul şi acum torcea ca o pisică, în ciuda ruginei care se ivea pe sub vopseaua scorojită şi a portierelor din spate care trebuiseră să fie legate de mînere ca să nu se deschidă. Primise multe oferte de a o decora cu margarete şi cu simbolul „Ban the Bomb", dar le refuzase. Era destul de rău că trebuia să o conducă prin traficul din Sydney fără să pară că ar face parte din caravana unui circ.

Claire opri motorul şi-şi aprinse o ţigară. Gîndurile la casă şi la familie o năpădiră din nou şi acum, că se afla la doar cîteva zile distanţă de Warratah, o încerca un amestec ciudat de emoţii. Va fi plăcut să revadă vechile meleaguri. Să inspire parfumul încrengăturii galbene de lămîi şi portocali şi al trandafirilor care se căţăraseră peste vechea casă. Mama sa, Ellie, avea o pasiune pentru trandafiri şi în nopţile blînde mirosul lor umplea casa. Dar îşi aminti şi de atmosfera tensionată dintre ei toţi în aceşti ultimi cinci ani şi ştia că această somaţie de a se întoarce acasă era o încercare a mătuşii Aurelia de a îndrepta lucrurile. Gîndul o nelinişti, fiindcă întrebările pe care şi le tot punea trebuiau să primească pînă la urmă un răspuns şi nu ştia dacă era pregătită. Hotărîse că viaţa sa va fi la Sydney. Acolo avea prieteni şi după Crăciun va accepta o ofertă de lucru într-un cabinet veterinar de prestigiu. Umbrele care o bîntuiseră odinioară fuseseră aproape izgonite şi nu i-ar fi făcut nicio plăcere întoarcerea lor.

Aruncă mucul de ţigară, băgă în viteză şi reveni pe şosea. Nu mai era aceeaşi ţărăncuţă naivă care părăsise Warratah cu ani în urmă şi, în pofida ramurii de măslin oferite de mătuşa ei, ştia că asta nu va fi o întoarcere acasă prea uşoară. Însă era destul de înţeleaptă ca să-şi

dea seama că nu putea să fugă la nesfîrşit. Sosise vremea să înfrunte adevărul, oricît de dur era.

Ellie avusese o noapte agitată. Nu-i plăcea să doarmă singură, dar soţul ei plecase la strîngerea anuală a turmelor şi casa pustie părea să răsune acum, că Leanne şi Claire părăsiseră căminul. Stătea întinsă pe pat, în întuneric, ascultînd scîrţîitul lemnăriei bătrîne şi oftă, întrebîndu-se cu mirare cînd oare trecuseră atîţia ani. I se părea că abia sosise la Warratah – un copil slăbuţ, doar cu cîteva haine zdrenţăroase pe ea şi un ponei bătrîn – şi iată că acum se apropia cea de-a patruzeci şi opta ei aniversare şi era stăpîna uneia dintre fermele cu cele mai multe turme de vite din Queensland-ul de Nord.

O năpădiră fantomele trecutului şi renunţă să mai adoarmă. Dînd la o parte cearşaful, se strecură din patul imens de alamă şi se duse desculţă pînă în bucătărie. Aici era centrul casei, locul unde copiii se jucaseră şi îşi făcuseră temele, în vreme ce bărbaţii discutau despre prăsilă, despre vreme şi despre preţul vitelor. Aşteptînd să fiarbă apa, observă cît de ordonat era acum totul acolo unde, altădată, se găseau de-a valma cizme de călărie, în colţ, un morman de rufe murdare într-un coş, lîngă boiler, jucării şi cărţi aruncate, lăsate acolo unde căzuseră. Ce zile fericite! gîndi ea cu nostalgie.

– E semn de bătrîneţe dacă ai început să te plîngi cît de curat este totul! murmură ea ţîfnoasă, turnîndu-şi apă fierbinte peste ceai şi adăugînd două linguri pline cu zahăr. Sorbi o înghiţitură şi se strîmbă.

A-ţi vorbi sieşi era un alt semn specific vîrstei, dar se surprinsese făcînd asta destul de des în ultima vreme. Adevărul este că-i lipseau fetele. Îi era dor de flecăreala lor entuziastă şi de energia lor, chiar şi de certurile lor aprinse. Era prea multă afurisită de linişte.

Privi în jur prin bucătărie, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată, în ciuda multelor, numeroaselor ore pe care le petrecuse acolo. Pereții din lemn și tavanul erau înnegriți de fum de la vechea plită pe care o înlocuiseră cu cinci ani în urmă, iar linoleumul era crăpat și se decolorase, ajungînd din galben la un fel de crem-pal. Solida masă de bucătărie și scaunele, făcute la un atelier de tîmplărie, fuseseră zgîriate de-a lungul anilor, folosite și răsfolosite de copii și văcari, iar dulapurile erau deșelate și aveau nevoie de un strat nou de vopsea. Chiuveta era veche, iar frigiderul nu mai corespundea, perdelele se decolorau la ferestre și deși fusese ispitită de reclamele din reviste să-și cumpere o garnitură de bucătărie nouă și modernă, preferase să lase lucrurile așa cum erau. Ăsta era căminul ei, aici se simțea în largul său.

Fără să se gîndească anume, trecu din bucătărie în vestibulul pătrat din fața casei și deschise pe rînd ușile dormitoarelor de pe fiecare parte. Erau patru în total, adăugate pe măsură ce trecuseră anii și crescuseră copiii. Camera ei dădea spre arborii de cauciuc și spre pîrîu, iar perdelele de muselină atîrnau peste plasele de la ferestre, atenuînd strălucirea luminii după-amiaza. Patul mare umplea aproape camera, iar baldachinul contra țînțarilor îi conferea un aer exotic. Pe bufetul uzat erau aliniate fotografii, desene cu cai se înșirau pe pereții de lemn și podeaua lăcuită strălucea pe sub carpetele din blană de oaie.

Ellie închise ușa încet, zîmbind. Era refugiul lor, singurul loc, în toată nebunia aceea a unei forfote continui, în care puteau să evadeze și să se regăsească.

În camerele fetelor aproape că nu mai rămăsese niciun semn că ele ar fi locuit vreodată acolo. În afară de cîteva jucării și cărți nu se mai vedea nicio urmă a celor peste douăzeci de ani pe care îi petrecuseră în încăperea

aceea. Ellie netezi cuverturile cîrpite, umflă pernele şi îşi trecu degetele peste cărţi şi peste trofeele de călărie. Leanne era femeie măritată acum, cu propria ei casă, iar Claire... Claire era proaspăt absolventă, cu un viitor strălucit la oraş şi cu un stil de viaţă pe care Ellie îl putea doar bănui. De-abia îşi mai vorbiseră în ultimii cinci ani şi ea realiză cu tristeţe că fiica ei cea mare îi devenise străină.

Iritată de gîndurile negre, închise uşile, luă un pulover din cuier şi ieşi afară, pe verandă. Era încă întuneric, luna era sus pe cer, stelele se vedeau atît de clar şi de strălucitoare încît părea că ar fi de-ajuns să întinzi mîna şi să le atingi. Ellie inspiră adînc parfumul trandafirilor amestecat cu mult mai pămîntescul miros al cailor, al vitelor şi al solului mănos. Traiul la Warratah era tot ce-i trebuia, anotimpurile succedîndu-se aproape fără să bagi de seamă, în timp ce alte vite se năşteau, erau însemnate şi duse la păşunat, înainte de a fi adunate în turme, selectate pentru prăsilă sau pentru stocare.

Oftă, privind în întuneric, spre păşunile despre care ştia că se întind în depărtare, mult mai departe decît putea ea să vadă. N-ar fi părăsit niciodată acel loc, acel prea iubit colţ din Queensland care îi fusese şi mamă şi tată, cea mai mare parte a vieţii sale. Hrănise pămîntul cu sudoarea sa şi cu sîngele celui ce-i fusese cel mai apropiat. Îi ceruse puterea şi curajul aşa cum nicio fiinţă umană nu o făcuse vreodată.

Balansoarul se învechise, tălpile scîrţîiau sub greutatea ei. Şedea acolo pe verandă, cu ceaiul care se răcea, pîndind răsăritul care aducea culoare şi căldură. Albul fantomatic al ierbii devenea argintiu, iar roua strălucea ca milioane de diamante în lumina dintîi. Arborii de cauciuc aruncau umbre dese pe pămîntul roşu din ţarcurile vitelor şi pîrîul lucea asemenea cositorului printre pîlcurile de sălcii plîngătoare şi tufişurile de iarba-porcului-

spinos. Zîmbetul său era de plăcere, dar şi de tristeţe cînd realiză cît timp trecuse de cînd văzuse pentru prima dată domeniul din Warratah şi, în vreme ce şedea acolo, în lumina palidă, simţi fantomele trecutului revenind – şi acum nu mai puteau fi ignorate.

Băieţii îi dădură apă şi se apucară să facă focul.

– Hei, dar ce-avem aici? murmură Joe străpungînd întunericul cu privirea.

Ellie se întoarse şi ţipă ascuţit de bucurie:

– Clipper! Eşti teafăr. Alergă spre poneiul care venea spre ea, cu cel gri în urmă, şi îşi aruncă braţele în jurul grumazului lui. Oh, Clipper, oftă ea cu nasul în pielea prăfuită, am crezut că te-am pierdut şi pe tine.

– Hei, ia-o mai uşor. E doar un prăpădit de ponei bătrîn.

Ellie se întoarse către Charlie:

– O fi prăpădit pentru tine, dar este tot ce am! strigă ea.

– Iertare pentru ce am zis! dădu înapoi Charlie şi se întoarse să-şi ajute fratele să facă focul de tabără.

Ellie îi auzi rîzînd şi înţelese că exagerase şi că era foarte probabil să se fi dat de gol cînd izbucnise în hohote de plîns la vederea lui Clipper, dar, după ce-i scoase şaua şi începu să-l perie, se mai linişti. Ar fi spus ei ceva dacă ar fi avut vreo bănuială. Băură ceai dintr-o gamelă afumată şi un sirop auriu. Ellie începu să se simtă în largul ei alături de cei doi. Gemenii păreau destul de cinstiţi – doar nişte băieţi obişnuiţi. Erau chipeşi şi semănau ciudat de mult, deşi unul era blond şi celălalt brunet, şi îi plăcea felul în care li se încreţea pielea la colţurile ochilor şi gurii atunci cînd rîdeau. Şi rîdeau foarte mult.

– De unde veniţi? îi întrebă într-un moment de linişte.

– Dintr-un orăşel de la sud-est de Brisbane – Lorraine. Poate că nu ai auzit niciodată de el! spuse Joe suflînd în ceai. Abia am terminat de strîns caii sălbatici din Teritoriu.

– Sună interesant! spuse Ellie. Privi spre magnificul armăsar priponit sub copaci. Ăla de-acolo de unde a mai apărut?

Joe clătină din cap:

– L-am îmblînzit io singur! Satan e un diavol de cal, da' n-o să găseşti nicăieri altu' mai grozav.

Ellie zîmbi, însă rămase tăcută. Tot aşa credea şi ea despre Clipper, chiar dacă trecuse de tinereţe şi cei mai mulţi oameni l-ar fi considerat doar un bătrîn ponei obişnuit. Ea părea să fie cu gîndul departe. Joe o privea scrutător, ceea ce o nelinişti, fiindcă bănuia că el o suspectează că nu este ce doreşte să pară.

– Te deranjează ceva, amice? întrebă ea.

– Mă cam minunez ce cauţi pe aici de unu' singur! zise Joe. Ce s-a întîmplat cu mama şi cu tatăl tău?

Devenise evident că nu se va da bătut, aşa că Ellie hotărî să-i spună adevărul, sau măcar o parte din el.

– Eu şi cu tata am plecat din Longreach şi ne îndreptam către Curry cînd ne-a prins furtuna! Înghiţi cu greu. Tata a murit! spuse ea repezit. Lacrimile o orbiră şi le şterse furioasă. L-am îngropat pe aici, pe undeva! spuse arătînd cu braţul undeva în beznă.

Charlie o bătu uşor pe umăr.

– Zi mai departe, amice! zise el blînd. Trebuie să fii într-adevăr tare.

Joe îşi dădu la o parte părul negru de pe frunte şi se scărpină în bărbie, cu o licărire amuzată în ochii verzi care o priveau cu cea mai mare atenţie:

– Eşti sigur că ne-ai zis adevărul, puştiule? Doar nu fugi de ceva, nu-i aşa?

Ellie vîrî mîinile în buzunare şi se uită fix la el:

– Nu-s un mincinos! se înfurie ea. Tata-i mort! Mami s-a cărat cu cîţiva ani în urmă, iar eu ţin drumu' spre Gregory Downs. Aşa că ai grijă ce spui.

Joe se trase înapoi cu mîinile ridicate, semn că se predă, hohotind cu poftă. Se uită la fratele lui care rîdea şi el.

– Ia-o uşor, amice! N-am vrut să te contrazic. Io-te ce s-a înfierbîntat ăsta micu'. În cele din urmă încetă să mai rîdă şi expresia lui deveni serioasă. Şi cum ai de gînd să ajungi la Gregory Downs? întrebă el. E un drum al naibii de lung. Ce te-aşteaptă acolo?

– Am o mătuşă la ferma din Warratah! Şi nu este chiar atît de departe. Am mai fost şi altă dată.

Văzu interesul licărind în ochii lor.

– Pe jos? întrebă Charlie.

Joe fluieră.

– Se pare că l-am întîlnit pe cel mai tînăr şmecher din oraş! De unde vii, puştiule?

Înfăşurată în pătura ei, Ellie se lăsă purtată de amintiri.

– Din Sydney, spuse ea încet. Tata şi-a pierdut slujba şi casa la vreo doi ani după crahul de pe piaţa vitelor, în '29. Am locuit la Domain vreme de doi ani şi sîntem pe drum de aproape nouă luni.

Băieţii încuviinţară din cap, ca şi cînd ar fi înţeles ce însemna asta – şi ei trecuseră prin ceva asemănător. Prinzînd curaj, Ellie continuă:

– Tata a fost contabil. Habar nu avea cum o să fie viaţa în Great Wide, dar a învăţat foarte repede. Amîndoi am învăţat. Rămase cu ochii la flăcările focului de tabără, gîndindu-se la lungul drum spre nord. Nu i-a fost uşor să se descurce, mai ales cu un copil după el! adăugă ea cu amărăciune.

– Şi ce s-a întîmplat? o îndemnă Joe blînd.

Ellie continuă să privească spre foc. Îşi dăduse seama imediat ce ajunseseră în Charlesville că trebuia să ajute şi ea într-un fel. Dacă ar fi fost băiat, ar fi fost posibil să fie mai bine primiţi la fermele de vite şi oi. După ce îşi tunsese scurt părul şi adoptase atitudinea şi aroganţa băieţilor pe care-i cunoscuse în Domain, nu îi mai rămăsese decît să-l convingă pe tatăl său. El acceptase să-şi spună Ed. Era începutul unor vremuri mai bune.

– Eu şi tata am primit o slujbă în Gowrie Station. Lucram cu un bucătar, Wang Lee, şi tata ajuta la grajduri.

– Ştim locul, zise Charlie, zelos. Şeful e un tip, Snowy White. Tare de treabă pentru un aborigen. Spune nişte poveşti clasa-ntîi!

– Cele mai grozave, încuviinţă Ellie zîmbind. E în regulă şi cu Wang Lee dacă reuşeşti să te împaci cu firea lui afurisită. E un tip tare de treabă. Se scotoci în buzunar şi scoase de acolo oglinjoara împodobită. Mi-a dat asta înainte să pornim mai departe. Mi-a salvat viaţa.

– Ciudat lucru de dat unui flăcău! murmură Charlie, privind pietrele colorate care străluceau în rama oglinzii.

Ellie strecură oglinda înapoi în buzunar. Fusese o greşeală să le arate un dar atît de feminin. Se grăbi să le explice cum o salvase oglinda aceea de la o moarte sigură, înfrumuseţînd povestea, amplificînd-o şi făcînd-o mai palpitantă, aşa cum obişnuiau bărbaţii care stăteau în jurul focului de tabără în fiecare noapte.

– Wang Lee îmi făcea tot timpul cadouri, adăugă ea. O dată am căzut şi m-am lovit la picior şi mi-a cioplit băţu' ăsta, aşa că am putut merge mai uşor. Trase cadoul din coburi şi complicata lucrătură a toiagului fu admirată cum se cuvine.

– Socotesc că e timpul să ne culcăm. Pornim devreme mîine-dimineaţă.

Charlie îşi desfăcu pătura, îşi potrivi şaua sub cap şi se întinse. Peste cîteva clipe începu să sforăie.

Ellie privi spre Joe şi zîmbi. Era ceva la el, ceva ce recunoştea şi la ea însăşi – calmul cu care privea lucrurile şi viaţa pe care o ducea.

– Cred că l-am cam obosit, spuse ea încet. Băieţii pe care i-am întîlnit în cale îmi tot spuneau să tac, dar nu pot să mă abţin dacă vreau să învăţ totul.

Joe zîmbi, privind cu ochii lui de smarald la flăcările muribunde.

– *Totul* înseamnă prea mult ca să înveţi în cîteva luni, spuse el, dar cred c-o să afli destule în curînd.

S-au trezit cînd se lumina de ziuă. Cenuşa se răcise. Răcoarea iernii încă mai stăruia în lucirea de gheaţă a pămîntului brun-roşcat. Joe se răsuci sub pătură, încercînd parcă să reţină şi ultimele fărîme de căldură înainte de a înfrunta ziua. Privi spre Ed, care se străduia să aprindă focul, să pună ceainicul la fiert, să-şi pregătească de drum calul şi poneiul. Puştiul ştia, cu siguranţă, ce trebuia să facă la un popas, dar o fărîmă de îndoială îl făcu să se încrunte. Era iute la minte ca un bici, ceea ce o dovedise prin felul în care supravieţuise, dar nu le spusese adevărul – era sigur de asta. Şi mai era ceva. Ceva mai puţin clar care îl neliniştea. Pentru că se simţea atras de puştiul acesta şi devenise brusc important să-l protejeze.

Neliniştit cu asemenea gînduri, ieşi de sub pătură şi plecă să-şi verifice caii. Compara probabil experienţele trăite de Ed cu cele din propria sa copilărie. Îşi pierduse părinţii şi trăise cumplita durere de a-i fi fost luată singura casă, singurul cămin pe care îl cunoscuse. Se mişcă de-a lungul întregului şir de cai, mîngîindu-i, scoţîndu-le piedica, dus pe gînduri. Tatăl construise casa, cînd el şi mama, proaspăt căsătoriţi, se mutaseră în Lorraine. Ve-

randa era întunecoasă şi acoperişul din tablă ondulată suferise multe cîrpeli de-a lungul anilor, iar termitele făcuseră tot posibilul să distrugă pereţii şi cadrele din lemn. Cînd au părăsit-o, a făcut greşeala de a privi înapoi. Casa cu trei camere arăta abandonată. Pereţii se încovoiaseră în locurile unde bîrnele presau grinzile de lemn, iar acoperişul lăsat în jos făcea ca veranda să pară mai sinistră decît o ştiuse vreodată.

Joe oftă scărpinîndu-se în barbă şi reveni la tabăra lor provizorie. N-ar trebui să se mai întoarcă niciodată în trecut, fiindcă nimic nu-l mai putea schimba. Era o lecţie aspră, una pe care şi Ed va trebui să o înveţe la rîndul lui.

Au mîncat cîte o bucată de friptură rece de vită şi au băut cîte o cană de ceai fierbinte. Au mîncat repede şi aproape în tăcere. Trebuia să pornească înainte ca soarele să se înalţe prea sus şi arşiţa şi muştele să devină de nesuportat. Charlie aruncă ceaiul rămas peste foc, apoi presără ţărînă deasupra ca să stingă jăraticul.

– Mai bine am porni! Ridică şaua şi pătura şi privi spre Joe. Îl luăm pe puşti cu noi la fermă. O să ştie ei ce să facă cu el.

– Ce fermă? Ochii căprui ai lui Ellie priveau spre ei, furioşi, pe sub bretonul ciufulit.

– Wilga Station din Richmond, spuse Charlie, urcîndu-se în şa. Avem o treabă acolo şi vrem să ajungem la timp. Aruncă o privire grăitoare către soare. Ai să vezi că o să fie bine.

– Nu merg în direcţia aia! veni replica hotărîtă. Warratah Station e la nord-vest.

– Dar e la al dracu' de multe mile distanţă, ripostă Charlie nerăbdător, potrivind cataramele curelelor şi proptind picioarele în scări. Mergi cu noi pînă Wilga, apoi e treaba ta ce faci mai departe.

Joe rînji cînd văzu bărbia înălțată provocator și ochii scăpărînd ai puștiului. Ceva îi spunea că Charlie își găsise perechea și era curios să vadă cît îi va trebui puștiului ca să izbucnească.

– Nu merg spre nicio fermă din Richmond. Nu merg spre nord. Se uită fioros la Charlie, cu mîinile vîrîte adînc în buzunarele salopetei, cu bărbia avîntată în sus și cu umerii drepți.

– Ei bine, nu te luăm cu noi. Așa că lasă-te păgubaș! Charlie privi spre Joe în căutarea unui sprijin. Dîndu-și seama că nu îl va primi, oftă și întoarse privirea spre puștiul care stătea în fața lui cu un aer sfidător. Va trebui să vii cu noi, amice.

– Ba nu. Ellie sări în șa și trase de hățuri. Îmi văd de drumul meu spre Warratah.

Charlie își puse pălăria.

– Puștani înfierbîntați! oftă el. Niciodată n-or să facă ce li se spune! Se repezi spre ponei, care se sperie cînd îi smulse hățurile. O să faci ce ți se spune sau pun cureaua pe tine!

– Încearcă tu și o să te pocnesc! ripostă ea, scoțînd din coburi bastonul greu și ridicîndu-l amenințător.

Joe văzuse de-ajuns.

– Asta e! spuse el tăios. Potoliți-vă amîndoi. Se așează între fratele său și puști. O să te ducem la Gregory. Dacă mătușa ta o să fie recunoscătoare, poate ne dă ceva de lucru în schimbul slujbei pe care o pierdem.

Pe chipul ștrengarului zîmbetul se lăți, făcînd să-i joace pistruii în jurul nasului cîrn.

– Fiți siguri că așa va fi. Apucă din nou hățurile. Am face bine să-i dăm drumu'!

– Îl lași pe păcăliciu' ăsta să ne zică ce să facem? strigă Charlie uimit. De unde știi tu că mătușă-sa o să ne

dea de lucru? E uscat totu' ca un fund de şarpe în Gregory şi, din cîte am auzit, e mult de mers pînă acolo.

– Nu-l putem lăsa singur, ripostă Joe. E prea mic ca să se poată apăra singur. Se dădu mai aproape de fratele său. Las-o baltă, Charlie! îl avertiză el pe un ton blînd.

Charlie se încruntă, se întoarse şi sări în şa. Smucindu-şi pălăria, o trase pe ochi şi aruncă o privire fioroasă spre cei doi:

– Ar fi bine dacă ne-am alege cu o slujbă, amice, o avertiză el pe Ellie, sau ţi-ai găsit beleaua!

Călătoriră vreme de cîteva zile, urmînd drumul devastat de furtuna care se năpustise peste cîmpii. Curry fusese grav lovit – acoperişurile smulse de furtună, animale moarte zăcînd peste tot, pe mile întregi. Lungul drum spre Curry nu mai exista şi, ocolind pe la Threeways ca să se îndrepte spre Gregory Downs, văzură copacii smulşi din rădăcini şi gardurile doborîte, aproape îngropate sub dune de nisip roşu.

Ellie privea în jurul său, călărind alături de cei doi fraţi. Era un loc dezolant – pămîntul ăsta unde trăia mătuşa ei – şi se întreba cum putea supravieţui cineva pe acolo. Era mult praf, iarbă argintie şi rară, şi mile după mile de pustietate. Marele rîu abia se scurgea spre coasta de nord, bălţile care îl alcătuiau se transformaseră în mocirlă printre arborii de chinină şi stejari.

Şi totuşi, în timp ce se îndreptau spre vest, începu să înţeleagă de ce alesese mătuşa ei să locuiască aici şi reuşi să-şi imagineze cum arăta locul în anotimpul ploios. Cînd drumul lor trecu printr-o strîmtoare care avea să-i scoată spre graniţa de sud-vest a domeniului Warratah, pătrunseră într-o altă lume. O lume incredibil de verde după întinderile arse, cu pini înalţi, şi smochini, şi palmieri. În golful adînc şi misterios înotau broaşte ţestoase

şi în apa proaspătă pîndeau crocodili, iar tufişul* care îi înconjura era însufleţit de sunetele păsărilor jabirus şi de papagalii cu creastă neagră. Fulgere de un roşu strălucitor, şi albastre, şi galben de lămîie izbucniră printre copaci cînd miriade de păsări zburară din cuiburi, canguri pitici, de un cenuşiu delicat, se ridicară, încordaţi ca pentru fugă, urmărindu-i cu privirea pe intruşii care înaintau.

Într-una din zile Joe prinse o pasăre cu burta galbenă şi scoase din apă cîţiva jabbu care semănau cu nişte mici raci de rîu şi îi fripseră. Carnea albă, delicată, fusese atît de delicioasă. Ellie îşi lingea degetele mult timp după ce terminase de mîncat. În altă zi, Charlie luase puşca şi împuşcase două raţe, iar ea îl ajutase să le cureţe de pene, înainte să le pună la proţap, deasupra focului de tabără.

Pe măsură ce treceau zilele, Ellie se simţea tot mai ataşată de cei doi băieţi. Era uşor de discutat cu ei, uşor să se încreadă în ei. Împărtăşindu-şi experienţele vieţii care îi purtase pe drumurile bătute de canguri, se apropiaseră şi mai mult şi îşi dădea seama ce tristeţe va fi atunci cînd va veni timpul să se despartă.

Totuşi noua prietenie se întemeia pe propria-i înşelătorie. Îşi tot muşca buza pe măsură ce se apropiau de prima împrejmuire care înconjura vasta suprafaţă a proprietăţii mătuşii sale. În plină secetă, nu exista nicio garanţie că ar putea să-şi ţină promisiunea în privinţa slujbei, iar după minciunile pe care la spusese, începuse să o mustre conştiinţa. Ca băiat, ea fusese acceptată drept unul de-al lor, un camarad căruia îi oferiseră ajutorul în schimbul promisiunii de a primi de lucru la capătul călă-

---

* În Australia, mari suprafeţe de pămînt necultivat, acoperite cu tufişuri (n.t.).

toriei. Continuă să-şi ascundă identitatea, pentru că, deşi se simţea bine cu ei, Charlie dovedise un temperament capricios. Fusese destul de furios la gîndul că trebuiau să bată atîta cale ca să o ducă pînă acolo şi doar Dumnezeu ştie ce ar fi în stare să-i facă dacă ar descoperi că ea minte şi că nu îi aştepta nicio slujbă la capătul acestei călătorii.

Călăriseră cea mai mare parte a zilei şi jumătate din ziua următoare. Încă nu se vedea nici urmă de casă şi începuse să se întrebe dacă o vor mai găsi printre înălţimile împădurite cu pîlcuri de arbori de cauciuc. Nu era însă mai puţin încîntată la vederea acelui ţinut cu plantele sale de gidyea, eucalipţi şi terebinţi şi se bucură să călărească pe pămîntul acoperit cu tufe pitice de spinifex şi încîntătoarele găuri pline cu apă ce se zăreau în întunericul peşterilor de calcar şi ale tufişurilor înflorite.

Ellie se relaxa pe spinarea lui Clipper. Bălţatul căluţ se mai întremase acum, după cîteva zile de iarbă bună şi apă proaspătă, iar pielea îi strălucea. Chiar şi cel cenuşiu arăta mai bine, dar se vedea că animalul e obosit; spera să mai reziste, ca să se bucure de o bine meritată odihnă la ferma de vite. Pentru că acest căluţ cenuşiu era tot ce-i mai amintea de tatăl său.

În cele din urmă, după ce trecură de povîrnişul unui deal, văzură jos, în vale, domeniul Warratah. Scăldată în lumina galbenă, casa se înălţa în centrul unei curţi cu pămînt de culoarea sîngelui, iar acoperişul din tablă ruginită se sufoca aproape sub povara florilor albe ca zăpada ai unui copac jarrah. Bougainvillea purpurie şi trandafirii roşii se căţărau pe turnul de apă, iar tufe de piper verde ofereau umbră ţarcurilor vitelor. O împletitură galbenă alcătuită din crengi de lămîi şi portocali umbrea padocul cailor, iar soarele licărea deasupra apei care mai rămăsese în pîrîul sezonier. Spre partea nordică a casei se afla

o pistă prăfuită, unde cele două aripi ale unui avion păreau doar o pată albă în contrast cu roşul pămîntului.

Joe lăsă să-i scape un fluierat uşor.

– Pfiu! Dar are ceva pămînt mătuşă-ta!

Ellie simţi că îi vine inima la loc. Warratah era mult mai frumos decît şi-ar fi imaginat vreodată. Şi uitîndu-se lung la înşiruirea de acareturi şi grajduri, la vitele de pe păşuni, ştiu că, dacă avea noroc, nu va mai trebui să plece niciodată de acolo. Cu o speranţă din ce în ce mai mare, îl îndemnă pe Clipper să coboare panta lină într-un galop uşor.

Pe cînd traversa păşunea, prinse din zbor sunetul unui ciocan ce lovea metalul şi observă atelierul de fierărie. Bărbaţii se grăbeau prin curte, cărînd saci cu hrană şi şei, strigîndu-se unul pe altul ca să acopere mugetul vitelor. Numeroase barăci de lemn se înşirau de jur împrejur şi ea putea doar să ghicească ce-ar putea fi; dar cel mai minunat lucru care îi atrase atenţia au fost caii din padocuri şi hărmălaia ogarilor cu blană albăstrie din imensa împrejmuire şi asta o făcu să zîmbească.

Mirosul trandafirilor şi al gardurilor vii era ameţitor, parfumul lor greu împrăştiindu-se prin aerul torid chiar şi pînă la ei. Ellie simţi primul fior de îndoială. Tatăl său nu îi vorbise niciodată despre locul ăsta şi nici nu menţionase vreodată că mătuşa ei ar fi bogată. Dar, chiar în timp ce se apropia de ultima poartă care ar fi trebuit să-i conducă în curtea casei, observă veranda înclinată într-o parte, paravanele care aveau nevoie de reparaţii şi acoperişul cîrpit neîndemînatic ivindu-se pe sub ramurile cu flori albe. Vopseaua se cojea, treptele verandei de lemn fuseseră roase de termite şi spalierele albe ce împodobeau marginea acesteia văzuseră desigur şi zile mai bune.

– Se pare că ne aşteaptă comitetul de primire, murmură Joe cînd orice activitate încetă şi vreo cincizeci sau

chiar mai multe perechi de ochi se ațintеau bănuitor asupra lor, urmărindu-i cum se apropie. Eşti sigură că am nimerit unde trebuie?

Ellie aprobă. Papagalul cu creastă galbenă țipă strident din colivia lui de pe verandă. Gura i se uscase şi inima îi bătea cu putere cînd o recunoscu pe blonda elegantă care stătea sprijinită de balustradă şi ştiu că asta nu putea însemna decît necazuri.

– Ptiu, drace! spuse Charlie. Balaurul ăla bătrîn e mătuşă-ta? Nu ți-ai dori să te ciocneşti cu ea noaptea.

– Înapoi, strigă papagalul. Refaceți rîndurile.

Ellie îşi înăbuşi chicotitul nervos la vederea extraordinarei apariții care îi aştepta în capul scărilor. Îmbrăcată cu o jachetă bărbătească şi cu pantaloni lungi şi bufanți, vîrîți în şosete de lînă, stătea pe verandă cu o expresie dîrză. Monoclul strălucea în lumina puternică, fumul din pipă se înălța ca un văl cu miros de ghimbir în jurul părului des, argintiu. Nici vorbă, mătuşa Aurelia nu era aşa cum se aşteptase.

– Tata spunea că mătuşa Aurelia este o blondă veritabilă, zise ea pe un ton mai optimist decît se simțea în timp ce se apropiau de casă. Poate că pare înspăimîntătoare, dar tata mai zicea că e o adevărată doamnă, cu un suflet mare. Respiră adînc, cu speranța că şi-ar mai domoli bătăile inimii. Nu de ea trebuie să vă feriți! adăugă Ellie cu amărăciune.

– Cine-i aia care stă lîngă mătuşă-ta? murmură Joe, continuînd să se apropie de verandă.

Ellie ridică din umeri:

– De un' să ştiu? Ea e văduvă.

O văzu pe mătuşa ei potrivindu-şi mai bine monoclul la ochi, parcă pentru a-şi da seama cine ar putea fi musafirii şi remarcă felul extrem de suspicios în care privea calul lui Joe. Deodată realiză cum le apăreau ei

celor trei oameni de pe verandă. Poneii nu păreau să aibă nicio legătură cu armăsarul care se cabra, murdari şi obosiţi după experienţele pe care le trăiseră. Dar nu mai era nimic de făcut în privinţa asta şi după ce le va spune cine este nici nu va mai avea importanţă.

– Nu te entuziasma prea tare, Joe! Ailaltă mi se pare o cucoană a-ntîia. Cine o fi? întrebă Charlie admirativ, cînd silueta în alb ridică elegant o mînă ca să-şi apere ochii de lumina orbitoare. Băiatul îşi dădu pe spate părul blond şi îşi puse pălăria. Se pare că a meritat să venim pînă aici.

Replica lui Ellie fu înăbuşită de vocea femeii care răsună clar peste curte.

– I-aş alunga dacă aş fi în locul tău, spuse ea hotărît, cu un accent englezesc de invidiat. Nişte nespălaţi, chiar dacă sînt tineri.

– Nu arată altfel decît alte sute de copii. Şi nimeni nu o să fie alungat! replică bărbatul din umbră. Există o lege nescrisă pe aici – dăm mîncare şi adăpost străinilor, indiferent cum arată.

Ellie se întreba ce legătură putea fi între el şi cele două femei. Părea un tip sensibil şi de treabă şi îl plăcu pentru asta.

Femeia pufni:

– Atunci măcar nu îi primi în casă, Aurelia. Probabil că miros îngrozitor şi sînt în stare să şi fure.

Vechea furie o copleşi pe Ellie, care continuă să se apropie de verandă. Coborî din şa, gata să sară la bătaie, cînd o voce de contralto o pironi locului.

– Opriţi-vă! ordonă ea. Dacă aţi venit să căutaţi de lucru, îmi pare rău. Făcu un semn cu mîna, observînd că Ellie se pregătea să protesteze. Dar vă dau bucuroasă mîncare şi un pat pentru noapte.

– Ţi-am spus că n-ar fi trebuit să venim pînă aici,

şopti Charlie, înainte ca Ellie să apuce să spună ceva. Am venit aici din cauza lui! rosti el, arătînd spre Ellie. Acum am pierdut o slujbă grozavă în Richmond şi nu mai e nimic de făcut.

Aurelia se încruntă, aşezîndu-şi mai bine monoclul, şi privi în jos, către Ellie:

– Te cunosc de undeva, fiule? întrebă ea pe un ton blînd.

Fata era pe punctul de a răspunde, cînd femeia blondă o întrerupse:

– Pentru Dumnezeu, Aurelia, bineînţeles că nu. Ochii fardaţi excesiv o priviră pe Ellie cu dispreţ. E doar un amărît de cerşetor care speră să scoată ceva de la tine. Se întoarse spre Ellie şi băieţi şi le porunci scurt: Spălaţi-vă şi duceţi-vă să mîncaţi ceva la bucătărie, apoi vedeţi-vă de drum. Nu-i nimic pentru voi aici.

Lui Ellie îi fu de-ajuns. Toţi acei ultimi ani de suferinţe şi resentimente se revărsară într-un torent de furie:

– Căţea egoistă! izbucni ea. Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa? Tot le mai comanzi celor din jur, gîndind că eşti mai bună decît oricare, cînd n-ai fost niciodată nimic altceva decît o vacă nenorocită. Roşise de furie şi se auzea cum gîfîie în tăcerea care se lăsase.

– Bravo, Ed. Nu te lăsa, amice! o încurajă Joe, punînd o mînă pe umărul ei.

– Inamici! striga papagalul care devenise foarte agitat. Inamici!

Ellie dădu la o parte mîna lui Joe:

– Nu tu ai fost abandonată în Domain, la cinci ani, pentru că ea a avut chef să se distreze cu ultimul amant, întrebîndu-te mereu ce rău ai făcut pentru ca mama ta să te urască pînă într-atît încît să te părăsească!

Aurelia respiră scurt şi Ellie o văzu oscilînd între

groază şi bucurie cînd coborî treptele verandei şi se apropie de ei.

– Elspeth? tună vocea ei. Tu eşti sub tot jegul ăsta?

Ellie înălţă trufaşă bărbia şi o privi sfidător în timp ce îşi scoase pălăria care-i turtea părul blond, tuns scurt, încîlcit şi soios.

– Dumneata trebuie să fii mătuşa Aurelia! spuse ea. Ăsta-i Joe şi ăsta-i Charlie.

Se clătină cînd ţipătul înfiorător al mamei sale sfîşie aerul.

– Elspeth? Elspeth, ce s-a întîmplat cu părul tău? Şi de ce eşti îmbrăcată aşa?

– Mai taci, Alicia! murmură Aurelia. E clar că bietul copil a trecut prin destule! N-o mai sîcîi cu fleacuri. Mă bucur că eşti teafără, draga mea, spuse ea pe un ton blînd. Am fost cumplit de îngrijoraţi.

Ellie o privi în ochi şi îşi dădu seama că are un aliat. Dar înainte să poată spune ceva, fu cuprinsă într-o îmbrăţişare generoasă, mai să o înăbuşe. Ellie se agăţă de această caldă ancoră de bun venit. Poate că mătuşa Aurelia părea fioroasă, dar e sigur că avea un suflet bun şi, spre deosebire de mama ei, îi păsa într-adevăr de ceea ce i se întîmplase. Îi dădură lacrimile, covîrşită de amintirea lungii călătorii şi a morţii tatălui care o acoperise cu trupul lui. Doar explozia de rîs a lui Joe o smulse din îmbrăţişare.

– La dracu'! Vrei să zici că am mers juma' de cale spre Polul Nord alături de o domnişorică? Măcar dacă am prinde potul cel mare!

– Potul cel mare! îl imită papagalul, zburînd prin colivie.

– Bravo, Joe! spuse Charlie rîzînd. Nu a lăsat nicio clipă să se vadă şi ne-a prostit pe amîndoi. Halal pereche de fraieri facem. Coborî de pe cal şi îi strînse mîna

Aureliei. Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă! spuse el cu un zîmbet în colțul gurii. Scuzați-l pe fratele meu, n-a vrut să fie lipsit de respect.

Alicia, care trecu ca o furtună, îl dădu la o parte, gata să-l dea jos, şi o smulse pe Elspeth din brațele Aureliei.

– Copilaşul meu! suspină ea, avînd grijă să nu atingă hainele jegoase ale fiicei sale. Ce-a fost în capul lui taică-tău de te-a adus pînă aici?!

Pe Ellie o cuprinse furia față de ipocrizia femeii şi o împinse cît colo. Ultimul lucru de care avea nevoie în momentul acela era teatrul pe care îl făcea maică-sa.

Dar Alicia nu avu aerul că observă ceva şi căută cu privirea în direcția padocurilor.

– Dar apropo! El unde este? A sosit momentul să-i spun eu ce cred.

Ellie îşi şterse nasul cu mîneca. Avea batistă, dar ştia că gestul ăsta o înfuria pe mama ei mai mult ca orice şi o încercă o uşoară satisfacție la vederea dezgustului de pe fața Aliciei.

– E mort! spuse ea sec.

– Mort? se miră Alicia. Nu are cum să fie mort. Cum a îndrăznit să facă aşa ceva şi să-mi lase scumpul copilaş singur în mijlocul deşertului? Se întinse spre Ellie, încercînd să o îmbrățişeze din nou.

Ellie îndepărtă mîinile care se întindeau să o apuce şi căută protecție la pieptul Aureliei.

– Nu a făcut-o intenționat! se răsti ea. De fapt, a încercat să mă apere de furtună. Socotesc că mi-a salvat viața.

Aurelia aruncă o privire teribilă prin monoclu:

– Pentru Dumnezeu, vino-ți în fire, Alicia, şi nu mai face atîta gălăgie! O superi pe Elspeth şi sărmanul Kelly s-a întristat şi el. Cuprinse umerii lui Ellie cu o mînă fermă şi o conduse spre trepte. Haide, spuse ea, e timpul

să-l cunoşti pe Kelly. E valabil şi pentru voi! li se adresă ea peste umăr lui Charlie şi Joe. Am o surpriză pentru amîndoi.

– Gîndesc că-s destule surprize pentru o singură zi, doamnă! chicoti Joe.

– Asta o să vă placă! spuse Aurelia pe un ton hotărît.

– Doar nu ai să... protestă Alicia.

– Fac ce vreau eu şi cînd vreau! spuse Aurelia. Asta nu are nicio legătură cu tine, Alicia. Le făcu cunoştinţă cu Kelly. Răposatul meu soţ l-a cîştigat la cărţi, în Sydney! le explică ea. Din păcate, a aparţinut unui marinar cu un vocabular discutabil. Am încercat să-l învăţ bunele maniere, dar am impresia că-i place să şocheze oamenii.

Ellie întinse un deget ezitînd şi mîngîie penele albe ca zăpada. Nu se mai aflase niciodată pînă atunci atît de aproape de un papagal şi se temea să n-o ciupească.

– Urrgh! cîrîi Kelly, scuturînd capul şi înfoindu-şi creasta galbenă.

– Vrea un biscuit! spuse Aurelia. E timpul pentru ceai, dar mai înainte să vi-l prezint pe Jack Withers. El distribuie corespondenţa.

Ellie observă că mătuşa ei se îmbujorase, dar cînd degetele îi fură cuprinse de o mînă mare se uită în sus la Jack Withers şi zîmbi ochilor acelora prietenoşi şi feţei arse de soare. Dacă mama ei nu ar fi fost acolo, s-ar fi bucurat cu adevărat de această urare de bun venit. Aurelia îi ceru lui Sally, servitoarea, să aducă un ceainic mare cu ceai proaspăt şi, cum se făcuseră toate prezentările, se aşezară toţi confortabil şi o îndupleca pe Ellie să povestească despre lunga-i călătorie. După tăcerea prelungită ce se instală la încheierea cumplitei relatări a lui Ellie, Aurelia încrucişă braţele la piept şi le zîmbi celor doi băieţi:

– Intenționez să ofer o recompensă pentru că Ellie a ajuns teafără pînă aici.

– Nu face asta, Aurelia, o avertiză Alicia. Nu vezi că vor de lucru?

Joe puse ceaşca pe masă.

– Nu-mi place ce vreți să sugerați, doamnă, spuse el. Mînia din ochii lui verzi contrazicea tonul blajin al vocii. Vedeți, nici mie şi nici fratelui meu nu ne-ar plăcea să fim considerați nişte profitori şi ceea ce am făcut pentru Ed – adică pentru Elspeth – am fi făcut pentru oricine altcineva. Aşa că socot că-i mai bine să vă păstrați părerile pentru dumneavoastră.

– Chiar aşa! strigară Charlie şi Ellie la unison.

Alicia păli, frămîntînd cu degetele ei lungi cu unghii lăcuite şiragul de perle din jurul gîtului.

– Bine, deci! suspină ea.

Aurelia o ignoră.

– Aşa cum spuneam, spuse ea hotărît, este vorba despre o recompensă de o sută de lire şi vreau ca voi doi să o împărțiți. Ne-ați salvat fata şi ne-ați adus-o teafără. Privi spre Ellie şi zîmbi. Aş mai fi vrut să-i mulțumesc şi tatălui tău. Monoclul îi căzu pe piept şi oftă. Se pare că am greşit judecîndu-l prea aspru şi-mi pare rău pentru asta.

– O sută de lire? icni Joe. Pe toți dracii! Roşi sub privirea severă a bătrînei. Scuzați-mă, doamnă. Rînjetul lăbărțat îi evidențiе liniile fine de la colțurile ochilor, făcîndu-l să pară foarte atrăgător. Doar că n-am avut niciodată pînă acum atîta bănet.

– Chiar aşa! spuse ea apăsat. Sper să-i folosiți cu înțelepciune.

Ellie se întoarse cu gîndurile din trecut şi se înfioră, în pofida căldurii soarelui de dimineață. Pentru că um-

brele negre ale acelor vremuri se întindeau suficient de departe ca să afecteze şi generaţia următoare.

2

Leanne ridică şaua şi o sprijini de şold, apoi traversă curtea către grajduri. Angel, soţul ei, cu care se căsătorise în urmă cu opt luni, era plecat în est ca să verifice şeptelul, în calitatea sa de veterinar al guvernului; domeniul Jarrah era liniştit acum fiindcă cei mai mulţi bărbaţi plecaseră pentru strîngerea anuală a vitelor, la care participau împreună cu cei de la Warratah. S-ar fi dus şi ea cu ei, dar iapa preferată mai avea puţin pînă să fete şi n-a vrut să rişte şi să o lase singură.

Atîrnă şaua în magazie, luă un morcov din lada frigorifică şi se îndreptă spre grajd. Bonny fusese adusă aici din padoc şi stătea în cea mai mare boxă din grajd, în toată splendoarea ei solitară, mîncînd mult şi devenind mai grasă cu fiecare zi.

– Ce mai face fata mea azi? murmură ea, scoţîndu-şi mănuşile şi atingînd uşor grumazul prăfuit.

Bonny îşi încreţi buza superioară şi necheză, înainte să aplece capul pentru trataţia pe care ştia că Leanne o avea întotdeauna în buzunar.

Leanne îşi scutură buclele negre şi rîse, scoţînd morcovul.

– Ştiu ce vrei să spui. Viaţa e o căţea ticăloasă, nu-i aşa?! N-are importanţă, fetiţo! O să fie bine. Împinse iapa într-o parte şi verifică apa din găleată, traista cu nutreţ, apoi o lăsă să mănînce. Nu prea erau multe de făcut pînă cînd îi sosea sorocul să fete şi voia să-şi re-

zolve problemele înainte ca tatăl său şi ceilalţi să se întoarcă.

Soarele se înălţase pe cer şi păsările gallah se sfădeau în arborii de cauciuc cînd ea traversă curtea şi urcă treptele verandei. Era atîta linişte cînd toţi bărbaţii erau plecaţi, dar încă se mai putea auzi sunetul unui topor şi cel făcut de cineva care bătea cu ciocanul la fierărie. Bucătăria era pustie, la fel şi baraca-dormitor, cu paturi pentru muncitori, dar locul de la marginea de vest a păşunii, unde se instalaseră aborigenii, fremăta de viaţă. Copiii jucau fotbal, cîinii lătrau şi fumul de la focurile lor se înălţa spre cer ca de obicei. Dădu la o parte cu piciorul cele cîteva crengi căzute pe verandă şi împinse uşa cu plasă.

Casa din Jarrah era mai impozantă decît cea pe care o construise tatăl său la Warratah. Nu se făcuse nicio economie cînd primii săi proprietari aduseseră piatră vineţie de construcţie de la Sydney. Acoperişul din ţigle şi veranda închisă însemnau să ai răcoare vara şi să nu pătrundă umezeala în anotimpul ploios, iar în nopţile reci de iarnă era foarte plăcut să se cuibărească împreună cu Angel în faţa focului care ardea în imensul şemineu de piatră din camera de zi.

Cînd intră în penumbra răcoroasă a camerei, Leanne îşi trase afară din pantaloni cămaşa transpirată şi scoase un oftat de plăcere. Adora această încăpere, cu rafturi pline de cărţi şi trofee. Grinzile erau înnegrite de fumul focului din şemineu, podeaua lăcuită, iar fotoliile adînci şi largi, tocmai bune să te afunzi în ele după o zi grea de muncă. Ferestrele dădeau spre curtea din faţă şi spre milele de păşuni verzi şi către dealurile îmbrăcate în pini de dincolo de ele. Deşi exista un generator de curent electric, în timpul nopţii prefera lumina unei lămpi cu petrol – era o lumină mai blîndă şi mai romantică decît cea orbitoare din plafon.

Îşi trecu degetele prin bucle negre ale părului scurt, gîndindu-se la planurile pe care şi le făcuse pentru Jarrah. Pentru că într-o zi va fi al ei, cu siguranţă – altfel de ce mama şi tata o lăsaseră să conducă gospodăria în ultimii doi ani? Zîmbi scoţîndu-şi cizmele murdare şi aruncîndu-le într-un colţ. Poate că nu era atît de şcolită precum Claire, sau la fel de atrăgătoare, dar era suficient de ambiţioasă cît amîndouă la un loc şi planurile pe care le făcuse vor dovedi cîndva, tuturor, că nu e necesar să treacă examene grele pentru a se afirma.

Resimţi amărăciunea vechii gelozii. Înaltă şi slabă, cu o siluetă de model, Claire avea însuşirea de a arăta bine cu orice s-ar fi îmbrăcat şi trecea toate examenele, de matematică sau de aptitudini, cu foarte multă uşurinţă; şi, cu toate că bănuia că sora ei rămînea preferata mamei şi a tatălui în ciuda înstrăinării sale recente, Leanne acceptase acest lucru, convinsă că viitorul său era acolo, pe cîmpiile cu pămînt roşu, împreună cu Angel.

Intră în bucătărie şi, după ce se spălă bine pe mîini şi pe faţă, îşi făcu un sandvici cu carne de oaie şi o ceaşcă de ceai pe care le luă în dormitor. La fel ca la Warratah, casa avea un hol pătrat, din care se intra în celelalte camere. A lor era orientată spre nord, aşa că acolo era răcoare în timpul arşiţei verii, iar draperiile de muselină se unduiau delicat în adierea brizei care sufla dinspre dealurile ce se întindeau la doar cîteva mile.

Pe un perete atîrnase tablouri cu caii ei preferaţi şi diplomele pe care le cîştigase la concursurile de animale şi la probele de atletism, deasupra posterelor lui Angel cu pampasurile Argentinei. Mai era şi o ilustrată pe care Claire o trimisese din Sydney şi obişnuita învălmăşeală de instantanee cu familia, scrisori vechi şi cărţi împrăştiate pe bufet.

Muşcă din sandvici, apoi îl puse pe măsuţă împreună

cu cana cu ceai şi îşi schimbă cămaşa. Îşi surprinse imaginea în oglindă în timp ce îşi peria părul negru, scurt. Dacă ar fi avut măcar pometii obrajilor ca ai surorii sale, gîndi ea, ţuguindu-şi buzele şi sugîndu-şi obrajii. Realiză cît de ridicol arăta şi chicoti. Nu exista nicio îndoială, nu va apărea niciodată pe coperta revistei *Vogue*, chiar dacă Angel credea că arată minunat!

Privirea îi căzu asupra fotografiei pe care mătuşa Aurelia o făcuse în urmă cu patru ani. Era o fotografie de familie şi, cum nu existau decît cîteva cu toţi laolaltă, Leanne o păstrase. Fusese făcută în ziua în care Claire plecase la Sydney, în primul ei semestru la universitate. Sora ei arăta superb şi sofisticat în flecuşteţul acela de rochie mini şi încălţată cu pantofii ei cu catarame – exotică în comparaţie cu banala şi monotona uniformă purtată de restul familiei, jeanşi şi cămăşi. Mama zîmbea, cu părul ei castaniu-deschis atîrnîndu-i pe frunte, ca de obicei, iar tatăl arăta chipeş şi vădit deranjat de aparatul de fotografiat.

Leanne ridică fotografia şi o studie mai atent, îngîndurată. Poate că nici nu era una reuşită, la urma urmelor. Zîmbetul mamei părea forţat, tatăl plictisit, iar Claire... Claire arăta de parcă îi venea să plîngă. La vremea aceea, Leanne pusese treaba asta pe seama faptului că tocmai atunci anunţase că va pleca de acasă, dar cu o intuiţie cam tardivă se întrebă dacă nu era ceva mai mult. Aşeză la loc fotografia pe masa de toaletă şi termină sandviciul. Claire se afla într-o dispoziţie ciudată în ziua aceea, îşi amintea ea. Începuse cu o seară înainte, cînd se întorsese de la Jarrah şi întrebase ceva în legătură cu o piatră funerară. Mama îi dăduse doar explicaţii vagi, tatăl fusese neobişnuit de aspru cu ea şi, după o discuţie aprinsă, subiectul fusese închis. Atmosfera din casă rămăsese apăsătoare şi în ziua următoare. De fapt, înstrăinarea

începuse chiar atunci şi durase toţi aceşti cinci ani. Acum, Claire se întorcea acasă şi o încerca un afurisit de sentiment că lucrurile aveau să se schimbe.

Leanne privi pe fereastră, dar nu văzu nici iarba vălurindu-se şi nici nu auzi chicotitul pescăruşilor kookaburra, ci doar piatra funerară, amplasată separat de celelalte. Această izolare era un mister, dar faptul că pe ea era inscripţionat numele familiei şi se afla la Jarrah nu fusese niciodată pe deplin lămurit şi era curioasă să ştie de ce. Însă înstrăinarea pe care o produsese între sora ei şi părinţi era un avertisment că nu trebuie abordat acest subiect. Era curioasă, dar nu merita să deschidă subiectul – că ar fi avut prea multe de pierdut. Se smulse din visare, dîndu-şi seama că pierduse prea mult timp cu Claire, iar sora ei era perfect capabilă să se descurce singură. Această forţată întoarcere acasă ar putea să mai însenineze puţin atmosfera, dar Leanne se obişnuise deja ca atenţia părinţilor să fie îndreptată doar asupra lui Claire şi spera că vizita ei va fi una scurtă.

Leanne deschise sertarul de jos al bufetului şi trase afară un sul de desene cu care se întoarse în bucătărie. Răspîndindu-le pe masă, se sprijini în coate şi privi spre viitor – un viitor pe care nu îndrăznea să-l împărtăşească părinţilor săi sau lui Angel pînă cînd Jarrah nu va fi cu adevărat doar al ei. Era un vis pe care îl nutrise întotdeauna, de cînd îşi dăduse seama că ea şi Jarrah erau făcuţi unul pentru celălalt.

Sunetul strident al telefonului îi spulberă concentrarea. Smulse receptorul:

– Jarrah Downs! spuse ea repezit.

– Aici Angel! Îşi pronunţa numele ca în spaniolă, cu un „g" slab, în ciuda faptului că făcea parte din a doua generaţie de argentiniano-australieni.

Leanne simţi că o lasă genunchii, cînd vocea caldă,

suavă îi susură în ureche. Angel Carrera era cel mai arătos bărbat în viață și ei încă nu-i venea să creadă că era soțul său. Se așeză și ținu receptorul strîns lîngă ureche:

– Bună ziua, Angel. Vocea ei era încărcată de dorință. Cu ce te pot ajuta?

– Cu mai multe, murmură el pe fir. Să te vîri în pat, ar fi unul. Dar din păcate trebuie să fiu practic. Tonul său deveni cel „de afaceri". Au terminat strîngerea animalelor, Leanne? Vreau să verific lotul înainte să plece la Brisbane și asta o să-mi cam încarce programul.

– Norocoase animale, spuse ea visătoare.

Leanne închise ochii și își dori să fi avut timp s-o includă și pe ea pe lista lui. Era plecat de aproape două săptămîni și simțea nevoia să i se acorde atenție.

– Încă nu s-au întors, dar îi aștept să sosească în orice zi. Mama a aranjat deja cu compania de camioane ca să fie pregătiți la sfîrșitul săptămînii viitoare.

– O să te notez atunci pe miercurea următoare!

Vocea lui suna ca în transă, agenda din spatele cuvintelor fiind foarte clară, și Leanne scoase un oftat.

– Nu poți s-o faci mai devreme? murmură ea.

Pe fir se auzi un geamăt slab:

– Aș vrea, iubirea mea, dar știi cum este în perioada asta a anului. Toți vor să-și ducă animalele la tîrg.

– Ce mai e prin Cloncurry?

Nu o interesa cu adevărat, dorea doar să-l mai țină de vorbă pentru a-i putea auzi glasul. Era așa de pustiu fără el!

– E bine! spuse el, oarecum distras de intervenția unui coleg. Trebuie să închid. Am o grămadă de lucruri de făcut. Te mai sun eu.

Pe fir nu se mai auzi nimic și Leanne așeză încet receptorul la loc. Angel Carrera avea pielea măslinie și ochii negri asemenea unui foc mocnind. Împlinise trei-

zeci de ani, dar ce importanță avea diferența de șapte ani dintre ei, cînd el era perfectul său bărbat? Chiar din clipa în care s-au cunoscut au început să sară scîntei! Pătimași și încăpățînați, personalitățile lor se ciocneau de multe ori, dar relația lor era atît de arzătoare încît nu ar fi suportat să fie despărțiți.

Leanne oftă rulînd planurile și le duse înapoi în locul lor ascuns. Era el perfect, dar activitatea lui îl ținea prea mult departe de ea și, deși avea încredere în el, se întreba cîte alte femei îl consideraseră irezistibil și dacă ar fi ispitit de vreuna mai drăguță ca ea.

Cu gîndurile răvășite, se hotărî să lase aceste calcule pentru la noapte. Acum avea doar nevoie să călărească mult pentru a-și consuma excesul de energie. Îi rămîneau două zile și trei nopți ca să se pregătească pentru întoarcerea lui acasă. La fel ca Jarrah, Angel Carrera îi aparținea și nu avea de gînd să-l piardă.

Ellie era scîrbită și de propria-i ființă. Trecuseră aproape două săptămîni de cînd toți bărbații plecaseră pentru strîngerea anuală a vitelor și simțea că înnebunește. Casa era mai curată ca oricînd, ferestrele luceau, plasele și gardul ce împrejmuia veranda fuseseră reparate. Plănuise de multă vreme acele îndeletniciri speciale și, în cele din urmă, decisese că nu era bine să mai amîne. După ce curăță bălegarul din grajduri, hrăni orătăniile și porcii, controlă cățeii nou-născuți din cuști, își petrecu restul zilei în magazie, lustruind șeile și harnașamentele și curățind alămurile cailor. Încă era neliniștită cu gîndul la întoarcerea iminentă a lui Claire și la efectul pe care îl va avea asupra tuturor.

După ce își termină treburile de dimineață, urcă treptele și intră în casă, trăgînd ușa cu plasă după ea. Ultima dintre neregulatele scrisori ale lui Claire se afla

pe masa din bucătărie. Cunoştea conţinutul după ce o citise de multe ori, dar mai erau lucruri pe care Claire nu le spusese şi astea o deranjau cel mai mult. Scrisoarea era politicoasă şi rece, cu o abordare matură şi sinceră a problemei întoarcerii sale forţate acasă, întoarcere care vestea necazuri pentru ei toţi.

Ellie se aşeză pe scaun şi privi spre grinda înnegrită de deasupra noului cuptor. „Ce dracu' am să mă fac?" murmură ea. Nu ştia de cît timp stătea acolo, dar cînd clinchetul vesel al pendulei bunicului, venind din hol, o readuse la realitate îşi dădu seama că nu va putea face faţă acestei situaţii de una singură. Trebuia să se ducă în corpul principal, unde locuia mătuşa Aurelia, şi să stea de vorbă cu ea.

Făcu un duş, îmbrăcă o rochie de bumbac, îşi perie părul castaniu, des, şi îl lăsă să cadă liber pe umeri. Curînd va trebui să se vopsească! îşi spuse ea, descoperind o altă şuviţă căruntă. Dar la ce bun? Avea lucruri mult mai importante la care trebuia să se gîndească decît părul cărunt şi o altă zi de naştere. Într-un impuls de moment, adăugă puţin ruj pe buze, o picătură de parfum în spatele urechii şi îşi vîrî picioarele în sandale. Cu ochelarii de soare la ochi şi cu o pălărie pe cap, coborî treptele în curte.

Îl anunţă pe mecanic unde se duce şi scoase maşina din atelier. După ce verifică nivelul benzinei, se îndreptă spre prima dintre cele cinci porţi care despărţeau cele două case din Warratah. Aurelia fusese cea care hotărîse această întoarcere acasă şi i se părea corect să împartă povara cu ea. De altfel, n-ar fi fost prima dată cînd o ajuta pe Ellie să iasă dintr-o situaţie de criză.

Tînăra Ellie nu se împăca deloc cu viaţa la Warratah fiindcă, în ciuda primirii călduroase a Aureliei şi a pri-

eteniei cu cei doi băieți, care rămăseseră la fermă, continua să fie neliniştită de prezența mamei sale. Aurelia era bunătatea întruchipată, în pofida manierelor brutale şi a arogantei autorități. O evacuă pe sora ei mezină din singura cameră liberă şi o făcu să arate mai primitoare pentru Ellie. Fetei nu îi rămîneau decît două modalități de a o evita pe mama ei: fie să se ascundă în dormitor, fie să petreacă ore întregi pe afară, împreună cu Charlie şi cu Joe, pe cîmp, în timp ce ei ajutau la repararea gardurilor sau la curățarea albiei rîului de stîrvuri. De obicei alegea ultima variantă, dar seceta omorîse cea mai mare parte din vitele Aureliei şi la vederea ciorilor care fîlfîiau pe deasupra cadavrelor şi le ciuguleau i se făcea rău. Coşmarurile erau încă frecvente, amintirea ciorilor rotindu-se în cercuri pe deasupra trupului tatălui său era încă vie.

Se întorsese din ultima sa călătorie cu băieții cu o seară înainte, iar acum şedea pe cuvertura cîrpită întinsă pe patul de fier şi studia accesoriile de alamă. Erau prea multe lucruri cu care trebuia să se confrunte! Răspunsese tuturor întrebărilor cu care o bombardase Alicia, îndurase greul luptei cu dramatismul ei teatral şi sărise în sus cînd îl vorbise de rău pe tatăl său. Cu coşmarurile care o chinuiau, după multele zile petrecute în şa şi după interminabilele discuții se simțea extenuată. Avusese prea puțin timp să-şi jelească tatăl. Chiar mai puțin decît atunci cînd îi părăsise Alicia în Sydney. Părea că timpul îşi pierduse însemnătatea. În cei cîțiva ultimi ani avusese prea puține momente la care să viseze, chinuită de sărăcie şi istovită de lungul drum pentru a ajunge aici.

Se duse spre fereastră şi se cățără pe pervazul lat pe care Aurelia îl acoperise cu perne groase, îndesate. Avea o priveliște perfectă asupra curții şi îi putu vedea pe băieți ieşind din baracă, flecărind cu alți bărbați în timp ce se

îndreptau către bucătărie. Fumul se ridica din coş şi ştiu că în curînd podelele vor răsuna de zgomotele tocurilor cizmelor, de oale ciocnite şi de voci bărbăteşti. Mirosul pămîntului frămîntat de copitele cailor şi al vitelor se va amesteca cu cel greu, de carne friptă şi de ouă prăjite, iar aerul fierbinte va acoperi ferestrele cu aburi.

Privirea îi alunecă peste curtea casei, peste ţarcurile vitelor, pînă la atelierul de tîmplărie, dincolo de depozitul pentru nutreţ şi de fierărie, apoi mai departe, peste atelierul de unelte şi hambarul de grîne. Un stol de papagali gallah cu penaj roz îşi tot schimba locul pe crengile arbuştilor de piper, apoi se avîntă într-un nor splendid pe deasupra padocului, unde caii păşteau liniştiţi, dincolo de arborii de cauciuc veştejiţi. Pescăruşii kookaburra chicoteau zgomotos şi fîlfîitul unui stol de coţofene deasupra pîrîului i se păru cel mai dulce sunet pe care-l auzise vreodată.

Ellie se întoarse de la fereastră şi oftă. Acest cămin contrasta atît de tare cu cele în care îşi petrecuse ultimii cinci ani încît se simţea dezrădăcinată – nimerită într-un mediu nefamiliar, în ciuda bunătăţii mătuşii sale şi a splendorii înconjurătoare.

Domain fusese ca un şoc după plăcuta casă în care locuise, în Surrey Hills, cu mica grădină din spate şi faţada îngrijită. Corturile care o înlocuiseră temporar, lipsa hranei şi a îmbrăcămintei decente însemnaseră un pas mare către murdăria şi duhoarea sărăciei. Tatăl său făcuse tot ce-i stătuse în puteri, dar ea ştia că se simţea depăşit de situaţie şi că îl copleşise disperarea. Ellie începuse curînd să hoinărească. Învăţase să fure din magazinele cu patroni neatenţi şi să scormonească prin gunoaiele din spatele restaurantelor de lux din centrul oraşului care mai erau deschise. Supravieţuiseră datorită ajutoarelor şi hranei primite de la cantinele pentru săraci,

împărțiseră cu alții pături pline de păduchi în pensiunile Armatei Salvării, înmagazinînd căldura de la alte sute de trupuri înghesuite unele într-altele pe podelele goale în iernile friguroase.

Viața pe drumuri care a urmat a fost mai plăcută, în ciuda foamei permanente și a faptului că adesea dormiseră prin șanțuri și în scorburile copacilor. Abia cînd au început călătoria către Warratah au simțit, în cele din urmă, că sînt stăpînii propriului lor destin. Poate că viața fusese dură, împrejurările prin care trecuseră – cumplite, dar se apropiaseră atît de mult unul de celălalt, mai mult ca oricînd – încrederea reciprocă făurind o strînsă legătură.

Ellie își șterse lacrimile și își lipi obrazul de geamul rece. Tatăl său își regăsise demnitatea învățînd să călărească și să muncească alături de bărbații puternici ai acelor locuri din Teritorii. Începuse să se împace cu gîndul că pierduse totul și înțelesese că trebuie să privească înainte și să o ia de la capăt. Soarta fusese crudă. Își trase nasul și privi din nou afară. Clipper începuse să se îngrașe și pielea îi lucea, iar bătrînul ponei părea să revină la viață acum, că nu mai trebuia să muncească deloc.

„Dacă m-aș putea simți și eu așa liniștită! se gîndi cu tristețe. Dacă n-aș mai fi prinsă între mama și mătușa Aurelia! Dacă nu mi-ar lipsi atît de mult tata!"

O bătaie grăbită în ușă fu urmată imediat de Alicia.

– Vasăzică aici te ascunzi! spuse ea voioasă. Cred că e cazul să arunci salopeta aia veche și dizgrațioasă și să încerci să redevii fetița mamei. Puse o grămadă de rochii vaporoase pe pat. N-am știut ce mărime porți, așa că ți-am adus mai multe de la New York.

Ellie privi fără pic de interes volănașele, fundele, gulerele albe și imprimeurile cu margarete.

– Am aproape paisprezece ani, spuse ea cu răceală. Astea sînt pentru copii.

Alicia făcu să se lase patul, cînd se aşeză şi îşi aprinse o ţigară.

– Nu poţi să te îmbraci aşa toată viaţa! declară ea. A sosit vremea să uiţi de viaţa pe drumuri şi să încerci să priveşti către viitor. Aruncă un nor de fum spre tavan, aranjîndu-şi cu un gest frivol părul oxigenat. Un viitor în care vei purta rochii şi vei merge la petreceri, nu în bălegarul din grajduri, cu analfabeţii, sau pe cîmp, dormind la un loc cu negustorii de vite itineranţi.

Ellie privi trăsăturile rafinate şi se minună în sinea ei că nu simţea nimic pentru femeia aceea. Fusese o vreme cînd plîngea pînă adormea, dorindu-şi să o aibă alături pe mama ei, avînd nevoie de ea în lungile, singuraticele nopţi de după plecarea ei subită. Dar Alicia nu apăruse niciodată, lunile deveniseră ani şi amintirea ei se estompase, iar acum era doar o străină.

– Nu prea sînt şanse să se organizeze petreceri pe aici, spuse ea în cele din urmă. Ar fi doar pierdere de vreme.

– Despre asta intenţionez să vorbesc cu tine! spuse Alicia, prefăcîndu-se că nu observă ironia lui Ellie. Nu mai rămînem aici. Am aranjat cu Jack Withers să ne ducă la Darwin cu avionul poştei.

– La Darwin? Inima lui Ellie bătea ca un ciocan pe măsură ce teama ei creştea. Ce e în Darwin?

– O cale de scăpare din acest loc uitat de Dumnezeu, spuse Alicia cu patos. Am făcut rezervare pentru amîndouă la vaporul spre Anglia.

Ellie se lăsă să alunece de pe pervazul ferestrei şi se postă în faţa ei.

– Nu vreau să merg în Anglia! declară ea apăsat. Aparţin acestor locuri.

Dar Alicia păru să nu audă.

– O să locuim o vreme împreună cu bunicii tăi. Este o şcoală foarte bună în Sussex, unde se vor găsi oameni care să te dezveţe de scîncetul ăsta groaznic, colonial. Termină ţigara şi, cu un vădit dispreţ pentru muşcate, o stinse înfigînd-o în pămîntul din ghiveci. Ai să uiţi curînd toate prostiile astea! Dar mă întreb de ce oare ţi-ai dori să stai aici. Şi, dacă ai să fii fată cuminte, am să-ţi cumpăr un ponei.

Ellie strînse pumnii. Tentaţia de a lovi faţa aceea de gheaţă, machiată excesiv, era atît de mare, că aproape vibra:

– Nu merg în Anglia. Nu merg la nicio şcoală de lux. Şi *nu* am să-mi schimb felul de a vorbi! spuse ea printre dinţi. Iar dacă vrei să mă mituieşti, păstrează-ţi banii. Am deja un ponei.

Alicia rîse în felul ei disprețuitor, făcînd-o pe Ellie să tremure din cap pînă în picioare.

– Cu greu pot numi grămada aia de oase ponei, draga mea, spuse ea. Ar fi mai potrivit pentru o fabrică de clei. Aşteaptă să vezi ce cai pursînge are tata în herghelia lui! Ai să te răzgîndeşti repede!

Furia o electriză pe Ellie, ţintuind-o locului, în imposibilitate de a-şi mai găsi cuvintele pentru a-şi exprima dezgustul şi spaima. Şi era cumplit de speriată, căci mama sa părea foarte hotărîtă şi, deşi curînd urma să împlinească paisprezece ani, în faţa legii mai era încă un copil. Un copil fără putere de decizie. Un copil al cărui viitor se afla în mîinile unui adult.

– Nu merg, spuse ea cu hotărîre. Nu mă poţi obliga.

Alicia se ridică şi îşi netezi fusta.

– Pot şi o voi face! spuse ea pe un ton calm. A sosit vremea să primeşti o educaţie corespunzătoare şi să înveţi bunele maniere. Tatăl tău a avut intenţii bune, dar nu a

ştiut cum să-şi crească fiica, aşa că e de datoria mea să îndrept lucrurile.

– Să nu îndrăzneşti să dai vina pe tata! izbucni Ellie. A făcut ceea ce a crezut că este cel mai bine şi pun pariu că nici nu s-a gîndit vreodată că-i vorba despre vreo *datorie*. Trase aer adînc în piept, tremurînd. Poţi să-ţi bagi undeva şcoala aia a ta simandicoasă şi blestemaţii tăi de cai!

– Destul! replică Alicia rece. Nu îţi permit asemenea grosolănie!

Ellie îşi puse mîinile în şolduri:

– Îţi vorbesc aşa cum îmi place, ripostă ea. Te-ai cărat şi ne-ai părăsit, pe mine şi pe tata, ca să te măriţi cu texanul tău. Nu ţi-a păsat niciodată ce se va întîmpla cu noi. Aşa că de ce să fac ce vrei tu doar pentru că eşti divorţată şi în căutarea unui alt fraier? Nu plec de aici! Nu vreau! Nu te iubesc! Şi eşti ultima persoană din lume care să-mi spună mie ce dracu' să fac! Tremurînd toată, înşfăcă rochiile de pe pat şi le azvîrli pe jos. Şi poţi să-ţi iei astea şi să le dai oricui altcuiva!

– Tu, haimana nerecunoscătoare! o pălmui Alicia. Cum îndrăzneşti? Palma venise ca din senin, plesnind obrazul lui Ellie, reducînd-o la tăcere. Ai să vii în Anglia şi gata. Sînt multe şcoli cu internat care te vor învăţa cum să te porţi şi dacă nu merge nici asta, o lovitură de curea n-o să pice rău! Tonul Aliciei era tot atît de glacial ca şi ochii săi albaştri.

– Pot să te aud din curte, spuse o voce calmă din spatele uşii. Iar terorizezi copilul ăla, Alicia?

– Ieşi, Aurelia! Treaba asta n-are nimic de-a face cu tine! şuieră Alicia.

Aurelia intră în cameră şi evaluă situaţia:

– Ba cred că da! spuse ea calm. Mi-ai supărat nepoata şi nu sînt de acord s-o baţi doar fiindcă nu vede lucru-

rile la fel ca tine. Ăsta este un loc liniştit şi doresc să-l păstrez astfel, aşa că potoleşte-te!

Ellie tremura de furie. Simţea încă usturimea palmei Aliciei, dar asta nu făcea decît să-i amplifice antipatia pentru femeia care insista să-i spună „mamă".

– Vezi-ţi de afurisitele tale de treburi, Aurelia. Alicia se aplecă să adune rochiile împrăştiate. Este copilul meu şi mă ocup de ea aşa cum vreau.

– Nu în casa asta! ripostă Aurelia.

Alicia reuşise să-şi recapete calmul, cu faţa ca o mască sub fardul gros.

– Nu o să te mai deranjăm multă vreme! spuse ea pe un ton rece. Jack ne va duce poimîine cu avionul la Darwin. Vaporul spre Anglia pleacă săptămîna viitoare.

– Eşti mai proastă decît am crezut! şuieră Aurelia. Nu citeşti ziarele? N-ai ascultat ştirile la radio? În Europa e război civil!

– Prostii! ripostă Alicia, împachetînd rochiile. Asta se întîmplă în Spania, nu în Berkshire!

– Spania nu va fi singura! o avertiză Aurelia. Ia aminte la ce-ţi spun, Alicia! Dacă vei continua să nesocoteşti dorinţele lui Ellie, voi face apel la justiţie ca să te opresc.

– Mi-ar plăcea s-o văd şi pe-asta! Unde vei găsi un avocat pe coclaurii ăştia?!

– La un telefon!

Aurelia încrucişă braţele la piept şi îşi privi sora în ochi.

– Niciun avocat care ţine la cariera lui nu ţi-ar încredinţa ţie custodia cît timp exist eu. Sînt mama ei la urma urmelor!

– Ţi-ai cam pierdut dreptul de a te mai numi astfel cu mult timp în urmă! ripostă Aurelia pe un ton hotărît. Te-ai gîndit oare la ce-şi doreşte Ellie cu adevărat? Sau

prețiosul și necuprinsul tău *ego* nu vrea să accepte ideea că ar fi mai fericită fără tine?

Ellie le urmărea ca hipnotizată pe cele două femei de care depindea viața ei, purtate de propriul lor conflict. Își simțea sufletul mai împăcat acum, că mătușa Aurelia îi lua apărarea și, în cele din urmă, îi reveni și glasul.

În timp ce oprea mașina, gîndurile lui Ellie reveniră în prezent. Coborî ca să deschidă ultima poartă. Apăru acum vechea casă, construită cu aproape un secol în urmă. Rămase locului, privind acoperișul înclinat și cascada inflorescențelor albe de jarrah, amenințînd parcă să-l înghită. Ellie avea acum aproape vîrsta Aureliei cînd ele două se întîlniseră prima oară. Dar, deodată, zilele acelea, de mult trecute, nu i se mai părură atît de îndepărtate cînd retrăi scenele din copilărie care îi schimbaseră viața pentru totdeauna.

Nu fusese acasă în ziua plănuitului zbor spre Darwin; evadase dis-de-dimineață, însoțindu-i pe Joe și pe Charlie la Six Mile Creek. Aurelia îi povestise mai tîrziu ce se întîmplase.

Cele două surori erau gata să se înfrunte. Ochii albaștri ai Aliciei scăpărau de furie. Fața i se schimonosise:

– Spune-mi unde este! ordonă ea.

– Nu pot să fac asta! ripostă Aurelia sec. Elspeth nu dorește să meargă cu tine și, din cîte știu și din ce am văzut, nici nu pot s-o condamn.

Alicia își aprinse o țigară și trînti pe masă bricheta aurită.

– Elspeth este fiica mea și, dacă vreau s-o iau în Anglia, nu mă poți împiedica tu să o fac!

– Ba pot! Mi-am sunat avocatul chiar în seara zilei în care am avut discuția aceea. Jack aduce toate actele ne-

cesare. Instanța mi-a încredințat-o pe Elspeth în custodie, cu drepturi depline, pînă cînd va împlini douăzeci şi unu de ani.

Alicia păli sub stratul gros de pudră, lăsînd la vedere rujul de buze ca o dungă sîngerie pe obrazul înghețat.

– Ce-ai făcut? întrebă ea, aproape sufocîndu-se, apoi dădu energic din cap. Mă păcăleşti. Durează cîteva luni ca o instanță să se pronunțe!

– Nu şi atunci cînd e vorba de ce e mai bine pentru un copil, declară Aurelia ferm. Elspeth este australiancă şi nu poate fi obligată să meargă în Anglia, împotriva voinței sale, cu o mamă care a mai abandonat-o o dată. Amănuntele despre divorțul tău şi comportamentul excentric au urgentat decizia cum că nu eşti persoana potrivită pentru a-i fi mamă. Sînt total de acord cu această hotărîre, oftă Aurelia. Şi, dacă ai să te gîndeşti puțin, îmi vei da dreptate.

– Niciodată! Alicia trăgea furioasă din țigară.

– Fii sinceră măcar o dată! Nu o vrei pe Elspeth cu adevărat. Îți place doar ideea de a fi patetica mamă a unui copil al nimănui.

– Nu e corect ce spui! Te rog să-ți ceri scuze.

Dar Aurelia continuă ca şi cînd n-ar fi auzit nimic:

– Ellie nu e păpuşica ta, o marionetă pe care s-o împopoțonezi şi s-o mînuieşti după cum ai chef. Nu va accepta să o ignori şi nici să te descotoroseşti de ea cînd îți vei pierde răbdarea. Are o personalitate foarte puternică şi ai lipsit prea multă vreme din viața ei ca s-o mai poți schimba acum!

– Cred că-mi cunosc propria fiică... începu Alicia.

– Nu, n-o cunoşti! ripostă sora ei. Ai să-ți dai seama curînd că este o povară, o pacoste pe perioada vacanțelor, cînd tu vei prefera să ieşi în lume. Şi apoi, nici nu-i poți oferi un adevărat cămin, unde să înflorească şi să devină

femeia care doreşte să fie, ci o viaţă într-un internat sinistru şi vacanţe în compania unor bunici vîrstnici.

Alicia se întoarse spre ea, o licărire de înţelegere îndulcindu-i expresia.

Aurelia continuă:

– Mai ţii minte cît de mult uram internatul? Cum crezi că va supravieţui Elspeth într-o astfel de lume străină? Este australiancă, are mîndria unui australian, care îi va da putere să reziste mult mai mult decît accentul său. Dar nu va fi legată de nimic, nu va avea prieteni, pe nimeni la care să se întoarcă atunci cînd dorul de casă va deveni copleşitor. Este obişnuită cu libertatea, cu viaţa activă. Ducînd-o într-un asemenea loc, îi vei ucide spiritul.

– Poate voi reuşi să fac din ea o doamnă adevărată! răspunse Alicia.

– Poate! conveni Aurelia. Dar mai fericită ar fi să-şi găsească propriul drum în viaţă. Făcu un gest larg cu braţul spre necuprinsele cîmpii care se aşterneau dinaintea ochilor, în toate direcţiile. Ellie reprezintă o părticică din toate astea, Alicia! Lungul drum de la Sydney pînă aici o dovedeşte cu prisosinţă şi a legat-o de pămîntul ăsta mai puternic decît şi-ar fi închipuit vreodată.

– Dar are nevoie de mine! insistă Alicia, stingînd ţigara fumată pe jumătate.

Aurelia clătină din cap, părîndu-i rău pentru acea femeia răsfăţată şi egoistă, care nu va fi niciodată în stare să vadă mai departe de propriile nevoi:

– Ai fost prea mult timp departe de ea, Alicia! îi spuse pe un ton blînd. A crescut fără tine. Cuprinse cu braţu-i viguros umerii firavi ai celeilalte şi o simţi tremurînd. Îşi dădu seama că Aliciei îi păsa de ce se întîmpla cu Elspeth, dar era convinsă că n-ar fi fost în stare să-şi sacrifice felul său de viaţă pentru ea. Înainte să pleci,

mi-ar plăcea să-i oferi fetei un dar, continuă ea cu o blîndeţe dezmînţită de fermitatea glasului.

– Şi care ar fi acesta? Pe chipul încă palid sub stratul gros de fard se ivise un biet zîmbet.

– Libertatea de a alege. Este un lucru rar, Alicia, şi doar tu i-l poţi oferi!

Ochii Aliciei străluciră printre genele false. Dinţii ca perlele muşcau buzele acoperite cu ruj stacojiu în timp ce se străduia să-şi păstreze controlul. Se întoarse, înfigîndu-şi degetele în balustrada verandei, urmărind cu privirea avionul uşor care ateriza pe pista prăfuită.

Aurelia simţi că o cuprinde obişnuitul val de căldură cînd Jack Withers sări din avion şi traversă curtea. Este un bărbat arătos, gîndi ea, nu pentru prima dată. Nu era genul de frumuseţe clasică şi, de fapt, unii ar fi putut susţine contrariul, date fiind trăsăturile neregulate ale feţei. Dar exista o anume vitalitate în trupul lui, ca şi pe chipul inteligent. Ceva periculos de atrăgător în ochii aceia ironici şi în gura senzuală. Urmărindu-l cum se apropia, cu privirea aţintită spre ea, surprinse licărul unui zîmbet de complicitate la mica lor conspiraţie. Îşi adună gîndurile şi luă actele pe care i le adusese. Nu va fi niciodată ceva între ei şi nici nu intenţiona să contribuie la bîrfele ce înfloreau neîncetat la„radio-tufiş". La cei cincizeci de ani ai săi se simţea prea bătrînă ca să-şi piardă capul după un pungaş cu ochi surîzători!...

După ce parcurse rapid documentele, i le întinse surorii sale. Alicia, prea cochetă ca să accepte că avea nevoie de ochelari de vedere, le studie cu privirea-i mioapă.

– Trebuie să semnez undeva? întrebă ea, fără obişnuita-i vervă.

Aurelia îi indică în tăcere locul corespunzător şi Alicia semnă.

– Iată! oftă ea, în timp ce o lacrimă îi străluci pe obraz. Elspeth se află acum în mîinile tale. Ai grijă de ea, Aurelia, şi spune-i că mă voi gîndi mereu la ea.

Aurelia încuviinţă. Realizase o adevărată performanţă. Acum, la final, nu era sigură dacă nu cumva Alicia jucase un rol. Dar pentru a fi corectă cu sora ei, păru să creadă că fusese chiar sinceră şi îi păsa de fiica ei.

– Are aici un cămin, oricît va dori să rămînă! spuse ea cu vocea gîtuită de emoţie.

Aurelia urmări cu privirea elicea care se rotea şi, în timp ce micul avion rula pe pistă, ştiu că cel mai bun lucru pentru liniştea lui Ellie era ca Alicia să plece. Şi poate că într-o zi îşi va da seama ce pierduse.

În ciuda incidentului cu cauciucul dezumflat, Claire scosese un timp bun de cînd plecase din Sydney, cu cinci zile în urmă. Maşina hîrîia şi se văicărea gonind spre nord, iar gîndurile ei alunecară spre cei cinci ani care trecuseră şi la bărbatul pe care crezuse că îl iubeşte. Avusese ce îşi dorise, apoi o părăsise pentru alta. Într-un fel, admise ea, îi făcuse un serviciu, căci, odată trădată, se concentrase mai intens asupra muncii sale şi rezultatele se dovediseră mai bune decît şi-ar fi închipuit ea vreodată.

Zîmbi, gîndindu-se la filosofia rudimentară a mătuşii Aurelia. „Bărbaţii au tot dreptul la un loc al lor, draga mea! spunea ea. Dar numai dacă le arăţi cît de departe este acest loc. Ai primit o singură viaţă – trăieşte-o pentru tine, nu printr-un bărbat." Aurelia era o femeie cu idei avansate şi, deşi nu ştia dacă e de acord cu ea, în adîncul sufletului o admira pe această bătrînă şi nici nu se putea imagina certîndu-se cu ea. Dar, în ciuda faptului că îşi dorea o carieră, Claire ştia că, în adîncul sufletului,

tînjea ca într-o zi să aibă un soţ, şi copii, şi o căsnicie la fel de durabilă şi plină de dragoste ca a părinţilor săi.

Banda prăfuită de bitum şerpuia fără sfîrşit prin inima Queensland-ului, iar imaginea din oglinda laterală era aidoma celei văzute prin parbriz. Iarba galbenă se vălurea în bătaia vîntului fierbinte, sub nemărginitul cer albastru, fîşii de un roşu întunecat se iveau de-o parte ori de alta a şoselei, în locurile unde pămîntul se intersecta cu pistele pentru avioane, şi copaci solitari străjuiau întinderea necuprinsă a cîmpiei. Arşiţa învăpăia orizontul şi vulturi cu coada despicată se roteau deasupra giganticelor muşuroaie ale termitelor, de lîngă izvoarele termale, şi a tufişurilor argintii de iarba-porcului-spinos. În comparaţie cu Blue Mountains, zona i se părea golaşă şi aridă, totuşi Claire trebui să accepte că avea propria-i măreţie, de o frumuseţe atemporală.

Gîndurile lui Claire se îndreptară spre mama sa. Auzise povestea de multe ori, dar abia acum, pe drum, conştientiză acţiunea ei curajoasă la adevăratele sale proporţii. Încerca să-şi imagineze cum trebuia să se fi simţit, copil fiind, singură şi speriată – cu mormîntul solitar al tatălui său departe, în urmă, şi cu încă multe mile de străbătut în faţă. Aproape că o şi putea vedea în văpaia arşiţei: o fetiţă cu pantaloni cu cîteva numere mai mari, care-i cădeau peste cizme, cu o pălărie turtită peste părul soios, privind pieziş spre soare şi întrebîndu-se dacă va ajunge vreodată la destinaţie!...

Claire îşi aprinse o ţigară, sprijinind cotul de marginea portierei. La radio se transmitea o melodie a formaţiei *Beach Boys*, cu întreruperi. Nu prea erau şanse de a practica surfingul prin locurile acelea, gîndi ea, făcînd o grimasă. Chiar şi vîntul era fierbinte, soarele îi frigea pielea, iar transpiraţia îi lipea cămaşa de scaunul maşinii. În

cele din urmă, ieşi de pe şosea. Era timpul să bea ceva şi să-şi dezmorţească picioarele.

După ce opri motorul, o învălui liniştea. Zumzăitul miriadelor de insecte părea să o sporească şi cînd coborî din maşină, simţi întreaga grandoare a acelor ţinuturi din Teritorii. Nu existau case, nici magazii, nici măcar un stîlp de telegraf. Sunetul produs de sandalele ei pe nisip părea puternic, iar ticăitul motorului care se răcea părea ţăcănitul unui cronometru.

Claire se înfioră, în ciuda vîntului fierbinte. După numai cîteva ore va putea zări primul din cei nouăzeci şi cinci de acri ai fermei Warratah. În mai puţin de o zi va începe căutarea adevărului şi într-o subită străfulgerare îşi dădu seama că această căutare ar putea distruge în final tot ceea ce însemnase viaţa ei de pînă atunci.

Aurelia îşi potrivi monoclul şi cu un fornăit de nerăbdare se strădui să readucă la viaţă vechea plită. Afurisita îşi făcea de cap şi în bucătărie era frig. Acesta-i necazul cu bătrîneţea, gîndi ea, ţîfnoasă, aruncînd vătraiul într-un colţ şi apucînd vechea jachetă jerpelită. Frigul şi umezeala pătrundeau oasele bătrînei de optzeci de ani, iar lucruri precum recalcitranta plită nu făceau decît să-i amintească de trecerea anilor şi grabnicul drum către decrepitudine. Se uită în jur, cu o privire înciudată. Ca şi bucătăria din casa mai nouă a lui Ellie, aceasta se întindea în spatele casei, orientată spre nord, aşa că acolo era răcoare vara. Nu se schimbase mai nimic în ultimii ani şi rafturile stăteau să cadă sub greutatea numeroaselor cutii de conserve şi a borcanelor. Oalele, cratiţele şi tigăile erau agăţate în cîrlige de grinda înnegrită de deasupra plitei, hîrtiile de prins muşte atîrnau întunecate de tavan, scaunele şi mesele erau acoperite cu ziare vechi, cataloage ale fermei şi cu resturile de la ultima ei masă.

Luă o cizmă de pe un scaun şi se aşează. Pentru oricine altcineva putea să pară că-i dezordine, dar nu şi pentru ea, care ştia unde se afla orice lucru şi refuza de fiecare dată să-i dea voie fetei să curețe. Era singura încăpere din casă în care se simțea mai bine cînd era dezordine, poate pentru că într-un fel păstra cumva vocile trecutului şi ceva din viața aşa cum fusese odinioară.

– Jessie! strigă ea. Unde eşti?

Zgomotului înfundat al unor picioare desculțe alergînd pe coridor îi urmă o față neagră, privind prin uşa bucătăriei.

– M-ați chemat, stăpînă?

Aurelia o privi pe nepoata lui Jacky Jack şi zîmbi. Fata avea vreo şaisprezece ani şi încă nu se îngrăşase, ca mama ei. Avea o anume eleganță în felul ei liniştit de a se mişca prin casă, un soi de mîndrie în ținută, dar cînd venea vorba de treabă, Jessie era la fel ca toți cei din tribul său.

– Îmi amintesc că ți-am spus să faci focul la plită în dimineața asta!

– Mai 'nainte am hrănit păsările, stăpînă! O fac mai tîrziu, mormăi ea.

– Ai s-o faci acum! porunci Aurelia. Şi după ce termini, te poți apuca de spălat.

Aurelia observă ochii plecați şi firele de paie care atîrnau în părul creț. Jessie se tăvălise puțin cu tînărul jackaroo* – cunoştea semnele şi nu-i rămînea decît să spere că nu rămăsese însărcinată. Erau prea mulți copii în sălaşul aborigenilor – unii dintre ei cu pielea surprinzător de albă, în ciuda regulii sale împotriva fraternizării cu văcarii şi crescătorii de vite. Dar bărbații vor fi mereu bărbați, iar unele fete gata să le facă pe plac!

---

* Colonist englez fără experiență (austr. fam.) (n.t.).

O privi pe Jessie chinuindu-se cu plita, apoi lăsă focul în grija ei şi ieşi pe coridor. Era lung şi îngust, traversînd centrul casei, de la bucătărie pînă la uşa din faţă a verandei. Două uşi, situate pe partea dreaptă, duceau către dormitoare, şi una, pe stînga, către camera de zi, care ţinea din faţă pînă în spatele casei. Locuinţa era mai mică decît a lui Ellie, pentru că acolo nu existaseră copii pînă la venirea ei.

Aurelia intră în camera de zi. Era o cameră frumoasă – mereu primitoare, cu lumina soarelui filtrîndu-se difuz prin frunzişul arbuştilor de piper de lîngă ferestre şi cu strălucirea caldă a argintului vechi în contrast cu mobila de stejar generos lustruită. Erau acolo şi tablouri valoroase, pictate în ulei, agăţate pe pereţii de lemn, figurine minunate într-o vitrină în stil victorian, şi vaze de cristal, şi carafe aruncînd străluciri de curcubeu pe tavanul alb. Pe grinda din lemn masiv de deasupra şemineului de cărămidă roşie se afla un ceas antic din bronz aurit care măsura solemn timpul, în îmbrăţişarea a doi heruvimi; apoi, în învălmăşeala de facturi, cărţi poştale şi scrisori, un sfeşnic cu braţe aurite mai păstra rămăşiţele lumînărilor pe care se adunaseră praful şi pînze de păianjeni. Cloncăni nervoasă şi le şterse cu batista, apoi o scutură şi o băgă în buzunar, privind spre o fotografie a lui Claire.

Niciodată nu se eschivase de la vreo îndatorire, dar acum se întreba dacă nu cumva greşise obligînd fata să vină acasă. Dar existau atîtea întîmplări care trebuia scoase la iveală înainte de a fi prea tîrziu şi cineva trebuia să facă prima mişcare. „Nu că s-ar putea face prea mult în privinţa asta!“ gîndi ea, afundîndu-se într-un fotoliu şi luîndu-şi vechea pipă. Seminţele dezastrului ce urma să se producă fuseseră semănate cu mulţi ani înainte şi noua generaţie era cea care trebuia să culeagă această recoltă amară.

Pipa o ajuta să vadă lucrurile în perspectivă şi, în ciuda sfatului medicului, nu renunța la ea. După ce o îndesă cu marca ei preferată de tutun, se străduí să o aprindă şi savură bogata aromă care îi amintea încă, după atîția ani, de nordul Scoției şi de terenurile de vînătoare unde le ducea tatăl lor, pe ea şi pe Alicia, cînd erau doar nişte copile, ca să vîneze potîrnichi. Cu ochii minții, încă putea să vadă culmile de un verde proaspăt, şi iarba neagră, şi veselii pereți de piatră afumați ai căsuțelor de la ferme.

Suflînd fumul spre tavan, Aurelia se lăsă pe spate şi închise ochii. Fusese o surpriză pentru ea cînd, cu mulți ani în urmă, îşi dăduse seama cît de mult iubea aceste locuri, cît de mult i-ar lipsi Warratah dacă i-ar fi luat vreodată! Pentru că existase un timp cînd îşi blestemase destinul de a fi rămas, văduvă şi fără copii, să lupte împotriva forțelor naturii şi a obiceiurilor neobişnuite ale avanposturilor coloniale. Apoi în viața ei a apărut Ellie şi i s-a dat o a doua şansă de a-şi reafirma angajamentul față de Warratah – un angajament pe care nu l-a regretat niciodată – şi pe care Ellie l-a preluat fericită.

– Ai să-ți dai foc într-o zi! se auzi o voce dinspre uşă.

Aurelia deschise ochii brusc şi scutură de pe reverul jachetei tutunul care ardea mocnit.

– Ellie! Chiar la tine mă gîndeam!

Se sărutară şi Ellie se aşează în celălalt fotoliu.

– Mai degrabă contemplînd profunzimile din dosul pleoapelor! o tachină ea.

Aurelia bătu uşor pipa, scuturînd în cămin tutunul rămas, şi o puse în buzunarul jachetei.

– Nu dormeam! negă ea vehement. Doar îmi odihneam ochii. O chem pe Jessie să ne fiarbă nişte ceai.

– Poate ai noroc, spuse Ellie rîzînd. E în spatele

hambarului, făcîndu-i ochi dulci noului băiat pe care l-ai angajat.

Aurelia se strîmbă, dezgustată, se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre şemineu. Nu avea rost s-o ia pe ocolite, ştia de ce venise Ellie.

– Mă surprinde că ţi-a trebuit atît timp. Te aştept de acum două zile! spuse ea.

– Prin urmare şi tu ai primit o scrisoare! murmură Ellie. Ce spune?

Aurelia privi ochii căprui, atît de expresivi, şi pistruii care acopereau nasul cîrn al lui Ellie. Devenise de mult femeie în toată firea, dar Aurelia încă îşi mai amintea de ştrengăriţa arţăgoasă de odinioară. Mai păstra ceva în bărbia îngustă şi în silueta zveltă, în experienţa ce se citea în adîncul ochilor. „Biata Ellie! gîndi ea cu tristeţe. A trecut prin atît de multe!" Nu e drept să treacă din nou prin toate astea! Dar trebuia s-o facă. Amîndouă trebuiau s-o facă pentru ca lucrurile să revină la normal în această familie.

– Vrea răspunsuri! zise ea în cele din urmă.

Ochii lui Ellie se întunecară de durere:

– Ar fi trebuit să spun adevărul de la început! murmură ea. Dar am crezut că fac bine păstrînd tăcerea şi nici n-am visat vreodată că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură.

– Adevărul are scîrbosul obicei de a se strădui să iasă la iveală! spuse Aurelia, aspru. Claire este o fată inteligentă. Mai devreme sau mai tîrziu ar fi ajuns să pună întrebări.

– La fel va face şi Leanne de cum îşi va da seama de ce s-a întors Claire acasă! oftă Ellie.

Aurelia o urmări cu privirea pe Ellie care scotea un pachet de ţigări din buzunar. Mîinile mai tinerei femei tremurau cînd încercă, de mai multe ori, să-şi aprindă

ţigara şi, după ce trase adînc fumul în piept, se sculă din fotoliu şi porni să umble prin cameră.

– Poate că ar fi trebuit să vorbeşti cu Leanne! murmură Aurelia. Trebuie să fiu sinceră cu tine, dragă mea, nu mi-au plăcut niciodată toate aceste taine şi, cum se apropie Crăciunul... Aurelia se opri. Nu era necesar ca Ellie să-şi amintească tot ce se petrecuse atunci.

– Am încercat să-mi protejez ambele fete! răspunse ea, stînd cu spatele la Aurelia şi privind pe fereastră. Dar se pare că tot ceea ce am făcut mai mult a înrăutăţit lucrurile! adăugă ea, încrucişînd braţele la piept şi izbucnind în plîns.

Aurelia o cuprinse cu braţul. Începea să înţeleagă suferinţa prin care trecea Ellie şi nu putea face nimic altceva decît să încerce să o consoleze. Pentru că întoarcerea iminentă a lui Claire deschisese deja cutia Pandorei, plină cu amintiri care zăceau adormite de ani mulţi – amintiri puternice, care ar fi putut duce la destrămarea acestei familii!...

3

Pulsul lui Claire o luă la galop cînd părăsi autostrada şi începu să se apropie de Gregory Downs, de unde urma să ajungă la Warratah. Drumul era încă bun, dar după cîteva mile se va umple de pietre, gropi şi băltoace care o vor obliga să încetinească. Dubiţa începea să dea semne de oboseală, iar termometrul de bord indica în permanenţă o temperatură ridicată. Propria-i teamă de ceea ce urma să se întîmple îi provocase o durere de cap. Şi ea, şi maşina aveau nevoie de o pauză!

Parcarea amenajată în faţa hotelului din Gregory

Downs era ispititoare şi, cum era ultimul loc unde putea găsi mîncare şi benzină înainte să înceapă ultima parte a călătoriei, Claire conduse într-acolo şi parcă lîngă o pompă de alimentare. Opri motorul şi se lăsă pe spate. Şovăiala ei sporise de-a lungul ultimelor cîteva sute de mile şi gura i se uscase, iar durerea de cap devenise insuportabilă. Căută în geantă după o aspirină şi o înghiţi cu puţină limonadă.

Cu o grimasă, îşi privi bluza pătată de transpiraţie şi pantalonii scurţi mototoliţi. Arătau bine de dimineaţă, cînd le îmbrăcase, dar arşiţa şi praful care pătrunseseră prin geamul deschis le veniseră de hac. Scormoni prin sacul de voiaj din spatele scaunului şi scoase o fustă lungă din bumbac indian, vopsită în roşu şi mov, care arăta mult mai bine cînd era încreţită. Avea elastic în talie, aşa că îi era uşor s-o tragă pe ea şi să-şi scoată şortul fără să i se vadă lenjeria intimă. Bluza îi va da de furcă, se gîndi ea, privind spre clădirile lungi şi joase. I se păru chiar că vede pe cineva uitîndu-se pe fereastră. Nu avea de gînd să se expună privirilor nimănui!...

Hotelul din Gregory Downs era o clădire scundă, construită pe pămînt roşu, sub baldachinul verde al unor copaci umbroşi. Acoperişul ruginit devenise cărămiziu, lemnăria se înnegrise după ani lungi de intemperii. O terasă se întindea pe toată faţada, acoperită de obişnuita streaşină. Clădirea nu se schimbase prea mult de cînd fusese construită, pe la 1800, ca post de control pentru Cobb & Co. Erau obişnuiţi să vadă oameni nespălaţi, îşi spuse Claire. Nu era un hotel elegant, unde nu ţi s-ar fi permis să intri dacă nu erai îmbrăcat impecabil.

Înşfăcă geanta şi coborî din maşină trîntind portiera. Arşiţa era la fel de puternică şi la umbra eucaliptilor încărcaţi cu flori roşii dinspre care se auzea ciripitul papagalilor gallah. Soarele se reflecta în oglinda retrovi-

zoare a unei maşini de teren şi Claire remarcă stratul gros de argilă roşie depus pe cauciucuri şi genţile cu unelte aşezate în spate. Evident, un localnic, conchise ea rapid.

Îşi trecu geanta pe umăr şi îşi împleti repede părul care îi venea pînă la mijloc. I se păru că se mai răcorise puţin după ce îşi eliberase ceafa de greutatea lui şi, după ce-l legă cu o fundă, se simţi cît de cît prezentabilă. Traversă parcarea pietruită spre terasa umbrită şi împinse uşa cu plasă de la intrare.

Cînd intră în holul mare unde se afla recepţia o izbi mirosul cafelei proaste. De dimineaţă sărise peste micul dejun, la hotelul din Cloncurry, şi deodată simţi că îi e cumplit de foame.

Femeia din spatele tejghelei era grasă, bine dispusă şi bine înaintată în vîrsta a doua. Formele ei generoase erau întemniţate într-o rochie înflorată de bumbac, iar nasturii din faţă aproape că pierduseră lupta cu decenţa.

– Ziua bună! spuse, în timp ce ochii căprui stăruiau asupra ei cu o curiozitate prietenoasă. Vii de departe?

– Sydney! răspunse Claire fără să se gîndească.

– Măiculiţă, dar e un drum lung! comentă femeia, plimbîndu-şi privirea peste fusta lungă, părul împletit în coadă şi cele două cercuri de aur care atîrnau la urechile lui Claire. Eşti o hippy, nu-i aşa? Privirea era prietenoasă, dar evident curioasă, iar între timp se aşeză, pentru un lung taifas, cu braţele durdulii încrucişate peste pieptul generos.

Claire ştiu că făcuse o greşeală apărînd acolo îmbrăcată astfel, dar fusese plecată prea mult timp şi uitase obiceiurile din partea locului. Acum va trebui să suporte nenumărate întrebări, pentru că vizitatorii erau puţini şi nimic nu-i plăcea mai mult unui locuitor din Teritorii ca o porţie bună de bîrfă.

– Miroase bine a cafea, spuse ea repede. E vreo şansă să iau micul dejun?

Expresia recepţionerei se schimbă brusc într-una de plăcută surpriză.

– Ştiu cine eşti! zise femeia, pocnind din degete. Eşti fiica lui Ellie. Cea care a fost la facultate. Se încheie mai bine la nasturi în timp ce se strecura prin deschizătura tejghelei. Apropo, mă numesc Lila. Mă bucur să te cunosc.

Claire îşi luă gîndul de la micul dejun, cel puţin pentru următoarea jumătate de oră. Era inevitabil să se întîmple aşa ceva atît de aproape de casă, dar acum nu îi trebuia cu adevărat decît ceva de mîncat şi puţin timp ca să se pregătească pentru întoarcerea acasă. Dar trebuia să înveţe să se readapteze acestui mers al lucrurilor. Trebuia să-şi amintească ritmul mai lent decît cel din Sydney şi faptul că oamenii obişnuiau să-şi petreacă vremea cu flecăreli lipsite de importanţă.

– Claire, răspunse ea şi zîmbi. Am terminat facultatea.

– Mami şi tati trebuie să fie foarte mîndri de tine! zîmbi Lila. E chiar amuzant. Încă un veterinar în familie. Izbucni într-un hohot de rîs puternic. Socotesc că asta o să salveze încă vreun mînz sau doi – nu că s-ar simţi vreo diferenţă cu toată averea aia a părinţilor tăi.

– Micul dejun? întrebă Claire fără speranţă. Detesta discuţiile despre bogăţia familiei sale şi încerca să le evite ori de cîte ori era posibil. Macii înalţi nu erau priviţi cu ochi buni nici aici, nici în oraş, şi asta era specific stilului de viaţă australian! Puteai să ai oricît de mult succes ţi-ar plăcea, dar să nu vorbeşti niciodată despre asta.

– E în regulă! Am o surpriză pentru tine. Vino pe aici!

Degetele dolofane o prinseră de braţ şi Claire fu aproape tîrîtă în sala de mese. Era o răcoare abia simţită şi verde datorită luminii difuze ce se strecura printre pîlcurile de pini din spatele hotelului. Se aflau acolo cîteva mese, acoperite cu feţe curate, din material asortat cu draperiile. Vase cu flori din plastic stăteau alături de condimente şi sticle cu sos roşu în mijlocul fiecărei mese, iar pe pereţi atîrnau postere strălucitoare reprezentînd plaje tropicale. Doar la o singură masă se găsea cineva.

– Matt! strigă femeia. E cineva aici cu care ar trebui să faci cunoştinţă.

Claire îşi săltă geanta pe umăr. Sperase să mănînce în linişte, ca să se poată pregăti pentru sosirea la Warratah, dar era evident că Lilei nu părea să-i pese.

– Matt Derwent. Claire Pearson. Lila se trase înapoi după ce făcu prezentările, plesnindu-şi şoldurile cu palmele şi cu ochii strălucitori de parcă ar fi pus ceva la cale.

Matt Derwent era înalt, un bărbat numai vînă şi fibră, cum ar fi spus tatăl ei. Părea să fi împrumutat culorile acelor locuri şi să fi devenit una cu ele. De la părul de culoarea paiului şi faţa bronzată şi pînă la cizmele pămîntii şi pantalonii de moleschin, era, evident, la el acasă în aer liber. O mînă mare îi cuprinse palma şi descoperi surprinsă că trebuie să se uite în sus ca să privească în ochii lui căprui. Era ceva neobişnuit, iar Claire găsi că e plăcut să se simtă mai mică, măcar o dată.

– Bună ziua! vorbi el tărăgănat. Am auzit că te întorci. Zîmbi, arătîndu-şi dinţii albi şi o puzderie de linii fine în colţurile ochilor.

– Matt este şi el veterinar, interveni Lila conspirativ.

Claire se strădui să-şi înăbuşe rîsul, schimbînd o privire cu Matt.

– Probabil că eşti nou pe aici, spuse ea şovăind. Nu-mi amintesc să te fi întîlnit prin Warratah.

– Am venit anul trecut! răspunse el înainte să se întoarcă spre unicul lor spectator. Cred că ne-ar prinde bine o cafea, Lila.

– Imediat, spuse ea bucuroasă şi se apucă să strîngă farfuriile murdare ale lui Matt. Voi doi, tinereilor, aveţi multe de discutat, aşa că vă las cu ale voastre. Nu o să întîrzii cu micul dejun, Claire. Se îndepărtă şi ieşi prin uşile batante spre bucătărie.

Matt ridică o sprînceană:

– Tinerei?! murmură el cu licărire de umor.

Claire chicoti şi se aşeză.

– Cred că Lila a plecat în peţit! şopti ea, scoţînd pachetul de ţigări din geantă şi oferindu-i una. N-ar fi trebuit s-o las să te sîcîie.

El inspiră fumul şi rîse:

– Nu mă deranjează, spuse el. Mi-a schimbat oarecum ziua.

Ea îl privi prin fumul de ţigară şi îi întoarse zîmbetul.

– Presupun că aş putea spune că nu pari să ai nicio zi peste douăzeci şi cinci de ani.

Matt sorbi din cafea.

– Ai putea, dar te-ai înşela, replică el tărăgănat. Împlinesc treizeci şi opt şi încep să simt asta de fiecare dată cînd sînt chemat noaptea. Cu un zîmbet plin de regret, întinse un picior lung pe intervalul dintre mese. Genunchii sînt terminaţi de la cît am jucat după regulile australianului la universitate şi, cînd e frig, trosnesc ca nişte balamale ruginite.

Lila apăru prin uşile batante şi le turnă fericită cafea pe cînd cei doi discutau despre profesia lor.

– Ştiu că aveţi multe în comun, spuse ea voioasă. Ce drăguţ să văd că vă înţelegeţi bine.

Claire îşi muşcă buza ca să nu o pufnească rîsul şi, cînd surprinse privirea răutăcioasă din ochii lui Matt, trebui să se uite în altă parte. Matt Derwent avea un efect ciudat asupra ei şi constată că se simţea atrasă de el deşi abia se cunoscuseră.

Micul dejun sosi la timp şi Claire se apucă să înfulece cu poftă ouăle şi şunca, în timp ce Matt îşi bea cafeaua şi îi povestea pe larg despre practica sa. Şunca era crocantă şi ouăle aşa cum îi plăceau ei, moi la mijloc, ca să poată înmuia pîinea prăjită. Nu era unul dintre cele mai sănătoase mic dejunuri recunoscu ea cînd, în sfîrşit, puse tacîmul în farfurie, dar sigur îşi astîmpărase foamea şi alungase durerea de cap. Îl surprinse privind-o şi roşi.

– De obicei nu mănînc aşa de repede, spuse ea, dar mi-era foame.

Matt dădu din umeri:

– Mă întreb unde a încăput totul! rîse el fixînd-o cu ochii lui căprui. Nu eşti prea grasă.

– Am picioarele ca nişte beţe, declară ea. El zîmbi – un zîmbet blînd – şi ea simţi furnicături pe dinăuntru. Chiar nu trebuia să mai mănînce şi al doilea ou prăjit. Ei, întrebă ea înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult, care-i specialitatea ta?

O privi şi zîmbetul îi apăru din nou în colţul gurii:

– În afară de faptul că sînt considerat tînăr şi iau micul dejun cu o blondă superbă? o ironiză el.

Claire roşi, furioasă pe sine. Matt flirta şi ea se simţi deodată penibil şi aproape timidă. Nu era un băiat de la colegiu ori un tînăr fără experienţă, ci un tip evident mult mai sofisticat decît ea şi care avea probabil o soţie pe undeva.

– Doar din punct de vedere profesional, spuse ea, mult mai tăios decît ar fi vrut.

– Oh, aşa deci! ripostă el, sorbindu-şi ultima gură de cafea. Animalele de fermă, dar principala mea preocupare sînt caii. De fapt, sînt chemat azi la Jarrah. Bonny e gata să fete.

Claire îşi spuse că era o ocazie să schimbe subiectul.

– Ce mai face Lee? întrebă ea, revenind la obiceiul familiei de a prescurta numele surorii sale. Nu îşi scriseseră decît puţine scrisori în timpul celor cinci ani şi era curioasă. Poate acum, că se maturizaseră, se vor înţelege mai bine.

– Bine. Se pricepe să facă lucrurile rapid. Leanne s-a născut cu darul ăsta, nu va avea multe probleme, decît dacă va încerca să rezolve prea multe deodată! Tăcu cîteva clipe. Tatăl tău a făcut un lucru bun lăsînd-o să se înveţe aşa. I-a dat libertatea de a se maturiza şi de a dovedi că este capabilă să conducă o fermă atît de mare ca Jarrah.

Claire luă ţigările şi îşi puse geanta pe umăr. Discuţia despre Leanne o ajutase să alunge groaza de apropierea momentului întoarcerii acasă. Acum era nerăbdătoare să pornească la drum.

– Trebuie să plec, spuse ea calm. Sînt aşteptată astăzi acasă şi nu vreau să mă prindă întunericul pe drum. O gloată de derbedei mi-a distrus aproape dubiţa acum cîtva timp şi ultimul lucru de care am nevoie în aceste clipe este o notă de plată la un garaj auto. Erau vorbe goale şi ea ştia asta, ca şi Matt, dacă privirea din ochii lui nu însemna altceva. Se ridicară şi îşi strînseră mîinile.

– Atunci te prind din urmă mai tîrziu, spuse el blînd.

Claire simţi puterea caldă a degetelor lui cît timp îi ţinu mîna cu o fracţiune de timp mai mult decît era necesar şi ştiu că se vor mai întîlni. Matt era genul de bărbat

care ar căuta-o şi ea nu era prea sigură ce simţea în legătură cu acest lucru. Pentru că el reprezenta un pericol – o complicaţie de care chiar nu avea nevoie acum.

Avea să fie o noapte lungă. Bonny se îngrăşase în ultimele două săptămîni, iar acum laptele îi curgea din uger. Perioada ei de gestaţie de unsprezece luni luase sfîrşit. În după-amiaza aceea, fusese agitată şi începuse să transpire. După o scurtă examinare, Leanne îşi dădu seama că muşchii de pe ambele părţi ale pîntecului erau deja relaxaţi, pregătiţi pentru naştere. Nu exista nicio modalitate de a şti cît timp va dura travaliul, dar Leanne bănuia că se va întîmpla în timpul nopţii şi chemase veterinarul. Era şi ea în stare să elibereze mînzul, dar învăţase dintr-o amară experienţă că cel mai bine ar fi să aibă ajutorul unui profesionist în caz de urgenţă; dar pentru că veterinarul avea o distanţă mare de parcurs, îl chemase mai repede.

Lăsă iapa neliniştită cu un băştinaş jackaroo, un vrăjitor înnăscut în materie de cai, şi după ce sporovăi cu doi oameni care stăteau fumîndu-şi ţigările la un pahar de bere, intră în casă şi aprinse luminile. Avea un răgaz de vreo două ore pînă cînd trebuia să o verifice pe Bonny din nou – un răgaz excelent pentru a-şi sorta îmbrăcămintea şi a decide ce va purta săptămîna următoare, cînd se întorcea Angel.

În dulapul ei era dezordine – o mulţime de haine de lucru şi doar una sau două rochii. Lîngă cizmele aliniate pe podea, sandalele cu toc înalt păreau de o neverosimilă gingăşie. După ce probase diverse variante, hotărî că cel mai bine îi stătea în pantalonii de moleschin şi cu cămaşa verde ca smaraldul, care-i evidenţia culoarea ochilor. O rochie era prea mult, blugii uzaţi – prea de toată ziua şi lipsiţi de farmec.

Îşi spălă părul şi îl perie pînă cînd străluci negru-albăstrui în lumina becului electric. Îşi machie uşor ochii şi gura. Cerceii de aur scînteiau în urechi şi lanţul subţire de aur strălucea în jurul gîtului bronzat. Nu era nimic de făcut în privinţa mîinilor, gîndi ea cu regret, privindu-şi unghiile scurte, pătrate, şi de obicei pline cu negreală pe dedesubt de la grajduri. Pielea era foarte bronzată, iar palmele aspre din pricina călăritului fără mănuşi şi a scormonitului prin grădina de legume. Studie în oglindă rezultatul obţinut şi găsi că arată foarte bine. „Angel Carrera, ai face bine să te păzeşti! murmură ea. N-o să ai norocul să dormi, cel puţin o săptămînă."

– Sună ameninţător!

Leanne se întoarse brusc. Fusese aşa de adîncită în gîndurile sale încît nu auzise că a intrat cineva.

– Claire! Ce cauţi aici?

Rămaseră cîteva clipe bune faţă în faţă, într-o tăcere penibilă, pînă să îndrăznească să se îmbrăţişeze.

Claire îi zîmbi nesigur:

– Credeam că sînt aşteptată!

– Eşti! Sigur că eşti! se bîlbîi Leanne, încercînd să-şi pună gîndurile în ordine. O afurisi în gînd pe Claire fiindcă venise acolo. Dar mi-am închipuit că te duci la Warratah!

– N-am mai rezistat! spuse Claire, afundîndu-se în pat şi întinzîndu-se pe perne, cu un braţ peste ochi, pentru a se apăra de lumina becului. A fost un blestem drumul cu maşina şi mă simt prea zdrobită ca să mă confrunt cu probleme de familie în seara asta! Îşi privi sora. Nu te superi, Leanne?! Doar nu întrerup nimic, nu-i aşa?!

– Sigur că nu! răspunse Leanne, grăbindu-se să îmbrace iar vechii ei blugi şi cămaşa transpirată. Angel e plecat în călătorie de afaceri pentru guvern, dar s-ar putea

să fiu nevoită să stau toată noaptea cu Bonny. Mînzul poate apărea în orice clipă!

– Nu mi-am dat seama că cerceii şi machiajul ar fi necesare pentru că fată iapa! o tachină sora ei.

Leanne ridică din umeri. Se simţea jenată că fusese surprinsă într-o asemenea postură de frumuseţea aceea elegantă, tolănită în propriul ei pat de parcă ar fi fost al ei.

– Am vrut doar să văd cum mi-ar sta în altceva decît în astea! replică vag, trăgînd blugii pe ea.

Claire rîse, sări din pat şi începu să cotrobăie prin dezordinea de pe masa de toaletă a lui Leanne. Luă rujul, îl încercă, se strîmbă şi îl puse deoparte.

– Nu mă prosti tu pe mine, surioară! spuse ea cu dragoste, încercînd un parfum pe încheietura mîinii. Angel îşi va face cu siguranţă datoria de bărbat chiar dacă tu ai un amant secret!

Leanne se înroşi de furie:

– Sîntem căsătoriţi doar de cîteva luni! rosti ea muşcător. Om fi noi doar nişte ţărani, dar avem şi aici un cod moral! Îi smulse sticla de parfum scump şi o ascunse într-un sertar. Nu-i plăcea cînd Claire îi umbla prin lucruri!...

Claire ridică o sprînceană.

– Mişcător! spuse ea. Văd că lucrurile nu s-au schimbat prea mult!

Nu era un început de bun augur. Leanne se hotărî să schimbe subiectul.

– Ai mîncat? Am nişte friptură de oaie. Nu e cine ştie ce, dar nici nu are gust rău.

Claire îşi privi sora mai mică:

– Tu ai făcut-o?

– Da! răspunse ea defensiv. Priceperea mea la gătit s-a îmbunătăţit de cînd ai fost ultima dată acasă. Porni

spre bucătărie, scoase o bucată de friptura şi tăie cîteva felii, cu care făcu nişte sandviciuri cu pîine proaspăt coaptă. Mai nou fac şi pîine! adăugă ea aspru.

Claire îşi dădu peste umăr coada împletită şi se aşeză la masa din bucătărie.

– Bravo ţie! exclamă ea, după ce gustă din friptură. Nu-i rea! murmură ea, uimită.

Leanne simţi că o cuprinde un val de căldură.

– Nu mă mai trata de sus, Claire! o avertiză pe un ton liniştit.

Claire puse jos cuţitul şi furculiţa.

– Bravo, Lee! Ce te-a înţepat? Nu mi-ai spus nici măcar un cuvînt binevoitor de cînd am sosit.

Leanne încrucişă braţele, uitînd de mîncare.

– De ce te-ai întors? întrebă ea. Nu e nimic pentru tine aici.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care surorile se priviră una pe cealaltă.

– Aurelia nu mi-a dat de ales! spuse Claire în cele din urmă. Nu-ţi face griji, Lee. Nu intenţionez să mă bag în viaţa ta mai mult decît e nevoie.

Leanne simţi un junghi de nelinişte. Poate fusese cam aspră, dar îi displăcea să se justifice şi nu vedea niciun motiv să-şi motiveze teama aproape bolnăvicioasă de faptul că această întoarcere acasă a lui Claire ar putea primejdui într-un fel tot ceea ce îndrăgea ea mai mult ca orice.

– Îmi pare rău. Glasul ei era plin de ciudă. Am avut o zi lungă şi, cu Bonny gata să fete, voi avea şi o noapte lungă. M-ai prins pe picior greşit.

Claire zîmbi şi păru să-i accepte scuzele.

– Vine şi Matt Derwent să o vadă pe Bonny în noaptea asta? întrebă ea vesel.

Leanne încuviinţă.

– Cum de-l ştii pe Matt?

Claire strînse farfuriile şi le dădu deoparte.

– L-am întîlnit azi-dimineaţă. Într-o oarecare măsură, mi-a plăcut.

– Dar cred că e cu mai mult de zece ani mai în vîrstă decît tine! ripostă Leanne. Recunosc că se pricepe la cai, dar nu e genul tău.

Ochii lui Claire nici nu clipiră, dar gura i se contractă într-un fel de zîmbet.

– Şi care este, mai exact, genul meu?

– Orăşan şmecher! ripostă ea. Cu bani şi fălindu-se cu experienţa proprie şi cu o casă mare, cu vedere spre port, unde îşi ţine barca.

Rîsul lui Claire avea o notă de amărăciune.

– Chiar am stat prea mult departe una de cealaltă dacă gîndeşti aşa, spuse ea. Banii nu înseamnă totul şi amîndouă ne-am aflat destui ani printre bărbaţi încît să fi aflat că ambalajul nu corespunde întotdeauna conţinutului! Zîmbi. Habar n-am cum am ajuns pînă aici! L-am întîlnit pe bărbatul ăsta azi-dimineaţă, asta-i tot! Şi nu înseamnă că mă voi mărita cu el!

Leanne îşi termină ţigara şi începu să amestece gînditoare în sos cu ultima bucăţică de pîine prăjită, privindu-şi atent sora pentru prima dată. Claire părea obosită, dar cine n-ar fi fost după un drum de cîteva mii de mile în mai puţin de o săptămînă? Şi totuşi, pielea ei de blondă era uşor bronzată şi arăta minunat de atrăgătoare în rochiţa mini care îi scotea în evidenţă afurisitele picioare nesfîrşit de lungi. Se bucura că Angel nu se întorsese încă acasă. Sîngele lui fierbinte de latin autentic îl făcea receptiv la frumuseţea femeilor şi nu şi-ar fi dorit să se afle din nou în umbra lui Claire. Suferise din pricina acestei umilinţe întreaga ei adolescenţă.

Doar cînd Claire ridică privirea albastră a ochilor săi

strălucitori, Leanne îşi dădu seama, cu o tresărire de nelinişte, că sora ei era mai mult decît obosită. Umbrele din ochii ei o făceau să arate de parcă ar fi fost bîntuită.

Matt Derwent zbura prin întuneric către Jarrah Downs. N-ar fi putut spune că nu-i plăcea să zboare noaptea, ba chiar dimpotrivă! Liniştea de acolo, de sus, dintre stele, o găsea rareori pe *terra firma*, cu excepţia puţinelor momente în care pornea la plimbare pe jos sau călare, pe distanţe mari. Avea o viaţă agitată şi, departe de a-l deranja, îl ajuta să uite şi îi oferea ceva de care să se agaţe atunci cînd amintirile refuzau să-i dea pace.

Verifică panoul de comandă. Micul avion aproape că zbura singur, un fel de minune a mecanicii moderne, iar lui nu-i rămînea decît să-l menţină în direcţia corectă şi să urmărească luminile care marcau pista de aterizare. Privind în sus, spre galaxia de stele, se gîndi la credinţa aborigenilor potrivit căreia sufletele celor morţi trebuie să-şi afle drumul către Tărîmul Perfecţiunii printre fălcile lui Bigaroo, şarpele uriaş. De acolo, aruncau o privire către lume aşa cum era şi cum ar fi trebuit să fie înainte să urce în minunatul regat al cerului. Fiecare suflet devenea o stea, strălucind în imensa alcătuire pe care omul alb o numea Calea Lactee.

Zîmbetul lui era trist. Exista o poveste frumoasă pe care un bătrîn din trib i-o relatase pe scurt înainte ca Laura să moară de cancer. Îi adusese puţină alinare în zilele acelea, cînd rămăsese singur în casa răvăşită, bîntuit de amintirea ei şi de gîndurile la puţinul timp petrecut împreună. Credinţa că ea veghea asupra lui şi că el ar putea să privească în sus şi s-o vadă strălucind pe cer i-o aducea mai aproape.

Matt îşi trecu mîinile prin păr şi îşi frecă obrajii. Era doar o poveste de spus copiilor pentru a le linişti spaimele

nopții – o modalitate blîndă şi mai degrabă duioasă de a explica ce se întîmplă cînd cineva drag moare şi este încredințat pămîntului. Şi totuşi, exista multă înțelepciune în aceste legende vechi şi măcar o dată ar fi dorit să creadă că aborigenii au poate dreptate şi Laura chiar era una dintre acele stele care licăreau. Ei îi plăcuseră întotdeauna diamantele.

Strălucirea îndepărtată a şirurilor gemene de lămpi cu ulei îi readuse gîndurile la treaba pe care o avea de făcut. Jarrah era drept înainte şi trebuia să aterizeze.

Cînd avioneta atinse pămîntul şi se afundă în praful de pe pistă, se întrebă prosteşte ce o fi făcînd Claire şi dacă ar fi posibil să o vadă în noaptea asta. Apoi îşi aminti că îi spusese că se duce la Warratah şi fu surprins cît de tare îl dezamăgea acest lucru. Claire era o fată fără pretenții, în ciuda averii sale. Mai avea şi un deosebit simț al umorului şi el se bucurase cu adevărat că luaseră micul dejun împreună. Se întrebă totuşi dacă ea realizase cît de frumoasă păruse în dimineața aceea, cu îmbrăcămintea ei hippy, cu coada de țigancă şi cu cerceii ăia!...

Continuînd să zîmbească trist, rulă de-a lungul drumului şi se opri lîngă gardul care împrejmuia curtea casei şi grajdurile. În cele din urmă, va trebui să înceteze să o mai jelească pe Laura! Pînă acum nu se mai uitase după altă femeie şi nici vorbă să curteze vreuna.

– Să-mi cadă cu tronc prima femeie care-mi iese în cale! murmură el, luîndu-şi geanta cu echipamentul. E prea tînără, prea grozavă şi mult prea bogată pentru tine, bătrîne. Mai bine uit-o şi concentrează-te asupra muncii tale!

– Vorbeşti singur? întrebă Leanne, care apăru din întuneric, îmbrăcată într-un pulover gros ce-i atîrna pînă aproape de genunchi şi cu mîinile în buzunarele blugilor.

– E ceva ce facem mai mereu noi, ăştia în vîrstă!

replică el. Observă că se rujase şi că părul proaspăt spălat îi strălucea în lumina din curtea grajdului. Leanne era frumoasă, dar nici pe departe ca sora ei. Începură să-l enerveze gîndurile sale. Oare ce se întîmpla cu el? Amîndouă surorile erau destul de tinere ca să-i fie fiice! îşi reaminti sever. Cum se simte Bonny? întrebă morocănos.

– Se chinuieşte. Se vede deja sacul amniotic şi poate să fete în orice moment. Am lăsat-o pe Claire cu ea.

Matt îşi simţi pulsul luînd-o la galop şi roşeaţa cuprinzîndu-i gîtul şi faţa. Din fericire pentru el, Leanne era preocupată şi nu observă nimic.

– Hai să ne apucăm de treabă! spuse grăbit.

Grajdul era luminat de lămpi cu kerosen, făcînd să pară şi mai adînc întunericul din spatele grinzilor grele. Capete curioase de cai apărură din boxele învecinate, atingîndu-i cu boturile catifelate cînd trecură prin dreptul lor. Mirosul de bălegar şi paie, amestecat cu acela mai slab al hamurilor de piele care atîrnau în agăţătorile lor îi era familiar şi bine venit.

Căldura dinăuntru i se păru o binecuvîntare după vîntul tăios care se pornise dinspre dealuri.

Matt privi în jur. Nu se zărea nici urmă de Claire, dar îi putea auzi glasul vorbindu-i blînd iepei, în strania linişte care însoţea întotdeauna un asemenea eveniment. Spre deosebire de ceea ce se întîmpla la oameni, iapa era răbdătoare, agitîndu-se doar din cînd în cînd. Îşi scoase haina şi, după ce-şi suflecă mînecile, se spălă pe mîini pînă la coate în găleata cu apă fierbinte şi săpun pe care o pregătise Leanne pentru el.

O zări de cum intră în boxă. Iapa stătea jos, cu picioarele strînse sub ea, în timp ce Claire, care introdusese uşurel o mînă în vaginul ei, verifica dacă botul mînzului se afla lîngă copitele fragile. Apoi, chiar în timp ce el

privea, iapa se răsturnă pe o parte, întinse picioarele şi începu să se încordeze.

– Salut! spuse Claire, privindu-l peste umăr. Vrei să preiei comanda?

Matt clătină din cap şi încrucişă braţele:

– Se pare că ştii ce trebuie să faci! răspunse.

Hotărîtă şi calmă, Claire apucă picioarele mînzului şi începu să-l tragă încet afară. Trebuia neapărat să treacă pieptul micuţului peste marginea pelvisului iepei fiindcă era înfăşurat în cordonul ombilical. Mînzul respiră pentru prima oară şi îşi agită picioarele din faţă, dar partea din spate rămăsese încă înăuntru, ceea ce o făcea pe iapă să stea nemişcată. O singură lovitură a acelor copite gingaşe ar fi fost suficientă ca să sfîşie cordonul şi să înceapă să sîngereze. Claire îl tăie, tamponă locul cu o soluţie antiseptică şi mînzul se rostogoli în paiele proaspete.

– Ai un mînz, Leanne! spuse ea.

Matt se simţea ca a cincea roată la căruţă, dar nu părea să-l deranjeze. Era fascinat să o vadă pe Claire în acţiune şi să descopere diferitele aspecte ale caracterului său: dimineaţă chicotea conspirativ, plină de umor, iar acum se dovedea un veterinar capabil!

Iapa începu să-şi lingă mînzul, curăţîndu-l, încurajîndu-l să se ridice în picioare, apoi se sculă şi ea, cu sacul amniotic atîrnînd. Îşi mai adulmecă o dată mînzul, după care decise că e timpul să mănînce după atîta trudă din nutreţul proaspăt pe care i-l pusese Leanne dinainte.

Claire se ridică şi se duse să se spele pe mîini. Matt legă sacul amniotic pentru ca iapa să nu calce pe el în cazul în care greutatea acestuia l-ar fi tras afară. Reveni la mînzul care se străduia să afle un rost picioarelor sale şi-i făcu o injecţie cu penicilină, căci cordonul ombilical încă se mai putea infecta, apoi se trase deoparte, lăsînd

natura să-şi urmeze cursul. Se uită la Claire şi observă că era încîntată. Înţelegea perfect ce simţea ea, pentru că miracolul naşterii reprezenta un moment minunat, care îl emoţiona de fiecare dată.

Toţi trei priveau delicata făptură proptindu-se pe picioarele din faţă, dar, neştiind cum să-şi ridice şi partea dinapoi, căzu într-o parte. Încercă să-şi ridice partea din spate mai întîi, dar picioarele din faţă refuzau să-i dea ascultare şi veni în picaj spre peretele de lemn al boxei. La a treia încercare se împletici în toate cele patru picioare şi căzu grămadă, dar mama lui interveni, încurajîndu-l. În cele din urmă reuşi să se ridice şi se îndreptă clătinîndu-se spre locul din care-i venea miros de lapte şi începu să sugă, flămînd.

Matt zîmbi şi se întoarse spre Claire, dorindu-şi să împartă acest magic moment cu ea. Părea că întreaga lume se topise în umbră şi rămăseseră doar ei doi într-o mare de lumină. Universul îşi încetini mişcarea şi totul se concentră într-un singur punct, în timp ce Claire scoase un strigăt slab de bucurie. Putu să vadă o lacrimă solitară suspendată de genele ei, tremurînd înainte să cadă. Clipi şi întoarse capul. Începea să-i placă fata asta din ce în ce mai mult. Dacă nu avea grijă, putea să se facă iremediabil de rîs.

4

– Nu ştiu de ce aveai nevoie de el azi-noapte! spuse Claire, turnîndu-şi o altă ceaşca de ceai. Sînt veterinar calificat şi perfect capabilă să mă descurc cu o iapă care trebuie să fete.

– De unde era să ştiu că vei fi aici? Leanne îşi unsese

cu unt o felie de pîine prăjită şi o mestecă, strîngînd între timp resturile cinei lor din seara trecută. Nu mi-ai spus că vii, iar eu nu sînt clarvăzătoare.

Claire începu să spele vasele.

– Ai fi putut să-l suni! Ai fi putut să contramandezi, din moment ce eram eu aici! insistă ea.

– Nu m-am gîndit! ripostă Leanne tăios. Trînti vasele pe masa de marmură şi, punîndu-şi mîinile în şolduri, se uită fioros la sora ei. Ce-i cu tine? întrebă ea. Matt este veterinarul zonal şi intrăm în raza lui de competenţă. De ce te-ai înfuriat aşa?!

Claire îşi dădu seama că făcea prea mare tevatură pentru nimic şi a încerca să-i spună ceva lui Leanne în acest moment al dimineţii ar fi fost hazardat, mai ales după o noapte nedormită.

– Nu mă supăr! spuse ea. Atîta doar că prezenţa lui mă tulbură, asta-i tot!

Ochii verzi ai lui Leanne se măriră.

– Matt Derwent! exclamă ea batjocoritor. Mai e ceva ce ai omis să-mi spui despre întîlnirea de ieri? Am remarcat cum te privea azi-noapte şi m-am întrebat dacă e ceva între voi.

Claire dădu din cap.

– Splendid, Leanne! exclamă ea. Ne-am întîlnit din întîmplare, am discutat, mi-am dat seama că-l plac. Sfîrşitul poveştii! declară ea.

Leanne se încruntă, căutînd în acelaşi timp pălăria şi cizmele:

– El este „evident" vrăjit! murmură ea. Şi ţie ţi s-au aprins călcîiele.

Claire hotărî că discuţia lua o întorsătură neplăcută şi schimbă subiectul. Ştergîndu-se pe mîini, se întoarse spre Leanne.

– Dubiţa e tot afară, în faţă, nu-i aşa?

Leanne îşi vîrî picioarele în cizme şi îşi îndesă pălăria pe cap.

– Locul ăsta arată de parcă ar fi trecut ţiganii pe aici, dar mai poate sta aşa! Mă duc să văd ce fac iapa şi mînzul şi trebuie să vorbesc cu oamenii despre pregătirile pentru sosirea turmei de vite. Cîteva ţarcuri au nevoie de reparaţii, iar termitele s-au hrănit copios din colţul unui hambar. Ai să mai fi aici cînd mă întorc?

– Probabil că nu. E timpul să mă duc acasă, nu pot să mai amîn.

Leanne inspiră adînc şi încrucişă braţele la piept. Privirea ochilor săi verzi rămase neclintită cînd se uită la sora ei.

– Nu mi-ai spus niciodată ce te-a necăjit în toţi aceşti ani, Claire. De ce nu discuţi cu mine?

– Ca să mă baţi la cap? oftă Claire. Noi n-am fost niciodată în cele mai strînse relaţii, Lee, spuse ea liniştit. Şi după cum merg lucrurile între noi acum, se pare că nimic nu s-a schimbat.

– Pune-mă la încercare! replică Leanne.

Claire se uită prin fereastra bucătăriei spre cimitirul din Jarrah.

– Nu ai răspunsurile, murmură ea. Nu ar avea niciun sens.

– De unde ştii, dacă nu vrei să vorbeşti cu mine?

Claire privi în depărtare.

– Pentru că dacă ai fi ştiut ceva, mi-ai fi spus! zise ea sec.

Leanne roşi.

– Nu sînt chiat atît de ticăloasă! murmură ea. Nu m-a invitat nimeni la această întîlnire de familie! zise ea cu amărăciune. Nu crezi că am şi eu dreptul să ştiu ce se întîmplă?

– Probabil. Claire puse o mînă pe umărul surorii sale.

Dar nu-ți ascund niciun secret, Lee. Încerc doar să dau un sens suspiciunilor şi îndoielilor. Schiță un zîmbet. Nu există nimic cu adevărat tangibil. Poate că această întrunire de familie va clarifica lucrurile. Dă-mi un răgaz, Leanne. Te rog!

Leanne încuviință, dar înainte să plece adăugă:

– Eu cred că faci o dramă din nimic. Orice ar fi, nu poate fi aşa de rău.

Claire o privi plecînd şi auzi uşa-paravan trîntindu-se în urma surorii sale care se grăbea:

– Şi eu sper, Lee, murmură ea. Dar dacă te înşeli?

Ellie stătea trează în întuneric, gîndindu-se fără încetare la ceea ce urma să-i spună fiicei sale cînd va veni acasă. Ştia că Claire era cu Lee, la Jarrah, telefonase cu o seară înainte, dar îi spusese şi unul dintre oameni. Şi deşi înțelesese dorința fetei de a mai amîna întoarcerea, îşi dorea să fi venit direct acolo. Cu cît aşteptarea se termina mai repede, cu atît mai bine. Parcă juca ruleta rusească.

Soarele abia se înălțase deasupra liniei orizontului cînd înşeuă calul său favorit şi eliberă ogarii din cuşti. Alergară de-a lungul păşunilor în lumina răsăritului care făcea roua să strălucească pe firele de iarbă, iar păsările îşi începeau trilurile dimineții. Cîinii, beți de libertate, fugeau înaintea ei cu cozile în sus, cu urechile ciulite şi blana strălucind albastră sub razele soarelui, adulmecînd după iepuri sau mici animale dăunătoare.

Ellie făcea un efort să se relaxeze, dar gîndurile şi amintirile nu-i dădeau pace şi după vreo două ore se întoarse acasă. Se afla în padoc, periind calul, cînd bătrîna maşină de teren hurui în curte şi se opri cu un scrîşnet într-un nor de praf. Zîmbi amuzată şi ieşi în întîmpinarea

musafirului său. Doar o singură persoană din cele cunoscute de ea conducea astfel!

– Îi poți spune unei femei bătrîne să-şi vadă de treburile ei, mormăi Aurelia, străduindu-se să coboare din maşină şi să-şi înfigă bocancii solizi în țărînă, dar am crezut că poate ai nevoie de un sprijin. Îşi strînse pe ea jacheta veche, îşi potrivi monoclul şi privi prin el sfidător.

– Întotdeauna, spuse Ellie. Dar...

Aurelia scotoci prin maşină după geanta pe care o strecură sub braț.

– Niciun „dar", Ellie, spuse ea ferm. Eu am declanşat toată povestea asta. Trebuie să rămînem împreună.

Ellie o luă de braț ca s-o ajute să urce scările şi bătrîna o împinse în lături cu un mormăit nervos. Avea Aurelia optzeci de ani, dar era vulpe bătrînă şi simpla ei prezență îi dădea putere pentru ceea ce urma.

Claire împinse poarta. Gardul de lemn fusese vopsit recent şi iarba tăiată în aşa fel încît croia o potecă prin micul cimitir aflat dincolo de curtea casei, la marginea păşunii domeniului Jarrah. Tufişul de un roşu strălucitor rivaliza cu bejul delicat al laurului, cu albul tufelor de warratah şi cu galbenul banksiei de la marginea împrejmuirii. Lăbuțele delicate ca nişte flori roşii şi verzi ale cangurilor pitici dansau prin iarba înaltă unde se înălțau rozul florilor parakeelya şi galbenul margaretelor strălucind în soare. Un arbore jacaranda picura flori de purpură prin frunzişul ca de ferigă şi ploaia de aur a delicatei acacia oferea o umbră parfumată băncii de lemn aşezate într-un colț. Claire stătu acolo cîteva clipe, intrînd în atmosferă. Putea să audă zgomotele înfundate ale vieții venind dinspre Jarrah şi strigătul unei ciori care îşi luă zborul de pe un copac. Singulara notă obsedantă a

unei păsări-clopoțel se înălța peste zgomotul șuierător al insectelor și un pescăruș kookaburra chicotea de parcă deținea un secret pe care doar el îl cunoștea.

Merse încet printre morminte. Una sau două plăci funerare în stil victorian erau înconjurate de garduri de fier ruginit – un semn de bunăstare postumă pentru pionierii irlandezi care eliberaseră acest pământ cu aproape două secole în urmă și îi dăduseră un nume –, unele atît de erodate de intemperii și atît de acoperite cu licheni încît nu se puteau citi epitafurile. Crucile subțiri de granit erau doar amintiri ale copiilor nou-născuți sau ale acelora care muriseră de febră ori în urma mușcăturilor de șerpi și Claire se întristă, gîndindu-se la mamele care îi îngropaseră acolo. Trebuia să fie cumplit de dureros să îngropi un copil. Nu era în ordinea firii.

Mergînd mai departe, ajunse la cele mai recente morminte. Pietrele funerare erau din marmură și fin cizelate, cu epitafurile perfect lizibile. Ultimul membru al familiei Maughan fusese îngropat aici în 1946 – anul în care se născuse ea. Zăbovi acolo un moment, apoi părăsi cărarea fără tragere de inimă și o luă prin iarba înaltă spre colțul îndepărtat.

Piatra funerară se înclinase și era aproape îngropată în pământ, dar cînd trase vrejurile sălbaticei bougainvillea, îndepărtîndu-le de pe marmură, reuși să citească enigmaticul epitaf. Îngenunche sub arșița toridă lîngă micul mormînt izolat și recunoscu starea de neliniște pe care o trăise de-a lungul anilor. Sosise timpul să meargă acasă. Timpul pentru niște răspunsuri.

Dubița scîrțîia și gemea, mercurul urca în termometru, în vreme ce Claire parcurgea cele două sute de mile dintre cele două ferme. Soarele se înălțase cînd ajunse pe creasta ultimului deal și privi în jos, spre Warratah. Trase

frîna de mînă şi opri motorul. Coborî, ferindu-şi ochii de lumina puternică, şi cercetă cu privirea singurul cămin pe care îl cunoscuse cu adevărat.

Bătrîna casă se înălţa la adăpostul copacului de jarrah înflorit, aproape ascuns de turnurile de apă acoperite cu trandafiri căţărători şi bougainvillea purpurii. Construcţiile iniţiale, în umbra fantomaticilor eucalipţi, erau dărăpănate dar încă funcţionale, iar ţarcurile şi padocurile erau îngrădite. Caii păşteau iarba verde de pe lîngă bălţile licărind precum cositorul topit, formate de cursul de apă sezonier ce şerpuia de-a lungul proprietăţii şi dispărea printre dealurile îndepărtate. La orizont se vedeau zidurile exterioare şi hornurile casei mai noi, ca şi porţile prin care trebuia să treacă. Gîndul că toate acestea îi aparţineau o copleşi. Acesta era căminul ei şi ea fusese plecată departe prea multă vreme.

Cînd trecu prin ultima poartă, îşi umezi cu limba buzele uscate. Mîinile îi asudaseră pe volan şi pulsul crescu. Nu mai exista cale de întoarcere.

Ellie se afla pe verandă cînd zări mai întîi norul de praf în depărtare. Goli paharul de gin şi-l puse pe masă, după care îşi trecu alene degetele prin păr. Va găsi o cale să treacă şi prin asta! îşi spuse ea hotărîtă.

Dubiţa se opri într-un nor de praf roşu, portiera se deschise şi iat-o şi pe Claire. Ellie uită anii de tăcere dintre ele, suferinţa de a nu fi fost invitată la ceremonia de absolvire şi cearta de dinaintea plecării fetei la Sydney. Era fiica ei iubită care acum se întorsese acasă. Alergă în jos pe trepte ca să o îmbrăţişeze. Ţinînd-o strîns, îi inspiră parfumul, savurînd senzaţia pe care i-o dădeau braţele fiicei sale înlănţuite din nou în jurul ei.

– Jur că ai mai crescut! spuse ea zîmbind şi măsurînd-o pe Claire.

– Ai haz, mami! o tachină Claire. M-am oprit din creştere cînd aveam treisprezece ani!

Ellie îşi purtă privirea de la ochii frumoşi spre gura senzuală şi silueta zveltă. Fetiţa ei devenise femeie în cei cinci ani cît fuseseră despărţite. O femeie cu o viaţă proprie şi un viitor strălucit dacă vor putea să treacă cu bine de următoarele cîteva zile.

– Ce bine că te-ai întors acasă! suspină ea. Mi-a fost dor de tine. Tuturor ne-a fost.

– Lasă cîinele să vadă iepurele! porunci Aurelia coborînd treptele şi aproape că o dădu la o parte pe Ellie. Ce face fata mea? bubui ea, cuprinzînd cu braţul talia mlădioasă şi depunînd un sărut care mirosea a whisky pe obrazul care i se oferise.

– Bine! spuse Claire şi îşi îmbrăţişă afectuos mătuşa.

Ellie sesiză, în ciuda aparentului optimism, tensiunea lui Claire şi rîsul lipsit de voioşie. Bucuria evidentă a fiicei sale de a se fi întors la Warratah era atenuată de umbrele din ochii ei – umbre de teamă şi de neîncredere.

– Hai să plecăm din soare şi să bem un ceai! spuse ea cu o veselie forţată. Poţi să-ţi descarci bagajul după aceea.

Claire căută în maşină şi trase afară o geantă grea de voiaj pe care o lăsă jos pe verandă.

– Am adus cadouri pentru fiecare! spuse ea aşezîndu-se pe un scaun şi făcîndu-şi vînt cu pălăria. Dar sînt îngropate undeva, în spatele maşinii.

Ellie, care preferase să nu-şi ia o menajeră, se grăbi spre bucătărie ca să facă ceaiul. Ceainicul era întotdeauna pe plită, aşa că nu-i luă prea mult timp. Puse ceştile pe tava pe care o scosese dinainte şi cu un calm neaşteptat pe care nu şi-l cunoştea, duse totul afară pe verandă.

Aurelia o bombarda pe Claire cu întrebări despre licenţă, despre ceremonia de absolvire şi viaţa ei senti-

mentală. Fumul pipei se înălța în rotocoale, ochii cenușii străluceau cu o nouă poftă de viață și ridurile adînci dintre sprîncene, apărute în ultimele zile, aproape dispăruseră.

– Las-o pe biata fată să-și tragă sufletul și să-și bea ceaiul! spuse Ellie liniștită, punînd tava jos. O să auzim totul foarte curînd. Împărți ceștile și oferi sandviciuri și prăjituri. Am auzit că l-ai cunoscut deja pe Matt Derwent, spuse ea printre sorbiturile de ceai dulce, fierbinte.

Claire zîmbi:

– N-a încetat niciodată să mă uimească rapiditatea cu care circulă noutățile pe aici. Tufiș-telegraf încă funcționează și își face treaba bine.

– Nu-i scapă prea multe! confirmă Ellie. Amintește-ți că, în ciuda suprafețelor mari, sîntem într-adevăr doar un sat, cu o populație mai puțin numeroasă chiar decît a uneia dintre suburbiile orașului Sydney și care se împuținează în fiecare an. Bărbații tineri pleacă – nu au aceleași sentimente față de pămînt ca cei din generația noastră.

– Și ce are de spus bîrfa satului despre mine și Matt Derwent? întrebă Claire.

Ellie zîmbi pe deasupra ceștii:

– Nu prea multe, dar Lila Smith de la Gregory Hotel consideră că sînteți făcuți unul pentru celălalt. Puse jos ceașca și își căută țigările. Biata Lila! Citește prea multe romane de dragoste.

Sporovăiala continuă pînă cînd își terminară ceaiul, apoi se lăsă o liniște apăsătoare. Chiar și Aurelia o simțea, observă Ellie, văzînd-o pe bătrînă cum își face de lucru cu pipa și scapă chibriturile.

– Ei, și-acum să vedem ce este cu această somație de a mă întoarce acasă?

Claire se lăsă pe spate în scaun cu un aer relaxat, dar pe Ellie nu o putea înșela. Trase ultimul fum de țigară,

înainte să o transforme într-un chiştoc. Pulsul i se accelera. Sosise momentul! Nu o părăsi totuşi calmul acela ciudat – era în stare să gîndească limpede. Îi răspunse fiicei sale printr-o altă întrebare:

– Am auzit că azi te-ai dus să vezi din nou mormintele, spuse ea calmă în liniştea precară. Acum mă întreb de ce ai făcut asta. Întoarse capul şi se uită la Claire, temîndu-se de ceea ce ar putea vedea în ochii ei. Dar Claire o privi – o privire insistentă, sigură, cu chipul poate puţin mai palid acum.

– Vreau să ştiu de ce se consideră că ceea ce se află acolo are legătură cu familia. Şi de ce nu îmi dă nimeni nicio explicaţie logică. Am sperat că dacă am fost obligată să vin acasă, mi se va da răspunsul.

Ellie era conştientă de expresia îngrijorată a Aureliei. Conştientă că trecutul se ţinea de ea – urmărind-o – trăgînd-o înapoi.

– Dacă vrei să ştii istoria acelui mormînt şi de ce este izolat de celelalte, atunci ar fi bine să încep cu începutul! spuse ea blînd. Ştii cum i-am cunoscut pe Charlie şi pe Joe în deşert, dar cred că întîmplările din cauza cărora acel mormînt este la Jarrah au început după cîteva săptămîni.

Privi peste curte, către orizontul îndepărtat, conştientă de tăcerea răbdătoare a fiicei sale. Trase adînc aer în piept şi începu să povestească:

– Pe măsură ce treceau săptămînile, Charlie devenea tot mai neliniştit. Seceta pusese stăpînire pe Warratah şi nu era suficient de lucru. Cred că i se făcuse silă să le tot dau tîrcoale, lui şi fratelui său, silă să i se spună ce să facă de către o bătrînă „secure“ cu o voce de tunet.

Ellie privi spre Aurelia. Amîndouă ştiau cît de bine înţelegea ea toţi acei ani, iar Ellie îşi dădea seama că bătrîna se simţea mai degrabă mîndră.

– Totul a început atunci cînd un văcar în trecere i-a vorbind despre o acțiune de strîngere a cailor în Teritoriu.

– Trebuie să plec! spusese el, surescitat. Treaba începe în două săptămîni şi cam atît îmi ia ca să ajung acolo.

– E de lucru şi pe-aici, dacă asta cauți, răspunsese Joe ridicînd baloții de furaje din depozit şi încărcîndu-i în spatele maşinii. De ce să vrei să pleci cînd aici avem haleală şi adăpost? Bătrîna don'şoară o fi ea înspăimîntătoare, dar e de treabă.

– Mai degrabă bătrîna secure! ripostă Charlie. După ce ne-a dat afurisiții ăia de banii, acum muncim pentru un loc de dormit şi mîncare.

– Bravo, amice! spuse Joe cu un oftat, sprijinindu-se în furcă. Ne-a dat o sută de lire pentru că i-am adus-o pe Ellie. Ce vrei mai mult?

– Muncă! Aventură! Nu ştiu! răspunse Charlie exasperat. Dar trebuie să plec de aici. Locul ăsta mă sufocă!...

– Şi cu mine cum rămîne? Figurez şi eu în planurile astea ale tale? întrebă Joe calm.

Charlie ridică din umeri:

– Poți să vii şi tu dacă vrei! răspunse el cu o nonşalanță prefăcută, ca să-şi ascundă speranța că Joe chiar ar putea face asta. Pentru că, în ciuda dorului său de a hoinări liber din nou, gîndul de a trăi pe cont propriu deveni brusc descurajator.

Joe se întoarse la treaba lui. Expresia lui enigmatică, tăcerea lui îl scoaseră pe Charlie din fire.

– Ei bine? întrebă el în cele din urmă.Vii cu mine sau nu?

– Socotesc că nu, amice! răspunse Joe. E timpul să mă stabilesc într-un loc o bucată de vreme, să văd dacă

îmi place viața de aici. Am și ceva bani în buzunar acum și pînă o să plouă, nu văd de ce mi-aș lua valea, zbătîndu-mă ca să trăiesc.

Charlie oftă:

– N-ai niciun pic de simț al aventurii, Joe! De ce să te speteşti muncind aici pentru haleală, cînd ai putea călări cu armăsarii sălbatici? Se aprinsese și ochii săi albaştri străluceau, extaziați. Gîndeşte-te cum te simțeai, Joe! Aminteşte-ți cum goneam!... Puse o mînă pe umărul fratelui său, dorindu-și ca el să se răzgîndească. Hai, amice! Vino cu mine!

– Nu și de data asta, Charlie! răspunse Joe. Am văzut suficient deşert ca să-mi satisfac orice dorință de aventură. Azvîrli furca în remorca maşinii și se aşează în fața fratelui său, cu mîinile vîrîte adînc în buzunare. Am nevoie de timp, spuse el hotărît. Timp ca să-mi trag sufletul și să mă gîndesc la ce vreau cu adevărat. Banii Aureliei mi-au dat această șansă și nu vreau să iau decizii greşite doar pentru că te-ai încins tu!

– Dar aici nu-i nimic decît o adunătură de femei afurisite care îți tot spun ce să faci! se rățoi Charlie, exasperat. I se făcuse brusc frică. Frica de a pierde singura persoană care însemna ceva pentru el.

– Bravo! spuse fratele său blînd. E destul de lucru aici pentru mine, iar cînd vor începe ploile, Aurelia o să aibă nevoie de ajutor la strîngerea vitelor.

Zîmbetul strengăresc al lui Charlie se topi.

– Și dacă nu plouă? Ce-ai să faci atunci?

Joe îl privi grav:

– Îmi asum riscul! Locul ăsta înseamnă pentru mine ce înțeleg eu prin „acasă" și n-am de gînd să plec de aici nici măcar pentru tine, frățioare!

Charlie nu-și închipuise că lucrurile vor lua o aseme-

nea întorsătură, dar pe de altă parte avea nevoie să fie liber. Lovi cu piciorul în țărînă.

– Atunci așa rămîne? murmură el.

Joe îl apucă de braț.

– Am știut amîndoi că așa se va întîmpla, amice! spuse el. Noi doi vrem lucruri diferite. M-am săturat să trăiesc pe drumuri! Nu vreau să mai hoinăresc!

Charlie se smulse din strînsoarea brațului său și zîmbetul înșelător dispăru. Hotărîrea calmă a lui Joe îl obliga să accepte că el vorbise serios. Urmări privirea fratelui său îndreptîndu-se spre padoc, unde Satan rumega iarba argintie, și știu că acesta era momentul despărțirii. Dar, pentru că se afla încă acolo, se încăpățînă să mai încerce o dată.

– Toate astea vor fi aici și cînd se va termina cu strîngerea cailor sălbatici! insistă el. Vino cu mine acum, Joe, și dacă lucrurile nu merg bine, te poți întoarce!

Joe clătină din cap:

– Nu plec, Charlie! Îmi pare rău!

Gemenii tăcură un lung moment, fiecare cu gîndurile sale. Mai era vreme să-și schimbe intențiile. Fiecare îi recunoștea celuilalt nevoia de a-și urma propriul destin, dar niciunul dintre ei nu putea găsi cuvintele pentru a spune cît de dureros era acest lucru.

Charlie își dădu părul pe spate. Îi crescuse din nou lung și strălucea în lumina soarelui.

– Am să plec mîine, înainte de răsăritul soarelui, spuse el într-un tîrziu. Dacă te răzgîndești... Își privi fratele geamăn plin de speranță, dorindu-și să poată vedea teamă în ochii lui.

Joe îl cuprinse în brațe și emoțiile contradictorii care îl încercau îl făcură pe Charlie să nu mai poată spune nimic. Lovi cu palma spatele lat, musculos și-l îmbrățișă

strîns, cu gîndul la copilăria lor petrecută împreună şi la lunga călătorie care îi adusese atît de departe.

– Să ai grijă de tine pe-acolo! Vocea lui Joe suna tot mai răguşit pe măsură ce se apropia momentul despărţirii. Şi dă-mi de veste despre tot! Eşti fratele meu şi nu vreau să te pierd.

Charlie se întoarse şi se îndreptă spre dormitorul comun. Viaţa lor împreună părea să fi luat sfîrşit şi, deşi nevoia de aventură era atît de puternică, o parte din el tînjea să fie asemenea fratelui său geamăn. Tînjea după acele sentimente de împlinire şi de linişte interioară pe care Joe părea să le poarte în sinea lui.

Joe intenţionase să se trezească mai devreme în dimineaţa următoare pentru a-şi lua rămas-bun de la Charlie, dar, după o zi întreagă de mutat baloţi de nutreţ şi săpat la stîlpi pentru garduri, dormise profund peste nouă ore. Acum lumina soarelui se revărsa în dormitorul pustiu şi ceasul de pe perete arăta că trecuse bine de şapte. Sări din pat şi îşi trase pantalonii şi cizmele. Amînă spălatul pentru mai tîrziu. Patul lui Charlie era gol, blugii lui dispăruseră, dar poate că încă mai avea timp să-l ajungă din urmă sau poate că se răzgîndise. Ieşi în fugă din dormitorul comun şi ajunse în curte. Harnaşamentul lui Charlie dispăruse din magazia de lîngă padoc. Era prea tîrziu! Dezamăgit şi iritat de lumina strălucitoare a dimineţii, alergă prin curte spre bucătărie.

Aborigenii şedeau în jurul focului, ca de obicei, pielea lor neagră apărînd în lumina soarelui ca negativele unor fotografii. Nişte copii se jucau în ţărînă, cu cîinii numai piele şi oase ai sălaşului. Ţipetele lor ascuţite şi rîsetele erau purtate de briza slabă. Dar Joe nu era conştient de saluturile lor vesele, pentru că se simţea de parcă plecarea fratelui său geamăn luase o parte din el

însuşi, lăsîndu-i un gol imens pe care era sigur că nu-l va putea umple niciodată.

Turma de cai şi maşina de teren plecaseră şi Joe îşi dădu seama că echipa micşorată a bărbaţilor care mai erau angajaţi la Warratah se afla deja pe păşuni ca să termine de pus stîlpii şi gardurile pe care le începuseră cu o zi înainte. Fumul se înălţa leneş din hornul casei şi o slujnică desculţă întindea rufele. Aurelia şi Ellie luau micul dejun pe verandă. Papagalul Kelly îşi curăţa penele albe care străluceau în penumbră. Dar puternicul presentiment că ceva nu era în regulă îl făcu să se clatine pe picioare şi se opri. Toate arătau ca de obicei. Şi totuşi... Se întoarse încet, cuprinzînd împrejurimile deja familiare, întipărindu-şi-le în memorie. Apoi privirea i se opri asupra padocului îndepărtat şi înţelese.

– Nu! strigă el, răguşit. Picioarele îl purtară de-a lungul curţii prăfuite, îndreptîndu-se spre padoc. Nu! urlă el, căţărîndu-se pe garduri şi uitîndu-se după iubitul său Satan. Întoarce-te, Charlie! strigă el către milele nesfîrşite de pustietate. Întoarce-te, tu, ticălosule!

– Ce s-a întîmplat?

Vocea limpede îl sperie şi se întoarse în direcţia ei, peste măsură de furios şi frustrat. Parcă redevenise copil. Un copil căruia i se furaseră jucăriile – numai pentru a-i fi înapoiate cînd Charlie se va fi săturat de ele. Un copil care, în cele din urmă, fusese trădat fără îndurare.

– Ticălosu' ăla de frate-miu mi-a furat calu'! spuse el cu glas răguşit. Mi l-a furat pe Satan. Clipi repede ca să nu clacheze în faţa fetei. I-ar fi fost mai uşor să nu fie Ellie de faţă într-un moment atît de delicat.

– Mătuşa Aurelia l-a văzut de dimineaţă, foarte devreme, cînd a venit după cele cincizeci de lire! spuse Ellie blînd. A spus că i s-a părut ciudat că i-ai dat calul tău.

Joe încleştă pumnii de furie.

– Nu i l-aş fi dat niciodată pe Satan, spuse printre dinţii încleştaţi. Ştia al dracu' de bine că nu i l-aş fi dat niciodată pe Satan. De-aia l-a luat nenorocitul cînd dormeam. Privi în depărtare. O să-l omor! murmură el. Blestemat să fiu dacă nu o să-l omor, numa' să îndrăznească să mai vină înapoi după asta!

Ellie îl apucă de mînă şi stătură acolo multă vreme, scrutînd depărtările. Tăcerea dintre ei nu era deloc stînjenitoare, de parcă gîndurile amîndurora s-ar fi aflat pe aceeaşi lungime de undă. Joe privea în jos la copilul de lîngă el şi ştia că ea înţelegea că amîndoi erau ca nişte frunze în vînt. Prizonieri ai destinului – cu liniile vieţilor lor marcate doar de urmele paşilor lor în ţărînă.

– Era doar un cal! şopti Claire.

Ellie clătină din cap.

– Satan era mai mult decît un cal oarecare pentru Joe, răspunse ea blînd. Aminteşte-ţi că lumea era încă dezorientată după crahul de pe Wall Street. Băieţii porniseră în lume fără nimic altceva decît blugii de pe ei şi hainele de pe spinare. Satan fusese prins şi domesticit de Joe – armăsarul reprezenta un simbol a ceea ce realizase şi cît de departe ajunsese. Din punct de vedere practic, un cal însemna şi un mijloc de transport pe atunci, dar şi de muncă. Fără un cal, un bărbat nu avea nimic.

Claire înţelese imediat, amintindu-şi cît de distrusă fusese cînd primul ei ponei îşi rupsese piciorul într-o gaură de iepure şi a trebuit să fie omorît. Claire avea zece ani cînd se întîmplase, dar mai purta şi acum în portofel o fotografie a căluţului. Urmări umbrele care jucau pe chipul mamei sale şi ştiu că această răscolire a trecutului era dureroasă. Însă îşi dădu seama că, dincolo

de durerea aceea, Ellie se simțea eliberată repovestind întîmplarea. Secretele au un fel de a întuneca viața.

– Și ce s-a întîmplat?

În lumina soarelui, ochii mamei sale erau la fel de întunecați ca ciocolata topită, iar pistruii se zăreau sub stratul de pudră, care nu reușea să-i ascundă.

– Pe Charlie începuse să-l mustre conștiința, replică ea. Dar asta nu-i strica plăcerea pe care o încerca atunci cînd Satan zbura ca vîntul. Își tot spunea că Joe va trece peste pierderea calului, că o să-și găsească altul și o să-l uite pe Satan.

Ellie netezi poalele rochiei de bumbac și propti coatele pe genunchi, cu bărbia în palme.

– Se făcuse noapte cînd s-a întins lîngă focul de tabără, privind către stele, iar adevărul celor întîmplate îl tulbura profund. Nu mai erau niște copii. Începuse să înțeleagă că pierderea calului însemna pentru Joe mult mai mult decît a oricărei jucării pe care Charlie i-o fura cînd erau mici. Își dădu seama că luîndu-i-l pe Satan comisese un lucru josnic față de fratele geamăn care-i stătuse mereu alături.

Claire remarcă tristețea din ochii întunecați și aproape că își dorea să poată da timpul înapoi și să lase trecutul acolo unde îi era locul. Dar porțile fuseseră deschise în calea șuvoiului și ea era flămîndă de mai mult. Flămîndă și temătoare de consecințe.

Ellie continuă să vorbească, dar cu glas din ce în ce mai scăzut, pe măsură ce cobora noaptea și liniștea se furișa peste Warratah.

– Lungile, singuraticele ore în șa, pe drumurile bătătorite de canguri, întăriseră legătura dintre ei, făcîndu-l pe Charlie să realizeze cît de mult însemna pentru el fratele său geamăn. Dar nu-i stătea lui în fire să-și recunoască greșelile – nu era în firea lui să se întoarcă și

să-şi ceară iertare. Ellie îşi muşcă buzele şi lăsă ochii în jos. Viaţa era mai aspră pe-atunci şi amîndoi băieţii învăţaseră de timpuriu că numai cel puternic supravieţuieşte. Charlie simţise că el şi Satan se asemănau – amîndoi în căutarea libertăţii – foarte fericiţi cînd se aflau afară, în pustietatea imensă, doar cu vîntul şi soarele drept companie. Dacă el şi Satan ar fi rămas la Warratah, spiritele lor s-ar fi veştejit. Credea că acest pămînt era făcut pentru oameni ca el. Pentru oameni cărora nu le era teamă să rişte. Oameni capabili să întoarcă spatele celor dragi şi să făurească un viitor pentru cei asemenea lor.

Ellie oftă, se ridică şi traversă veranda. Uitîndu-se la lumina de un galben-palid ce se vedea la una din ferestrele barăcii lucrătorilor, se sprijini cu spatele de un stîlp.

– Dar destinul are căile sale ca să ne păcălească! spuse ea în cele din urmă. Doi ani mai tîrziu, i-a dat lui Charlie o lecţie aspră.

Aurelia îşi strînse mai bine jacheta peste piept. Se făcea frig – semn sigur că s-ar putea să plouă la un moment dat, în timpul nopţii. Şi totuşi ar fi fost păcat să strice atmosfera intrînd înăuntru, mai ales că partea aceasta a poveştii era aproape pe sfîrşite. Se uită spre Ellie, iar privirile lor se întîlniră într-o tăcută confirmare cum că, deşi repetarea istoriei fermei Warratah ara atît de dureroasă, era preferabil să continue.

– Mai rămăsese o lună pînă la Crăciunul din 1938. Seceta dura deja de şase ani. Ellie avea acum şaisprezece ani. Purta aceeaşi rochie oribilă primită de la mama ei. Se îndrepta spre casa menajerei, pentru unul dintre copiii acesteia, iar noi stăteam în bucătărie, discutînd despre obligaţiile Australiei faţă de Marea Britanie şi despre faptul că bărbaţii noştri ar fi trebuit să participe dacă avea să se declare război.

Aurelia îi aruncă o privire lui Ellie şi înţelese că ea îşi amintea unele frînturi din conversaţia aceea, şi încă foarte bine. Simţi că roşeşte şi întoarse capul. Claire nu trebuia să afle despre ea şi Jack – nu încă!

– Începusem să ţin la Ellie ca la propriul meu copil! zise ea repede. Era tot scundă şi mult prea slabă, dar, ca o compensaţie, avea o personalitate ce nu putea fi ignorată. Avea şi o voinţă de fier, dar şi prea puţină stăpînire de sine.

Schimbă o privire cu Ellie şi amîndouă zîmbiră, amintindu-şi încăierările din anii aceia dificili, pînă cînd fata se mai maturizase.

– Joe m-a surprins cu purtarea lui după întîmplarea cu fratele său, dar avea un fel natural de a se purta cu caii pentru care îl admiram. O fire timidă, aproape blîndă, şi un zîmbet cu care mă fermeca. Era inteligent şi surprinzător de citit pentru un băiat de la ţară şi începusem să-l plac foarte mult. Seamus Maughan, pe de altă parte, era un ştrengar! adăugă ea cu căldură. Un băiat irlandez, brunet, cu ochi albaştri, batjocoritori, cu o fire agitată care-l băga adesea în tot soiul de încurcături. Ţineam foarte mult la el şi, cum era fiul lui Mickey şi moştenitorul fermei Jarrah, îmi făceam mari speranţe în legătură cu el şi Ellie.

Aurelia tăcu, amintindu-şi cît de bine se completau cei trei unul pe celălalt. Ea îi numea „cei trei muschetari" şi, cînd treburile le îngăduiau un răgaz, erau nedespărţiţi. Între Seamus şi Joe se crease o strînsă legătură după plecarea lui Charlie şi nu părea să-i deranjeze că Ellie se ţinea după ei, cînd călăreau peste cîmpii. Amîndoi erau cu cîţiva ani mai în vîrstă decît ea, dar observase cum îi străluceau ochii fetei cînd lucra alături de Joe, la grajduri, şi cît de vrăjită părea să fie de vorbele linguşitoare ale lui Seamus. Mickey Maughan şi fiul său erau oaspeţi

frecvenți la Warratah și Aurelia încercase să nu comenteze faptul că Ellie își făcuse un obicei din a se așeza la cină alături de Seamus. Știa că fata era la vîrsta cultului eroilor și spera că într-o bună zi se va orienta spre ceva mai serios.

Aurelia oftă. Avuseseră zile fericite, în ciuda secetei și amenințării războiului, căci lumea era mai inocentă pe atunci!...

– Seceta a luat sfîrșit chiar în ziua aceea. A început cu o bubuitură de tunet și cerul s-a întunecat, și nici nu știu cînd am ajuns să dansăm în mocirlă, uzi pînă la piele, și beți de fericire ca niște sconcși. Își amintea foarte bine ziua aceea fiindcă s-a trîntit pe jos și a plîns – a doua oară în viața ei. Eram salvați! șopti ea. Warratah avea să supraviețuiască!

– Dar ce legătură are asta cu Charlie? Parcă ai spus că s-a întîmplat ceva atunci.

Aurelia zîmbi. Claire avea aceeași minte iscoditoare ca și mama ei, aceeași nevoie tenace de a ști totul.

– Poate că încă nu pare să aibă! încuviință ea. Dar trebuie să înțelegi care era atmosfera la Warratah în zilele acelea, cum au început să se închege relațiile și la ce au dus ele mai tîrziu.

Claire se înfioră de frig și își puse o vestă de lînă pe care o scoase din geanta de voiaj.

– Așadar, ce s-a întîmplat cu Charlie și Satan?

Aurelia se uită spre Ellie.

– Știi partea asta a poveștii mai bine decît mine. Poate că ar trebui să i-o spui tu!

Borroloola era un orășel în mijlocul acelui ținut al nimănui care își scuturase praful pentru anuala agitație și aglomerație din acel sfîrșit de săptămînă anume. Nimic deosebit nu se întîmpla în acel orășel adormit de la

marginea Teritoriului de Nord, cu excepția concursului care avea loc în fiecare an, în ultimul sfîrșit de săptămînă, și pentru Charlie, care-l mîna pe Satan în jos, pe strada principală, în după-amiaza aceea de vineri, arăta aproape surprinzător, cu toate flamurile și steagurile fîlfîind.

Localnicii arătau țepeni și stîngaci în rochiile, costumele și cu pălăriile lor ciudate, etalîndu-și eleganța și împrospătînd cunoștințele cu vecinii pe care aveau rare ocazii să-i vadă. Străinii veniți pentru eveniment se fuduleau, plimbîndu-se pe strada principală, încălțați cu cizme lustruite și purtînd pălării moderne care îi făceau pe copiii de pe trotuare să chicotească. În aer plutea un soi de emoție incontestabilă, un val de calde sentimente chiar și pentru localnici – căci Borroloola renăscuse pe moment.

Charlie se uită spre cîrciumile unde activitatea era deja în toi și se gîndea la berea rece pe care ar da-o gata după lungul drum călare dinspre Alice Spring. Trebuia să mai aștepte, decise el cu regret. Satan urma să participe la cursă și nu-i surîdea gîndul să-l lase singur în fața cîrciumii în caz că s-ar ameți.

Calul său se cabră, trăgîndu-se înapoi, cînd trei bărbați erau scoși cu forța dintr-un hotel mai pretențios, pentru a-și continua bătaia în stradă. Erau beți turtă și Charlie, care nu era deloc străin de ce poate face băutura, rînji, întrebîndu-se dacă mai știau măcar în ce zi a săptămînii sînt. Ceva mai tîrziu însă, cei trei deveniră cei mai buni prieteni și porniră braț la braț înapoi la hotel pentru încă un rînd de băutură.

Charlie își continuă drumul prin oraș, apropiindu-se de locul cursei care era ca o pată strălucitoare înconjurată de galben-brunul împrejurimilor. Era deja aglomerat, în ciuda orei matinale, și cînd îl duse pe Satan spre grajdurile aflate în spatele standului proaspăt vopsit, Charlie observă șaretele și docarele din afara pistei, unde vreo

duzină de cai îşi făceau „încălzirea". *Crucea Sudului** flutura letargic deasupra unicei tribune, iar gardul alb ce împrejmuia pista se proiecta pe fundalul dealurilor împădurite din depărtare. O formaţie de alămuri îşi acorda instrumentele, iar cei care pariaseră îşi udau gîtul cu bere înainte să înceapă evenimentul zilei.

El simţi primul fior de emoţie la vederea cailor alergînd pe pistă. Niciunul dintre ei nu avea prestanţa sau viteza lui Satan, constată el fericit. Ar trebui să fie o cursă uşoară.

Nu era prima cursă la care participa de cînd i-l luase pe Satan fratelui său, şi nu avea să fie nici ultima. Afurisitul de cal era o minunăţie de cînd se obişnuise cu el şi nu mai era aşa de nărăvaş, iar Charlie strînsese o sumă frumuşică de pe urma lui. Duse roibul în curtea grajdurilor, îl adăpă şi îl ţesălă. Lunga călătorie nu părea să-l fi afectat, observă el. S-ar fi zis că abia aştepta să alerge.

– Drăguţ arată calu'! sună tărăgănat o voce familiară.

Charlie se întoarse brusc.

– Snowy White! exclamă el. Ce dracu' faci aici? Privi uimit silueta suplă şi trăsăturile puternice, întunecate ale crescătorului de vite aborigen. Trecuseră aproape cinci ani de cînd îl văzuse la Gowrie Station şi, deşi îi apăruseră şuviţe cărunte în claia de păr încîlcit roşu-castaniu, Snowy nu părea deloc mai în vîrstă.

– Ai o mică vacanţă, aşa-i? Snowy vorbea cu obişnuita-i voioşie. Îşi strînseră mîinile. Am auzit că fratele tău e încă la Warratah. Privi calul multă vreme, apoi întoarse privirea acuzatoare spre Charlie. Nu-i corect, Charlie! Nu calul altui flăcău!

---

* Denumire populară pentru drapelul Australiei (n.t.).

Pe Charile îl şocă să afle că se răspîndise vestea cum că furase calul.

– Nu-ş' ce-ai auzit, amice, da' frate-miu mi l-a dat pe Satan. E al meu! Îndreptă umerii, provocîndu-l pe Snowy să-l înfrunte. Dacă e să se bată, gîndi Charlie, înfierbîntat, atunci o să facă tocătură din Snowy, chiar dacă era mai mare.

Snowy îl privi gînditor, aparent neconvins.

– Nu asta am auzit eu, amice! Trebuie să fi văzut licărirea bătăioasă din ochii lui Charlie, pentru că ridică din umeri şi continuă să-şi mestece bățul de chibrit. În plus, nici nu-i treaba mea! murmură el.

A urmat o tăcere îndelungată, în timp ce acesta bătea calul pe crupă. Nu părea deloc grăbit să plece.

– Ce crezi despre şansele lui?

Charlie se simți uşurat de schimbarea subiectului, dar învățase repede în intermitenta sa carieră de participant la curse să fie la fel de precaut ca un păianjen şi nu ştia pînă unde se întindea loialitatea lui Snowy față de fratele său ori față de calul acestuia.

– Nu poți şti niciodată sigur cum e în astfel de situații! răspunse el circumspect. S-ar putea să fie ceva poante ascunse de care să n-am habar. Caii de pe aici şi altele...

– L-ai alergat şi înainte? întrebă Snowy, puțin prea nonşalant pentru ca să-i placă lui Charlie.

– E bun! Ține ceva, dar nu poate duce mai mult de o milă. Expresia lui era deliberat amabilă, în timp ce mințea. Satan i-o dovedise de nenumărate ori că rezistă pe distanțe mari, dar dacă se ducea vorba, ar fi fost prea bine cotat la pariuri şi el n-ar fi avut niciun folos din asta.

Snowy plimbă o mînă de expert peste pielea strălucitoare a lui Satan.

– Pare să poată mai mult de atît, amice! spuse el

liniştit. Recunosc un cal de prima mînă cînd îl văd. Expresia lui era rece, privirea insistentă şi serioasă. Socotesc că ai o adevărată frumuseţe aici.

– Şi ce ai mai făcut de cînd ai plecat din Gowrie? întrebă Charlie într-o încercare disperată de a-i abate atenţia lui Snowy de la Satan.

Snowy îşi mesteca băţul de chibrit. Borul pălăriei îi ascundea trăsăturile feţei.

– Una-alta! răspunse el tărăgănat. Am plecat din Gowrie cu un an în urmă. Pus ceva stîlpi de gard, ceva strîngere de cai şi îmblînzire. Asta am făcut pînă acum. Îmblînzesc cai pentru Vestey, la Wave Hill.

Charlie aprecie că Snowy realizase ceva dacă lucra pentru lordul Vestey. Familia deţinea cel puţin şaptesprezece ferme de vite, întinse pe o linie neîntreruptă din vestul Australiei pînă la Overland Telegraph Line, însumînd peste patruzeci de mii de mile pătrate.

– Bravo ţie, amice! Dar e cale lungă de la Wave Hill. Ce te-a adus în Borroloola?

– Sînt în drum spre o altă bază. Au apărut ceva probleme pe acolo şi vor ca eu să-i scot din asta!

Charlie înţelese că Snowy rămăsese acelaşi „buze strînse" pe care-l ştia şi nu mai insistă.

– Se întîmplă să ştii dacă s-ar găsi şi pentru mine ceva de lucru pe acolo? întrebă el plin de speranţă. Am terminat cu prinderea cailor sălbatici la Alice Spring şi nu prea se arată altceva.

– Noi avem mereu nevoie de ringerşi*! răspunse Snowy, cu privirea încă aţintită asupra magnificului armăsar. Hai să vorbim despre asta după cursă, vrei?

– Mulţam, amice! Îţi rămîn dator!

---

* Călăreţ care aleargă în cerc în jurul turmei ca să nu se împrăştie (n.t.).

– Nu şi dacă frum'seţea asta cîştigă! spuse Snowy, cu faţa luminată de un zîmbet. Cred că am să pariez vreo două lire pe el doar ca să văd ce poate! Te găsesc eu mai tîrziu!

Charlie îl urmări pe Snowy strecurîndu-se prin mulţime. „Ciudat! gîndi el. Văd aceleaşi chipuri şi aud aceleaşi poveşti oriunde m-aş duce. Distanţele par nesfîrşite, dar fiecare cunoaşte pe toată lumea şi orice treabă a celuilalt." Era la fel de rău ca atunci cînd locuiau în Lorraine. Privi în depărtare fără să vadă nimic, cu gîndurile răvăşite. Era îngrijorător, totuşi, cît de departe ajunsese povestea despre Satan! Poate că trebuia să-i fi schimbat numele, să pretindă că e un alt cal!

Charlie îşi muşcă buza, chibzuind ce să facă. Nu-şi putea permite să piardă şansa de a face bani de pe urma lui Satan de vreme ce alerga atît de bine, dar nici să rişte o intervenţie a cuiva care i-ar contesta dreptul de proprietate. Mîngîie grumazul lucios şi se uită în ochii inteligenţi ai calului. Singurul mod de a se salva de mustrările de conştiinţă ar fi fost să-i dea lui Joe o parte din banii cîştigaţi la curse, dar asta însemna să se vadă cu fratele său geamăn – să admită că făcuse ceva rău.

Nerăbdător şi neliniştit, vîrî mîinile adînc în buzunare. Ce ar trebui să facă un om, gîndi el, înfierbîntat, cînd orice opţiune ar alege i-ar aduce numai necazuri?! Dacă măcar ar sta să se gîndească înainte de a face unele lucruri! Dacă ar putea rezista ispitei de a-şi însuşi ceea ce nu-i aparţine!... Dar atunci viaţa n-ar fi nici pe jumătate atît de interesantă! recunoscu el.

Alungă grijile din minte şi se schimbă în pantalonii albi, bufanţi, şi cu cămaşa verde pe care le cumpărase pentru cursă. Îmbrăcat şi pregătit, îşi trase pe cap şapca verde cu galben şi se strecură pe lîngă grajduri, făcîndu-şi loc prin mulţimea surescitată şi ameţită de atîta bere,

pentru a-l înscrie pe Satan în a cincea cursă şi a paria. După această cursă, hotărî el, Satan va primi un alt nume.

Borroloola Stakes era o cursă de o milă şi jumătate pe care toţi cei şaisprezece concurenţi trebuiau să o parcurgă de două ori înainte să atingă linia de sosire. Se presupunea că cel ce cîştiga această întrecere ar obţine şi Cupa Borroloola de duminică şi Charlie îşi făcea deja planuri cum îşi va cheltui cîştigul după ce el şi Satan vor ieşi învingători.

Se aşeză alături de cal, ţanţoş ca un cocoş printre găini, aşteptînd să fie chemaţi la lina de pornire şi starterul să dea semnalul. Trăsese numărul cinci şi singurul adversar serios părea să fie calul negru, cu un cap puternic şi linii viguroase, cotat al doilea şi favoritul local.

Starterul îi chemă la linie şi se aşternu liniştea. Satan era gata, cu urechile ciulite, cu nările dilatate, deja încordat, dansînd pe loc.

Charlie deveni conştient de căldura dogoritoare a soarelui care se înălţase pe cer. Conştient de mirosul de cal încordat şi transpirat şi de bubuitul puternic al inimii sale. Nu mai auzea decît zgomotul făcut de copitele nervoase bătînd în ţărînă şi înjurăturile jocheilor din jurul său, el însuşi scurtînd hăţurile şi aşezîndu-şi mai bine picioarele în scări. Pista se întindea departe înaintea lui. Trăgîndu-şi în jos cozorocul şepcii, se uită dintr-o parte la soare, planificîndu-şi cursa.

– Porniţi! strigă starterul, fluturînd steagul.

Charlie îl mînă repede pe Satan pentru a se distanţa şi, imediat ce se înscrise pe traseu, se băgă între calul negru şi un altul, roib. Toţi trei alergau cu uşurinţă, parcurgînd prima linie, fiecare jocheu atent la ceilalţi doi.

Restul alergătorilor se întindea ca o coadă în urmă-le cînd treceau marcajul pentru prima oară. Spectatorii înce-

puseră deja să strige şi Charlie scurtă puţin hăţurile, dar nu prea tare ca să nu epuizeze prea repede calul.

Roibul, care condusese pînă atunci, încetini ritmul, jocheul îndemnîndu-l cu pintenii şi cu biciul. Satan lungi pasul, micşorînd distanţa dintre el şi armăsarul negru pînă cînd ajunseră să alerge alături. Charlie fixă privirea asupra roibului de-a lungul ultimei benzi. Se zărea deja linia de sosire.

Calul roib se străduia să menţină ritmul, dar nu mai avea resurse şi cînd trecură a doua oară marcajul, rămase printre ceilalţi, pe cînd Satan şi calul negru alergau acum grumaz lîngă grumaz.

Charlie îl lăsă pe Satan să preia conducerea. Ridicîndu-se în scări, se aplecă peste grumazul arcuit şi îl îndemnă. Calul negru era lîngă el, urmîndu-l pas cu pas. Locul de sosire se afla la mai puţin de douăzeci de iarzi.

Biciul celuilalt jocheu îl lovi pe Charlie peste obraz, făcîndu-l să tresară şi să-şi piardă echilibrul şi concentrarea. O smucitură şi piciorul ieşi din scară, iar între timp calul negru se depărta.

Satan lăsă urechile pe spate cînd simţi hăţurile strînse neobişnuit de tare, pe cînd Charlie încerca disperat să se ţină în şa. Negrul se afla doar puţin mai înainte acum, lungind din nou paşii, îndepărtîndu-se. Satan călcă greşit, derutat şi înfricoşat de ceea ce se întîmpla cu omul din spatele său. Se împiedică şi copita din faţă se înfipse în pămîntul tare, răsucindu-i grav piciorul zvelt.

Calul negru trecu linia de sosire în uralele mulţimii încîntate. Jocheul local se ridică în scări, cu braţele larg deschise, pentru a primi ovaţiile.

Satan scoase un nechezat de spaimă şi de durere, prăbuşindu-se la pămînt. Charlie văzu pete negre dansînd dinaintea ochilor cînd se lovi cu capul de pămînt, iar calul se rostogoli peste el. Ameţit, zăcu acolo, conştient

doar de tăcerea care urmă după ce ceilalți cai trecură bubuind pe lîngă ei şi de greutatea lui Satan care agoniza, întins peste el.

Mîini puternice îl traseră de picioare, iar un veterinar îl examină repede pe Satan. Charlie era ameţit şi confuz, dar pe măsură ce îşi revenea desluşi voci puternice certîndu-se în jurul său şi sesiză zîmbetul îngîmfat, satisfăcut al jocheului învingător.

– Tu, corcitură nenorocită! ţipă el, smulgîndu-se din mîinile care îl ţineau, încercînd să-l ajungă, să zdrobească faţa de nevăstuică a piticului. Am să-ţi stîlcesc mutra aia nenorocită, ticălosule!

Chipul zîmbind cu superioritate dispăru în mulţime şi Charlie deveni brusc conştient doar de o singură voce în acel turn Babel. Era o voce liniştită, tristă, a cuiva cu experienţă.

– Calul acesta va trebui omorît! spunea vocea.

Charlie se strădui să-şi facă drum înapoi, la Satan, cu gustul coclit al fricii în gură şi cu o transpiraţie rece pe piele, în ciuda arşiţei. Calul zăcea întins pe o parte, pieptul lui mare ridicîndu-se şi coborînd, chinuindu-se să respire. Minunata strălucire a pielii sale începuse deja să se estompeze, iar ochii plini de reproş, de durere se rostogoliră pînă cînd nu se mai văzu decît albul globilor. Nobilul său grumaz se arcuise, dinţii se dezgoliseră spre cer.

– Satan? şopti Charlie, lăsîndu-se în genunchi lîngă animal. Oh, Satan! Ce ţi-am făcut? În momentul acela, ar fi fost fericit să ia agonia calului asupra sa. Şi-ar fi sacrificat bucuros toate cîştigurile de pînă atunci numai ca Satan să fie din nou bine.

– Îmi pare rău, prietene. Şi-a zdrobit rău piciorul. Nu pot face nimic pentru el.

Charlie se uită în sus, auzind zgomotul făcut de glonț pe țeava puștii.

– Nu faceți asta! Vă rog, nu! imploră el. Trebuie să mai existe o altă cale!

Fața aceea solemnă privi în jos, spre el, cu ochi blajini:

– Nu mai există nicio altă cale! spuse el blînd. Bietul de el e în agonie! Nu-l putem lăsa să se chinuie.

Charlie își șterse lacrimile și mîngîie ușor grumazul elegant, trecîndu-și degetele prin coama lungă. Satan păru să-l recunoască și scoase un sunet slab, mai să-i frîngă inima.

– Faceți-o repede atunci! spuse el brusc, ridicîndu-se în picioare și întorcîndu-se cu spatele.

Își făcu drum prin mulțime, fără să vadă pe unde merge, surd la tot ce era în jurul său cînd răsună focul de armă. Zgomotul îl îngheță. Se clătină. Ecoul împușcăturii îi răsună în cap și un val fierbinte de furie urcă în el pînă cînd nu o mai putu controla. Mulțimea îi făcu loc cînd el se îndreptă spre camera cîntarului.

Charlie năvăli ca o furtună în încăpere, trîntind ușa cu plasă așa de tare că aproape o scoase din balamale.

– Unde ești, ticălosule? strigă el în tăcerea care se lăsase. Ieși afară și arată-ți fața galbenă de dingo!

Bărbatul mic și slab apăru de undeva, din spate, înconjurat de alți șase, musculoși și gata să se bată pentru el.

– Pe mine mă cauți? îi zîmbi el sfidător.

– Ai al dracu' de multă dreptate! zise Charlie, mușcător, întinzîndu-se să-l apuce de gît.

Brațe puternice îl traseră înapoi, iar prietenii celuilalt formară un cordon strîns în jurul lui.

– N-ar trebui să joci jocuri de-ale adulților dacă nu-ți place să fii înfrînt! spuse bărbatul cel mic.

– Eşti o mizerie, corcitură împuţită! ţipă Charlie, zbătîndu-se să se desprindă din strînsoarea braţelor care-l ţineau. M-ai biciuit! M-ai aruncat din scări! Nu eşti decît un pungaş afurisit!

– Ai grijă ce spui, băieţaş! replică rece bărbatul mititel. „Pungaş" e un cuvînt pe care nu *tu* ar trebui să-l foloseşti!

Charlie privi în jur. Nu văzu nicio figură prietenoasă şi liniştea era electrizantă.

– Tu *eşti* un pungaş! spuse el sfidător. Dacă nu ai fi făcut ce-ai făcut, afurisitul meu cal ar fi cîştigat.

Bărbaţii se îndreptară spre el şi se apropiară atît de mult, încît Charlie le putea simţi răsuflarea mirosind a bere şi a tutun. Putu să le vadă disprețul din priviri şi aproape că le simţi pofta de sînge. Pentru prima oară în viaţa lui era speriat.

– „Pungaş" e un cuvînt urît, amice! şuieră piticul, uitîndu-se în sus la Charlie. Un cuvînt urît, potrivit ticăloşilor ca tine care fură calul altuia. Privi în jur, iar ceilalţi îl aprobară clătinînd din cap, apoi întoarse privirea spre Charlie. Vezi tu, nouă nu ne plac nenorociţi ca tine în oraşul nostru.Tipi fuduli ca tine vin aici şi-ncearcă să fure ce nu-i al lor. Aşa că noi procedăm în felu' nostru ca să ne înţelegem cu ei.

Charlie se străduia să se elibereze, dar strînsoarea braţelor era de neînvins. Era prins în capcană.

– Dar tu ai fost ăla care a furat! ţipă el sfidător. Tu m-ai scos din cursă!

– Eu nu am văzut nimic! spuse organizatorul. Se uită spre ceilalţi. Voi aţi văzut să se fi întîmplat ceva?

Oamenii negară clătinînd capetele la unison.

Jocheul se apropie. Creştetul capului acestuia abia îi ajungea lui Charlie în dreptul pieptului:

– Calu' meu era ca şi cîştigător în clipa în care am

aflat cine eşti şi ce pui la cale! scrîşni el printre dinţi. Da-mi pare rău pentru armăsaru' lu' Joe – era o frum'seţe – nu merita să ducă el în spate un nenorocit ca tine.

Charlie transpirase. Pumnul puternic şi rapid care îl lovi în burtă îl făcu să icnească şi picioarele i se muiară. Braţele care îl ţineau îi dădură drumul şi fu aruncat prin uşă afară, în praf. Se străduia să-şi recapete răsuflarea, înconjurat de curioşi. Umilirea sa era totală!

– Pleacă! îi strigă preşedintele comitetului de organizare a cursei. Şi o să am grijă să nu mai participi niciodată la o cursă – în orice caz, nu în ţara asta!

Murmurele de dezaprobare îl însoţiră prin marea de oameni. Charlie îşi puse pălăria şi, cu privirea în pămînt, se îndreptă spre siguranţa pe care i-o oferea padocul unde îşi lăsase ceilalţi cai. Dacă Snowy s-a aflat în mulţimea tăcută, atunci nu se va arăta, şi Charlie avea urîta presimţire că ştia cine îl trădase.

5

Ellie luă pipa şi chibriturile de pe noptieră şi stinse lumina.

– E un obicei periculos să fumezi în pat! zise ea blînd cînd mătuşa ei protestă. Vei da foc la casă într-o zi!

Aurelia făcu o grimasă, ridicîndu-se dintre perne:

– Am ajuns ca, la vîrsta şi valoarea mea, să-mi comande cineva ce să fac în propria mea casă! Încrucişă braţele peste pieptul acoperit cu cămaşa groasă de bumbac şi o privi prin monoclu.

Ellie zîmbi:

– Asta e casa mea! îi reaminti ea. A ta e la aproape o oră mai departe! Puse supărătoarele obiecte în buzunar.

Ţi le dau înapoi la micul dejun. Acum încearcă să dormi. Ne vedem mîine-dimineaţă.

Aurelia se lăsă pe perne, cu părul ei alb încadrîndu-i faţa ca un halou, lumina slabă a veiozei făcînd-o să pară mai blîndă, mai tînără.

– Mă gîndesc că merge bine, nu-i aşa? întrebă ea, schimbînd subiectul, ca de fiecare dată cînd nu mai avea argumente.

Ellie încuviinţă, gînditoare:

– Cred că da! răspunse ea. Dar asta e partea uşoară. Lucrurile se vor complica mai încolo, şi nu mă încîntă ceea ce urmează.

– Înţeleg ce înseamnă asta! spuse Aurelia aspru, străduindu-se să ţină ochii deschişi. Întoarcerea în trecut nu-i niciodată uşoară – dar constat că o fac din ce în ce mai des în ultima vreme.

Monoclul îi căzu pe piept şi Ellie zîmbi cînd auzi primul sforăit slab. Aurelia va dormi bine în noaptea asta! Închise uşa şi traversă coridorul, ca să vadă dacă Claire avea nevoie de ceva. Era plăcut să aibă din nou casa plină.

Claire stătea în pat şi citea o carte cu coperţi lucioase. Părul i se împrăştiase ca un voal de borangic pe perne şi cămaşa de noapte de satin crem strălucea în contrast cu pielea bronzată. În momentul acela observă, şocată, cît de mult îi amintea de Alicia. Dar Claire nu avea niciuna din trăsăturile Aliciei, slavă Domnului!

– Ce citeşti? întrebă ea, aşezîndu-se pe marginea patului.

Claire căscă şi puse cartea deoparte.

– *Valea păpuşilor!* răspunse ea. Intenţionez de mult s-o citesc, dar pînă acum nu am avut timp. Îi zîmbi lui Ellie. Este cam picantă – genul acela de carte pe care o tînără doamnă n-ar trebui să o citească!

– În cazul ăsta dă-mi-o mie cînd o termini! spuse Ellie cu un soi de vioiciune. Se aplecă şi îşi sărută fiica pe obraz. Mirosea a săpun şi a pastă de dinţi, iar pielea ei era catifelată şi caldă. E minunat să te am din nou acasă, scumpo! spuse ea pentru a doua oară în ziua aceea. Atîta doar că mi-aş fi dorit să fi clarificat totul încă de acum cinci ani. Mi-a fost dor de tine! Pare penibil să stric întoarcerea ta acasă reînviind întîmplări de demult.

Ochii foarte albaştri ai lui Claire se îndreptară spre ea.

– Pînă acum n-ai spus nimic care s-o strice, mami! spuse ea. Dar am presimţirea că urmează lucruri mult mai serioase!

Ellie privi undeva, departe. Îi era groază că Claire i-ar putea citi gîndurile.

– Nu te teme, mami! spuse fiica, luînd-o de mînă. Orice ar fi, vom reuşi noi să trecem cumva peste asta! Sîntem un trunchi puternic, noi, femeile din Warratah!

Ellie îi zîmbi, emoţionată. Claire avea dreptate. Erau tari! Vor ajunge şi la capătul tuturor acestor lucruri – dar o speria drumul pe care trebuia să-l parcurgă pentru a ajunge la finiş! O sărută pe Claire din nou şi părăsi camera.

Incapabilă să înfrunte golul pat dublu, Ellie se duse în bucătărie şi îşi făcu un ceai. Cu cana în mînă, trase un scaun lîngă plita cea nouă şi deschise uşiţa. Vremea se răcise considerabil şi i se păru că aude primii stropi de ploaie pe acoperişul de tablă ondulată. Anotimpul umed venea mai devreme în anul acela.

Şezînd acolo, la lumina focului, gîndurile o purtară înapoi, la cea de-a şaisprezecea aniversare a zilei sale de naştere şi la ploile care puseseră capăt secetei îndelungate. Ăsta e necazul cînd răscoleşti trecutul, căci, odată invocat, refuză să se întoarcă între umbre! Şi totuşi, nu

chiar toate amintirile erau neplăcute şi ea zîmbi, răsfăţată de căldura plitei.

Sfîrşitul secetei readusese viaţa la Warratah şi, în timp ce se pregăteau pentru prima strîngere a vitelor, îşi reaminti fără voie de prima ei călătorie călare, împreună cu tatăl său, cu Snowy şi Wang Lee. Joe şi Seamus remarcaseră neobişnuita ei tăcere şi încercaseră să-i ridice moralul tachinînd-o, dar pe măsură ce bărbaţii şi caii se adunau în curte, ea nu îşi putea lua gîndul de la tatăl său – îi era dor de el – şi se întrebă ce se întîmplase cu Wang Lee şi Snowy.

Casa trosni, apoi se linişti, dar vîntul se întetea, iar ploaia şfichiuia ferestrele şi şiroia pe verandă; învăluită în căldură ca un vierme de mătase în coconul său, aproape că auzea iar vocea lui Joe:

„Cîndva o să ne încrucişăm noi drumurile cu ale lor spunea el, tărăgănat. Teritoriile alcătuiesc o lume mică, în ciuda distanţelor dintre noi toţi."

Zîmbi, amintindu-şi cum îi fornăia Clipper în ureche – cum se juca Joe cu coama bătrînului ponei şi îl necăjea mai degrabă decît să o privească în ochi. Bietul Joe! Întotdeauna îi fusese mai uşor să comunice cu animalele decît cu fetele. Cu toate astea, remarcase cum o urmărea cu privirea, cînd credea că nu-l vede ea. Observase cît de taciturn şi stîngaci devenea şi cum se îmbujora, făcîndu-şi de lucru cu orice, ca să rămînă singur cu ea.

Ellie se lăsă pe spate în scaun şi îşi strînse vesta de lînă la piept. Seamus, pe de altă parte, nu fusese niciodată un timid şi nu făcuse niciodată un secret din marea lui admiraţie pentru ea. Ştia că ochii lui o urmăreau cînd străbătea curtea în pantalonii ei mulaţi. Ştia că abia aştepta să-şi termine treburile casnice ca să ia cina împreună.

Rivalitatea dintre cei doi era tacită, însă ea îşi dădea

seama că Joe înțelesese că Seamus ar avea cîștig de cauză. Era fiul unui fermier bogat şi moştenitorul domeniului Jarrah. Era oaspete la Warratah, nu lucrător.

Se strînse în vesta de lînă, chicotind. Avea şaisprezece ani şi nu mai era o mică pacoste flecară care îi urmărea pe băieți şi le stătea în cale, ci o femeie-copil care începea să înțeleagă puterea pe care o avea – şi o folosea flirtînd fără ruşine. Ce fetişcană capricioasă fusese!

Cînd sforăitul începu să se audă din ce în ce mai tare dinspre camera de oaspeți, Ellie zîmbi amintirilor. Deloc surprinzător, mătuşa ei nu fusese impresionată de comportamentul ei de atunci. Se apropiase de Ellie, care se ținea ce oblîncul şeii, călare pe Clipper, şi-i urmărea pe băieții care se pregăteau pentru lunga călătorie spre țarcurile de vite. Amîndoi se întorseseră fluturînd mîinile şi ea observase cum roşise de furie fața bronzată a lui Joe cînd ea le zîmbea şi le făcea semne de rămas-bun.

– Îmi dau seama ce prostii îți trec prin minte doar uitîndu-mă la tine! Înțeleg că hormonii tăi au luat-o razna, dar nu ai nicio scuză. Bărbații îşi au locul lor pe pămîntul ăsta şi nu e de niciun folos să visezi toată ziua la ei. E multă treabă de făcut.

Ellie închise uşa plitei şi stinse lumina înainte de a traversa holul spre camera ei. Fusese o dimineață magnifică acea primă zi a lungii călătorii spre locurile unde vitele erau adunate în țarcuri, dar lucrurile aveau să se schimbe şi niciunul dintre ei nu ştia că fusese ultima dată cînd călăriseră împreună ca „cei trei muschetari"!...

Leanne ieşi din casă pe verandă. Abia se luminase, însă ziua se anunța promițătoare. Inspiră parfumul florilor şi vîrtejurile galbene ale plantelor agățătoare şi savură mirosul pămîntului jilav şi al ierbii ude. Coborînd în curte, trecu de gardurile care înconjurau padocul.

Simțurile i se ascuțiră și o încercă aceeași senzație pe care i-o trezeau locurile acelea din Teritorii. Pământul uscat, de un galben-brun prăfuit mirosea altfel după ploaia din noaptea trecută. O atmosferă proaspătă, limpede și plină de culoare ce lumina spiritul și o făcea să-și dorească să cunoască o melodie pe care să o cînte. Lumina clară sublinia contururile dealurilor din depărtare, redîndu-le aproape tridimensional pe fundalul imensității cerului. Golfurile sinuoase ale rîului sezonier și bălțile erau pline cu apă dulce, limpede, iar smocurile și firele de iarbă se unduiau în adierea vîntului cald, ca o uriașă mare argintie și verde. Rațe sălbatice flecăreau pe cînd înotau și pescuiau în rîu. Curcanii de tufiș cutreierau cîmpia înflorită, îndopîndu-se lacom din roiurile de insecte care apăruseră odată cu ploaia și văzduhul răsuna de ciripitul a mii de păsări de toate soiurile.

Leanne se îmbătă cu priveliștea ce se întindea dinainte-i, sprijinită de gard. Jarrah era mult mai minunat după ploaie și se simțea privilegiată să fie o parte din el. Se smulse de acolo fără tragere de inimă și porni spre depozitul de furaje. Cîntecul unui cocoș răsună strident pe cînd ea umplea diferite găleți, după care se îndreptă spre cotețe și cuști.

După ce termină de hrănit animalele mai mici, depozită gălețile și se duse la grajd. Două dintre pisicile de la fermă se încăieraseră. Mîrîiau ca niște cîini, cu toți dinții la vedere și cu ghearele scoase, mieunînd și fugărindu-se în jurul baloților de fîn, înainte să tîșnească pe ușă cînd o auziră apropiindu-se. Pisicile fuseseră aduse din oraș, departe de cuibușoarele lor pufoase. Aici slăbiseră și se sălbăticiseră și, ca tot ce se afla la Jarrah, erau acolo pentru un scop anumit. Șobolanii și șoarecii trebuia ținuți departe și astea două, în special, se pricepeau foarte bine să o facă!... Leanne ridică un balot de fîn și-l duse în

grajd. Voia să-i lase pe Bonny şi pe mînz în padoc cît timp afară era uscat şi cald, ca să poată curăţa bălegarul din grajd şi să umple ieslea iepei.

Bonny tropăia fericită în padoc, cu mînzul pe lîngă ea, cu genunchi tremurători şi picioare nesigure. Avea chişiţele puţin cam lungi pentru a fi considerat un cal bun de antrenat pentru curse, dar cînd va mai creşte s-ar putea să fie bun de prăsilă. Îi privi o vreme, observînd ce mîndră era Bonny de mînzul ei şi cum nu îngăduia altor cai să se apropie de puiul său. Zîmbi la vederea micuţului care adulmeca împrejurimile şi încerca să zburde. Echilibrul său cam lăsa de dorit, dar nu trecuseră decît douăzeci şi patru de ore de cînd se născuse!...

„Mînjii pot necesita grozav de mult timp!“ gîndi ea, întorcîndu-se la grajduri. Îşi pierduse aproape o jumătate de oră uitîndu-se la el. Un băiat aborigen începuse deja să cureţe bălegarul şi ea îşi suflecă mînecile şi i se alătură.

Era transpirată şi murdară, cămaşa i se lipise de spate, faţa i se înroşise, părul îi căzuse peste ochi cînd auzi sunetul inconfundabil al unui avion care ateriza.

– Rahat! suspină ea ştergîndu-şi fruntea transpirată cu o mînă murdară. Rahat, rahat şi iar rahat. Se grăbi să se spele pe mîini şi pe faţă la robinetul cu apă rece din curtea grajdului, întrebîndu-se dacă îi mai rămîne timp să ajungă în casă şi să se schimbe.

– Bună ziua! se auzi o voce veselă cînd Angel Carrera se ivi de după colţ. Văd că sînt aşteptat.

Leanne era furioasă fiindcă nu-şi închipuise că s-ar putea întîmpla aşa ceva, iar după toate planurile pe care şi le făcuse cu grijă, el dădea totul peste cap! Ştia că trebuia să pară surprinsă, dar era prea tîrziu acum.

Angel Carrera nu era nici prea înalt, nici prea suplu, ci exact cum trebuie. Avea un mers lent, aproape leneş,

şi arăta absolut încîntător în pantalonii albi, cizmele lăcuite şi cămaşa îngrijită.

Ea zîmbi şi privi în mocnitul foc negru al ochilor care îi făceau genunchii să tremure ca un jeleu.

– Ticălosule! spuse ea cu voce răguşită. Ştiai că o să mă prinzi nepregătită!

El o ridică în braţe şi o sărută. Apoi, fără un cuvînt, o duse în casă. Lăsînd-o jos, se uită la cămaşa pătată, la vechii jeanşi murdari de bălegar şi la cizmele scîlciate. Zîmbi.

– Vino aici, doamnă Carrera! mormăi el.

Îşi smulseră hainele unul celuilalt şi se luptară să-şi scoată cizmele. Trupurile li se atinseră şi un şoc electric trecu prin ei, oprindu-le respiraţia. Timpul petrecut departe nu făcuse decît să înteţească flăcările şi acum erau liberi să se sature unul de altul.

Mult mai tîrziu, stăteau întinşi în imensul pat dublu.

– Sper că nu te-am prins într-un moment nepotrivit!

Părul lui Angel strălucea negru ca pana corbului în lumina soarelui care se strecura printre draperii, în timp ce degetele lui alergau peste trupul gol.

– Deloc! suspină ea. Doar mai devreme decît mă aşteptam. Îi era greu să se concentreze, simţind că-l doreşte din nou. Nu ai primit mesajul meu?

– Ce mesaj? Se ridicase într-un cot, iar sprîncenele lui negre se uniseră, încruntate.

– Am sunat şi am spus cuiva de la biroul tău că ei sînt în întîrziere, din cauza ploii. Unul dintre argaţi a venit pînă aici călare să-mi spună că au avut nişte probleme la Ten Mile Creek.

– Nimic grav, sper?

– Vor ajunge aici, spuse ea categoric. Au strîns deja vitele din cea mai mare parte a ţinutului şi au aproape o mie de capete în fiecare din cele douăzeci de ţarcuri. Tata

trimite primul lot cel mai tîrziu mîine, aşa că vei putea începe.

– Nu dispun decît de o săptămînă! spuse el gînditor. Crezi că le va strînge la timp?

Ea încuviinţă.

– Tata ştie că trebuie să le ducă la tîrgul de vite.

El zîmbi şi privirea lui întunecată dansă peste trupul ei, făcînd să-i crească pulsul şi să simtă că totul se aprinde înlăuntrul său.

– M-am gîndit să ajung aici mai devreme, să mă pregătesc pentru sosirea lor, murmură el. Crezi că poţi găsi să facem ceva ca să treacă timpul?

Zîmbetul lui răutăcios o topi şi îşi trecu degetele peste abdomenul său plat. Pielea era rece, linia de sub năsturelul de pe pîntec – ispititoare.

– Oh, cred că da! murmură ea.

Claire se trezi din vis şi rămase întinsă o vreme, întrebîndu-se ce semnificaţie ar putea avea. Se întoarse pe o parte, cu genunchii strînşi la piept şi cu ochii închişi. Dorea să mai păstreze visul care îi indusese o stare de calm profund – o linişte pe care nu o mai cunoscuse de multă vreme. Şi pe cînd soarele se strecura prin fereastră şi îi încălzea umerii, îşi lăsă gîndurile să o poarte înapoi, spre visul care păruse atît de real, atît de clar şi în culori atît de strălucitoare!...

Se făcea că era înconjurată de linişte, înotînd într-o mare de un albastru aproape imposibil, sub un cer ce părea să atingă infinitul, în lumina şi căldura soarelui. Şi cu toate că oceanul o înfricoşa de obicei şi nici măcar nu se zărea pămîntul, în nicio direcţie, nu se temea. Călcînd apa, privise în jos, şi, la sute de picioare sub ea, văzuse ruinele unui oraş antic. Colonade albe se înşirau neclin-

tite de-a lungul străzilor pustii, acoperite cu lespezi, iar lumina soarelui filtrată prin apă le făcea să strălucească. În timp ce înota deasupra acelui loc minunat, se întreba dacă nu cumva era dispăruta Atlantidă, şi totuşi nu părea să aibă importanţă, nimic nu părea să aibă!

Apoi, trecînd pe deasupra străzilor liniştite, devenise conştientă că acestea începeau să urce către ea. Conştientă că albul cadru dintre două coloane se ridică sub picioarele sale. Conştientă că se înalţă şi o poartă şi pe ea odată cu ele. Stătea dreaptă pe marmura rece, deasupra apei, şi undeva, la orizont, era o insulă. O insulă care părea s-o cheme. Începuse să înoate, niciodată obosită, niciodată temătoare că nu va ajunge acolo, pentru că acela era locul pe care-l căutase atîţia ani.

Valuri mici, dantelate se spărgeau de ţărmul cu nisip alb pe unde ieşise din apă. Privise în jur şi văzuse doar o încîlceală de spini şi tufişuri ţepoase care-i barau calea mai departe, spre interiorul insulei. Şi, privind la acea ultimă frontieră, îşi dăduse seama că va trebui să găsească un drum prin bariera de spini. Perspectiva unei lupte înainte nu o înspăimînta pentru că, odată ce ar fi reuşit să treacă de acest obstacol, ştia că îşi va găsi liniştea de a le depăşi pe toate celelalte.

Claire deschisese în cele din urmă ochii. Visul încă era cu ea, acceptarea calmă rămînînd chiar şi în lumina zilei. Poate că era o prevestire, gîndea, coborînd din pat şi ducîndu-se la baie. Prevestirea unei lungi bătălii care o aştepta, una în care va trebui să lupte cu mai mult curaj decît şi-ar fi închipuit vreodată.

6

Matt Derwent nu reuşise să doarmă deloc în noaptea aceea şi, în cele din urmă, îşi pierdu răbdarea şi coborî din pat. Coţofenele îşi murmurau cîntecul, iar peruşii se ciorovăiau printre crengile eucaliptilor cînd îşi fluieră cei trei cîini şi ieşi desculţ pe verandă. Se răcorise după ploaie, pămîntul încă era ud, iar mirosul de iarbă se împletea cu cel de coajă de salcîm australian şi pin. Cîinii, un bătrîn ogar albastru, un collie şi o corcitură, trecură pe lîngă el în goană şi dispărură în spatele casei. Era minunat să-i lase să alerge liberi, fără teama de traficul de pe îndepărtata şosea prăfuită.

Inspiră adînc parfumul noii zile, savurînd răcoarea înainte ca soarele să se înalţe destul încît să pîrjolească iar pămîntul. Era bucuros că se mutase aici, unde nu exista nimic care să-i amintească de Laura şi de viaţa lor împreună, niciuna din amintirile dureroase a ceea ce fusese şi ce ar fi putut să fie dacă nu i-ar fi fost luată pe neaşteptate.

Căsuţa de lemn de la Threeways era foarte diferită de cea din Queenslander pe care o vînduse ca să vină aici, dar cele patru camere şi grădina modestă din faţă i se potriveau mai bine acum, că era singur, şi-apoi mai existau în spate şi cei aproape o mie de acri de păşune de bună calitate şi mii de mile de sălbăticie de explorat. Queenslander se afla pe coastă, între Brisbane şi Coolangatta. Veranda avea vedere către valurile care se spărgeau de ţărm şi mile de nisip auriu, iar grădina cobora abrupt pînă la marginea dunelor. Oraşul era identic, ca specific, cu cele mai multe aşezări australiene izolate, cu locuitorii răspîndiţi pe mari întinderi, cei mai mulţi în ferme izolate. Existau magazine şi un club al staţiei locale de

radio, un mic cinematograf, un club al navigatorilor şi al celor care practicau surfingul, şi un hotel. El şi Laura avuseseră o viaţă socială plină. Modestul său cabinet se ocupa de animalele de casă, dar şi de cele de la grajdurile şi micile ferme de agrement care acopereau dealurile de dincolo de coastă şi, în anul de dinainte ca totul să se năruiască, ajutase la înfiinţarea unui centru de salvare şi îngrijire a mamiferelor koala rănite sau orfane.

Aici totul era altfel. Aici nu existau cluburi, nici magazine, ci doar un hotel la aproximativ cincizeci de mile depărtare, în acelaşi timp, cel mai apropiat vecin al său. Dar vasta sălbăticie a Parcului naţional al păşunilor se întindea pe o suprafaţă de cincizeci de mile la vest de el, iar Gregory River şerpuia liniştit prin tufişul verde din vecinătate. Îşi petrecea mai mult de o oră pescuind de pe mal sau vîslind la canoe pe Crimson Finch Waterhole, unde veneau să se adape cangurii şi oposumii şi miriade de păsări zburau în lumina apusului. Era un loc cu adevărat magic!...

Matt se uită spre grădina din faţă şi observă că venise vremea să taie iarba. Aleea acoperită cu zgură era plină de bălării, iar cutia poştală de la poartă era în pericol să cadă. Gardul de ţăruşi trebuia vopsit, iar poarta avea nevoie de balamale noi şi totuşi nu avea chef să facă ceva în ziua asta, deoarece gîndurile îi erau în cu totul altă parte.

Se sprijini de un stîlp al verandei şi îşi aprinse prima ţigară din dimineaţa aceea, urmărind cu privirea soarele care se înălţa pe cer. Pescăruşii kookaburra se aflau deja în plină dispută teritorială în tufişurile din spatele lui, iar ceaţa dimineţii atîrna ca o grămadă de vată de zahăr în vîrful unui copac înalt. Încercă să şi-o imagineze pe Claire mergînd pe alee, zîmbind încîntată că-l vede. Ce ar crede

ea despre acest loc după măreția de la Warratah Station? Ce ar gîndi despre el?

Matt își trase pantalonii și, cu un zîmbet încărcat de regrete, își purtă mîna peste bustul gol. Avea încă abdomenul plat, iar brațele și pieptul erau tot musculoase, solicitate fiind de munca cu animalele mari. Nu ignora însă faptul că era departe de idealul australian al surferului blond, cu un pachet de mușchi în loc de abdomen și cu protuberanțe musculoase pe brațe. El nu era decît un ciot bătrîn, apropiindu-se de patruzeci de ani, cu genunchii trosnind și cu un păr care refuza să stea cum și-ar fi dorit, indiferent cît de mult îl scurta. O fată ca Claire nu s-ar uita la el a doua oară!...

Deveni nervos din pricina gîndurilor și aruncă țigara. După ce își trase cizmele în picioare, apucă o cămașă veche de pe scaunul de pe verandă și coborî în curte. Zgura scrîșnea sub tălpi pe drumul spre grajduri. Starea lor era mai bună comparativ cu restul proprietății și curtea betonată era bine îngrijită. Hambarul cu fîn se găsea aproape și depozitul de furaje într-o latură, ridicat pe cărămizi pentru a ține departe termitele și insectele. Mașina o ținea în șopronul de lîngă grajduri, iar avionul la capătul pistei de aterizare pe care o amenajase în partea de vest a casei.

Cîinii lătrau, alergînd în jurul său, și el îl mîngîie pe fiecare pe creștetul capului. Cei șase cai scoaseră capetele din boxe și el le deschise ușile, dîndu-le drumul pe pășune. Era încă prea frig noaptea ca să-i lase afară, dar zilele rămîneau călduroase și se găsea destulă umbră sub copaci. Sprijinindu-se de gard, îi privi păscînd iarba înaltă, verde. Cozile șfichiuiau aerul, pielea le strălucea. Cîinii alergau prin iarbă, cu cozile ridicate și urechile ciulite, adulmecînd mirosul sau prezența iepurilor. Își trecu degetele prin păr și zîmbi, bucuros parcă de noua zi care

începea. O zi din care tristețea fusese alungată – în care amintirile stăruiau, dar estompate și nedureroase. Era un bărbat norocos, constată el. Și fiindcă se afla într-o dispoziție atît de bună, trebuia să facă ceva în privința lui Claire – deoarece gîndul la ea nu-i dădea pace și știa că nu se va liniști pînă cînd nu o va vedea din nou.

Claire își bea obișnuita ceașcă de ceai la micul dejun și tăcu stoică, în timp ce Aurelia îi ținea o predică despre importanța unei diete adecvate. Erau în bucătărie, unde mirosul de costiță prăjită se amesteca cu aroma de tutun de pipă; în ciuda vîrstei, Aurelia înfulecă o farfurie plină cu ouă, cîrnați, șuncă și pîine prăjită, înainte de a-și aprinde pipa.

– Ai ceva special de făcut astăzi, mamă? întrebă Claire, ajutînd-o să spele vasele.

Ellie o privi cu mîinile cufundate în apa cu săpun.

– Nu chiar! Treburile obișnuite le-am terminat încă pe cînd tu mai sforăiai! o tachină Ellie. Uite ce-a făcut din tine viața la oraș, Claire – te-a deprins cu obiceiuri proaste!

– Ei, mamă! protestă ea. M-am trezit de mult și e abia ora opt!

– Corect! murmură Aurelia din scaunul ei de la masă. S-a dus jumătate de zi!

Claire zîmbi și hotărî că e mai înțelept să nu mai spună nimic.

– Mă gîndeam că am putea face o plimbare călare! îi spuse ea mamei sale. A trecut așa mult timp și aș vrea să văd din nou Warratah.

– Bună idee! Ellie termină cu ultima farfurie și se șterse pe mîini. Lasă-le așa! Se usucă și singure! Se întoarse spre Aurelia: Nu te superi, dacă te lăsăm singură o vreme, nu-i așa?!

Aurelia zîmbi:

– Nu prea mai am de ales în zilele astea. Nu mai pot călări deloc, iar soarele e prea puternic pentru mine! Împinse scaunul şi se ridică cu monoclul licărind. M-am dezobişnuit de multe în ultima vreme, mormăi ea, nemulţumită. Mi-amintesc de timpurile cînd puteam să călăresc toată ziua, să dorm noaptea pe pămînt şi să o iau de la capăt, zile la rînd, pînă cînd terminam. Detest să fiu bătrînă şi al dracu' de inutilă, dar presupun că ne vine rîndul la toţi în cele din urmă!

– Alternativa nu e mult mai atrăgătoare! ripostă Claire, cu umor sec. Sînt sigură că putem scoate vechea şaretă din şopron şi să-l înhămăm iar pe Smoky.

Aurelia o privi încruntată.

– Mă şi văd ca moartă în chestia aia! Aş arăta ca regina Victoria! ripostă ea.

Claire şi Ellie se uitară una la alta.

– V-am văzut! şuieră Aurelia. Căraţi-vă şi lăsaţi o biată femeie bătrînă cu gîndurile ei. Răscolirea asta a trecutului m-a făcut să-mi amintesc nişte lucruri şi vreau timp şi linişte ca să mă gîndesc bine la toate.

Claire putu să-i vadă licărirea din ochi cînd se îmbrăţişară şi ştiu că bătrîna nu se simţise prea jignită. „Trebuie să fie cumplit să fii bătrîn! gîndi ea şi se duse să-şi scoată cizmele şi pălăria. Şi foarte frustrant, mai ales pentru o femeie care fusese cîndva atît de activă şi plină de energie."

Curtea era plină de bărbaţi care-şi strîngeau echipamentele şi le încărcau în maşinile de teren. Uşile se trîntеau, pintenii zornăiau şi voci chemau. Atmosfera era încinsă şi plină de o energie pe care o uitase. Îşi amintea de unele figuri, altele erau noi, dar toţi o salutau cu un zîmbet şi îi urau o zi bună.

– Se pregătesc să meargă la Jarrah, să-i ajute! îi explică Ellie, în timp ce-şi dezlegau caii. Trebuiau să

plece de ieri, dar Lee spunea ceva despre o încurcătură, aşa că vor începe mai tîrziu decît se aşteptau. Leanne este cît se poate de fericită de această întîrziere. Angel a sosit pe neaşteptate acasă.

Claire apucă hăţurile. Calul îşi cam muşca zăbala, dar îl putea stăpîni.

– Cum ţi se pare soţul ăsta al ei? întrebă ea. Văzuse doar fotografiile de la nuntă.

Ellie îşi întoarse iapa spre prima poartă prin care trebuiau să treacă în drum spre Gregory Downs.

– E din Argentina – sau cel puţin bunicii erau –, veterinar guvernamental şi inspector al şeptelului pentru această zonă. Zîmbi şi îşi trase pe frunte borul pălăriei. Este foarte chipeş şi manierele sale sînt încîntătoare, dar nu mă încred prea mult în el pînă nu-l voi cunoaşte mai bine. Cred că Leanne va avea mult de tras cu el!

Claire era intrigată.

– De ce? Doar nu crezi că o va înşela, nu-i aşa?!

– Nu încă! răspunse Ellie, lăsîndu-se în jos ca să deschidă poarta. Mai sînt în stadiul „lunii de miere"! Dar Angel e prea chipeş, în felul său, şi cu atît de mult timp petrecut departe de Jarrah, va găsi multe tentaţii în drumurile sale!

Claire se gîndi la sora ei.

– Poate că Leanne e femeia în stare să-l priponească, murmură ea, pornind în trap prin iarba înaltă. Acum e al ei, nu prea o văd lăsîndu-l s-o ia razna.

Ellie se uită pieziş spre soare.

– Vorbim despre sora ta sau călărim?

– Ne întrecem pînă la lac?

Claire îşi îmboldi armăsarul la galop şi se aplecă în faţă în şa. O lăsă pe Ellie cîţiva iarzi în urmă şi simţi emoţia de a călări cu vîntul cald în faţă şi cu părul fluturîndu-i pe spate. Ţinuturile acelea din interiorul conti-

nentului întinzîndu-se în toate direcţiile, iarba verde, păsările ţîşnind în zbor cînd ea şi calul treceau în galop peste cîmpuri – asta era libertate! Asta era viaţă. Uitase cît de apăsător putea fi oraşul! Uitase cît de mult iubise odinioară această parte magică a lumii!...

Ellie o ajunse din urmă. Iapa lungi pasul şi întinse gîtul spre iarba înaltă, luxuriantă.

– Ai trişat! spuse Ellie cu vocea întretăiată, după care se săltă din şa şi se lăsă să alunece uşor de pe spatele iepei.

– Ştiu! spuse Claire. Descălecă şi rîzînd şi pălmui uşor grumazul armăsarului. Numai aşa te pot învinge.

Duseră caii la umbra verde, răcoroasă a copacilor. Apa clipocea în apropiere, păsările se chemau şi vîntul cald ofta peste capetele pinilor înalţi. Continuîndu-şi drumul prin tufiş, se opriră lîngă un lac natural care forma un cerc aproape perfect. O cascadă se prelingea încet, cu un clipocit liniştit, în apa rece şi limpede a lacului şi un palmier-evantai îşi răsfira frunzele ca o umbrelă deasupra rocilor turtite şi a pietrelor zgrunţuroase care formau o plajă naturală.

Ellie scoase două căni de cositor şi se alăturară cailor la malul apei, sorbind cîte o înghiţitură. Apa era rece ca gheaţa, arzîndu-i parcă gîtul lui Claire, dar apa de la robinet nu avusese vreodată un gust aşa de dulce! După ce se răcoriră, se aşezară pe stîncile plate şi se lăsară pe spate, sprijinindu-se în coate, bucurîndu-se fiecare de prezenţa celeilalte după ani lungi de despărţire, reînnodînd legăturile, actualizînd ştirile şi bîrfele din partea locului.

În cele din urmă, Claire se întinse şi privi în sus, printre frunzele în evantai ale palmierului. Cerul era albastru, doar cu o scamă de nor. S-ar fi putut să nu mai plouă în ziua asta. Amintindu-şi visul, se întoarse pe o parte şi se uită spre Ellie.

– Sînt gata să ascult povestea mai departe, mami, spuse ea calmă.

Ellie oftă şi îndoi genunchii. Întoarse faţa către lumina difuză a soarelui şi închise ochii.

– Eşti sigură?

Fusese aproape o şoaptă şi Claire simţi neliniştea dîndu-i iar tîrcoale. Dar rămăsese cu o acceptare calmă, stranie după visul acela şi ştia că, oricît de rău ar evolua lucrurile, se va bucura întotdeauna de dragostea părinţilor.

– Este motivul pentru care m-am întors acasă. E bine să nu mai avem niciun fel de secrete, replică ea. Aşa cum spunea Aurelia, sînt destul de matură ca să înţeleg.

Privirea intensă a lui Ellie era de nepătruns.

– Sper să fie aşa, murmură ea. Urmă o pauză, apoi, cu un oftat, începu să vorbească. Charlie şi-a găsit, în cele din urmă, de lucru la una dintre cele mai mari ferme de la Halls Creek, în Australia de Vest. În pofida imenselor distanţe de aici, întîmplarea despre furtul lui Satan şi moartea ulterioară a calului se răspîndise ca focul prin tufişul uscat şi el constată că e al dracului de greu să-şi găsească ceva de lucru. Cele cincizeci de lire ale Aureliei se duseseră de mult, împreună cu banii cîştigaţi la curse şi doi dintre cei trei cai care-i mai rămăseseră.

– De ce nu s-a întors acasă? Trebuie să fi ştiut că ar fi fost iertat, murmură Claire.

Ellie zîmbi trist, privind în adîncurile reci şi limpezi ale lacului.

– Fusese o vreme cînd tînjise să se întoarcă. Pentru că Joe îi lipsea mai mult decît ar fi crezut vreodată. Îi lipseau înţelepciunea lui calmă, felul lui amabil de a rezolva încurcăturile şi loialitatea lui. Pentru el era grozav să călărească prin inima roşie a Teritoriului de Nord în căutarea aventurii, dar i-ar fi fost mult mai bine dacă ar

fi putut da timpul înapoi şi l-ar fi avut din nou alături pe fratele său geamăn.

Claire urmări expresia întipărită pe chipul mamei sale şi ştiu că ea vedea întîmplările acelea de mult, întîmplări care aruncau umbre lungi. Se înfioră, în ciuda căldurii soarelui care îşi filtra lumina printre copaci. Oare unde duceau toate acestea?!

– Charlie nu era destul de curajos pentru a da ochii cu fratele lui, spuse Ellie cu răceală. Trecuseră doi ani, Satan era mort şi propria-i reputaţie de hoţ de cai îl ţinea departe de oamenii cu care lucra. Cum s-ar fi putut aştepta ca fratele său să-l ierte?

Ellie se cufundă într-o tăcere prelungită.

– Şi atunci ce a făcut? o îndemnă Claire.

– La vremea aceea se vorbea despre război, spuse Ellie în cele din urmă. Ştii cum sînt bărbaţii australieni! Le place să se bată bine şi să creadă despre ei înşişi că sînt duri şi aproape invincibili. Prietenia este cea mai importantă onoare pe care un bărbat i-o poate acorda altuia şi, cînd se părea că vom fi tîrîţi în războiul din Europa, nu mai puteau să-şi stăpînească blestemata poftă de a-şi murdări şi ei mîinile!

Pe Claire o surprinse asprimea din vocea mamei sale. Nu o mai auzise pînă atunci vorbind astfel, niciodată nu mai fusese martora unei asemenea răceli.

– Charlie nu făcea excepţie! spuse ea cu amărăciune. Ascultase poveşti în jurul focului de tabără şi văzuse o cale de a-şi redobîndi respectul de sine. Bărbaţii care răspundeau chemării războiului deveneau eroii de mîine. Eroi care ar fi fost bine-veniţi acasă, în ferme cum era Warratah. Eroi cărora li s-ar fi iertat păcatele trecutului şi ar fi fost întîmpinaţi cu braţele deschise de familiile lor.

Claire avea multe întrebări, dar tăcu, lăsîndu-o pe

mama sa să depene amintiri şi să înfrunte lucruri care încă o torturau.

– Nu a fost singurul care s-a înscris voluntar încă de la început! continuă Ellie. Seamus a hotărît că vrea să fie şi el erou.

Claire observă licărirea lacrimilor în ochii mamei sale.

– Ai fost îndrăgostită de Seamus? întrebă ea blajin.

– Am crezut că eram! Dar la şaisprezece ani, tot ce simţi este intens. Plecarea lui aproape că mi-a frînt inima.

Claire privi spre cascadă şi încercă să-şi imagineze cum trebuie să fi fost pentru mama ei toţi acei ani de demult. Nu avea prea mulţi termeni de comparaţie. Războiul din Vietnam era singura ştire de senzaţie în momentul acela, dar era prea îndepărtat pentru a avea vreun impact asupra vieţii sale. Şi, cu toate că prilejuise unele demonstraţii violente în campusul universităţii, nu auzise ca cineva să se fi înscris voluntar alături de americani.

Se înfioră gîndindu-se la cîteva reportaje – imagini terifiante cu copiii arzînd de vii, oameni executaţi, bombardiere atacînd şi colibele unui sat incendiat luminînd cerul nopţii. Îşi dădu seama că războiul o afectase doar prin intermediul presei, dar că nu îi afectase familia, nu ameninţase pe cineva din preajma ei şi nu devenise ceva atît de personal ca pentru mama ei.

Seamus păstrase secretă înscrierea sa pe lista voluntarilor pînă venise la Warratah împreună cu tatăl lui, îmbrăcat cu noua şi eleganta-i uniformă. Arăta aşa de chipeş, aşa de tînăr şi de emoţionat la gîndul primei sale călătorii adevărate, dincolo de Teritorii şi în plină aventură. Nu îi trebuise prea mult ca să o convingă pe Ellie să facă o plimbare cu el şi se strecuraseră afară din casă,

îndreptîndu-se grăbiți peste cîmpul uscat pînă la un pîlc de copaci de la marginea pășunii.

Ellie zîmbi, amintindu-și sărutul lui. Era primul ei sărut și nu-l va uita niciodată. Gura lui Seamus era caldă și, după ezitarea inițială, se pomenise cerînd mai mult. El o ținea strîns, cu o neobișnuită expresie solemnă, promițîndu-i că se va întoarce înainte să-și dea seama că lipsește. Războiul se va termina repede și nu putea să rateze această șansă!

Inocente zile, gîndi ea cu tristețe. Niciunul dintre ei nu știa nimic despre lume și nici nu înțelegea ce însemna cu adevărat războiul care se ducea în Europa. Și nici nu aveau experiența sau priceperea necesară ca să-și exprime sentimentele provocate de plecarea lui, în afară de cîteva sărutări stîngace. Se întristase la gîndul că nu o să-l mai vadă multă vreme, emoționată că acel tînăr bărbat chipeș o sărutase și îi ceruse să-i scrie.

Dar ceva se schimbase în ziua aceea înlăuntrul ei. Cultul eroului și adorația pe care le simțise odinioară pentru el dispărură și în locul lor apăru căldura unei prietenii – atît de profundă că îi va însoți toată viața – și o tristețe insuportabilă la gîndul că el pleca. Însă nu era îndrăgostită de el, își dăduse ea seama. N-ar fi trebuit să-i promită că îl va aștepta.

Seamus părea să simtă la fel, pentru că, după acele prime și puține sărutări stîngace, se depărtaseră unul de celălalt și, luîndu-se de mînă, priviseră înapoi spre Warratah. Avuseseră confirmarea, fiecare în ochii celuilalt, că viețile lor vor urma căi diferite și, deși exista o anumită tristețe în această acceptare, era și un fel de eliberare, căci acum erau liberi să-și urmeze propriul destin.

Seamus plecase spre Cloncurry chiar a doua zi și Ellie udase perna cu lacrimi, rugîndu-se să se întoarcă teafăr.

*

Se smulse din gînduri şi îşi privi fiica.

– Vreau să-ţi imaginezi cum era pe atunci, începu ea. Războiul era iminent, tineretul pleca şi tot ce ştiam noi era în schimbare. „Războiul fals", cum îl numiseră yankeii. Era doar începutul adevăratelor ostilităţi şi, deşi ne aflam departe de Europa, viețile noastre urmau să se schimbe pentru totdeauna. Ellie oftă. Seamus plecase deja şi noi am auzit mai tîrziu că s-ar fi aflat în aceeaşi tabără de instrucţie cu Charlie şi că cei doi deveniseră prieteni apropiaţi. Pe mătuşa Aurelia şi pe mine ne cuprinsese disperarea, pentru că seceta revenise şi, în afară de Joe, rămăseserăm doar cu bătrînii, cu băieţii prea tineri pentru a se înrola şi cu tribul nostru de aborigeni, ca să ne ajute să conducem Warratah. Vocea ei deveni un murmur cu gîndul la apusele vremi. Aveam şaptesprezece ani.

Aurelia era acum mîndra posesoare a unui aparat de radio şi în fiecare seară ea şi Ellie şedeau în bucătărie şi ascultau ştirile BBC.

– Ce-o să se întîmple acum? întrebă Ellie, închizînd radioul. Nimeni nu pare să facă nimic. Poate că yankeii au dreptate să-l numească „războiul fals" şi Seamus se va putea întoarce acasă.

Aurelia era preocupată să-şi îndese tutunul în pipă.

– Nu fi naivă, scumpo, murmură ea, aprinzîndu-şi pipa. Hitler nu se va opri pînă cînd nu va obţine totul, adăugă printre pufăieli. Cu Rusia de partea lui, va mătura prin toată Europa! Sper doar că britanicii au învăţat ceva din celălalt război şi sînt pregătiţi corespunzător, dar am o presimţire urîtă că nu este cazul.

Ellie se gîndi la bătrînii săi bunici. Nu-i întîlnise niciodată, dar era de parcă i-ar fi cunoscut, din scrisorile lor şi din povestirile Aureliei. Locuiau în Anglia, într-o casă mare care fusese căminul familiei timp de trei se-

cole şi, dacă mătuşa ei avea dreptate, ar putea fi în pericol.

– Ce-o să se întîmple cu mama, cu bunicul şi bunica? întrebă ea.

Aurelia molfăi capătul pipei.

– Sper foarte mult să nu se ajungă la asta, dar nu mă îndoiesc că mama şi tata îşi vor apăra căminul pînă la sfîrşit. Nu se vor lăsa alungaţi de unii ca Hitler! Lăsă bărbia în piept, şi o privi pe Ellie pe sub sprîncene. Cu Alicia e altceva. Bănuiesc că mama ta se află deja în drum spre America.

Ellie îşi strînse buzele.

– Dar nu mai e nimic în State pentru ea! spuse gînditoare. Casele şi apartamentele lui Chuck au fost vîndute ca să-i plătească datoriile, iar de la divorţ, a pierdut orice legătură cu toţi prietenii de acolo. Se gîndi cîteva clipe. Ea cade mereu în picioare, orice ar face! spuse în cele din urmă. Doar o ştii pe mama!

Aurelia încuviinţă.

– Nu pentru ea îmi fac eu griji! replică ea îngîndurată. Riscul unei invazii este imens şi mi-aş dori ca mama şi tata să-mi fi ascultat sfatul şi să plece de acolo cît timp se mai poate. Oftă şi mai îndesă tutun în pipă înainte să o aprindă iar. Dar nu o vor face. Prea englezi şi mult prea încăpăţînaţi.

Ellie zîmbi. „Rîde ciob de oală spartă." Numai Aurelia nu va înţelege niciodată.

Conversaţia le fu întreruptă de o ciocănitură în uşa cu plasă.

– Acum ce mai e? strigă Aurelia. Dacă vine vreunul să-mi dea preavizul, îl trag de urechi!

Se ridică ea însăşi de pe scaun şi ieşi din cameră.

Ellie îşi înăbuşi un chicotit. Biata mătuşă Aurelia – se purtase întotdeauna ca o învăţătoare autoritară. As-

cultă murmurul scăzut al vocilor care veneau din hol şi zgomotul cizmelor care se apropiau.

Joe stătea în pragul uşii, frămîntîndu-şi pălăria în mîini şi privind-o cu ochii săi verzi.

– Bună ziua, Ellie, spuse el liniştit, însoţind salutul cu un zîmbet care îi merse drept la inimă.

Ellie zîmbi şi ea, admirîndu-i din nou umerii laţi, braţele musculoase, bărbia pătrată şi minunaţii ochi verzi. Simţea un gol în stomac şi fiorul dorinţei la vederea lui.

– Bună ziua, Joe, răspunse ea cu o timiditate neobişnuită. Mă bucur să te revăd.

Joe, care fusese plecat în lunga campanie de primăvară, îi zîmbi iar cînd Aurelia îl împinse deoparte şi începu să zdrăngăne paharele şi sticlele de bere.

– Am adus un oaspete! spuse el tărăgănat. M-am întîlnit cu el cînd am fost să-l văd pe Seamus, în Curry.

Se dădu la o parte şi Ellie observă în cele din urmă prezenţa bărbatului care stătea lîngă el.

– Snowy! ţipă ea. Ce mai faci?

– Ieh! mormăi el. Bine. Faţa i se încreţi într-un zîmbet larg cînd îi strînse mîna. Nu mai e nevoie să te întreb ce faci tu, o tachină el, măsurînd-o de sus în jos. Parcă ai mai crescut de cînd ne-am văzut ultima oară.

– Ce mai face Wang Lee? Gowrie este la fel de minunat ca întotdeauna? I-ai mai văzut pe vreunul dintre ceilalţi de cînd am fost la strîngerea cailor sălbatici? întrebă Ellie pe nerăsuflate.

– Bag seama că nu te-ai schimbat prea mult, totuşi, zise el tărăgănat, răsucindu-şi o ţigară. Tot cu afurisitele tale întrebări. Zîmbi. Dar n-am mai fost pe la Gowrie de ceva vreme, adăugă, aprinzîndu-şi ţigara. Lucrez pentru Vestey. Însă am auzit că Wang Lee e încă acolo şi am întîlnit şi vreo doi dintre ceilalţi la Curry.

– Presupun că eşti în căutare de lucru, spuse Aurelia

pe neașteptate, turnînd berea în pahare. E destul de lucru acum, cînd jumătate dintre bărbații australieni s-au grăbit ca niște pisici opărite doar pentru că-i rost de ceva încăierări!

Snowy clătină din cap:

– Trebuie să mă prezint în tabăra de instrucție peste două săptămîni, spuse el cu mîndrie. Mă alătur celor de la Curry. Primul negru tăietor de lemne pe care îl iau. Socot că nici ei nu prea știu ce-o să facă cu mine, dar am auzit că mai sînt și alți negri care or să li se alăture, de la Top End și Torries Straits, așa că n-o să fiu singur.

Ellie tresări cînd Aurelia trînti berea pe masă, împroșcînd lemnul lăcuit.

– Nu faceți decît prostii! izbucni ea. Vouă, australienilor, vă place doar să vă bateți, nu-i așa? Sînteți niște masculi așa de grozavi și nu puteți vedea că sînteți folosiți drept carne pentru blestematele alea de tunuri!

– Ei, nu chiar așa, doamnă! protestă Snowy, dîndu-se înapoi din fața disprețuitorului atac. Pig Iron Bob* zice că noi trebuie să ajutăm Anglia să se apere – și sînt mîndru s-o fac!

Aurelia scoase un oftat de exasperare:

– Prim-ministrul Menzies ar trebui să se gîndească înainte de a vorbi! murmură ea.

Apoi, în vreme ce Ellie și cei doi bărbați o priveau, își dădu seama cît de lipsită de patriotism și de grosolană fusese și se străduí să mai îndrepte lucrurile:

– Te rog să mă ierți pentru lipsa mea de politețe, Snowy, spuse ea într-un tîrziu. Dar, cum toți bărbații pleacă, cum dracu' am s-o pot scoate la capăt cu ferma?

– Așa cum ai făcut-o mereu, declară Joe hotărît. Ai

---

* Bob-Porc de Fier (engl.) – denumirea dată de aborigeni prim-ministrului Menzies (n.t.).

condus-o în timpul secetei doar cu o mînă de oameni şi de văcari tineri. Poţi s-o faci din nou.

Aurelia îl privi cu recunoştinţă şi, pentru prima oară, Ellie îşi dădu seama că mătuşa ei începuse să ţină la Joe, în ciuda neîncrederii iniţiale.

– Înseamnă că tu vei rămîne, Joe? întrebă ea plină de speranţă.

Ellie trebui să se aşeze. Pentru că în momentul acela ea realiză că, dacă Joe ar părăsi Warratah, universul său s-ar prăbuşi. Se îndrăgostise de el. Atît de pătimaş şi de profund încît deodată nu îşi mai putea imagina viaţa fără el. Revelaţia îi tăie respiraţia, îi acceleră pulsul în aşteptarea răspunsului lui Joe.

– Deocamdată, răspunse el privind spre Ellie. Pig Iron Bob spunea, de asemenea, că trebuie să ne consolidăm propria putere şi industria. Lumea are nevoie de hrană şi de piele, ca şi de lînă, şi trebuie să ne îngrijim să le aibă.

– Ei, slavă Domnului că mai există şi ceva bun-simţ în toată nebunia asta! răsuflă Aurelia uşurată. Se uită spre Ellie şi zîmbi, ignorînd, aparent, tulburarea nepoatei sale. Se pare că n-o să ne pierdem toţi bărbaţii tineri, spuse ea, veselă. O să supravieţuim noi cumva.

Ellie surprinse schimbul de priviri dintre Snowy şi Joe şi simţi fiorul de gheaţă al unei presimţiri. Lumina luptei strălucea în ochii lui Joe la fel de vie ca în ochii lui Seamus. Joe nu va rămîne în acest ţinut al nimănui, cînd toţi prietenii lui erau la război. Nu îşi putea dori să i se zică dingo laş fiindcă nu luptase. Ar fi vrut să plîngă. Pentru că abia îl descoperise. Şi acum era gata să-l piardă.

Cele două săptămîni ale vizitei se apropiau de sfîrşit, cînd Joe şi Snowy plecară călare într-o dimineaţă devreme

ca să verifice gardurile. Nu era chiar nevoie, dar era o scuză pentru a-şi petrece timpul departe de casă şi de femei şi a discuta despre cum vedeau războiul şi despre vechii prieteni.

Arşiţa tremura pe linia orizontului, iar arborii de cauciuc se ofiliseră, umbrele lor dansînd peste iarba care devenise deja cafenie, cu toată ploaia care căzuse în ultimul an. Seceta timpurie începuse să muşte şi Joe le ajutase pe Aurelia şi pe Ellie să mute de mai multe ori vitele în locuri mai bune de păscut. Un pescăruş kookaburra cîrîia în depărtare şi cele trei note ale croncănitului sumbru păreau prevestirea unei nenorociri. Cei doi bărbaţi călăreau liniştiţi, fără să se grăbească să ajungă undeva.

– Cît crezi că mai rămîi? întrebă Snowy.

Joe privi cîmpia pînă departe şi oftă.

– Nu prea mult, spuse el într-un tîrziu. Ştiu că Aurelia şi Ellie se bizuie pe mine, dar trebuie să-mi fac porţia, Snowy. Nu pot să vă părăsesc ascunzîndu-mă aici, departe.

– Vremurile or să fie grele pentru femei, spuse Snowy. Teritoriul nu-i un loc unde să le laşi singure.

– Aurelia e tare, replică Joe cu convingere. Se va descurca.

Călăreau în linişte, bucurîndu-se de soarele care le încălzea spatele şi de briza caldă din faţa lor.

– Am o fată pe drumul spre Longreach, spuse Snowy în cele din urmă. O puştoaică drăguţă cu care m-am combinat, dar bătrînul ei e o buturugă tare, are grijă de ea şi de maică-sa. Au o fermă de oi în ţinutul în care se mănîncă mulga*, dar seceta nu e chiar atît de rea pe-acolo.

---

* Mici gogoşi ale unui soi de viespi – aliment tradiţional al aborigenilor din Australia (n.t.).

– Fir-ar să fie, Snowy! Nu te-ai băgat singur în belea?

– Nu-ți face griji, amice! Eu şi Shirl nu ne-am încurcat. Dar e un lucru pe care vreau să ți-l spun. Cînd i-am zis că merg în Curry să mă înrolez voluntar, era să mă omoare. Şi cred că bătrînul ei ar fi luat puşca şi m-ar fi împuşcat.

– Ea nu-şi doreşte o familie? Vocea lui Joe devenise tăioasă.

– La dracu', Joe. Dă-mi şi mie puțină crezare! Snowy rîse, dînd capul pe spate. Încă nu sînt pregătit să mă leg, asta-i tot. Dacă ea o să mă mai vrea cînd se va termina războiul, atunci o să mă gîndesc. Pînă atunci îmi voi fi luat porția de aventură şi voi fi gata să mă aşez la casa mea. Mestecă o vreme un băț de chibrit. Mai simt încă nevoia să hoinăresc încolo şi încoace. Nu mă pot rupe de tradiție, dar un bărbat are nevoie de spațiu şi timp ca să se gîndească. Însă mama lui Shirl e din acelaşi trib cu mine, aşa că ea o să înțeleagă şi o să-l țină departe pe tipu' ăla alb pînă mă întorc.

Liniştea din Teritorii îi învăluia, iar caii păşteau iarba uscată. Gîndurile lui Joe zburară spre Ellie, aşa cum se întîmpla ori de cîte ori se afla departe de ea, şi încercă să-şi închipuie viața fără ea şi fără Warratah. Sentimentele lui față de Ellie se schimbaseră pentru că, în ultimele cîteva luni, ea se transformase dintr-un copil într-o tînără femeie minunată. Dispărută era uşurința cu care se purtase cu ea cîndva, camaraderia unui frate mai mare topindu-se treptat în profunzimea mai degrabă înfricoşătoare a noului sentiment. Dar era conştient că dacă acum ar recunoaşte acest lucru chiar şi în sinea lui, ar distruge fragila legătură. Ellie avea doar şaptesprezece ani. Nutrise cîndva anumite sentimente pentru Seamus şi acum,

după plecarea lui, Joe nu era sigur ce mai simțea Ellie pentru el.

– Pari cam gînditor, amice, spuse Snowy, smulgîndu-l din visare. Nu are nimic de-a face cu Ellie, nu-i așa? A devenit o frumusețe de fată. Zîmbi, arătîndu-și șiragul strălucitor de dinți albi. Foarte diferită de haimanaua care bătea drumurile. Mă zăpăcise cu nesfîrșitele-i întrebări, și-mi tot cerea să-i spun povești din Timpul Viselor.

Joe dădu din cap. Nu dorea să discute despre Ellie – era ceva prea personal.

– Ai mai auzit ceva despre Charlie de cînd s-a înrolat? întrebă el într-un tîrziu. Era o întrebare pe care dorise s-o pună încă de cînd dăduse de Snowy, în Cloncurry, dar nu păruse niciodată momentul potrivit.

– Ultima oară am auzit că e în drum spre Europa. Snowy rămase tăcut. Borul pălăriei îi ascundea fața.

– Bravo lui! murmură Joe. Măcar o să fie printre primii! Clipi uitîndu-se în soare. Da' ar fi putut veni și să-și ia rămas-bun mai 'nainte, adăugă el.

– Cred că nu era prea sigur că ar fi bine-venit aici, spuse Snowy gînditor.

Joe privi în depărtare, peste cîmpurile cu iarbă vălurită. Vitele se răspîndiseră, cu pielea încă lucioasă și grase, în ciuda secetei. Iubea acest ținut. Din toată inima. Dar ar fi renunțat la tot doar pentru șansa de a vorbi din nou cu fratele său geamăn.

– Știa că l-am iertat, spuse el într-un tîrziu. Un frate e mai important decît orice cal.

Snowy își șterse transpirația de pe frunte și de pe panglica din interior a pălăriei, mijind ochii din pricina strălucirii soarelui.

– Charlie nu e soiu' ăla de om care să accepte că a greșit, spuse el încet. După ce i s-a întîmplat lui Satan, s-a dat la fund și nimeni n-a mai știut nimic de el luni

întregi. Mă gîndesc că îi părea cu adevărat rău, dar n-ar fi suportat umilința de a te revedea.

– Ăsta e Charlie, conchise Joe trist. Întotdeauna gata s-o facă lată fără să se gîndească la consecințe cu afurisitul ăla de cap al lui.

– A pățit-o rău, amice, zise Snowy. Pierduse tot pînă să-și găsească de lucru în Australia de Vest. Big Stan mi-a zis că s-a întors cu găuri în cizme și aproape în fundul gol.

– Și totul din cauza unui cal! Joe privi către Snowy și-i puse întrebarea care-i ardea buzele: Tu le-ai spus celor din comitetul de organizare a cursei despre Satan?

Snowy își opri brusc calul, consternat.

– Nu eu, omule! N-aș fi în stare de asemenea mîrșăvie chiar dacă gîndesc că s-a purtat ca un dingo.

Joe îl privi gînditor. Snowy fusese întotdeauna sincer cu el, dar de data asta avea îndoieli.

– Cine a făcut-o atunci?

– Unul dintre ceilalți jochei, spuse Snowy sec. Un tip din Hells Gate care a lucrat în locul ăsta vreo cîteva săptămîni cînd era și Charlie pe aici. L-a recunoscut imediat pe Satan. Pare-se că pariase o grămadă de bani pe favoritul local și era și prieten cu jocheul. Amîndoi au pus la cale totul cînd au văzut cu cine au de-a face.

– Îmi pare rău, Snowy, spuse Joe oftînd. Am crezut că tu l-ai pîrît.

– Nee, aveam eu treburile mele. Și eu aș fi fost tot atît de distrus ca și Charlie cînd frumusețea aia a trebuit ucisă. Continuă să mestece bățul de chibrit, cu mîinile pe oblîncul șeii și privind în depărtare. N-am avut inima să dau ochii cu Charlie după cursă. Doar am auzit ce s-a întîmplat în camera cîntarului prin „telegraful tufișului". Și-apoi era prea tîrziu și Charlie oricum pierduse.

Joe își aranjă pălăria și apucă hățurile. Era o zi minu-

nată şi el n-avea de gînd să lase norii de furtună ai războiului şi înstrăinarea de familie să umbrească această ultimă zi de libertate a lui Snowy înainte de a pleca în tabăra de instrucţie. Va veni timpul cînd şi el va trebui să părăsească acest loc încîntător şi avea nevoie să-şi umple privirea şi sufletul de tot ce-l înconjura, astfel încît să-l poată lua cu sine în război.

– Hai să lăsăm toată vorbăria asta despre război şi despre Charlie şi să călărim. Nu ştiu ce părere ai tu despre astea, dar presimt că lucrurile se vor schimba pentru noi toţi şi vreau să profit cît timp se mai poate.

Bubuitul războiului era singurul nor negru la orizontul nesfîrşitelor întinderi din Teritorii, în timp ce seceta îşi înfipsese ghearele încă o dată în mii de hectare de păşune. Danemarca şi Norvegia capitulară în primăvara lui 1940, apoi, la scurtă vreme, în mai, Olanda. Căzuse şi Belgia şi începuse bătălia de la Dunkerque.

Ellie şi Aurelia îşi luaseră de mult rămas-bun de la Snowy şi promiseseră să-i scrie. Acum şedeau lîngă radio, asigurîndu-se să nu rămînă niciodată departe de casă. Se înghesuiau împreună cu Joe lîngă urîta cutie neagră, într-un colţ al holului, de parcă apropiindu-se astfel ar fi participat şi ei la marea bătălie. Ascultau înspăimîntaţi cînd BBC descria miile de mici nave care navigau sub bombardamentul inamicului şi salvau sutele de mii de oameni de pe plajele însîngerate. Ovaţionau cînd noul prim-ministru englez se lansa în discursuri mobilizatoare şi plîngeau cînd cîţiva soldaţi dintre cei salvaţi povestiră întîmplările prin care trecuseră.

Dar realitatea propriei lor bătălii le împingea la disperare. Teritoriul era şi aşa în criză de mînă de lucru, cea mai mare parte din timp, însă, după Dunkerque, valul constant de bărbaţi care se înrolau voluntari luase o mare

amploare. Warratah ajunsese într-un punct de criză. Tînjeau după apă, prețul alimentelor crescuse, iar iarba, devenită aproape cafenie și lipsită de orice gust, era afectată de expansiunea demografică a iepurilor.

– O să fie al dracu' de greu să supraviețuim, spuse Aurelia în seara aceea, după ce închise radioul.

Joe se dusese să doarmă în patul său din baraca-dormitor.

– N-au mai rămas decît bărbații în vîrstă, băieții și aborigenii. Cînd va pleca și Joe, chiar că vom fi pe cont propriu.

Ellie ridică privirea de pe împletitură:

– Nu ne va părăsi, spuse ea tare. Știe că avem o nevoie disperată de el.

Aurelia îi zîmbi trist.

– Sună de parcă ți-ar vorbi inima mai degrabă decît capul, draga mea, zise ea blînd. Are aproape douăzeci și doi de ani, Ellie! Știm amîndouă că trebuie să plece. Își puse palma bătătorită de muncă pe umărul ei. Dacă-l iubești atît de mult pe cît cred eu, va trebui să-l lași să plece.

Ellie vîrî andrelele în ghemul de lînă și-l îndesă în scaun, la spate. Nu-i plăcea felul în care decurgea conversația.

– N-a pomenit niciodată nimic! ripostă ea sfidătoare. Și mi-aș fi dat seama dacă ar fi avut un secret față de mine. Pot spune asta oricînd.

Aurelia își șterse monoclul.

– Bărbații ca Joe nu-și destăinuie gîndurile și sentimentele, spuse ea calm. Nu sînt soiul care face multă zarvă. Își fixă monoclul și încrucișă brațele. Bărbații din Teritorii sînt cei mai puternici, cei mai curajoși bărbați pe care îi cunosc, iar tu nu trebuie să speri că Joe va sta deoparte. Este australian, cu mîndrie de australian și țara

sa nu-l va putea ține niciodată pe loc cînd prietenii săi își fac datoria. Tu ar trebui să înțelegi asta.

Ellie își mușcă buza, tulburată.

– Ți-a spus el ție ceva? întrebă ea în cele din urmă. E felul tău de a-mi spune că pleacă?

Aurelia oftă adînc.

– Am avut amîndoi o lungă discuție în dimineața asta și ceea ce-ți spun este o grea încercare pentru mine de a te avertiza. Își luă pipa. Joe vrea să te anunțe el însuși cînd se va apropia momentul plecării, dar am considerat că trebuie să fii pregătită.

Ellie se trase înapoi, simțindu-se trădată. De ce nu avusese Joe curajul să discute direct cu ea în loc să i se confeseze mătușii Aurelia? Crede că mai este copilul pe care să-l iei de bărbie? Se ridică și porni spre ușă.

– Mă duc afară să iau o gură de aer proaspăt! spuse ea răstit.

Ușa cu plasă pocni în urma ei. Rămase pe verandă, privind spre baraca-dormitor, cu mîinile adînc vîrîte în buzunare. Nu va face nicio scenă. Nu va alerga pînă acolo și nu-l va implora să rămînă, indiferent cît de grozav își dorea acest lucru. O să-i arate ea lui că se maturizase destul ca să se poarte ca un adult înțelept și va aștepta să vină el la ea.

– Ferește-ți cocoșul! strigă Kelly.

– Gura! șuieră Ellie, aruncînd cu o revistă spre el, și se trînti pe un scaun. Taci și vezi-ți de afurisitele tale de treburi!...

Mulțumită străduințelor bărbaților care lucraseră odinioară la Warratah, Kelly învățase un întreg nou vocabular de la începerea războiului și în după-amiaza zilei următoare, spre apus, izbucni într-un țipăt înfiorător, care-i făcu să sară în sus.

– Atenție, bombe! țipa el. Ferește-ți fundul, Hitler!

– Gura, afurisitule, strigă Aurelia. Cum dracu' să-mi fac socotelile, cu țipetele tale?

Kelly înfoie creasta și porni țanțoș de-a lungul prăjinii sale.

– Pac! țipă el. La atac!

Ellie chicotea, urmărind exhibițiile ridicole ale papagalului. Dispoziția ei se mai îmbunătățise din seara precedentă. Un somn bun noaptea și o lungă și solitară plimbare călare peste cîmpuri o aduseră la concluzia că mătușa sa avea dreptate. Joe trebuia să plece să lupte în război și ea trebuia să-l lase să plece. Asta era o realitate a vieții, la fel de incontestabilă ca și răsăritul soarelui. Chiar cînd iubirea sa pentru el devenise atotcuprinzătoare – suficient de generoasă ca să-i permită să ia propriile decizii – nu putea fi egoistă și autoritară, făcîndu-l s-o deteste. Va aștepta pînă cînd el va fi pregătit să-i spună că pleacă. Și va găsi puterea să-i zîmbească și să-i facă urări de bine, indiferent cît de dureroasă putea fi despărțirea lor.

– Foc! cîrîi Kelly, mărșăluind în sus și în jos pe prăjină.

Ellie izbucni în rîs în pofida tristeții sale.

– Jur că Kelly are ceva din fudulia lui Hitler! Nu-i mai trebuie decît mustața.

Aurelia se uită la el cu ciudă:

– Știam eu că e o greșeală să-l las pe Jack să instaleze aici jurnalul ăsta de actualități! Ar fi trebuit să-și facă numărul în hambar, nu pe verandă, unde niște bătrîni șmecheri purtători de pantaloni să-i dea ceva idei!

– Nu ne vom preda niciodată! țipă Kelly, imitîndu-l foarte bine pe Churchill. Poc! Poc!

Aurelia ridică o sprînceană.

– E timpul să-l acoperim, hotărî ea ridicîndu-se de pe

scaun şi apropiindu-se de colivie. Să-l lăsăm să se bucure de propria companie.

Kelly se împotrivi şi lovi de cîteva ori cu ciocul lui puternic în tava cu apă, dar înţelese că nu va fi iertat, aşa că renunţă şi se culcă.

– În sfîrşit, e linişte, oftă Aurelia. Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre starea lumii.

Ellie îşi scoase cizmele şi îşi dezmorţi degetele de la picioare. Apoi desfăcu funda din păr şi îl lăsă liber. „Măcar dacă Joe ar avea curajul să-mi spună, gîndi ea. Ştiu că şi el vrea fiindcă pot vedea asta în ochii lui. Blestemat fie nenorocitul ăsta de război! E atît de nedrept!..."

– Ellie! Se pare că ai un oaspete!

Vocea blîndă a Aureliei o smulse din gîndurile întunecate. Ascultă atentă zgomotul unor pinteni venind din curtea casei şi suspină. Era Joe ţinînd frîul calului său şi al lui Clipper, cu copitele lustruite şi bine ţesălat.

Ellie nu îşi dădu seama cînd sărise de pe scaun şi se apropiase de balustrada verandei. Dar ştia că chipul ei radia cînd se uită în ochii lui Joe, conştientizînd, în cele din urmă, sentimentele pe care le împărtăşeau. Nu aveau nevoie de cuvinte – înţelegerea dintre ei venea la fel de firesc ca respiraţia.

Joe trase de frîiele celor două animale şi se opri la baza scărilor verandei. Se uită fix la Ellie şi, după un lung moment de tăcere, îi întinse hăţul.

– Vii să facem o plimbare?

Ellie apucă frîul şi urcă în spinarea lui Clipper. Joe îi zîmbi şi, în liniştita comuniune de gînduri, călăriră încet, departe de casă şi în lumina asfinţitului.

7

Aurelia era nemulțumită că fusese dată la o parte, dar era destul de înțeleaptă ca să-și cunoască limitele. Vremurile cînd putea să călărească apuseseră, însă refuzul ei de a se purta ca o cucoană în vîrstă nu însemna că sfîrșise cu viața. Era ea bătrînă și scîrțîia din toate încheieturile, dar moartea încă nu intra în calculele ei.

Se plimbă de-a lungul curții, vîrînd capul prin grajduri, prin depozitele de hrană și prin bucătăria de campanie și își dădu seama că plecaseră toți spre Jarrah, ca să-i ajute pe cei ce se întorceau cu turmele. Simțindu-se deprimată și foarte singură, se întoarse pe verandă și se așeză într-un scaun adînc. Ar fi avut de rezolvat afurisitele ei probleme, dar poate că Ellie și Claire se vor întoarce curînd.

Inspiră mirosul pămîntului cald și al trandafirilor pe care Ellie îi plantase cu mulți ani în urmă și care acum își întindeau ramurile în sus, spre verandă, și picurau bijuterii colorate peste acoperiș. Era foarte multă liniște, întreruptă doar de zumzetul muștelor și murmurul femeilor dinspre locuințele băștinașilor. Și această liniște o făcu să-și dea seama cît de mult îi lipsea Kelly cu țipetele lui răgușite. Zîmbi și se uită peste padocuri și clădirile auxiliare, privirea ei rătăcind între cele două locuințe. Cu trei ani în urmă Kelly se prăbușise pur și simplu de pe prăjina lui. Ceva îl emoționase foarte tare și murise cu un biet cîrîit în mijlocul unui torent de cuvinte obscene. Amintirea lui se împletea cu atît de multe alte amintiri încît moartea lui venise nu numai ca un șoc, ci și cu trista confirmare că dispărea astfel încă o legătură între trecut și prezent. Curînd nu va mai rămîne nimic.

Lăsă bărbia în piept și monoclul să-i atîrne la capătul

şnurului. Jack îl îndrăgise pe Kelly şi între cei doi se legase o mare prietenie, dar la ce altceva te puteai aştepta cînd amîndoi erau nişte glumeţi? Pe cînd căldura zilei se micşora şi briza mistralului adia de-a lungul verandei, gîndurile Aureliei se întoarseră în trecut şi la bărbatul care o învăţase să iubească din nou, dar care, în cele din urmă, îi frînsese inima.

Jack Withers se stabilise pe coasta de nord înainte de război şi, pe lîngă coordonarea comunicaţiilor prin radio şi livrarea corespondenţei şi a proviziilor, reprezenta singura legătură dintre Warratah şi lumea din exterior, înainte de apariţia miracolului numit radio. Nu se ştiau decît din discuţiile purtate prin intermediul staţiilor de emisie-recepţie şi, pînă la prima vizită a Aliciei la Warratah, nu se întîlniseră niciodată.

Atunci îşi dăduse ea seama ce bărbat fascinant era. Nu neapărat chipeş, dar cu o strălucire în ochi şi cu un imens simţ al umorului. Aurelia avea aproape cincizeci şi unu de ani cînd prietenia lor înflorise în arşiţa şi în praful din Teritorii – dar era conştientă de cum vor evolua lucrurile, circumspectă în privinţa intenţiilor lui, nesigură de ale sale.

Gîndurile o duseră spre noaptea în care Joe o luase pe Ellie ca să se plimbe călare. Se întorsese la socotelile ei după plecarea tinerilor, dar nu se putuse concentra. La necazurile din cauza războiului se adăuga debutul celei de-a doua perioade de secetă. Pîrîurile sezoniere secaseră pînă ajunseseră mocirlă, iar nivelul rîurilor scăzuse atît de mult încît cele mai mici păsări puteau trece apa prin vad. Inima roşie a Australiei se sufoca din nou şi crescătorii de vite şi femeile purtau un război diferit de cel care se ducea în Europa.

„Slavă Domnului că Jack e prea în vîrstă şi sensibil

ca să se grăbească să se înscrie voluntar!" îşi zicea Aurelia zîmbind. Nu că armata l-ar fi luat. El trecuse bine de prima tinereţe şi nu mai era chiar în formă, şi se rugă ca lucrurile să rămînă astfel. Lăsase registrele de socoteli deschise şi privise peste păşunea de lîngă casă. Jack devenise un oaspete frecvent în ultimii cîţiva ani şi prietenia lor neobişnuită evoluase pînă cînd ajunseseră să-şi vorbească de cel puţin două ori pe săptămînă prin radio. Pentru Aurelia era limpede că nu dorea să devină ţinta bîrfelor şi păstrase o oarecare distanţă în timpul acestor conversaţii pe care le putea auzi jumătate din populaţie. Dar cînd el apăruse la Warratah totul se schimbase şi ea abia aştepta să-l vadă din nou la sfîrşitul săptămînii.

Se străduise să se smulgă din plasa acestor vise cu ochii deschişi. Şi ea, şi Jack aveau peste cincizeci de ani şi nu erau decît buni prieteni! îşi spusese ea ferm. Nu exista niciun fel de motiv de bîrfă! Reuşise să-şi pună ordine în gînduri. Trebuia să facă socotelile alea şi ea irosea puţinul timp care-i mai rămăsese din zi! Dar descoperise că tot nu se putea concentra şi renunţase.

Cu un zîmbet de încîntare, îşi amintise cele dintîi zile ale prieteniei lor, cînd lupta cu dorinţele devenise un joc pe care-l jucau amîndoi cu plăcere. Dar apăruse între ei o subtilă schimbare şi ea presupunea că totul începuse cînd o luase pe Alicia de acolo, înainte de război. Amîndoi găsiseră un punct de vedere comun în timpul scurtei şi dramaticei şederi a Aliciei, o înţelegere care nu pălise după plecarea acesteia. De atunci mai urmaseră multe vizite la Warratah, timp în care ea ajunsese să-şi dea seama că el îi admira agerimea minţii şi calda generozitate. Cu tot comportamentul ei autoritar, Aurelia ştiuse că era o femeie după inima lui. O femeie care nu suferea proştii şi care era la fel de sinceră ca el şi fermă în hotărîrile sale.

Chicoti uşurel gîndindu-se la privirea din ochii lui cînd o întîlnea pe a ei. Bănuia că se gîndea să o strîngă în braţe dacă ar fi îndrăznit să-şi ia o asemenea libertate – şi gîndul nu-i displăcea. Zgomotul avionului său apropiindu-se de pista prăfuită o smulse din gînduri şi ea se grăbi să coboare treptele şi să urce în maşină. Trebuia să se fi întîmplat ceva rău pentru ca el să vină mai devreme, îşi spuse şi pulsul i se acceleră. Cu plecarea iminentă a lui Joe, ultimul lucru de care avea nevoie era nişte veşti rele.

Roţile atinseră praful întărit, coada avionului se înclină şi el ateriză într-un nor de praf. Opri motorul şi coborî în arşiţa de la Warratah Station.

– Nu te aşteptam pînă mîine, spuse ea, depărtîndu-se de maşină. Nimic rău, nu-i aşa?

– M-am gîndit doar să aduc corespondenţa mai devreme, tărăgănă el vorbele cu o nepăsare studiată. Mai am pe undeva, prin spate, şi proviziile pe care le-ai cerut.

Aurelia zîmbi. Nu o putea prosti el!

– Mă bucur să te văd, spuse ea.

– Mă duc să aduc proviziile, îngăimă Jack. Roşi cînd înclină capul şi trase de borul pălăriei, într-un scurt salut.

Aurelia îl urmări cu privirea cum se îndrepta grăbit spre avion. Avea un fel de a o face să se simtă din nou cu toţi hormonii razna şi stîngăcia specifică – ceea ce era ridicol pentru o femeie de vîrsta ei şi cu experienţa ei de viaţă. Cărară împreună proviziile într-o tăcere desăvîrşită, dar privirea lui tainică şi expresia gînditoare o făceau bănuitoare. Cu siguranţă că se ascundea ceva dincolo de această neaşteptată livrare, însă era sigură că el îi va mărturisi, în cele din urmă, adevăratul motiv al vizitei – întotdeauna o făcea!...

După ce stivuiră toate proviziile în spatele maşinii, Jack se urcă lîngă ea şi porniră înapoi spre casă. Aurelia

ştia că felul ei de a conduce îl speria prosteşte şi, în timp ce el se ţinea strîns de scaun, se întreba cum ar reacţiona dacă i-ar cere să o înveţe să piloteze avionul. Zîmbi amuzată. După expresia lui, probabil se ruga ca ea să nu o facă vreodată.

– Poţi să deschizi ochii acum, spuse ea voioasă, punînd frînă şi oprind motorul. Am ajuns!

Înţelept, Jack păstră pentru sine părerea despre femeile-şofer şi o ajută să care în casă proviziile şi sacii cu poşta. Sally, menajera băştinaşă, începu să-şi facă de lucru cu proviziile.

– Lasă totul aşa! îi ordonă Aurelia. Cîte o ceaşcă de ceai pentru fiecare e tot ce vrem. Şi dacă descopăr că ai dat iama prin zahăr şi sirop ca să i le dai leneşului ăluia de Jacky Jack, pun biciul pe fundul tău!

Sally făcu ochii mari, apoi chicoti, ştiind că Aurelia nu îşi punea niciodată în practică ameninţările. Cît privea raţiile, şi le va primi şi ea asemenea celorlalţi.

– Mă duc să aduc ceaiul, spuse printre chicoteli. Bună ziua, stăpîne, adăugă timid către Jack.

Jack îi răspunse printr-o înclinare a capului şi după ce o mai întrebă despre numeroşii ei copii, o urmă pe Aurelia pe verandă.

– Unde-i Ellie? întrebă el, cînd îşi dădu seama că erau singuri.

– Să-şi facă planuri pentru viitor, aş putea spune, murmură ea.

Jack înălţă capul.

– Sună prevestitor de rău, comentă el. Scoase tabachera din buzunar şi începu să răsucească o ţigară. Văd că l-ai pus pe Kelly în pat, să se culce. Nu-i de mirare că-i aşa de linişte.

Aurelia îşi lustrui monoclul. Trăgea el de timp, dar

nu avea să-l lase să continue aşa multă vreme. Privirea ei era hotărîtă cînd se uită la el.

– Aşadar, de ce ai venit de fapt? întrebă ea scurt.

Îl urmări nerăbdătoare cum îşi aprinde ţigara înainte să se aşeze şi să privească departe, spre întunecata cîmpie.

– Mă gîndesc să mă înrolez! spuse el în cele din urmă.

Aurelia îl privi lung. Simţi că i se urcă sîngele în obraji şi gîndurile o luară razna. Apoi începu să rîdă.

– Bătrîn nebun şi prostănac, bolborosi ea. Sincer, Jack, aş dori să nu mă mai tachinezi.

El trase adînc aer în piept:

– Oi avea eu cincizeci şi şase de ani, dar am o mare experienţă ca pilot! Îmi ofer serviciile RAAF*, ca instructor de zbor.

Aurelia păli. Monoclul se legăna la capătul şnurului.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa? îl întrebă ea liniştită. Inima îi bubuia în piept şi simţea că nu mai poate să respire.

El încuviinţă:

– Nu mai pot sta fără să fac nimic, Aurelia. Am multă experienţă şi pot să-i învăţ pe tinerii piloţi cum să rămînă cît mai mult timp în viaţă.

– Credeam că toţi voluntarii din forţele aeriene au fost trimişi în Canada, să participe la programul de instruire al „Empire Air".

– Cei mai mulţi dintre ei, confirmă el. Dar s-a înfiinţat o bază de instrucţie chiar aici.

Gîndurile îi goneau Aureliei prin minte, dar tăcu, cînd Sally se întoarse cu ceai şi biscuiţi, făcînd podeaua să duduie sub picioarele ei goale. Aşeză jos tava, plimbînd

---

* Royal Army Australian Forces (n.t.).

o privire curioasă de la Aurelia la Jack înainte să se retragă şi să se întoarcă în casă, unde Aurelia ştia că va sta în spatele uşii şi va trage cu urechea.

– Adică nu vei participa efectiv la nicio luptă? întrebă Aurelia.

– Nu prea cred, răspunse el. Din păcate, sînt prea bătrîn pentru aşa ceva şi reflexele mele sînt prea lente ca să pilotez un avion de luptă!

Aurelia scoase un lung oftat de uşurare.

– Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta!

Jack strivi chiştocul cu călcîiul. Se uită la ea cu o privire gravă.

– Contează chiar atît de mult pentru tine dacă nu lupt? întrebă el.

– Contează foarte mult! ripostă ea, refuzînd să-l privească. Foarte mult, într-adevăr.

Văzu că el ezită, apoi îi luă mîna şi o mîngîie cu degetele lui puternice, pînă o făcu să-l privească în ochi. Timpul se opri în loc şi ea n-ar fi putut să se uite în altă parte chiar dacă ar fi încercat.

– Ţii la mine, Aurelia? Tonul vocii părea indiferent, dar simţea în tremurul degetelor aşteptarea răspunsului.

Se uită la el, întîrziind cu privirea pe chipul colţuros. Trebuia să fie atentă. Treaba asta devenea mult prea personală – prea periculoasă – şi nu dorea să spună ceva nepotrivit.

– Sigur că ţin, ripostă ea ferm. Te consider cel mai apropiat prieten al meu, cel mai drag.

Degetul lui mare trecu peste încheieturile degetelor ei. Aurelia se simţea ca hipnotizată de ochii săi.

– Tu eşti mai mult decît o prietenă pentru mine, Aurelia! spuse el în cele din urmă. Şi am sperat că şi tu simţi la fel. Trase adînc aer în piept. Vrei să te căsătoreşti cu mine, Aurelia?

Apoi tăcu, de parcă s-ar fi temut că spusese prea mult. Temîndu-se că l-ar putea refuza.

Atunci Aurelia făcu ceva ce nu crezuse că va face vreodată: îi luă mîna şi i-o sărută.

– Oh, Jack! oftă ea. E prea tîrziu pentru noi. Mult prea tîrziu. Războiul ăsta ne face pe toţi să ne pierdem minţile, dar noi trebuie să vedem momentul ăsta aşa cum este el în realitate.

– Şi cum este, Aurelia? întrebă el blînd.

Ea îşi trase mîna dintr-a lui şi se grăbi să toarne ceaiul.

– Numai războiul ăsta blestemat e de vină! spuse ea tăios. Oamenii se îndrăgostesc şi îşi fac jurăminte şi planuri pe care nu le-ar fi făcut niciodată în timp de pace. Uită-te la Ellie şi la Joe. Sînt un prim exemplu.

Jack se încruntă şi Aurelia îşi dădu seama că habar n-avea despre ce vorbeşte.

– M-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut, spuse el hotărît. Vreau să ne căsătorim. Şi cred că sînt suficient de în vîrstă ca să ştiu ce-mi doresc, Aurelia, aşa că nu mă duce cu astfel de scuze. Privi undeva, în întuneric. Acum mi s-au spulberat toate blestematele mele vise, murmură el.

Aurelia se refugie într-o tăcere împietrită.

Ochii lui căprui o fixară din nou, stăruitor.

– Dacă mă respingi acum, Aurelia, atunci am să găsesc altă cale să te fac să-ţi schimbi afurisita ta hotărîre.

Violenţa lui o surprinse. Această latură pătimaşă a lui Jack nu o văzuse niciodată pînă atunci şi, deşi i se părea mai degrabă impresionantă, nu prea ştia cum să reacţioneze. Era atît de copleşită de propriile emoţii încît nu-şi dăduse seama că sentimentele lui erau atît de puternice.

Aurelia îi întinse o ceaşcă de ceai, dar cînd el refuză să o ia, o puse pe măsuța dintre ei.

– Ce-aş putea spune?! începu ea. Apoi se ridică, îndreptă umerii şi îl privi în ochi. Sentimentele mele pentru tine sînt mai profunde decît am crezut că e posibil, spuse ea repede. Dar acum nu e timpul să le las în voia lor şi să evolueze spre ceva ce am putea regreta amîndoi. Ne aflăm în război. Trebuie să rămînem rezonabili.

Jack încercă să o întrerupă, dar ea continuă să vorbească fără să țină seama de obiecțiile lui:

– Te ştiu mai bine decît îți închipui, Jack Withers! declară ea aspru. Odată ce ai să te vezi în blestemata aia de uniformă, ai să-ți muşti zăbala ca să te bagi în adevărata luptă. Şi eu refuz să-mi trăiesc viața aşteptînd telegrama aia îngrozitoare. Am destule necazuri încercînd să păstrez Warratah ca să-mi mai fac griji şi pentru tine. Pieptul i se ridica şi se lăsa într-o respirație sacadată şi izbucni mînioasă în plîns. Am pierdut deja un bărbat, adăugă ea. Nu cred că aş mai suporta încă o asemenea pierdere.

Jack păru încurajat de declarația ei şi, înainte ca ea să observe, se ridică şi o îmbrățişă. Aurelia se strădui să se smulgă din brațele lui, dar descoperi că avea nevoie de îmbrățişarea asta – avea nevoie să-i simtă căldura şi puterea.

– E ceva foarte deplasat, murmură Aurelia cu fața îngropată în cămaşa lui. Nu ştiu ce o să se aleagă de mine!...

Aurelia se smulse din amintiri, regăsind strălucirea soarelui amiezii. Dar o parte din ea stăruia încă în noaptea aceea blîndă, cînd acolo se aflaseră doar ei doi şi parfumul trandafirilor. Era straniu cît de clare şi proaspete puteau fi amintirile, ca şi cînd timpul fusese dat înapoi şi anii aceia se amestecau cu cei care aveau să vină.

Privi peste păşunile ce străluceau sub arşiţă şi inspiră mirosul trandafirilor lui Ellie. Îşi aminti că acelaşi parfum o însoţise de-a lungul orelor de după plecarea lui Jack la cazarmă, cînd ea avusese nevoie de liniştea nopţii ca să se gîndească la consecinţele cutremurătoarelor lui ştiri şi la propria-i reacţie faţă de declaraţia sa de dragoste. Acum, de fiecare dată cînd mirosea parfumul era purtată înapoi în timp.

Şedea în vechiul ei balansoar, privind întinderea întunecată a cîmpiei şi gîndindu-se la propunerea lui. Jack Withers era un bărbat cu profunzimi nebănuite, îşi spunea ea. Un bărbat de onoare, cu care ar fi mîndră să se căsătorească. Dar ea nu era sigură de propriile sentimente şi, în ciuda evidentei sinceităţi a lui Jack, nu dorea să facă pasul. Fiindcă o căsnicie ar schimba lucrurile, ar muta prietenia lor la un alt nivel, care în cele din urmă i-ar putea distruge – deoarece a trăi cu cineva zi de zi era cu totul altceva decît tovărăşia de la distanţă pe care o aveau.

Fusese văduvă prea multă vreme. Se străduise să supravieţuiască într-unul din cele mai aspre climate din lume timp de prea mulţi ani pentru a cădea victimă a ceva atît de eteric şi de neînţeles ca dragostea romantică. Privind spre păşunile liniştite şi atotcuprinzătorul cer de noapte, îşi dădu seama că avea propriul drum, poate prea independent – şi Jack nu era soiul de bărbat care să se mulţumească cu planul doi. Era o reţetă sigură pentru dezastru.

Aurelia oftă – ecoul celui din trecut. Învăţase că dragostea prea profundă putea deveni slăbiciune – o slăbiciune care se manifestă cînd dispare ceea ce iubeşti. Aşa s-a întîmplat cînd a murit Philip. L-a jelit luni întregi, tristeţea transformîndu-se în furie faţă de nedreptatea aceea, pînă ce fusese nevoită să accepte amarul adevăr că

nu va şti niciodată ce înseamnă bucuria de a avea copii sau liniştea de a îmbătrîni cu bărbatul iubit. Aşa a învăţat să trăiască cu singurătatea ei, s-a obişnuit să fie privită ca o făptură ciudată de către ceilalţi crescători de vite, a supravieţuit secetei şi inundaţiei, molimei şi focului şi, în cele din urmă, i-a fost dăruită Ellie ca să o iubească ca pe propriul său copil. Poate că refuzul de a accepta propunerea lui Jack era mai mult un fel de a ispiti soarta decît teama ei de un angajament?

Aurelia închise ochii şi, pe cînd o cuprindea somnul, revăzu zîmbetul lui blînd. Zîmbetul care transforma chipul colţuros al lui Jack şi îi făcea ochii să licărească, plini de umor şi dragoste. Putea să-i simtă căldura şi să-i audă bătăile inimii. Era liniştitor să-l ştie atît de aproape de ea.

Noaptea pătimaşă fusese urmată de una dintre certurile lor aprinse. Angel se străduia să participe la munca pe care o făcea ea, dar Leanne nu era de acord cu asta. Fire independentă şi perfect capabilă să conducă ferma Jarrah, nu avea nevoie să-i spună soţul ei ce să facă. Micul dejun se desfăşurase într-o atmosferă penibilă şi Leanne intui că Angel se simţise la fel de uşurat ca şi ea la apropierea zgomotului de tunet făcut de copitele vitelor.

– Sînt aici, spuse ea, inutil, şi se întinse după pălărie. E bine să mergem şi noi.

El îi bară drumul cînd se apropie de uşa cu plasă.

– Îmi pare rău pentru mai devreme! spuse el hotărît. Dar tu eşti soţia mea şi cred că n-ar trebui să munceşti aşa de mult. Eu sînt bărbatul casei. Tu trebuie să asculţi de mine şi ştii că eu vreau ce e mai bine pentru tine. O privi cu ochii săi negri şi cu acea urmă de ironie în colţurile gurii senzuale. Ne putem săruta şi drege lucrurile la noapte.

Leanne ar fi vrut să-l plesnească. Dar n-o făcu. N-ar fi rezolvat nimic. Angel era un *macho* argentinian cu idei foarte fixe în materie de femei. Poate că ar trebui doar să-l lase să creadă că el este cel care conduce şi să facă aşa cum crede ea şi, dacă el îşi închipuie că sexul rezolvă toate problemele, va avea parte de un şoc neplăcut. Îi zîmbi drăgălaş, prefăcîndu-se înduplecată.

– Nu-ţi face griji, spuse ea. Pur şi simplu detest dimineţile. Îşi trase pălăria peste părul cîrlionţat. Vorbim mai tîrziu.

Angel zîmbi şi îi ţinu uşa deschisă.

– Eşti fioroasă cînd te enervezi, murmură el. Îmi place temperamentul la o femeie.

Leanne simţea că furia ei era pe punctul de a exploda.

– Într-adevăr? întrebă ea ironic. Dar n-ai văzut încă nimic, *hombre,* aşa că ai grijă! Îl împinse într-o parte şi traversă curtea spre grajduri.

Norul de praf însoţea bărbaţii şi vitele care se apropiau de ţarcuri şi grajduri. Şuieratul bicelor şfichiuia aerul, făcînd păsările să-şi ia zborul, iar mugetul taurilor suna ca un huruit printre strigătele văcarilor şi lătrăturile excitate ale ogarilor. Vastul ţinut care alcătuia cele două ferme fusese parcurs în etape şi, la sfîrşitul fiecărei zile, taurii erau separaţi şi închişi în ţarcurile proprietăţii, iar restul turmelor – lăsat să plece înapoi, spre locurile de păscut. Era cea mai uşoară metodă de a strînge turmele şi cea mai lesnicioasă cale de a ajunge pînă la ele. La sfîrşitul fiecărei strîngeri, şeful văcarilor trebuia să petreacă alte două zile pentru a le separa pe cele de o calitate necorespunzătoare de cele mai bune, care urmau să fie transportate la tîrg.

– Arată bine animalele astea, spuse Angel, apropiindu-se de ţarcuri. Se vede că tatăl tău se pricepe la vite.

„Ca şi mine!“ gîndi ea, mîndră. Cu voce tare spuse cu totul altceva:

– Are mulţi ani de experienţă. Obişnuia să meargă călare pe vechea rută a vitelor, către Longreach.

– Dar, apropo, unde e el? Speram să schimb o vorbă cu el.

Leanne urcă în şa şi apucă hăţurile, aruncîndu-i o privire bănuitoare. Nu era nicio îndoială că voia să vorbească despre administrarea fermei Jarrah.

– A rămas cu ceilalţi. N-ai să-l poţi vedea pînă ce nu va veni şi ultima turmă.

Discuţia se opri aici şi fiecare plecă să-şi vadă de propriile treburi. Angel se pierdu în curînd printre vite, iar Leanne se grăbi să le ajute tinerilor văcari. Apucă o prăjină lungă şi se căţără pe gardul care împrejmuia ocolul. Tăuraşii mugeau şi se loveau unii de alţii cînd erau siliţi să intre într-un bazin adînc de peste şase picioare şi lung de cincizeci. Leanne şi văcarii îi împingeau cu prăjini lungi, asigurîndu-se că fiecare animal se scufundă şi înoată prin „infuzia vrăjitoarelor“, un amestec mirosind a arsenic care trebuia să omoare căpuşele. Era foarte important să scape de ele şi să se prezinte în cea mai bună condiţie, altfel nu obţineau autorizaţie pentru a le vinde la tîrgul de vite.

După ce termină cu prima serie de o mie de capete, Leanne ajută la supravegherea încărcării lor în imensele camioane de transport care trăgeau adesea cîte cinci sau şase trailere. Reprezentau mijlocul cel mai rapid de a transporta vitele prin Teritorii. Erau o privelişte înspăimîntătoare cînd treceau bubuind pe asfalt, învăluite de obicei într-un nor de praf de nepătruns şi vai de automobilistul care se pomenea prins între ele sau care încerca să le depăşească – era un risc pe care îl experimentase şi ea o dată!

Lui Leanne îi plăcea să audă istorisirile tatălui său despre zilele de odinioară şi ştia că îi lipsea romantismul ce însoţea marile deplasări de vite, cu văcari călare. Dar vremurile se schimbaseră. Departe erau timpurile cînd crescătorii de animale îşi mînau turmele mii de mile de la o baltă cu apă la alta! Departe erau şi nesiguranţa, şi faptul că nu ştiai cît de multe animale vor rezista în timpul călătoriei, în vreme de secetă, cît de însemnate vor fi pierderile din cauza setei, accidentelor, bolilor şi hoţilor. Odată cu apariţia uriaşelor camioane de transport, multe rute, ca Birdsville şi Canning Stock, fuseseră abandonate şi multe dintre locurile cu apă se poluaseră.

Angel i se alătură, după ce plecă primul camion. Vechii săi pantaloni de moleschin deveniseră roşii de praf şi murdari, cămaşa i se lipea, transpirată, de pieptul lui lat. Îşi scoase pălăria şi îşi trecu dosul palmei peste frunte.

– E păcat că animalele nu se pot sacrifica aici şi să transporţi doar carcasele! murmură el. Trebuie să fie îngrozitor să stea înghesuite în trailere.

– Vom termina cu carnea putrezită! spuse ea hotărît. Dar refrigerarea este încă prea nesigură! Se uită spre el şi-i zîmbi. Şoferii ştiu că trebuie să oprească pentru a le da apă şi hrană la intervale regulate. Vor fi în regulă.

– Cred că ar trebui să mîncăm şi noi ceva! spuse el cu o grimasă şi îşi puse pălăria. Sînt lihnit de foame!

Leanne se gîndi la *casserola** pe care o lăsase să fiarbă la foc mic şi simţi că-i lasă gura apă. Nu mîncaseră nimic de la micul dejun şi se apropiau de sfîrşitul zilei.

Imaginaţia i-o luă razna cînd el o trase la piept şi o

---

* Un fel de musaca sau ghiveci, cu carne, legume, cartofi sau orez, învelite în aluat (n.t.).

sărută. Poate va fi timp de un duş mai întîi după care să se îmbrace cu bluza verde şi pantalonii curaţi de moleschin, înainte să bea un gin cu apă tonică pe verandă şi să privească apusul soarelui. Gîndindu-se la mîncarea caldă pe care urmau să o împartă înainte de a face dragoste în vechiul şi imensul lor pat, durerea cumplită de spate se mai atenuă şi oboseala dispăru. La urma urmelor, poate că ziua nu fusese chiar aşa de rea.

8

Pîlcul de copaci se afla după o culme de deal mai scundă şi cobora spre pîrîul care se forma în anotimpul umed, îmbibînd păşunile cu apă. Joe îşi opri calul şi descălecă. Faţa lui era mai mult în umbră, luminată doar de ultimele licăriri ale asfinţitului, cînd se întoarse spre Ellie. Ea văzu strălucind dragostea din ochii lui. Simţi aerul electrizant dintre ei cînd braţele lui puternice o ridicară de pe spinarea lui Clipper.

O ţinu strîns şi fata îi simţi bătăile inimii. Închise ochii, inspiră parfumul pielii lui, conştientă că îşi va aminti aceste clipe tot restul vieţii sale. Se aflau atît de aproape, că respirau acelaşi aer. Îşi dorea să o sărute. Era dornică să guste presupusa dulceaţă a buzelor lui. Dar citi întrebările din ochii săi şi intui că nu era momentul potrivit şi, cînd o lăsă jos, a fost de parcă s-ar fi înţeles.

O luă de mînă şi o conduse spre pîlcul de copaci, unde, în spatele unui arbore coolibah, îi aştepta o pătură întinsă, un coş şi un foc gata să fie aprins.

– M-am gîndit să facem un picnic! murmură el.

Ellie se aşeză pe pătură, iar el aprinse focul şi atîrnă ceainicul deasupra, într-un cîrlig. Tremură, cuprinsă de

emoții neobișnuite, pe cînd el scotea din coș puiul, și șunca, și cartofii reci pentru care se rugase de bucătar să i le dea. Îl cunoștea atît de bine și totuși în seara aceea era deosebit. În seara aceea se străduia să o pregătească pentru ceva anume, ceva ce, în inocența ei, înțelegea destul de vag – ceva care îi va schimba pe ei și felul în care vor gîndi unul despre celălalt pentru totdeauna.

Se așezară alături, pe pătură, și mîncară bucățele de pui și de șuncă, rîzînd cînd untul li se prelingea pe bărbie din pricina jarului dogoritor. Cuvintele erau aproape inutile, dar, pe măsură ce trecea timpul, Ellie începu să simtă tensiunea dintre ei.

– Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să ți le spun, Ellie! începu el după ce terminară de mîncat și el împachetă resturile. Dar mai întîi aș vrea să știi că te iubesc.

Cuvintele simple o făcură să-și dorească să plîngă. Își trecu degetele peste bărbia puternică și îi mîngîie fața.

– Și eu te iubesc, șopti ea.

Joe îi luă palmele într-ale sale, apropiindu-le de piept, astfel încît ea să simtă clocotul vieții curgînd prin el.

– Vreau să fii sigură, șopti el.

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească – emoția acelei clipe era atît de intensă!

Bărbatul zîmbi, și își puse obrazul în palmele ei, întorcîndu-le apoi și sărutîndu-le pe fiecare.

– Tu ești pentru mine mai prețioasă decît orice altceva! murmură el, și ochii lui verzi străluceau. Și nu vreau să-ți fac niciun rău – niciodată!

Sîngele îi cîntă în urechi cînd buzele lui o mîngîiară pe față. Se topi în îmbrățișarea sa cînd gura lui o căută pe a ei și se sărutară pentru prima oară. Era un sărut atît de deosebit de acela stîngaci pe care îl încercase cu Seamus, pentru că acum lumea plutea în jurul ei! Se simțea

ca purtată de un nor şi nu mai exista nimic altceva decît mirosul şi făptura bărbatului pe care îl iubea.

În cele din urmă se desprinseră din sărut şi, în pofida mîinilor lui care îi cuprindeau mijlocul, se simţea încă plutind ca o insulă dusă de valuri pe o mare imensă. Nevoia de el o făcea să tremure. Tînjea ca sărutul lui să dureze o veşnicie, culminînd, în final, cu acel act care i-ar fi transformat într-o singură fiinţă. Nu cumva de aceea o adusese acolo?

Buzele lui îi atinseră uşor faţa şi cuvintele răsunară ca un ecou al gîndurilor ei.

– Nu ar fi corect, Ellie! murmură el. Nu acum! Gura lui îi atinse obrazul cu gingăşia unui fluture, trimiţîndu-i fiori de dorinţă prin tot trupul. Vreau ca prima oară să fie cînd ne vom căsători! şopti el. Nu aici, în secret, de parcă am face ceva de care să ne ruşinăm. Îi luă faţa între palme şi o privi adînc în ochi. Fiecare parte din mine îmi strigă să te fac a mea, dar nu ăsta este locul – sau momentul potrivit.

Ellie se trase înapoi. Acum, privindu-i ochii minunaţi, înţelese de ce şovăia – adevăratul motiv pentru care o adusese acolo în seara aceea. Spaima o făcu să se apropie din nou de el şi să-i atingă faţa, de parcă transmiţîndu-i teama l-ar putea face să se răzgîndească, să nu mai plece. Pentru că ea îşi dorea să trăiască acel moment magic mult timp înainte ca el să-l distrugă.

O prinse de mînă şi-i sărută palma înainte să şi-o lipească de obraz.

– Trebuie să fiu mîine în Cloncurry! spuse el brusc.

– Atunci iubeşte-mă! îl rugă ea. Acum, Joe. Eu vreau...

O linişti cu o sărutare.

– Nu ar fi corect! Nu cînd eu trebuie să plec mîine. O prinse cu putere de mîini. Şi dacă vei avea un copil?

N-aş vrea să treci prin ruşinea pe care ţi-ar aduce-o acest lucru! Şi dacă nu mă mai întorc?

Oftatul de durere veşteji misterul nopţii şi Ellie se agăţă de el.

– Nu spune asta! îl rugă ea. Nici măcar să n-o gîndeşti vreodată!

– Îmi făgăduieşti că mă vei aştepta, Ellie?

Ellie se abandonă îmbrăţişării. Joe era ancora sa, stînca sa, şi se agăţă de el cu o sălbatică hotărîre. Începuse deja să o doară despărţirea de el. Şi totuşi ştia că trebuie să-l lase să plece. Să-l lase să-şi urmeze destinul înainte de a se putea întoarce la ea. Şi se va întoarce – era sigură de asta!

Dar tinereţea ei o făcea să-i fie greu să-şi exprime sentimentele şi nu avea la îndemînă decît clişee din romanele ei de duzină.

– Te voi aştepta! făgădui ea. Te voi aştepta pînă cînd va îngheţa iadul şi luna va cădea în mare!

Ellie se întoarse pe furiş acasă abia cînd cerul începea să se lumineze şi fu surprinsă să o vadă pe Aurelia aşteptînd-o. Răvăşită de planurile lui Joe, simţind că pluteşte, cu bucuria de a şti că el o iubeşte, Ellie îşi dădu seama că mătuşa ei are propriile griji. În cele cîteva ore înainte de răsărit, legătura dintre ele deveni mai strînsă ca oricînd: nu mai erau mătuşă şi nepoată, ci două femei care împărtăşeau spaima unui viitor nesigur.

Zborul scurt spre Cloncurry de mai tîrziu, din dimineaţa aceea, se termină prea repede şi cînd Ellie şi Joe îi urmară pe Aurelia şi Jack în afara aerodromului, ştiau că timpul lor petrecut împreună se apropia de sfîrşit. O tăcere grea se aşternuse între ei, cuvintele nu-şi mai aflau locul, iar gîndurile erau ţinute strîns sub control pe cînd se îndreptau, mînă în mînă, spre centrul oraşului.

Cloncurry arăta de parcă ar fi fost smuls din

obişnuita-i somnolenţă şi fusese împodobit cu steguleţe şi flamuri, iar fanfara de amatori cînta pe pista de curse a oraşului. Maşini de teren şi autoturisme umpluseră străzile, localnicii se amestecau cu cei veniţi pentru ziua aceea specială, iar cîrciumile zumzăiau, în plină activitate.

Ellie observă şirul de camioane ale armatei şi aglomerarea de femei voinice urmărindu-şi cu privirea bărbaţii care plecau. Era o imagine ce le reamintea nemilos motivul pentru care se aflau acolo. Hotărîtă să nu izbucnească în lacrimi şi istericale, Ellie se strădui să-şi păstreze calmul cînd Joe îi cuprinse mîna în strînsoarea puternică a braţului său. Erau ultimele cîteva clipe pe care le mai puteau petrece împreună înainte de a se despărţi pentru luni de zile – sau chiar ani.

Observă că celelalte fete se uitau la el pe cînd se plimbau împreună prin părculeţul de la marginea oraşului şi ridică, mîndră, bărbia. Era bărbatul ei şi era chipeş în uniforma cafenie, cu pălăria înclinată într-o parte peste părul negru, cu bărbia pătrată deja umbrită, deşi se bărbierise de curînd. Dar el nu avea ochi decît pentru ea. Minunaţii ochi, la fel de verzi ca iarba iernii, printre genele negre şi dese.

– Hai să ne aşezăm aici, spuse el cînd ajunseră la un petic de iarbă, sub un eucalipt roşu încărcat cu flori.

Ellie privi în jur. Nu erau singurii care căutau un loc pentru aceste ultime clipe împreună, remarcă ea. Erau bărbaţi cu familiile, ale căror soţii şi copii nu se clinteau de lîngă ei. Băieţi ce păreau imposibil de tineri şi cu siguranţă neîncorporabili, ale căror mame se străduiau pe cît posibil să nu facă prea mult caz, şi bărbaţi ale căror chipuri îi erau familiare, dar cărora nu le mai ştia numele.

Se aşeză pe iarbă fără să ia în seamă că şi-ar putea păta rochia de bumbac pe care o îmbrăcase special,

aproape anesteziată de efortul de a-şi ţine emoţiile sub control. Aşa arătau lucrurile în acele zile, totul încorsetat, strîns şi încordat pentru ca nu cumva o vorbă neatentă sau un gînd să scape aiurea şi să rănească pe cineva.

– Am atîtea să-ţi spun, începu ea, dar nu pot să gîndesc, nu îmi pot găsi cuvintele!

Joe îşi purtă un deget peste obrazul ei şi îl coborî spre bărbie.

– Nu e nimic de spus! Ştim ce este în inimile noastre şi asta e de ajuns. Îi prinse o şuviţă de păr şi i-o trase după ureche. Ştiai că aborigenii cred că fiecare dintre noi are un cîntec al sufletului? Şi că acest cîntec poate fi auzit doar de sufletul-pereche? Se întinse spre ea, atingîndu-i fruntea cu a lui, privirea lui căutînd în adîncul privirii ei. Ascultă, Ellie! murmură el. Încearcă să treci dincolo de tot acest zgomot şi vei auzi vîntul prin copaci şi minunatul cînt al păsării-clopoţel. Acesta este cîntecul nostru şi ne va ajuta să rămînem puternici pînă ce ne vom regăsi unul pe celălalt.

Ellie se gîndi că e o idee minunată şi, deşi credea doar pe jumătate, era dornică să o accepte ca atare dacă făcea ca plecarea să-i fie mai uşor de suportat lui Joe. Se sărutară blînd şi cu atîta duioasă tandreţe, încît crezu că i se va rupe inima.

În cele din urmă el se desprinse din îmbrăţişare şi căută ceva în buzunar.

– Vrei să porţi ăsta cît timp sînt plecat? întrebă el.

Ellie se uită fix la inelul de aur cu un mic diamant în mijloc. Privi apoi spre Joe, îndrăznind cu greu să creadă ce i se întîmpla.

– Totdeauna! şopti ea.

Joe îi strecură inelul pe deget.

– Cînd mă voi întoarce, îţi voi pune lîngă el inelul de nuntă! făgădui el.

Ellie era hotărîtă să nu plîngă. Ar fi fost şi mai greu pentru amîndoi dacă ar fi plîns, şi dorea ca Joe să şi-o amintească puternică şi curajoasă, nu o miorlăită disperată! Se uită la inelul strălucind în lumina soarelui şi îşi jură că nu o va părăsi niciodată.

Joe despături bucata de hîrtie din cutia inelului.

– Asta e o poezie pe care am scris-o eu, spuse el, timid. Doream să exprim ce simt părăsindu-te pe tine şi ferma Warratah. Sper să-ţi placă. Şi cînd o să o citeşti, gîndeşte-te la mine şi să ştii că mă voi întoarce acasă, la tine, cît de repede voi putea.

Degetele lui Ellie tremurau cînd luă bucata de hîrtie frumos tipărită. Cuvintele îi jucau dinaintea ochilor, apoi se începeţoşau, şi trebui să clipească mult înainte să le poată citi:

Vino cu mine, acum, la rîu,
Unde păsări-clopoţel cîntă-n copaci
Şi întunecate, misterioase ape
Se unduiesc sub oftatul brizei.
Şi, în timp ce lumea e în haos,
Pretutindeni de nenorocire lovită,
Aici este pacea pe care o împart cu anemonele
Şi cu oamenii care iubesc ţinutul Warratah!

– Oh, Joe, suflă ea. Este atît de minunat!

Un fluierat de comandă sfîşie babilonia de sunete şi pătrunse în mica lor lume. Ultimul convoi era gata de plecare.

– Mă voi întoarce, Ellie! Făgăduiesc! Joe o trase în sus şi o cuprinse atît de puternic în braţe, atît de strîns, încît ea-şi pierdu respiraţia.

Ellie se agăţă de el, tremurînd de efortul de a se stăpîni să nu izbucnească în plîns. Dar era cel mai greu

lucru pe care fusese nevoită să-l facă vreodată şi, cînd o sărută pentru ultima oară, se simţi aproape copleşită de disperare.

Pe cînd Joe se desprinse încet din îmbrăţişare, Ellie văzu cum strălucea părul lui negru-albăstrui în lumina soarelui. Observă cît de verzi erau ochii lui, cît de blîndă era gura.

– Te iubesc, declară ea ferm. Şi îţi făgăduiesc că te voi aştepta dacă şi tu îmi făgăduieşti că te vei întoarce.

Se întinse spre el, în timp ce fanfara intona un marş, şi mulţimea din jurul lor se înghesuia şi suspina. Era conştientă de plînsul celorlalte femei, de strigătele ascuţite ale copiilor şi de vocile guturale ale bărbaţilor, de plînsul care ameninţa să o înăbuşe şi de felul în care el o îmbrăţişa, cu forţă.

Cînd se desprinse din nou din îmbrăţişarea ei, faţa lui era ca cenuşa, şi ochii i se umpluseră de durere.

– A sosit momentul, Ellie! murmură el. Trebuie să plec.

Ellie îşi trase funda din păr şi i-o puse în mînă.

– Ai grijă de tine! murmură ea, luptîndu-se cu lacrimile şi încercînd să zîmbească. Şi să nu faci pe afurisitul de erou!

– Nu e stilul meu! răspunse el cu o bravadă studiată. Vîrî funda în buzunar şi se întoarse spre Aurelia, a cărei prezenţă nu fusese luată în seamă pînă atunci. Mulţumiri pentru tot, doamnă! Aveţi grijă de ea în locul meu! spuse el răguşit, îmbrăţişînd-o cu stîngăcie.

Traversă strada imediat ca să întîlnească valul de uniforme kaki de sub conducerea unui sergent. Se întoarse şi le făcu semne cu mîna, apoi se căţără în camionul armatei. Şi dispăru într-o învolburare de fum şi praf.

*

Ellie era conştientă de lacrimile strînse sub pleoape care acum i se rostogoleau pe obraji. Conştientă de mîna fiicei sale care îi cuprinse degetele. Dar puţinele ore petrecute cu Joe, cu atîţia ani în urmă, i se păreau de parcă abia se întîmplaseră şi ea încă mai simţea arşiţa şi durerea din inimă pe care i le provocase plecarea lui.

Strînsoarea lui Claire deveni mai puternică şi ea reveni în prezent.

– N-ar trebui să faci asta, mamă, spuse ea blînd. Văd cît de mult suferi şi îmi pare rău. Regret că ţi-am provocat atîta durere. Se opri şi inspiră adînc, cu ochii strălucind de lacrimi. Hai să uităm toate astea şi să o luăm de la capăt! Nu am nevoie să ştiu mai mult decît am aflat.

Ellie se ridică şi îşi şterse lacrimile.

– Mă tem că trebuie s-o fac, spuse ea încet. Asta este partea mai uşoară, ce e mai rău abia urmează. Şi nu ne va afecta doar pe noi două, ci şi pe sora ta, pe tatăl tău şi chiar pe mătuşa Aurelia.

– Atunci nu-mi mai spune nimic. Lasă-le! Lasă trecutul la locul lui, dacă provoacă atîta durere.

Ellie o privi în ochi şi înţelese că e imposibil. Amintirea tuturor celor întîmplate atunci se va afla mereu acolo.

– E prea tîrziu, murmură ea. Am ştiut întotdeauna că va veni şi acest moment, dar l-am amînat prea mult şi acum lucrurile mi-au scăpat de sub control.

Văzu nedumerirea din ochii înotînd în lacrimi ai fiicei sale, lacrimi de căinţă că readusese subiectul în discuţie.

– Nu te învinovăţi, spuse Ellie blînd. Niciodată să nu o faci. Nimic din toate astea nu s-a întîmplat din vina ta – şi nici a lui Leanne.

– Ce legătură are Leanne? Claire îşi trecu coada împletită peste umăr, îşi şterse lacrimile şi îşi aprinse o

țigară. Am crezut că e vorba despre mine, despre tine şi piatra de mormînt de la Jarrah!

– Are! replică Ellie cu o hotărîre care o surprinse. Fiindcă există umbre lungi deasupra acelui mormînt şi, în cele din urmă, ne vor ajunge pe toți.

– Atunci spune-mi acum, ceru Claire. Spune-mi de ce eşti aşa de înspăimîntată.

Ellie privi spre orizont, dusă pe gînduri.

– Se spune că trecutul nu doare. Se spune că nu există fantome, murmură ea într-un tîrziu. Dar eu nu sînt aşa de sigură. Se întoarse să privească spre fiica ei şi-i cuprinse bărbia în palmă. Nu mă ascund de tine, scumpo, spuse ea pe un ton liniştit, dar categoric. Vei afla totul în cele din urmă, dar pentru moment trebuie să te mulțumeşti să asculți cum s-au desfăşurat lucrurile. Cum s-au format legăturile dintre oameni şi făgăduielile care s-au făcut. Toate astea sînt în strînsă legătură cu ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu.

– Dar tu şi tata...

Ellie îi puse un deget pe buze.

– Ştiu că ai o grămadă de întrebări, zise ea. Dar te rog, Claire, lasă-mă să spun toate astea în felul meu. Curînd se va clarifica totul.

Claire îşi luă expresia încăpățînată atît de familiară de-a lungul dificililor ani ai adolescenței şi Ellie zîmbi.

– Ți-am spus vreodată cît de mîndri sîntem de tine? întrebă ea. Ți-am spus vreodată cît de mult te iubim?

– Nu! De multă vreme, răspunse Claire, luptîndu-se cu lacrimile. Tata era grozav de furios cînd am plecat la Sydney şi ştiu că v-am supărat pe amîndoi făcînd atîta tevatură. Cu capul în jos, ridică vocea, sfîşiată de emoție: Mi-a fost teamă, mamă. O teamă teribilă că nu sînt a voastră. Din cauza asta am stat aşa mult departe de voi. M-am gîndit că nu mă vreți!

Pe Ellie o străbătu un junghi dureros şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze fiica adorată.

– Eşti fetiţa mea, şopti ea. Ai fost şi vei fi întotdeauna. Ce te-a făcut să crezi că nu eşti a noastră? Groaza stăruia vie înlăuntrul ei. Era aproape înspăimîntată.

Ochii lui Claire înotau în lacrimi, dar privirea lor era directă şi pătrunzătoare.

– Am auzit nişte zvonuri, mamă! Sînt adoptată, nu-i aşa?!

Ellie simţi degetele de gheaţă ale trecutului trecînd pe deasupra ei şi se înfioră.

– Nu, ripostă ea cu o fermitate ce trebuia să dezmintă durerea care o strivea dinăuntru.

– Era şi timpul! Aurelia şedea pe canapea, cu un pahar de whisky alături, iar fumul pipei forma un nor pînă în tavan. Unde Dumnezeu aţi fost toată ziua? A trebuit să chem un băiat să mă scoată din scaunul ăla nenorocit de pe verandă! M-am înţepenit şi a trebuit să ţip aproape douăzeci de minute pînă să mă audă cineva.

Ellie îşi aruncă pălăria pe un scaun şi se aşeză lîngă ea.

– Te simţi bine? Nu cumva ai făcu vreo insolaţie?!

Aurelia dădu din umeri, nepăsătoare.

– S-ar putea, spuse ea, arborînd o expresie îndurerată. Sînt mult prea bătrînă ca să fiu lăsată atîta timp singură. Cel puţin acasă o am pe Jessie să vadă de mine. Poate ar fi mai bine să plec dacă ai de gînd să lipseşti în fiecare zi!

Ellie turnă whisky pentru ea şi pentru Claire, ridicînd o sprînceană a nedumerire cînd Aurelia îi mai ceru un pahar, apoi se trînti pe canapea cu un oftat.

– Trebuie să mă duc la Jarrah mîine pentru vreo două zile, să verific nişte lucruri. Claire va rămîne aici, cu tine, şi ai putea să-i povesteşti despre anii războiului.

– Asta nu e o consolare, mormăi ea. Claire nu va fi prea mult prin preajma mea, să-mi țină companie.

Amîndouă o priviră surprinse.

Aurelia ridică bărbia, iar în ochi îi licări o lumină răutăcioasă.

– Nu v-am spus? Trebuie să-mi fi pierdut capul după ce am rămas înțepenită în scaun şi nici nu am mîncat nimic pînă după trei.

– Poftim? întrebară Ellie şi Claire la unison.

Fusese evident o zi încărcată şi Aurelia consideră că le tachinase destul.

– A telefonat Matt Derwent. Vine poimîine s-o ia pe Claire la o plimbare cu avionul lui. Aruncă o privire vicleană spre Claire. Se pare că vrea să-ți petreci toată ziua cu el – să-ți arate ce viață are un veterinar aici. Poate fi o experiență interesantă!

Claire roşise, dar Aurelia nu ştia dacă din pricina statului la soare sau a gîndului la Matt Derwent.

– Mă duc să văd dacă e gata cina, murmură tînăra, luîndu-şi băutura cu ea în bucătărie.

Aurelia privi spre Ellie:

– Îmi place Matt. Soiul de individ dintr-o bucată. Şi se pricepe şi la cai.

– Ai grijă, Aurelia! o avertiză Ellie rîzînd. Începi să vorbeşti ca Lila de la Threeways.

Leanne aranjase masa cu lumînări şi cu flori, încercînd să pregătească o cină romantică; făcuse duş şi se schimbase, îşi picurase un strop de parfum pe gît. Băuseră un vin pe verandă, în lumina apusului, dar, dacă ar fi făcut dragoste acolo, în camera de zi, pe carpetă, s-ar fi ars mîncarea, aşa că acum erau amîndoi cam ameţiţi de prea mult vin.

– Am început devreme de dimineață, spuse ea, înăbușindu-și un căscat. Ar fi bine să ne oprim aici.

– Încă un pahar de vin? Ținea sticla deasupra paharului, cu privirea ațintită spre ea.

Leanne se simțea vlăguită, dorindu-și cu disperare să doarmă.

– Mi-e de-ajuns, răspunse ea, categorică. Se ridică de la masă și puse vasele murdare în chiuvetă. Știi cum sînt dimineața dacă nu dorm bine noaptea, spuse ea turnînd apă fierbinte în chiuvetă și adăugînd detergent. Și ziua mea începe cu mult înainte de a ta.

El se apropie și, sprijinindu-se de bufet, cu paharul de vin în mînă, o privi, în timp ce spăla vasele.

– De ce munceşti atît de multe ore cînd îți poți permite să plătești oameni care să o facă în locul tău? întrebă el blînd.

– Pentru că este ferma mea și-mi place să văd că lucrurile sînt făcute cum se cuvine! ripostă ea, întrerupînd spălatul vaselor. Discuția asta o mai avuseseră și înainte. În plus, adăugă ea, se poate să pară că sîntem bogați, dar totul e al dracului de legat de numărul animalelor de prăsilă!

– Dar afacerile tatălui tău? Compania de camioane de transport? Cele două ferme? Trebuie să însemne o grămadă de bani.

Leanne azvîrli buretele în chiuvetă și scoase dopul.

– Cît de mare e contul tău în bancă, Angel? întrebă ea cu un calm glacial. Cît cîștigi tu într-o lună și ce bunuri personale ai?

Dacă Angel n-ar fi fost atît de categoric în ceea ce privea părerile lui, ar fi dat înapoi. Leanne era de-a dreptul cumplită cînd devenea calmă. Se încruntă:

– De ce mă întrebi asta? Nu e treaba unei femei să ştie ceva despre situaţia financiară a soţului!

Leanne observă cît de tare se evidenţia accentul argentinian cînd îl auzi eschivîndu-se şi simţi un uşor sentiment de satisfacţie.

– Mă consideri o băgăcioasă? Asta e? Vocea ei era încă monotonă, dar simţea că începe să spumege de furie.

El ridică din umeri:

– Cred că nu este deloc treaba ta, da!

– Asta-i sigur! Dar nici tu nu te mai preocupa de mine, sau de familia mea, sau de cît de bogaţi sîntem, Angel Carrera! Nu e blestemata ta treabă!

El ridică braţele:

– Hei, Leanne! Îmi pare rău, e-n regulă?! În Argentina, proprietarii marilor ferme de vite nu muncesc deloc. Plătesc un supraveghetor să facă treaba asta şi îşi petrec zilele călărind prin pampas sau făcînd afaceri în oraş. Nu văd de ce n-ar putea fi şi aici la fel.

– Asta este Australia, unde pămîntul este rege şi oamenii îl lucrează şi nu contează dacă-şi murdăresc mîinile.

Privirea ochilor lui negri coborî spre ea, apoi asupra mîinilor ei, care strîngeau spătarul scaunului.

– Doamnele din Argentina au mîini manichiurate şi sînt frumoase, spuse el alene. Ele nu muncesc. Le întreţin soţii!

– Bravo lor! replică ea muşcător. Vîrî mîinile în buzunare, umilită de murdăria de sub unghii şi pielea aspră.

El îi luă mîinile şi i le strînse într-ale sale.

– Vreau să te întreţin eu, Leanne! Să-ţi ofer tot ceea ce-i trebuie unei soţii frumoase. Îi sărută degetele, unul cîte unul, cu o pasiune studiată, stăruitoare. Nu este de-

loc plăcut pentru un bărbat să ştie că soţia sa poate face unele lucruri fără el. Lasă-mă să-ţi iau o parte din povară. Ia-mă ca partener la Jarrah.

Ea se îndepărtă brusc de el:

– Nici măcar nu-mi aparţine încă, spuse ea sarcastic. Şi cînd se va întîmpla asta, va fi numai al meu! M-am străduit prea mult şi prea al dracului de greu ca să-l administrez! Dacă de asta te-ai căsătorit cu mine, atunci poţi să pleci!

9

Ellie se trezi devreme, ca de obicei, îşi termină toate treburile casnice şi întocmi lista cu ceea ce aveau de făcut în următoarele zile bărbaţii rămaşi la Warratah. Îşi băuse cea de-a doua ceaşcă de cafea cînd Claire trecu pe lîngă dormitorul său.

– Intră, scumpo! o strigă ea în timp ce împacheta cele cîteva lucruri de care avea nevoie la Jarrah.

– De ce nu pot veni şi eu? întrebă Claire cu un căscat somnoros. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe Angel!

– Am nevoie de tine să stai cu ochii pe Aurelia, spuse ea categoric. Nu mai este aşa de puternică pe cît crede ea. În plus, tînărul tău domn vine mîine.

Claire se aşează pe pat şi se întinse pe perne.

– Nu este „tînărul meu domn", ripostă ea, în defensivă. Nici măcar nu mai este tînăr. Leanne crede că e la fel de bătrîn ca dealurile!

Ellie abandonă împachetatul şi îşi privi fiica. Părea mult mai relaxată după discuţia lor din ziua precedentă, dar era ceva în ochii ei care o avertiza că lucrurile nu merg chiar bine.

– Şi tu ce crezi despre el?

O privi pe Claire şi un gînd ca bîzîitul unui ţînţar îi reaminti cum, pe cînd era doar o copilă, proceda la fel dacă i se punea o întrebare la care nu voia să răspundă.

– L-am întîlnit doar de două ori. Dar mi se pare destul de drăguţ, răspunse ea în cele din urmă, cu expresia obişnuită. Şi ar putea fi amuzant să merg cu el cu avionul.

Ellie se cocoţă în colţul patului:

– Eşti chiar hotărîtă să accepţi postul acela la oraş? Speram să te hotărăşti să rămîi aici.

Ea se ridică şi îşi împleti părul lung:

– E un post bun, mami. Aş fi o proastă dacă aş renunţa. Ochii ei străluceau de entuziasm. Mi-e drag să fiu aici, mami. Este atîta spaţiu şi atîta măreţie, şi un fel de atmosferă pe care nu o poţi găsi nicăieri altundeva – poate cu excepţia Americii. Dar mi-am făcut propria mea viaţă la Sydney şi, dacă e să am o carieră, acela este locul adecvat.

– N-o să ai prea mult timp pentru o viaţă de societate. Profesia ta este foarte solicitantă. Eşti sigură că n-ai să simţi că te înăbuşi în oraş?

Claire ridică din umeri:

– Dacă o să mi se pară uneori prea mult, pot veni cu avionul pînă aici în weekend!

Ellie zîmbi, se ridică de pe pat şi încheie fermoarul genţii cu lucruri de noapte. Cît se schimbaseră lucrurile de cînd fusese ea de vîrsta lui Claire! Din cauza războiului, avusese prea puţine ocazii de a pleca undeva şi, după înrolarea lui Jack, nu-şi mai făcuse nici măcar ocazionala călătorie la Curry. Iar acum Claire era încîntată vorbind despre zborul de la Sydney în timpul weekendului, şi-i părea o nimica toată. Ridică geanta.

– N-o lăsa pe Aurelia să te obosească. O fi ea bătrînă,

dar e tare ca piatra şi încă mai poate lovi cu picioarele din spate, ca un cal nărăvaş!

Claire rîse:

– Chiar aştept cu nerăbdare. Aurelia povesteşte lucruri grozave şi o face aşa de bine, că pot vedea toate secvenţele desfăşurîndu-se ca pe un ecran uriaş.

Ellie zîmbi:

– Asta i se trage de la buna educaţie din Anglia. Ar fi putut deveni scriitoare, după cîte cărţi a citit şi viaţa pe care a avut-o. O sărută pe Claire de rămas-bun şi coborî repede scările, apoi se întoarse şi îi făcu semn cu mîna cînd traversa curtea.

Plecarea de la Warratah la Jarrah era, de fapt, o scuză pentru a evada. Devenise laşă, recunoscu ea, dar trecutul o copleşise şi amintirile o sufocau. Simţea nevoia să fugă departe de fantome. Nevoia de a-şi recăpăta suflul şi de a-şi împrospăta energia înainte de a dezvălui cea mai chinuitoare parte a acelei poveşti.

Teama secretă a lui Claire fusese alungată. Şi totuşi, o parte din ea refuza să accepte că acesta era sfîrşitul tuturor temerilor sale. Observase ezitarea de o clipă a lui Ellie înainte de a nega. Văzuse fulgerul a ceva întunecat în ochii ei. Şi totuşi, mama ei nu ar minţi-o, nu acum, cînd se presupunea că întoarcerea sa acasă trebuia să şteargă totul cu buretele. Urmări dîra de praf de pe şosea care se destrăma pe măsură ce maşina lui Ellie se îndepărta. Mai era ceva ce mama ei nu-i spusese şi ea era convinsă că acest „ceva" avea legătură cu Jarrah. Dar în ce măsură ar afecta-o pe Leanne?

Aurelia se afla în camera de zi şi pipa ei de după micul dejun umpluse deja camera cu fum. Claire se aşeză, cu gîndurile aiurea. Străduindu-se să se limpezească, îşi privi mătuşa şi îi zîmbi:

– Mama zicea că-mi vei povesti ce s-a întîmplat după ce voi două ați rămas singure la Warratah.

Monoclul Aureliei licări în lumina ce venea prin fereastră.

– Nu mă surprinde că Ellie mi-a lăsat mie partea asta a poveștii, spuse ea, gînditoare. N-a plăcut-o niciodată pe femeia aceea și nu pot s-o condamn.

Claire era intrigată:

– Care femeie?

– Mama ei! ripostă Aurelia sec.

Claire o cunoscuse pe Alicia la Londra, în timpul ultimului an de studii. Prînziseră aproape în tăcere la clubul acesteia și vorbiseră cu tot atît de mult entuziasm una despre cealaltă ca doi străini care se întîlniseră într-un tren.

– S-a întors Alicia? De ce? Cînd?

Aurelia își îndesă pipa și trase un fum înainte să stingă chibritul și să-l arunce în foc.

– Sora mea n-a știut niciodată ce înseamnă altruismul, zise ea cu răceală. A părăsit Anglia ca să scape de raționalizare și de raidurile aeriene. Nu s-a gîndit nicio clipă la părinții noștri, mult prea bătrîni pentru a face singuri față tuturor problemelor acelor zile.

– Dar cum? Credeam că toate zborurile și cursele maritime fuseseră anulate.

– Alicia a căzut întotdeauna în picioare! A găsit ea o soluție. Aurelia își fuma pipa cu o privire absentă de parcă ar mai fi putut vedea culorile acelui timp de demult.

Alicia era extenuată și prost dispusă printre sutele de copii care țipau și mamele lor. Privi în jos, de pe puntea cea mai înaltă a vaporului. Traversase lumea pentru a ajunge aici și acum, că sosise, se întreba dacă meritase

efortul. Melbourne era la fel de sinistru ca şi Liverpool, burniţa învăluia totul în umezeală, iar cerul ca de plumb îi reflecta propria stare de spirit.

– Asta este Australia? se auzi o voce subţire de lîngă ea. Credeam că aici o să fie soare. Alicia privi în jos spre fetiţă şi încercă să arboreze o expresie entuziastă.

– De obicei, aşa este, spuse ea repede, dar uneori plouă şi în timpul verii.

– La fel ca acasă, comentă nostalgic Betty, micuţa de cinci ani. Alicia îndreptă gulerul de catifea al hainei fetiţei şi îi ridică şosetele albe care alunecau în jos, peste pantofi.

– Hai să vedem dacă o putem găsi pe mami, spuse ea cu un zîmbet plin de falsă strălucire. Se află, probabil, prin mulţimea asta de oameni, aşa că trebuie să ne uităm foarte atent.

Betty fusese un copil cuminte în timpul călătoriei, în ciuda vîrstei fragede, şi, deşi Alicia găsea că era foarte obositor să aibă grijă de Betty douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, deveni conştientă cît de dor îi fusese de copilăria lui Ellie. Dar nu şi-ar fi dorit să repete experienţa sau măcar s-o prelungească. Şase săptămîni printre copii plîngăcioşi, în cabina înghesuită şi chinuită de rău de mare fuseseră de-ajuns să-i alunge orice sentiment matern pe care l-ar fi nutrit vreodată.

O luă pe Betty de mînă şi privi spre chei peste gardurile împrejmuitoare. Era ciudat felul în care decurseseră lucrurile, căci, dacă fetiţa nu s-ar fi îmbolnăvit de pojar, Alicia n-ar fi avut nicio şansă să scape din Anglia.

Primul convoi o lăsase în urmă pe Betty din cauza bolii ei contagioase, iar Harriet, mama ei, era la capătul puterilor. Soţul ei lupta pe front, în Europa, şi ea rămăsese să aibă singură grijă de cei cinci copii. Sub ameninţarea certă a invaziei, ţările membre ale Commonwealth-ului se oferiseră să acorde adăpost femeilor şi

copiilor lor din Marea Britanie pe toată durata războiului, iar ea se repezise să profite de ocazie cînd Betty se îmbolnăvise şi Harriet o rugase pe fosta ei colegă de şcoală, Alicia, să aibă grijă de fetiţă şi să vină împreună cu următorul convoi. Era o responsabilitate imensă, dar Alicia întrezărise modalitatea de a scăpa de privaţiunile războiului. Ar fi preferat să fi plecat în Canada, dar acceptase imediat această variantă.

Nu fusese o croazieră de plăcere, cu siguranţă nu! gîndi ea, amintindu-şi de sirenele nocturne care le îngheţau sîngele în vine în nopţile friguroase, cînd trebuiau să se scoale din paturi, împleticindu-se, şi să-şi pună vestele de salvare. După aceea urma statul în întuneric, vreme de multe ore, pe puntea îngheţată care se balansa sub picioarele lor, măturată de valuri, pe cînd vasul se strecura printre talazurile uriaşe în încercarea de a scăpa de urmărirea submarinelor inamice. În ciuda flotilei de nave maritime care navigaseră în apropiere pe toată durata călătoriei, atmosfera fusese tot timpul încordată şi accesele de furie izbucneau uşor. Alicia făcuse tot posibilul să rămînă distantă şi rece, dar nu avusese niciun pic de intimitate în timpul călătoriei, nevoită să se amestece cu oameni cu care, de obicei, nu şi-ar fi petrecut nicio zi.

Harriet se împingea prin mulţime cînd Alicia şi Betty reuşiră, în cele din urmă, să iasă din sala mare a vămii. Femeia îşi luă copilul în braţe.

– Slavă Domnului că eşti teafără! exclamă ea cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obrajii pudraţi. Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă vi s-ar fi întîmplat ceva.

Alicia îşi aranjă părul şi se privi în oglinda pudrierei. Ploaia îi încreţise părul şi rujul i se întinsese, dar cel puţin nu arăta ca dracu-n iad, ca vechea ei colegă de şcoală. Harriet uitase efectiv de propria-i persoană!

– Sîntem norocoase că am ajuns aici totuşi! spuse ea, calmă. Am crezut că mor de *mal de mer* la două zile după ce am plecat din Liverpool.

Harriet o ţinea pe Betty de mînă, iar ceilalţi patru copii i se agăţaseră de haină.

– Cei din convoiul următor nu au fost atît de norocoşi să aibă doar rău de mare, se smiorcăi ea.

– Ce vrei să spui? întrebă Alicia absentă, închizînd pudriera şi uitîndu-se după un taxi. Nu se gîndea decît la o baie fierbinte şi ceva decent de mîncare şi pentru asta cunoştea hotelul cel mai potrivit.

Harriet o lăsă jos pe Betty. Privirea întunecată contrasta cu faţa ei palidă.

– Nu ai auzit?

Alicia îşi pierduse răbdarea.

– Ce să aud? Zi tot, Harriet, înainte să fim murate de ploaia asta blestemată!

– Convoiul care a plecat la o lună după al vostru a fost atacat de un submarin. Una dintre nave s-a scufundat. Nu a supravieţuit nimeni.

Alicia se cutremură. Ar fi putut fi ei în locul acelora!

– Nimeni? suspină ea.

Harriet clătină din cap.

– Cînd mă gîndesc la toţi copiii ăia... Alte lacrimi izbucniră şi ea se grăbi să le şteargă. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Betty. Nici nu ştiu cum aş putea să te răsplătesc!

– A fost plăcerea mea, răspunse Alicia, încercînd să se convingă că spunea adevărul. Acum putem pleca din ploaie?

Reuşiră să găsească un taxi în cele din urmă şi se îngrămădiră laolaltă cu bagaje şi copii.

– Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? întrebă Harriet

cînd taxiul se opri în fața hotelului Imperial. Știu că adăpostul oferit de guvern nu e cine știe ce, dar cel puțin avem un acoperiș deasupra capului.

Alicia își făcuse o idee clară despre ce putea să însemne un asemenea adăpost din fotografiile pe care i le trimisese Harriet lui Betty și era deja sătulă de cabinele strîmte și de țipetele copiilor.

– Sînteți destul de înghesuiți și fără mine, răspunse ea, diplomată. Rămîn în oraș doar în noaptea asta, apoi voi lua un tren spre nord.

Alicia își luă în sfîrșit rămas-bun, abia desprinzîndu-se din brațele lui Betty.

– Am să-ți scriu! promise ea în grabă, ferindu-se de năsucul mucos și degetele lipicioase. Și, dacă mă întorc în Melbourne, vă fac și o vizită. Copilul păru să se liniștească și Alicia oftă ușurată, urmărind cu privirea taxiul care se îndepărta și dispărea în trafic. În momentul acela nu avea nevoie decît de o baie și un pahar mare cu gin rece și apă tonică, înainte de o cină adevărată.

– Nu s-a schimbat mult! spuse Claire cînd Aurelia făcu o pauză ca să-și dea curaj cu whisky-ul de dimineață. M-am întîlnit cu ea la Londra și o interesa doar planificarea incursiunilor sale prin magazine, după cumpărături, și petrecerea la care era invitată în seara aceea. Abia dacă-și ascundea plictiseala cînd îi povesteam noutățile de acasă și ce am mai făcut în timpul ultimului an de studiu.

– Sora mea este una dintre cele mai egoiste femei din lume, comentă Aurelia cu glas răgușit. Dar, mă crezi sau nu, are și o latură bună.

Claire urmări cu privirea un papagal peruș care umbla de-a lungul crengii unui copac din dreptul ferestrei.

Era abil ca un acrobat pe sîrmă, cu ochi care-i aminteau oarecum de ai Aliciei – poate pentru că erau atît de hrăpăreți și mai degrabă reci.

– Incontestabil, are multă grijă de ea însăși! murmură Claire, amintindu-și croiala costumului scump, silueta elegantă și machiajul impecabil. Părul ei era cărunt, desigur, fiindcă avea șaptezeci și cinci de ani, dar era coafat și strălucitor, avea unghiile manichiurate și degetele pline de inele care valorau cît o mică fermă de agrement. Dar eu n-am văzut această latură bună, dacă nu cumva e vorba de priceperea ei de a face cumpărături.

– Nici vorbă că se pricepe să cheltuie banii! remarcă Aurelia cu un zîmbet strîmb. Dar cît a stat aici, în timpul războiului, ne-a arătat de ce este în stare și pot să spun că a făcut-o bine. Ne-a surprins pe toți.

Claire o privi pe bătrîna doamnă, cu paharul ei de whisky în mînă.

– Trebuie să fi fost un fel de șoc al agriculturii. Nu mi-o pot imagina pe Alicia pasionată de vaci.

– La început n-a fost, răspunse Aurelia cu un hohot de rîs. Dar lucrurile se mai schimbă. Trebuia să supraviețuim. Se uită la Claire pe deasupra paharului. Mi-aminteşti așa de mult de mama ta. O mică pacoste, într-adevăr, cu toate întrebările ei! Mă urmărea peste tot, la fermă și în casă, niciodată mulțumită pînă nu afla totul. Aurelia zîmbi. Nu că te-aș considera și pe tine o pacoste, adăugă ea repede. Atîta doar că ești la fel de inchizitorială cum era ea. Și cum mai este încă.

Claire își ascunse zîmbetul sorbind din whisky. Nu obișnuia să bea în timpul zilei, mai ales pe arșiță, dar acum o ajuta să se mai relaxeze. Pentru că avusese un somn agitat de întîmplările evocate de mama sa – întîmplări la care se vor adăuga, probabil, cele ce îi va mai povesti.

*

În zilele de după plecarea lui Joe, Ellie munci pînă la extenuare. Dar nopțile ei erau pline de vise tulburătoare, din care se trezea udă de transpirație și strigîndu-l pe el. Pofta de mîncare îi pierise, însă știa că nu va rezista necruțătoarelor munci obositoare fără să se hrănească, așa că se străduia să înghită cîte ceva. Și, în plus, mai apăruse o problemă cu Aurelia și asta o îngrijora cel mai mult.

Aurelia devenise ciudat de tăcută după declarația lui Jack și plecarea lui Joe și nu părea să mai aibă aceeași energie deosebită și pofta de viață de odinioară.

– Ai nevoie de hrană ca să-ți păstrezi forțele, îi spunea Ellie, împingîndu-i înapoi farfuria. E așa de multă treabă de făcut acum și eu și Jacky Jack alergăm peste tot. Văcarii cei tineri sînt entuziaști, dar, sincer vorbind, mai degrabă ne încurcă decît ne ajută cînd e vorba de muncă mai grea. Dacă te îmbolnăvești, eu nu voi fi în stare să conduc ferma, adăugase ea cu o hotărîre calmă. Trebuie să-ți revii!

Aurelia se ridică de la masă, împingînd scaunul care scrîșni pe podea.

– Nu mi-e foame! ripostă ea, țîfnoasă. Nu mă teroriza!

Ellie își apucă mătușa de braț, obligînd-o să se întoarcă și să o privească în față.

– Trebuie să avem grijă de ce-i aici, altfel nu va mai exista niciun cămin unde să se întoarcă, spuse ea pe un ton neutru.

Privirea sfidătoare a Aureliei fixa un punct peste capul nepoatei sale, dar Ellie știa că ea va reacționa, mai devreme sau mai tîrziu. Cu toate astea, starea ei o îngrijora. Unde era puternica, aparent invincibila ei mătușă, care nu se temuse niciodată de nimic în viață? Cea de acum părea doar fantoma femeii de odinioară!

– Aurelia! spuse ea autoritar. Trebuie să înțelegi că nu mai poți continua așa. Am nevoie de tine! Warratah are nevoie de tine! Jack te va vrea așa cum erai înainte cînd se va întoarce din război.

Aurelia se trase înapoi, cu bărbia înălțată sfidător și pieptul împins mîndru înainte.

– Nu pot face mai mult decît îmi stă în puteri! se apără ea. Nu am ce face, dacă îmi simt vîrsta și nu mai vreau să mănînc.

Ellie o cuprinse în brațe. Era rîndul ei să-i ofere alinare, să o consoleze.

– Știu, zise ea. Dar lui Joe și lui Jack nu le-ar plăcea să te vadă în halul acesta. Ar urî ceea ce-ți faci tu însăți. Depinde de noi să ne ținem tari și să facem tot ce ne stă în puteri. Warratah trebuie să supraviețuiască, Aurelia, și o va putea face doar dacă ai grijă de tine!

Aurelia se smulse din îmbrățișarea ei, își aranjă vechea și oribila ei jachetă și schiță un zîmbet:

– Ai dreptate. Vocea ei era plată. Warratah pare a fi singurul lucru constant din viața mea și știu că trebuie să fac tot ce e necesar ca să-l păstrez. Dar deocamdată am nevoie de ceva care să mă țină ocupată și să nu-mi lase timp să gîndesc. Pofta mea de mîncare va reveni, ca și bravura mea. Noi, englezii, nu ne dăm prea ușor bătuți.

Replica lui Ellie fu întreruptă de zgomotul unui avion care zbura în cercuri pe deasupra și amîndouă alergară pe verandă.

– Jacky Jack! strigă Ellie. Aprinde luminile de semnalizare!

– Da, stăpînă! răspunse aborigenul, năvălind pe verandă.

– Astăzi, Jacky! ordonă Ellie nervoasă. Îl urmări cum o rupe la fugă. Afurisitu' ăsta se duce înapoi la Sally, să-l

hrănească. Nu-i de mirare că jumătate din proviziile noastre au dispărut.

– Mă întreb de ce s-o fi întors Jack în seara asta.

Ellie ascultă. Era bucuroasă că apăruse ceva care să-i distragă atenția.

– Nu pare să fie avionul lui Jack! Își trase cizmele. Vino! Luăm mașina și-i ieșim în întîmpinare.

Ellie adora să șofeze și, avînd-o pe Aurelia ca profesor, ea conducea mașina în aceeași manieră nesăbuită. Ieșiră din curte și se îndreptară spre cîmpul de aterizare, acum luminat de lămpile de semnalizare. Tinerii văcari – niște umbre întunecate în lumina lor – priveau spre cer și așteptau să aterizeze avionul. Încă îl mai considerau un miracol venit de la zei.

Opri mașina într-un derapaj și coborîră să privească micul aeroplan aterizînd corect și rulînd pînă la capătul pistei prăfuite. Pe cînd elicele încetau să se rotească și zgomotul motorului se estompa, ușa laterală a avionului se deschise și un bărbat coborî.

– Simt că explodez! izbucni Aurelia. Ăsta-i Mickey Maughan! Se strădui să vadă printre luminile care licăreau, ținîndu-și monoclul în dreptul ochilor. Și n-ai să ghicești niciodată cine e cu el! adăugă ea uluită.

– Ce dracu' se întîmplă aici?

Vocea lui Ellie sună strident cînd surprinse imaginea siluetei elegante din capătul scării avionului. Își pipăi lanțul subțire de aur din jurul gîtului. Inelul lui Joe atîrna acolo, salvator și ocrotitor al fiecărei zile, închis în inima ei – talismanul său împotriva a orice i-ar fi putut face rău.

Aurelia ridică din umeri:

– Vom afla în curînd.

Se priviră una pe cealaltă și, deși Ellie devenise foarte

pricepută în a-şi ascunde sentimentele, era incapabilă să o prostească pe mătuşa ei.

– Încearcă să fii amabilă cu ea, iubito. Este mama ta!

Ellie dădu drumul inelului şi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Numai cînd îi convine ei! ripostă acru.

– Bună ziua, Aurelia! Ellie! mugi Mickey Maughan, apropiindu-se de ele. Ce mai faceţi?

– Bine! răspunse Ellie, strîngîndu-i mîna şi tresărind de durere. Mickey nu părea să aibă habar de propria-i putere, iar entuziasmul lui, comportamentul deschis erau puţin cam copleşitoare. Cum mai merg treburile la Jarrah? Ce ştii despre Seamus? Am primit nenumărate scrisori, dar niciodată nu spune prea multe.

– Seamus e bine. Undeva în Europa. Nu spune unde. Îşi scoase pălăria şi se scărpină în cap. La Jarrah este la fel ca pretutindeni. Uscăciune, praf, vite slabe şi prăpădite. Ştiţi şi voi asta.

– Ar putea să mă ajute şi pe mine cineva la bagaje?

Strigătul miorlăit venea dinspre Alicia, care rămăsese în uşa avionului cu genţile de voiaj la picioare.

– Jacky Jack, ia bagajul şi pune-l în spatele maşinii! ordonă Aurelia.

Între timp, Mickey se grăbi să se întoarcă la avion şi-i oferi mîna Aliciei să coboare, de parcă ar fi fost regina din Saba.

– Se pare că maică-ta loveşte din nou, murmură Aurelia către Ellie. Bietul Mickey stă pe tuşă de prea mulţi ani şi, după expresia lui, aş spune că-şi închipuie c-a dat norocul peste el.

– O să descopere curînd că s-a întins mai mult decît îi este plapuma! ripostă Ellie, uitîndu-se la Alicia venind de-a lungul pistei de aterizare. Asta le mai lipsea acum! Ce Dumnezeu căuta maică-sa aici în plină criză?

– Scumpo! strigă Alicia, îmbrățișînd-o pe Ellie, părînd să ignore faptul că fiica ei rămăsese neclintită. Cît de mare ai crescut! i se adresă ea. Și cît de drăguță! se entuziasmă, ținînd-o pe Ellie de mînă și privind-o cu încîntare.

Fata păstră o aparență politicoasă, făcînd cu greu față mirosului de parfum și pudră. Sărută din datorie obrazul fardat și îndură exageratul entuziasm de bun venit cu o reticență glacială. Sosirea neașteptată a Aliciei era oricum un lucru rău, dar Ellie detesta mai ales gîndul că liniștita lor existență la Warratah avea să fie zdruncinată.

– Credeam că vei rămîne în Anglia, să ai grijă de bunicu' și de bunica, spuse ea.

– Am făcut-o, draga mea, ripostă Alicia, îmbrățișîndu-și sora. Dar am avut șansa să plec cu un convoi și iată-mă! spuse ea încîntată. Am ajuns la Cloncurry puțin după plecarea ta, însă a apărut Mickey. Îl învălui cu privirea pe ghinionistul bărbat de lîngă ea. Foarte amabil, Mickey s-a oferit să mă aducă pînă aici, proprietatea lui fiind, cum s-ar zice, ușă-n ușă cu Warratah. Nu-i ăsta un noroc?

Ellie se uită la Mickey care părea pierdut în adorație față de Alicia. Jarrah Downs se afla la două sute de mile distanță spre granița de est. Asta da „ușă în ușă"! Dar nu făcu nicio remarcă, Mickey Maughan era destul de mare ca să-și poarte singur de grijă.

Sally părăsi focul ei de tabără fără nicio tragere de inimă ca să prepare o altă cină și de îndată ce oaspeții terminară de mîncat, Aurelia le turnă ceai din uriașul ceainic care stătea permanent pe plită. Odată instalați confortabil în jurul mesei din bucătărie, Ellie se lăsă pradă propriilor gînduri, în vreme ce ceilalți începură să vorbească.

– Ce fac mama și tata? întrebă Aurelia. N-am mai

primit nicio scrisoare de la ei de-o veşnicie şi sînt puţin îngrijorată.

– Sînt bine, răspunse Alicia degajat. Încăpăţînaţi ca de obicei. Refuză, desigur, să plece de-acasă, în ciuda grozăviei din jurul lor. Am adus zidari, ca să ridice un adăpost în grădina din spate, dar m-ar surprinde dacă l-ar folosi.

– Lucrurile stau chiar aşa de rău acolo?

Aurelia îşi îndesă tutun în pipă şi Ellie ştia că o înfuria gîndul la părinţii săi bătrîni, rămaşi singuri şi înspăimîntaţi şi, dacă i-ar fi stat în puteri, ar fi făcut ea ceva ca să zboare pînă în cel mai apropiat port şi să-i scoată de acolo.

– Totul este raţionalizat, desigur, reluă Alicia pe un ton înţepat. Nu poţi găsi o pereche de ciorapi de calitate dacă nu ai relaţii pe piaţa neagră, iar mîncarea este dezgustătoare. Dar, în afară de raidurile şi bombardamentele ocazionale asupra porturilor şi bazelor aeriene, situaţia ar putea fi considerată chiar calmă.

– Este evident că n-ai ascultat ultimele ştiri! ripostă Aurelia. Germanii au efectuat bombardamente de noapte în septembrie şi au distrus aproape complet Londra, ca şi alte oraşe şi porturi importante. Churchill numeşte asta „bătălia Angliei".

Alicia îşi aprinse o ţigară.

– La urma urmelor, mama şi tata sînt destul de departe de Londra. Nu există nicio bază aeriană sau port pe o distanţă de cincizeci de mile, aşa că trebuie că sînt în siguranţă.

– Sper! zise Aurelia din tot sufletul. Mi-aş fi dorit să nu-i fi lăsat, totuşi, să se lupte singuri cu toate astea.

Ellie nu se mai putu abţine:

– Cum de-ai ajuns tu într-un convoi de refugiaţi? o întrebă ea. Credeam că erau destinate doar femeilor cu copii!

Alicia le explică ce se întîmplase cu Betty.

– Era altceva decît voluntară pentru o muncă dezgustătoare în armata de uscat sau într-o fabrică de armament. Şi aş fi fost absolut inutilă pentru amîndouă. Nu sînt calificată ca asistentă medicală, iar gîndul de a conduce ambulanţa prin Londra cufundată în întuneric îmi dădea fiori. Îşi stinse ţigara. În plus, m-am gîndit că ar putea fi nevoie de o mînă de ajutor aici.

Ellie lăsă capul în jos ca să-şi ascundă zîmbetul, iar Aurelia aproape că rupse piciorul pipei în două. În cele din urmă, sosirea Aliciei reuşise să o scoată din amorţeală pe bătrînă. S-ar putea ca asta s-o readucă pe linia de plutire.

– Munca de aici e mult mai grea decît cea dintr-o fabrică, zise sec Aurelia, privindu-i fix degetele cu unghii lungi, date cu lac roşu.Va trebui să te obişnuieşti cu gîndul că mîinile tale vor fi mereu murdare.

– Sînt sigură că voi avea de învăţat multe lucruri importante, admise ea. Dar nu văd ce poate fi aşa rău în a primi vizitele vecinilor noştri.

Mickey roşi şi privi în ceaşca sa de ceai de parcă ar fi sperat să obţină de-acolo un răspuns la faptul că Alicia flirta cu el.

– Cred că n-o să fie prea mult timp pentru vizite, murmură el. Am fost în Curry ca să-i duc pe ultimii dintre oamenii mei. Am rămas doar eu şi băieţii care păzesc vitele, plus vreo doi tipi mai în vîrstă care n-au trecut de examenul medical pentru înrolare.

– Situaţia e cumplită peste tot, spuse Ellie şi sorbi restul de ceai. Cu seceta asta, cu lipsa de oameni care să aibă grijă ca vitele să nu moară de foame, s-ar putea să nu rămînem cu nimic pînă la urmă.

– Unele dintre cele mai mari crescătorii de animale au fost închise pînă la terminarea războiului, zise Mickey

pe un ton grav. Îi pot înțelege, cu toate astea, Australia are nevoie de vite, şi de oi şi socotesc că trebuie să facem cum e mai bine. Surprinse privirea Aliciei ațintită asupra lui şi roşi. M-aş fi înrolat şi eu dacă n-ar fi trebuit să am grijă de Jarrah, se grăbi el să adauge. Fiul meu, Seamus, e deja peste mări şi țări, aşa că n-am încotro – rămîn pe loc.

Ellie se dusese la culcare mult înainte să audă avionul lui Mickey decolînd spre Jarrah, dar era încă trează, frămîntată de gînduri. Erau îngrozitor de multe treburi de făcut la Warratah, iar acum, că venise şi mama ei, trebuiau să facă un efort în plus ca să asigure proviziile! Pentru ea nu mai exista nicio îndoială că vor urma vremuri mai rele ca de obicei şi îşi vor irosi vremea inutil încercînd să-i găsească ceva de lucru Aliciei.

Se întoarse pe o parte şi îşi îngropă fața în pernă. Măcar dacă ar fi fost Joe acolo, gîndi ea, ducînd la buze inelul de logodnă. Măcar dacă ar mai putea să-l vadă o dată, să-i audă vocea şi să i se strecoare în brațe. O cuprinse o fierbințeală şi îmbrățişă strîns perna. Era hotărîtă să stăvilească tristețea copleşitoare. Lacrimile însemnau energie irosită. Căzu într-un somn adînc şi visă ochii verzi şi umbrele decupate de lumina lunii pe malurile rîului.

Nu se luminase încă de ziuă cînd se trezi. Se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie, încă pe jumătate adormită. Aurelia amesteca ceva într-o ceaşcă şi îi dădea dispoziții somnoroasei Sally ce să facă prin bucătărie.

– Trezeşte-o pe mama ta, spuse ea brusc. Avem o grămadă de treburi de făcut şi e nevoie de toată lumea.

Ellie ridică o sprînceană, nedumerită:

– Şi ce-ar putea face ea mai exact?

– Poate să călărească! răspunse bătrîna, scurt.

Ellie simțea că-i revine buna dispoziție cînd intră în dormitor. Aurelia și Alicia urmau să împartă acum unul dintre cele două dormitoare. Aurelia va ieși din starea de apatie, formidabila-i putere de a îndura fiind prea puternică pentru a fi înfrîntă! Warratah va supraviețui!

Imensul pat dublu era răvășit, cu așternutul tras într-o parte. Alicia dormea dusă, cu un braț palid, delicat, întins peste pilotă și un picior zvelt ieșind de sub cearșaf.

Ellie se pregătea s-o trezească cînd ceva o făcu să se oprească. Privi în jos, către mama ei, luînd aminte la pielea fără cusur, la părul blond și unghiile lăcuite. Alicia părea atît de fragilă între așternuturile albe, atît de nelalocul său în casa mică de lemn din mijlocul acelui ținut al nimănui, și pentru prima oară în viața ei Ellie își dădu seama cît era de vulnerabilă. Poate că era egoistă, preocupată doar de ea însăși, o „fluşturatică", cum o numea mătușa Aurelia, dar traversase lumea în ceea ce reprezentase o înspăimîntătoare călătorie, așa că undeva, dincolo de aceste aparențe delicate, se găsea o inimă de oțel. Poate chiar această vulnerabilitate o obliga la izolarea ei – propria-i neputință de a-și da seama că se înstrăinase chiar de cei care ar fi putut să o iubească necondiționat.

Alicia deschise ochii.

– Bună dimineața, scumpo! murmură ea.

Ellie se dezmetici. Alicia avea tot atîta nevoie de simpatie ca o vacă de căpușe!

– E timpul să te scoli, spuse ea brusc. Micul dejun e gata.

Mîna elegantă se întinse după ceasul de pe noptieră și ochii somnoroși se deschiseră larg.

– Dar e abia miezul nopții! exclamă ea. Pleacă, Elspeth! Lasă-mă să dorm.

– Noi ne sculăm întotdeauna la patru, ripostă Ellie

scoţînd din dulapul Aureliei pantaloni, o cămaşă, o jachetă şi cizme. Ar fi bine să te grăbeşti, avem o groază de treabă de făcut.

Alicia se ridică şi se uită la hainele îngrămădite de Ellie pe pat.

– Sper că nu te aştepţi să îmbrac aşa ceva? spuse ea cu o grimasă. Voi arăta absolut îngrozitor!

– Vacilor n-o să le pese, replică Ellie, străduindu-se să rămînă serioasă.

– Vaci? Holbă ochii albaştri, uimită. Ce Dumnezeu au vacile de-a face cu asta?

Ellie rămăsese în uşă, adulmecînd mirosul şuncii prăjite care venea dinspre bucătărie şi simţi că îi e foame.

– Trebuie să le mutăm astăzi. Aşa că ar fi bine să te mişti sau o să rămîi fără micul dejun.

Închise uşa, lăsîndu-şi mama singură. Trebuia să înveţe!

Pînă cînd ieşi Alicia din dormitor, terminaseră micul dejun şi pregăteau proviziile de mîncare şi bidoanele cu apă. Femeile se întoarseră şi rămaseră cu privirea aţintită la apariţia din faţa lor, iar Ellie trebui să-şi muşte buzele ca să oprească hohotul de rîs. Mama ei arăta de-a dreptul ridicol!

Pantalonii Aureliei atîrnau pe fundul şi coapsele bine întreţinute şi erau legaţi neîndemînatic în jurul taliei cu o curea lată, strălucitoare, adusă probabil de Alicia. Cămaşa era descheiată la gît, cu gulerul răsfrînt, iar mînecile fuseseră suflecate deasupra coatelor, lăsînd la vedere braţele subţiri pe care zornăiau brăţările. La gît îi atîrna o eşarfă colorată de şifon şi îşi pusese pe umeri o jachetă elegantă, de stofă. Machiajul era impecabil, parfumul – exotic.

– Pentru început, ai putea să-ţi dai jos toate bijuteriile alea! tună glasul Aureliei. Sperii vitele.

– Prostii! ripostă Alicia, trăgînd un scaun şi aşezîndu-se la masă. Nu trebuie să arăt ca un sac de cîrpe doar pentru că muncesc. Mie îmi place să arăt onorabil chiar dacă vouă nu vă pasă de asta. Se întoarse către menajeră cu o privire care-i îngheţă chicotul în gît. Vreau şuncă, şi ouă, şi pîine prăjită. Şi să nu ţii prea mult ouăle pe foc ca data trecută cînd am fost aici!

– Prea tîrziu pentru micul dejun, hîrîi Aurelia. Sally, du-te la treburile tale! O smulse pe Alicia din scaun, în ciuda protestelor ei, şi mai că o tîrî afară, pe verandă. Scoate-ţi brăţările şi pune-ţi o jachetă potrivită. E multă treabă de făcut şi nu-mi permit să te alegi cu o insolaţie.

În ciuda intenţiilor ei de a se împotrivi, Ellie începu să simtă o părere de rău pentru mama sa care îşi scotea, jignită, brăţările şi se vîra într-o jachetă cu multe numere mai mare, a surorii sale.

– Vino, spuse Ellie binevoitoare. Hai să-ţi găsesc o pălărie şi un cal.

– Bombe la orizont! ţipă Kelly de pe prăjina sa. O privi pe Alicia şi îşi ridică penajul galben din jurul capului în semn de recunoaştere a duşmanului. Heil! striga pasărea, fluturîndu-şi zelos aripile.

– Ce Dumnezeu....?! Alicia rămăsese împietrită pe verandă. Cred că este dezgustător! şuieră ea. Cum îndrăzneşti să-l laşi.....?

– Kelly are propriul său fel de a se exprima, ripostă Aurelia nepăsătoare, încercînd să prindă privirea lui Ellie. N-ar trebui să-l necăjeşti. Îi mîngîie penele zbîrlite, îl lăsă să-i ciugulească bărbia şi se asigură că are hrană şi apă pentru următoarele cîteva zile. Nu puteai avea deloc încredere în Sally!

Alicia şi Kelly se priviră o vreme, dar pasărea fu cea care se uită prima în altă parte, concentrîndu-se asupra curăţatului penelor.

– Pînă la urmă am ieşit totuşi învingători dintr-o dispută în dimineaţa asta, comentă Alicia ţîfnoasă. Smulse pălăria din mîna lui Ellie, uitîndu-se fix la ea. Şi tu ai putea să-ţi ştergi zîmbetul ăla stupid de pe faţă! şuieră ea. Nu-i nimic amuzant!

Ellie lăsă capul în jos. A o avea pe mama sa în preajmă însufleţea atmosfera, din cîte se putea vedea pînă acum, dar ştia că o vizită prelungită a Aliciei ar exaspera-o şi se întreba cît de mult va dura pînă la prima ceartă serioasă.

Traversară curtea, constatînd că era chiar frig. Licărul îngheţat printre ramurile copacilor trimitea suluri de ceaţă. Herghelia fusese deja strînsă în padoc şi ele făcură un ocol de evaluare.

– Îl vreau pe ăla, spuse Alicia, indicînd cu o unghie stacojie un roib minunat.

– Dar e o prospătură! o avertiză Ellie. De cît timp n-ai mai călărit?

– Dinainte de a părăsi Anglia, răspunse Alicia calm. Şi nu am nevoie să-mi spui tu mie ce cal pot sau nu pot călări. Deschise poarta padocului şi se mişcă în linişte printre cai pînă ajunse în dreptul roibului ales.

Ellie aşteptă, îngrijorată, pînă cînd Alicia îl domoli, îl înşeuă şi-i verifică chingile înainte să se salte cu uşurinţă în şa.

– Mama ta călărea la vînătorile cu cîini, încă de cînd avea şase ani, murmură Aurelia, întinzîndu-i lui Ellie şaua şi pregătindu-l pe Boomerang pentru ea. Contrar aparenţelor, e în stare să strunească un cal – în ciuda lungimii unghiilor.

Luîndu-l cu binişorul pe Boomerang, încălecă. Aurelia lăsă calul să danseze o vreme pe picioarele-i lungi, apoi preluă hotărît controlul.

– Prea proaspăt pentru binele lui, murmură ea. Pros-

tănacul crede că am să-l las în pace după asemenea țopăială.

Ellie își privi mama ținînd hățurile și stînd degajată în șa și acceptă că Aurelia o cunoștea mai bine decît ea pe Alicia. Scoase un oftat de ușurare. Un motiv de îngrijorare mai puțin, își spuse ea, îndreptîndu-se spre armăsarul ei negru și începînd să-l înșeueze. Clipper era prea bătrîn pentru asemenea „distracții" și își petrecea bine meritata pensionare alături de căluțul cenușiu al tatălui său, în padocul cailor, acolo unde iarba mai era bogată, datorită apelor subterane care ieșeau de-a lungul rîului îngust. Îl mai călărea și acum din cînd în cînd, iar de la plecarea lui Joe petrecea destul timp în compania lui.

Tinerii văcari strînseră caii de rezervă și-i legară cu corzi în spatele celor pe care îi călăreau ei. Încărcaseră caii de povară cu provizii și cu uneltele de care vor avea nevoie în următoarele zile și fiecare călăreț își ducea pușca și pătura de dormit. Caii fuseseră însemnați cu multă vreme înainte și verificați, astfel încît nimic să nu-i incomodeze pe parcursul drumului spre altă pășune.

– Pentru că padocul de la Gidgee Creek este cel mai aproape, îi vom aduna pe cei de acolo! strigă Aurelia. Îi ducem la adăpătoarea patru înainte să-i luăm pe cei de la Sand Hill. Vom schimba caii la prînz, să-i lăsăm pe ai noștri să se odihnească pînă la următorul țarc. Scoase cîteva fluierături și fiica cea mai mică a lui Sally și Jacky Jack deschise porțile, iar cîinii țîșniră din cuști. Era o haită de corcituri, dar avînd toți unele din particularități ale ogarului care-i conducea, un cîine grozav, cu ochi inteligenți și o blană albăstruie, strălucitoare, și care părea fericit că e liber.

Aurelia scoase un fluierat ascuțit și cîinii se adunară ascultători în jurul ei, cu limbile atîrnînd, dînd din cozi și cu urechile ciulite.

– Să-i dăm drumu'! strigă ea.

Ellie simți tristețea dîndu-i tîrcoale, în timp ce străbăteau curtea casei către padoc. Jacky Jack şi cei cinci văcari ai săi – nişte băieţandri! – erau singurii care mai rămăseseră din cei treizeci sau patruzeci de oameni care veneau să muncească de obicei pe durata sezonului în care mînau vitele cu caii de la un ţarc la altul. Privi în depărtare, întrebîndu-se unde era Joe şi dacă se mai gîndea la ea. Se simţea de parcă îi lipsea o parte din ea.

– Încetează să mai visezi cu ochii deschişi, fato, spuse Aurelia aspru. O să ai veşti de la el în curînd.

Lui Ellie îi reveni buna dispoziţie pe cînd toţi cei nouă călăreau peste cîmpii, cu cîinii după ei, iar soarele se înălţa mai sus, sporind căldura înăbuşitoare. Turma se mărea pe măsură ce ei adunau vitele din tufiş, iar cîinii şi călăreţii erau foarte ocupaţi să strîngă trei sute, sau aproape, de cornute, strîns ţinute laolaltă şi împinse către balta-adăpătoare cu numărul patru.

Era un grup amestecat de viţeluşi, viţei şi tauri care păscuseră în locurile unde fuseseră lăsaţi cu trei luni în urmă. Însoţiţi de şfichiuiturile bicelor, de zgomotul neîntrerupt al copitelor, de mugetele taurilor şi ale vacilor, care se pierduseră de viţei, înaintau, lăsînd în urmă un nor de praf roşu care se înălţa spre cer.

Aurelia şi trei văcari flancau turma mai în faţă, Alicia şi Ellie ocupaseră poziţii de ambele părţi, către spate, lăsîndu-i pe ceilalţi doi văcari să ţină laolaltă coada turmei. Cîinii erau neobosiţi, muşcînd picioare, bucăţi de piele, zorind, adunînd şi aducînd laolaltă animalele rătăcite care dădeau să se oprească.

Ellie era cu ochii la mama ei şi observă că rezistă destul de bine, în ciuda prafului, arşiţei şi muştelor. Fu-

sese o dimineață lungă și strălucirea soarelui devenise necruțătoare, așa că se simțiră cu toții ușurați cînd zăriră balta la orizont.

Turma se învioră brusc, grăbind pasul, cînd văcarii începură să arunce cu apă pe pămînt. Ellie își îndemnă calul la galop, cînd vitele porniră bubuind, ca electrizate, peste cîmpul acoperit cu tufișuri, spre adăpătoare.

– Asta e! țipă Aurelia, cînd vitele ajunseră la apă, sorbind însetate. E vremea mesei!

Doi văcari rămaseră cu turma, iar ceilalți descălecară. Cel care avea în grijă caii îi luă și îi schimbă cu alții, odihniți, în timp ce Jacky Jack și Ellie pregătiră masa, cu ceai, friptură de vită și ceva „udătură". Mai aveau și budincă cu caise uscate.

– Nu mi-am dat seama niciodată cît de *dezgustătoare* pot fi vacile! spuse Alicia făcîndu-și vînt cu pălăria. Oriunde te întorci – numai duhoare de piele de vită și bălegar. Ca să nu mai vorbesc de muște! Se strîmbă și flutură mai tare pălăria spre roiul negru care zbura deasupra prînzului lor.

– Ai să te obișnuiești, rîse Ellie. Eu nu mai observ nimic.

Mîncară repede și urcară înapoi în șa, în vreme ce văcarii care stătuseră cu vitele veniră și ei să mănînce. Ellie observă că Alicia era înțepenită de atîta alergat călare, dar admitea cu greu că o admiră că nu se plînge deloc.

Mînară vitele înaintea lor în timp ce soarele își urma drumul către apus. Cîmpia era parțial curățată, un ținut deschis, cu tufișuri de iarba-porcului-spinos și iarbă pitică, deja desfrunzite și oferind hrană puțină. Cînd soarele începu să asfințească, apărură primele semne ale ocolului

de vite de la Sand Hill. Băieții alergară înainte și deschiseră poarta spre drumul larg ce ducea la padoc.

– Țineți-le laolaltă! îi avertiză Aurelia. Nu le lăsați să se împrăștie!

Călăreții mînară animalele înainte, îndemnîndu-le cu pocnete de bice și șuierături ascuțite. Cîinii lătrau și alergau pe lîngă ele, muşcînd și plonjînd, învîrtindu-se și răsucindu-se printre vite, evitînd copitele puternice și coarnele ascuțite, dar și cumplitul șfichi al bicelor ce șuierau pe lîngă urechile lor. Taurii deveniră precauți, adulmecînd aerul, mugind furioși, înțelegînd ce urma să se întîmple. Aurelia striga ordine și, în vreme ce praful se ridica în nori groși, bărbații și femeile din Warratah se luptau să țină turma la un loc, încadrînd-o din toate părțile, urmărind cu privirea taurii care ar fi încercat să fugă. Își îndemnară caii, mînînd cireada la trap. Viței rămaseseră în urmă, istoviți de călătorie, vacile mugeau și cîțiva tauri încercau să se urce pe juncane.

Se aflau la doar trei sute de iarzi de poarta ocolului cînd un taur lovi poarta și mugi furios. Se opri în loc, se întoarse și se desprinse de cireadă, luînd-o înapoi, într-un galop rapid, către cîmpul deschis. Ellie și Alicia se luară după el. Calul odihnit al lui Ellie lungi pasul, reducînd distanța dintre ei și taur, călărind în plină viteză pe lîngă el, încercînd să-i iasă înainte. Taurul se opinti și se opri brusc.

Ellie privi iute înapoi, spre Aurelia și spre văcari. Rămaseseră lîngă cireada agitată. Niciun ajutor dintr-acolo. Apoi o umbră albastră străbătu cîmpul și văzu, ușurată, ogarul alergînd spre ei.

Cîinele se repezi imediat la taur, înfigîndu-și colții în nasul bietului animal. Cu un muget de mînie, taurul scutură capul, dar cîinele rămase atîrnat, cu dinții roșii de sînge. Ochii taurului aveau o expresie chinuită. Înălță

capul, înfipse picioarele în pămînt şi scutură cîinele ca pe o cîrpă. Mai făcu o ultimă încercare şi, reuşind să se elibereze, rămase pe loc, mugind.

Ogarul albastru se lăsă la pămînt, respirînd greu, în vreme ce Alicia şi Ellie îşi ţineau caii pe poziţii, prudente, gata să intervină. Cîinele mîrîi, dezgolindu-şi colţii, cu urechile lipite de cap, încordat şi aşteptînd. Taurul lăsă capul în jos şi atacă, dar cîinele sări rapid într-o parte şi zvîcni în sus, înfigîndu-şi colţii în urechea taurului.

Alicia întoarse calul ca să ajute cîinele, dar strigătul lui Ellie o opri:

– Lasă-l în seama cîinelui. Stai deoparte pînă cînd vom fi gata să ducem taurul înapoi la cireadă.

Sîngele şiroia din nasul şi din urechea taurului, împroşcînd cîinele şi femeile care priveau, în vreme ce el mugea de furie şi frustrare. Dar cîinele îl ignora, continuînd să-l ţină strîns, hotărît să nu se mai lase aruncat încă o dată.

Pe cît de neaşteptat începuse totul, aşa s-a şi sfîrşit. Taurul încetă să mugească, lăsînd limba să-i atîrne, luptîndu-se să-şi recapete suflul. Părea zăpăcit de ciudăţenia întîmplărilor, dar gîndul la libertate încă mai stăruia în mintea lui, făcîndu-l să se întoarcă şi să se răsucească încercînd să scape de cîine. Dar afurisitul era tot acolo, mereu gata de luptă, la fel de încăpăţînat ca şi taurul.

Ellie îşi linişti calul, urmărind cu privirea taurul care o luă la trap spre turmă, cu cîinele la mică distanţă după el mînîndu-l tot drumul. Se alătură Aliciei, călărind în spatele celor două animale, cu caii plini de spumă după galopul nebunesc.

– Băgaţi-le repede în ţarcuri! strigă Aurelia, şfichiuind din biciul lung şi mînînd taurul.

Ellie şi băieţii mînară ultimele vite în ţarcuri înainte ca taurul să facă o nouă tentativă de evadare. Jucăuşul cîine se ţinea aproape, lătrînd animalele rătăcite şi urmărind cu privirea cum se închideau porţile.

Aurelia alunecă din şa şi îşi plesni coapsa cu pălăria.

– Bravo, Alicia! tună glasul ei. Ştiam că poţi fi şi tu de folos la ceva.

Alicia aproape căzu de pe cal de oboseală, dar prin machiajul ei prăfuit răzbătea un soi de mîndrie.

– A fost mai amuzant decît la vînătoare, spuse ea, scoţîndu-şi pălăria şi ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Dar sînt epuizată.

– Mai bine bagă ceva în gură, spuse Ellie cu un zîmbet. Şi ai grijă să dormi bine la noapte. Mîine o luăm de la capăt – şi poimîine – şi probabil şi răspoimîine. Asta e doar o cincime de cireadă şi trebuie mutate toate în sud.

Alicia se prăbuşi pe buştean.

– Nu ne întoarcem în seara asta? Făcuse ochii mari, îngrozită.

– Vom sta pe aici cel puţin cinci zile, răspunse Ellie. Ca să facem treaba ca lumea.

– Treaba ca lumea? o îngînă ea mînioasă. Sînt murdară şi am nevoie de o baie. Demachiantele şi cremele mele sînt la mile depărtare, mi-am rupt o unghie şi nu am haine de schimb! izbucni ea. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

Ellie era obosită şi mama ei începea s-o irite.

– E apă în adăpătoare pentru un spălat şi am împachetat periuţele de dinţi şi nişte flanele. Ce vrei mai mult?

Alicia se uită înapoi cu o furie evidentă.

– Şi te aştepţi să mă spăl acolo? Vocea ei urcase, devenind aproape un strigăt, arătînd spre apa scîrboasă,

înverzită din adăpătoarea ruginită. Şi să dorm aici, unde aş putea fi atacată de şerpi, şopîrle şi cîini sălbatici?

– Vei fi destul de în siguranţă cît timp rămîi pe lîngă foc, răspunse Ellie, a cărei furie începea să crească.

Alicia privi rătăcită în jur, dar nimănui nu părea să-i pese. Apoi, dîndu-şi seama că nu avea de ales, poate doar să rămînă în tufiş, se aşeză pe buturugă şi bău îndelung din bidonul cu apă.

Ellie nu-şi putu reţine zîmbetul uitîndu-se la pantalonii pătaţi, cămaşa udă pînă la piele şi urmele de murdărie de pe eşarfa şifonată. Mama ei era evident ruptă de oboseală, dar avea o oarecare bănuială că se simţea mai bine după o zi de muncă adevărată decît dacă ar fi zăcut într-un hotel pretenţios.

– Pot să te întreb ce găseşti atît de amuzant? o iscodi Alicia, vizibil liniştită acum. Te-ai uitat la tine sau numai eu arăt de parcă aş fi fost tîrîtă prin tufiş?

Ellie zîmbi, fără să se simtă jignită.

– Cred că dacă o mai ţii aşa, spuse ea printre hohote de rîs, vom face totuşi din tine un crescător de vite.

10

Seceta luase totul în stăpînire şi femeile de la Warratah luptau să supravieţuiască. Apa din rîuri ajunsese doar un firicel firav, iar pîraiele sezoniere şi adăpătorile naturale se transformaseră în băltoace noroioase, care puteau prinde un animal ca într-o capcană, ucigîndu-l tot atît de sigur precum un glonţ. Pămîntul devenise tare ca piatra, iarba arăta mizerabil şi era lipsită de gust, motiv pentru care turmele erau mutate de la o păşune la alta în căutare de furaje mai bune. Singura apă bună de băut

pentru cireadă trebuia pompată din rezervoarele naturale, dar şi dintre acestea unele secaseră. Întregul ţinut din Teritorii murea – şi cu asta venea şi dezastrul.

Cîinii dingo şi ciorile deveniseră mai îndrăzneţi şi mai prădalnici. Copacii se ofileau, crengile li se aplecau spre pămînt ca epuizate de arşiţă şi, deoarece iepurii devoraseră puţina iarbă, turmele de canguri şi de păsări emu invadaseră păşunile domeniului care aveau încă apă în bălţile naturale, ca urmare, a trebuit împuşcate ca să păstreze acest bun preţios pentru vite.

Cele trei femei îşi petreceau nopţile împreună cu aborigenii, în jurul focului, cu pămîntul tare drept pat, cerul – acoperiş şi şaua – pernă. Erau înarmaţi cu cuţite şi puşti, fiindcă bietele animale mureau şi nimic nu era mai îngrozitor ca privelişte a unor ciori ciugulind ochii unui viţel care se împleticea şi mugea, cuprins de teroare. O lovitură rapidă, cu cuţitul, la gît, era modalitatea cea mai blîndă de a pune capăt agoniei animalului şi se făcea şi economie de gloanţe.

Ellie descoperi cu surprindere că admiraţia ei pentru Alicia crescuse. După teama de la început că va trebui să muncească de la răsăritul soarelui pînă la lăsarea întunericului, Alicia începuse să se obişnuiască, binevoitoare, să renunţe la cosmeticele sale. Îşi scurtase unghiile la o lungime rezonabilă, lăsîndu-şi cîrlionţii cărunţi să şerpuiască prin părul blond şi nu părea să-i pese că nu se mai ruja.

Existau anumite treburi la care nici chiar Aurelia nu era performantă, cum ar fi fost ajutorul dat la verificarea şi castrarea animalelor, dar Ellie observă că mama sa îşi dădea toată osteneala. I se părea ciudat să o vadă purtînd aceleaşi haine zi de zi şi nici măcar să nu o audă plîngîndu-se. Poate că era ceva adevărat în toată povestea de-

spre rigidul orgoliu britanic, gîndea ea, pentru că atît Aurelia, cît şi Alicia dovediseră că erau la fel de puternice ca orice australian.

În splendoarea aspră a necuprinsului ţinut din Teritorii se afla, totuşi, ceva care inspira admiraţie, în pofida tuturor privaţiunilor pe care erau obligate să le accepte.

Se apropiau un alt Crăciun şi cea de-a nouăsprezecea aniversare a lui Ellie. Patrulau amîndouă de-a lungul cîmpurilor şi sesiză că mama ei i-o lua chiar înainte. Alicia reuşise să stabilească şi un soi de relaţie arogantă cu Jacky Jack şi ceilalţi văcari şi, lăsînd deoparte toate ofensele şi dezamăgirile din trecut, cei nouă oameni reuşiseră să devină o echipă.

Radioul era cea mai apropiată legătură a lor cu lumea din exterior şi în fiecare seară una sau alta dintre femei se întorcea acasă, dacă era posibil, ca să prindă ştirile pe care le relata apoi şi celorlalţi.

„Pig Iron" Bob cîştigase la limită alegerile din octombrie 1940, dar, două luni mai tîrziu, guvernul suferise un eşec şi Curtin devenise prim-ministru. Invadarea Rusiei de către Hitler, în august 1941, schimbă radical situaţia din Europa, iar întregul război îşi remodelă configuraţia pe 7 decembrie, cînd japonezii bombardară Pearl Harbor.

Auzind aceste ştiri, femeile au lăsat vitele în grija văcarilor şi s-au întors acasă. Oare acum, că fuseseră atacaţi, americanii vor intra şi ei în război, alături de forţele aliate, nemailimitîndu-se la acţiuni de sprijinire, precum împrumuturile bancare?

La trei zile după ce japonezii invadaseră Asia de Sud-Est, se strînseseră toate trei în jurul radioului, dornice să creadă asigurările lui Churchill că Singapore era inexpugnabil. Încrederea li s-a năruit cînd navele de război britanice *Repulse* şi *Prince of Wales* s-au scufundat în

largul peninsulei Malacca. A urmat o luptă cumplită în junglă, cînd Divizia a opta australiană şi alte trupe ale Aliaţilor s-au opus înaintării duşmanului în josul peninsulei Malacca. Războiul era din ce mai aproape şi ameninţarea la adresa Australiei devenise pe neaşteptate o posibilitate foarte reală.

Ziua de naştere a lui Ellie sosi şi trecu şi curînd a urmat şi Crăciunul. Jack zbură din Darwin, unde antrena un puhoi de tineri voluntari din toate colţurile Australiei. Mickey Maughan, care devenise un oaspete obişnuit de la sosirea Aliciei, veni încărcat cu flori, vin şi miel fript.

Ellie îşi dădu seama că, în ciuda anturajului şi a luxului neobişnuit, Aurelia nu era atît de aprigă ca de obicei şi bănuia că era ceva în legătură cu emoţia reţinută pe care Jack aproape că nu o putea ascunde.

Au ascultat ştirile despre război difuzate înainte de discursul regelui, apoi au închis radioul şi fiecare a rămas cu propriile-i gînduri. Fumul ţigărilor şi al pipei urca spre tavan în timp ce-şi sorbeau coniacul cu înghiţituri mici.

– Plec din Darwin! rupse Jack tăcerea profundă. Am primit o altă ofertă, pe care n-am putut s-o refuz.

Aurelia îl privi cu o încordare care-i trăda îngrijorarea.

– Presimt că nu e vorba de un birou sigur şi cochet în Alice!

El dădu din cap şi şuviţele de păr argintiu îi străluciră în lumina lămpilor cu kerosen.

– Mi se cere să pilotez un hidroavion de la Broome, spuse el cu un calm dezminţit de emoţia din ochii săi. Sînt acolo civili disperaţi să plece din Java şi asta e şansa mea să-i ajut.

– Ai o remarcabilă ocupaţie ca antrenor al tinerilor piloţi, îl contrazise ea. Lasă-i pe ei să exerseze pe hidroavioane.

– Va fi nevoie de ei în altă parte! ripostă el. Pe lîngă asta, eu am o mare experiență ca pilot pe hidroavioane și nu am nevoie de antrenament. Se cîștigă timp.

Ellie îl privi, în vreme ce Aurelia rămase tăcută. Nu știa cum vor suporta în continuare războiul fără Jack. Le fusese întotdeauna alături – la celălalt capăt al stației de emisie-recepție sau în carne și oase, în timpul scurtelor sale vizite. Le ajutase mult cu aprovizionarea. Le ajutase cu transportul hranei pentru animale, la reparatul gardurilor și al bătrînei mașini de teren și făcuse tractorul să funcționeze din nou. Dar știa că nu timpul său, dăruit cu generozitate, și nici cunoștințele mecanice vor fi cele care îi vor lipsi, ci omul însuși. Pentru că Jack devenise un prieten de încredere. O văzu pe Aurelia atingîndu-i mîna și în clipa aceea înțelese cît de mult îl iubea mătușa ei.

– Să ai grijă de tine, bătrîn nebun și prost! spuse Aurelia, făcînd eforturi disperate – fără succes – să-și controleze emoțiile. Voi avea nevoie de tine cînd toate astea vor lua sfîrșit.

– Asta-i o făgăduială? întrebă el privind-o fix pe Aurelia.

– Da, gîfîi ea.

Ellie aplaudă.

– Dacă înseamnă ceea ce cred eu, spuse ea, atunci e sărbătoare. Haideți să toastăm!

Mickey îi aruncă Aliciei o privire plină de speranță în vreme ce turna vin.

– Nu crezi că tu și cu mine...? începu el.

Ea clătină din cap:

– Se spune că a te căsători a doua oară e un semn de speranță după o experiență. Dar s-o faci și a treia oară e un fiasco. Îi zîmbi încîntător, de parcă ar fi vrut să îndulcească refuzul.

Ellie văzu dezamăgirea de pe fața lui Mickey și oftă.

Mama ei nu se schimbase prea mult, într-adevăr, remarcă ea. Bietul Mickey! Fusese o companie plăcută pentru Alicia, generos cu timpul său şi cu darurile – pauze strălucite între lungi episoade de luptă – şi ea se folosise de el, fără nicio jenă, doar pentru propriul său amuzament. O căsătorie cu un bărbat ca Mickey Maughan era ultimul lucru care i-ar fi trecut prin minte.

Aurelia terminase de mîncat şi, împreună cu Claire, hotărî să facă o plimbare în grădina pe care o amenajase Ellie cînd se mutase acolo. Florile erau minunate şi fuseseră plantate într-o manieră deliberat întîmplătoare, ceea ce le făcea să pară că se află acolo dintotdeauna şi pot înflori după bunul lor plac. Trandafirii crem rivalizau cu macii stacojii şi banksia purpurie, lungile tulpini suculente strecurîndu-se printre ferigi şi delicate flori albastre care-i aminteau de saschiu*. Parfumul trandafirilor deveni mai puternic cînd căzură primii stropi de ploaie şi Aurelia se înfioră. Amintirea lui Jack era copleşitoare.

– Seceta din anii războiului ne-a ucis aproape, spuse ea în timp ce traversau curtea casei ca să se întoarcă pe verandă. Am fi dat orice pentru un pic de ploaie sau un amărît de duş.

– Ştiu cît de rău este, Aurelia, murmură Claire. Am trăit şi eu mai multe perioade de secetă, îţi aminteşti?

Aurelia se uită la Claire şi îşi reaminti fulgerător de Alicia. Amîndouă aveau aceeaşi înălţime, aceeaşi nuanţă a pielii, chiar şi aceeaşi eleganţă în felul de a se mişca, dar asemănările se opreau aici. Fiindcă la Claire se putea

---

* Sau brebenoc – denumirea a două plante erbacee, cu tulpina întinsă pe pămînt şi cu frunze persistente, lucioase, una cu flori albastre, cealaltă cu flori albastre, roşii sau albe (n.t.).

vedea sufletul cald al lui Ellie şi dorinţa sa de a învăţa, de a se adapta şi de a face lucrurile cît mai bine.

– Cred că toată această poveste despre trecut ţi se pare foarte confuză, zise ea urcînd scările spre verandă. Dar ştiu că unele lucruri pe care le vei auzi te vor ajuta să-ţi faci o părere despre ceea ce s-a întîmplat în cele din urmă cu mama ta şi cu mine. O văzu încruntîndu-se şi se grăbi să continue, temîndu-se să nu fi spus prea mult: Dar cel mai bine ar fi să afli totul, ca să nu mai rămînă nicio neînţelegere.

Claire deschise uşa cu plasă şi intrară amîndouă. În bucătărie era o căldură bine-venită după briza rece pe care o adusese ploaia.

– Trebuie să recunosc că nu văd unde or să ducă toate astea, spuse ea, pregătind ceaiul, după care tăie două felii din prăjitura cu ciocolată a lui Ellie.

Aurelia îşi scoase jacheta şi, gîfîind, îşi dezlegă şireturile bocancilor.

– Fii îngăduitoare cu o femeie bătrînă, draga mea. Curînd voi fi mai explicită.

Claire se ridică de pe scaun şi turnă ceaiul. Vocea ei era aproape o şoaptă cînd vorbi.

– Continuă atunci, o îndemnă ea. Mai povesteşte-mi despre tine şi Jack.

Aurelia îşi sorbea ceaiul, relaxată, şi căldura care venea dinspre plita fierbinte făcea să-i iasă aburi din pantalonii umezi.

– Era în 1941, de Crăciun, şi Jack şi Mickey Maughan au zburat încoace, să-l sărbătorim împreună. Rămase tăcută o vreme. Nu că ar fi fost cine ştie ce de sărbătorit! Pearl Harbor fusese bombardat şi Singapore era aproape în mîinile japonezilor.

Îşi scoase pipa din buzunar, o îndesă cu tutun şi o aprinse. Îşi acorda un răgaz – ca să-şi adune gîndurile, ca

să-şi amintească bucuria şi tristeţea care o copleşiseră în ziua aceea.

Crăciunul trecu repede şi de „Ziua darurilor"* Aurelia îl însoţea pe Jack la avion, ţinîndu-l de mînă, vrînd parcă să-l reţină.

– Îmi vei scrie? întrebă ea.

– Desigur, răspunse el. Apoi se opri şi o îmbrăţişă. Nu-ţi irosi vremea spunînd prostii, Aurelia. Vreau să ştii că te iubesc şi că am să mă întorc chiar dacă va trebui să mă tîrăsc tot drumul de la Broome pînă aici. Îi puse un deget pe buze ca să oprească orice protest. Şi vreau să te căsătoreşti cu mine de îndată ce se va sfîrşi totul.

Aurelia nu putea decît să încuviinţeze, era atît de emoţionată încît nu găsea nimic de spus – nimic care să-l facă să se răzgîndească în privinţa plecării –, nimic care să-l oprească acolo, teafăr şi întreg.

Jack o sărută apăsat, strivind-o la pieptul lui cu furia unui om care se îneacă. Apoi plecă. Se urcă în avion, motorul hurui, elicele se rotiră, iar roţile se învîrtiră peste pămîntul roşu, ducîndu-l departe de ea.

Aurelia rămase la capătul pistei prăfuite, urmărind cu privirea înceţoşată avionul care decola şi curînd deveni doar o pată pe cer.

– Dumnezeu să te aibă în paza lui, şopti ea. Apoi ridică un pumn ameninţător spre cer. Şi ar fi bine să te întorci, Jack Withers, pentru că avem multe de terminat, noi doi!

Ea se reculese şi observă că Claire încă mai aştepta să-i povestească.

---

* Boxing Day, în original – 26 decembrie, zi în care, după obiceiul englezesc, servitorii, factorii poştali, comisionarii etc. primesc cadouri (n.t.).

– Jack mi-a cerut să-l aştept, spuse ea, pufăind din pipă. I-am făgăduit că o voi face. Presupun că ai putea spune că eram logodiţi.

Claire îşi ţinea coatele pe masă şi bărbia sprijinită în palme. Părul blond i se răsfirase pe umeri şi pe spate, prinzînd ultimele licăriri de lumină înainte ca ploaia să se întețească.

– Bravo vouă! spuse ea cu un zîmbet. Dar mama? Ea cum reuşea să facă faţă situaţiei?

Aurelia molfăi o vreme capătul pipei.

– La început, bine. Scrisorile erau sporadice, ca s-o spun pe-a dreaptă. Şi cînd veneau, erau, de obicei, exasperant de inactuale şi aproape indescifrabile după ce pasaje întregi fuseseră tăiate la cenzură.

– A continuat să-i scrie aşa cum îi făgăduise?

Aurelia încuviinţă.

– Grămezi de scrisori soseau în fiecare lună de la Joe. Seamus scria şi el destul de des, iar scrisorile lui erau întotdeauna amuzante. Pline cu anecdote şi cu caricaturi afurisit de exacte ale politicienilor care conduceau lumea. Dar scrisorile lui Joe erau cele pe care le aştepta ea.

Tăcură amîndouă, fiecare cu propriile-i gînduri, pînă cînd Aurelia începu să vorbească din nou:

– Părinţii mei o duceau destul de rezonabil, dar bănuiam că erau obosiţi de război şi raţionalizare. Proprietatea le fusese rechiziţionată de către armată şi transformată în spital. Tata nu era impresionat şi obişnuia să scrie scurte şi acide post-scriptum-uri în scrisorile mamei pentru a-şi exprima proasta dispoziţie. Îl preocupa faptul că blestemaţii bocanci cu ţinte ai soldaţilor îi stricau parchetul.

Claire zîmbi ironic:

– Priorităţile lui erau, evident, diferite de ale voastre.

Aurelia rîse.

– Mama era mult mai practică, spuse ea. Îmi amintesc că l-a luat pe grădinar să o ajute să împacheteze antichităţile şi tablourile şi le-au depozitat în crama cu vinuri de soi. Clătină din cap continuînd să zîmbească. A pus zăvor şi lacăt la uşă şi noaptea ţinea cheia sub pernă şi sub corset în timpul zilei.

Claire rîse:

– Ţin minte tabloul de deasupra vitrinei tale. Cheia aia se afla probabil în cel mai sigur loc posibil.

Aurelia încuviinţă, amintindu-şi mai degrabă cu amărăciune de cum arăta mama sa. Revedea acelaşi chip cînd se privea dimineaţa în oglindă.

– Mama părea mai degrabă o femeie de temut, dar avea un minunat simţ al ridicolului.

– Ai spus că mami se descurca bine la început, insistă Claire. Ce s-a întîmplat de s-a schimbat situaţia?

– Două lucruri, răspunse Aurelia. Unul mai grav decît celălalt.

Claire se uită la ea cu privirea ochilor albaştri fermă şi neşovăielnică.

Aurelia îşi drese glasul:

– A primit o scrisoare de la Charlie.

– Charlie?

Făcuse ochii mari, plini de o expresie de spaimă care nu existase înainte.

Aurelia încuviinţă.

– Voia ca Joe să ştie că-i părea rău pentru ceea ce făcuse. Spunea că se gîndea la el adesea şi că şi-ar dori să poată fi din nou împreună. Războiul îl făcuse să-şi dea seama că viaţa era prea nesigură pentru a continua această dezbinare şi dorea ca Joe să-i scrie. Cenzorul tăiase pasaje mari din scrisoare, dar am ghicit că se afla undeva, prin Africa, deoarece Seamus menţionase că erau în

acelaşi regiment. Aurelia îşi muşca buza. Ellie a trimis scrisoarea însoţind-o cu una scrisă de ea. Ştia că Joe ar vrea să aibă veşti despre Charlie şi spera că scrisoarea i-ar vindeca rana din suflet. Era o rană mai veche, sosise momentul să se vindece.

– Ai spus că două lucruri au schimbat-o pe mama atunci. Care este cel de-al doilea?

Aurelia se gîndi la Ellie şi la cum fusese ea în anii aceia de demult.

– Spiritul Warratah-ului continua să moară odată cu iarba. Mama ta nu mai avea stare, incapabilă să-şi găsească pacea interioară de care avea nevoie ca să se înţeleagă pe sine însăşi. Bineînţeles că păstra aparenţele, afişa o excelentă dispoziţie pentru a ascunde nevoia de a munci necontenit şi de a-şi petrece ore lungi în şa. Dar eu vedeam că abia mai reuşea să-şi păstreze curajul şi mi-aş fi dorit să pot face ceva. O privi pe fiica lui Ellie şi oftă. Dar ce aş fi putut să spun care să nu fie un clişeu, o falsă speranţă ce ar fi putut fi spulberată în orice moment? Aurelia făcu o pauză. Prim-miniştrii Curtin şi Churchill au căzut de acord ca diviziile a şasea şi a opta să fie transferate din Africa spre Indiile Olandeze de Est, în vreme ce Australia era serios ameninţată, iar duşmanul înainta într-un ritm înfricoşător.

Aurelia închise ochii. Coşmarul acelor zile reveni cu atîta putere încît aproape că-i tăie răsuflarea. Cînd se mai linişti, se uită la Claire. Vocea ei era aproape o şoaptă:

– Singapore a căzut în 15 februarie 1942. După aia, Ellie nu a mai avut nicio veste de la Joe.

Cu mintea plină de amintiri şi îngrijorată pentru Claire şi Leanne, Ellie fu gata să răstoarne maşina într-un şleau adînc. Reuşi în cele din urmă să o readucă pe drum şi să străbată o porţiune de teren argilos care se întindea din-

colo de îngrămădirea de pietre. Avea nevoie de odihnă. Era imposibil să gîndească limpede cînd conducea prin tufiş. Era mult prea riscant.

Coborî din maşină şi îmbrăcă o jachetă. Ziua era întunecată şi rece şi, uitîndu-se la îngrămădirea de pietre, se înfioră. I se părea ameninţătoare în lumina obscură – nu ca paradisul magic al vechilor peşteri pe care le explorau ea, Joe şi Seamus în adolescenţă. Aprinzîndu-şi o ţigară, trecu peste şistul argilos şi se opri sub un ieşind pietros. Era o peşteră acolo, îşi aminti ea, cu pereţii acoperiţi cu desene ce supravieţuiseră secolelor. Canguri şi wombaţi*, războinici cu suliţe şi cu măşti *nulla-nulla* şi totemuri ale spiritelor din Timpul Viselor, toate schiţate rudimentar.

După ce se gîndi o clipă, stinse ţigara şi începu să se caţăre. Nu mai făcuse asta de mulţi ani şi ar fi vrut să ştie dacă mai era în stare să o facă. Priveliştea de acolo, de sus, merita efortul. Odinioară îşi petrecea ore întregi pe stînca aceea, doar ca să privească peste cîmpuri, şi devenise un fel de sanctuar – un loc unde putea să plîngă, un loc în care îşi găsea liniştea interioară pentru a se ruga. Poate că magia acelui loc mai funcţiona încă.

Stîncile erau alunecoase după ploaie, dar cizmele ei cu talpă groasă aderau ferm pe bolovani şi vegetaţie. Norii se risipeau, eliberînd lumina soarelui, iar ea se căţăra cu grijă, mai sus, şi mai sus. Se opri să-şi tragă răsuflarea şi îşi legă haina în jurul mijlocului. „Cred că ar trebui să mă las de fumat, gîndi ea. N-am respirat niciodată atît de greu."

– Probabil că e vîrsta, murmură ea cînd ajunse în cele din urmă pe stîncă şi se lăsă să cadă, extenuată.

---

* Mamifer de talie mijlocie care trăieşte în deşertul australian (n.t.).

De îndată ce pulsul îi reveni la normal, se aşeză pe haina împăturită, cuprinzîndu-şi genunchii. Memoria nu o înşelase, constată ea privind peste păşunile care despărţeau Warratah de Jarrah. Priveliştea era magnifică.

Umezeala se ridica din pămînt pe măsură ce văpaia soarelui sporea, făcînd ca cirezile de pe păşuni să pară că umblă printr-o apă adîncă pînă la grumaz. Vulturii se roteau sus, deasupra izvoarelor termale, şi putea auzi undeva, în depărtare, croncănitul unor ciori şi ţipătul ca un hohot de rîs al unui pescăruş kookaburra solitar. Parfumul eucaliptilor urca pînă la ea şi Ellie închise ochii. Era ca şi cînd timpul se oprise în loc şi ea avea iar nouăsprezece ani.

Bătrînul cal cenuşiu murise în 1941, chiar în ajunul Anului Nou, şi Jacky Jack o ajutase să-l îngroape sub un arbust de piper dintre cei care umbreau padocul cailor. Fusese ultima ei legătură reală cu tatăl său şi lunga călătorie pe care o făcuseră împreună şi, deşi avea nouăsprezece ani şi se maturizase, încă mai resimţea pierderea pe care o suferise şi urcase aici ca să nu o vadă nimeni plîngînd. Îşi aminti că îşi petrecuse noaptea în peşteră, înfăşurată într-o pătură. Fusese prima dintre multe alte nopţi care urmaseră după capitularea oraşului Singapore.

Privi peste umăr şi simţi un fior rece pe şira spinării. Gura peşterii se căsca întunecată, parcă îmbiind-o să intre şi să-i descopere secretele. Privi în depărtare. Vîrsta şi experienţa o învăţaseră că peşterile puteau fi periculoase. Nu se ştia niciodată cine sau ce stă la pîndă înăuntru. Îşi aminti că ea şi băieţii se împiedicaseră odată de rămăşiţele carbonizate ale unor acoperitoare pentru cap folosite de aborigeni în semn de doliu şi se gîndiseră că dedesubt puteau fi cranii. Zîmbi amintirii şi privi în depărtare, la nesfîrşita întindere de iarbă strălucitoare. Se unduia ca o

apă sub adierea brizei care o făcea să danseze şi să prindă lumina soarelui. Şi acolo departe, la orizont, se afla norul negru care indica turma de tauri de la Jarrah. Pentru ea sosise timpul să termine călătoria.

Şi totuşi, nu simţea nicio dorinţă să revină la zgomotul şi agitaţia padocurilor cu animale. Era atîta pace acolo, atîta linişte! Şi liniştea asta se insinua în ea însăşi, purtînd-o înapoi, spre norul de praf pe care îl văzuse cu atît de mulţi ani în urmă. Un nor de praf care vestea întoarcerea acasă.

La cîteva zile după începerea noului an 1942, Ellie se afla în grădina de legume. Se lupta cu buruienile care se încăpăţînau să crească, în timp ce totul în jur se ofilea şi murea. Cartofii erau gata de scos, la fel şi sfecla, dar fasolea se zbîrcise şi limacşii mîncaseră aproape toată varza. Se sprijini în coada cazmalei ca să-şi tragă sufletul şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Muştele roiau în jurul ei şi arşiţa devenise insuportabilă chiar şi acolo, la umbra copacilor.

O mişcare la capătul lungului drum de acces o făcu să se îndrepte şi să privească, ferindu-şi ochii cu palma de lumina puternică a soarelui. Cineva se apropia pe drumul prăfuit, dar era prea departe ca să vadă cine putea fi. Azvîrli cazmaua şi apucă puşca pe care o ţinea mereu la îndemînă. Era singură acasă, fiindcă Aurelia şi văcarii se ocupau cu marcarea animalelor tinere, iar mama ei se afla pe undeva cu Mickey.

Ellie rămase pe loc, atentă. Prea multe personaje dubioase care hoinăreau în Teritorii în zilele acelea. Indivizi dezrădăcinaţi care plecaseră din oraşe ca să scape de munca în fabrici şi de înrolare, prea puţin respectuoşi pentru bunurile altor oameni. Spre a evita orice neplăceri, ea şi Aurelia le dădeau de obicei mîncare şi apă, dorind

să-i vadă plecați de la fermă, dar uneori ei deveneau agresivi și atunci trebuia chemat Jacky Jack ca să-i alunge cu forța.

Silueta străbătea mirajul aburilor fierbinți și, în vreme ce se apropia agale, Ellie realiză în cele din urmă că era doar un bărbat, trăgînd după el un cal și un cîine mic care alerga în jurul lor. Privi pieziș spre făptura care-i făcea semne cu mîna, apoi îl recunoscu și începu să alerge.

Calul era încărcat cu saci, umbla cu capul plecat, sudoarea i se usca în pete sărate pe pielea plină de praf pe cînd înainta obosit pe drumul colbuit. Terrierul lătra și alerga în cercuri în jurul bărbatului mic și rotofei care zîmbea radios apropiindu-se agale de ea.

– Wang Lee! țipă Ellie și i se aruncă în brațe, gata să-l dea jos. Nu pot crede că ești chiar tu!

Cîinele lătră și țopăi pe labele din spate. Calul se opri, mai să se prăbușească, și Wang Lee izbucni în lacrimi.

– Io-s, don'șoară Ellie. Wang Lee așa bucuros că găsit la tine.

Ellie îl îmbrățișă strîns, acolo, în mijlocul drumului, conștientă că acum era rîndul ei să ofere consolare și sprijin. Wang Lee părea mai mic decît odinioară, mai puțin rotofei și mai degrabă firav în tunica murdară și pantalonii largi. În coada lungă se vedeau șuvițe cărunte, iar pantofii lui erau legați cu sfoară.

Cînd furtuna lacrimilor se mai potoli, Wang Lee se desprinse încet din îmbrățișare. Își împreună brațele în mînecile largi ale tunicii și făcu o plecăciune adîncă.

– Lui Wang Lee pare rău pentru lacrimi, don'șoară Ellie. Dar eu venit de foarte departe să găsesc la tine.

Ellie zîmbi peste măsură de încîntată să audă din nou vocea aceea melodioasă.

– Vorbim mai tîrziu. Hai să intrăm în casă. Se pare că şi tu, şi calul aveţi nevoie să beţi pe săturate şi să vă odihniţi bine. Se uită spre mormanul de saci legaţi de şa şi la grămada de pachete şi oale. Văd că ţi-ai adus totul, chiar şi chiuveta de bucătărie, îl tachină ea.

– Wang Lee are multe lucruri, spuse el lovind uşor crupa calului. Nu lăsat nimic în urmă.

Micul cîine o luă la goană înaintea lor, întorcîndu-se din cînd în cînd şi lătrînd încurajator, în timp ce ei mergeau încet de-a lungul drumului, măsurîndu-şi pasul cu cel al calului obosit care înainta cu greu. Cînd ajunseră la padocul de lîngă casă, Ellie ajută la descărcarea poverilor de pe bietul animal, apoi îl frecă zdravăn cu pătura de pe şa şi îl lăsă slobod.

Ellie şi Wang Lee se sprijiniseră de împletitura gardului şi îl priveau bînd cu botul cufundat în apă. Căţelul sări în adăpătoare şi lipăi lacom, apoi ieşi împroşcînd apa şi scuturîndu-se. Se concentră după aceea, nerăbdător, asupra puricilor şi începu să se scarpine sîrguincios.

Clipper, căruia îi lipsea compania camaradului său, se apropie şi îşi frecă grumazul de calul nou-venit de parcă ar fi recunoscut un călător obosit şi i-ar fi urat bun-venit. Bătrînul cal obosit necheză în semn de recunoaştere şi alergară împreună să se ospăteze din fînul şi ovăzul pe care le pusese Ellie de dimineaţă.

– Fu Man Chu fericit acum, spuse Wang Lee cu un zîmbet obosit. Animalul mers pe jos departe mult.

Ellie rîse:

– I-ai pus calului numele Fu Man Chu?

El clătină din cap cu zîmbetul său obosit care nu se citea şi în ochii lui:

– Calul numit Chinaman. Cîinele este Fu Man Chu.

– Puţin cam neobişnuit, cred eu, spuse ea, încercînd să nu zîmbească şi uitîndu-se la terrierul cafeniu cu alb,

cu un petic gălbui în jurul unui ochi, care se tăvălea prin praf.

– Ah, don'şoară Ellie, spuse el blînd, mai bine zici lui Chinaman, atunci oamenii ştiu Wang Lee nu *japonez*.

Ellie remarcă sublinierea şi îşi dădu seama că viaţa trebuie să fi devenit foarte grea în acele ultime luni. După invadarea insulei Malacca şi bombardarea portului Perl Harbor de către japonezi, oamenilor ignoranţi le-ar fi fost suficient să vadă ochii migdalaţi şi coada pentru a ajunge la o concluzie eronată.

– Vino, Wang Lee. Îţi aduc ceva de mîncare şi îţi pregătesc patul. Arăţi de parcă ai avea nevoie de foarte multă odihnă. Putem vorbi mai tîrziu.

Aşteptînd în umbra holului să se trezească Wang Lee, Ellie le văzu pe cele două femei apropiindu-se. Putea spune chiar de departe că Aurelia era încinsă, murdară şi cu o nevoie cumplită de o porţie bună de tărie după o zi de munca grea. Fusese ultima zi de marcare a animalelor, deoarece, cu toată seceta, cireada sporise. Acum nu le mai rămînea decît să se roage ca animalele să rămînă în viaţă pînă cînd le vor duce la tîrgul de vite de la Brisbane.

– Respingeţi intruşii! ţipă Kelly. Bombe la orizont! Pac! Pac! Pac!

– Taci, Kelly, mormăi Aurelia. Începi să devii plicticos.

– Urrgh? Papagalul ridică delicat o gheară. Ochiul lui galben strălucea ca o mărgică. Noroc! Noroc! spuse el încîntat. Bea pînă la fund!

– Aşa îmi place mai mult, zise Alicia urcînd treptele verandei două cîte două şi aruncîndu-şi pălăria pe masă. Aş da orice pentru un pahar mare cu gin şi multă gheaţă. Mickey a insistat să hoinărim pe aproape jumătate din

afurisita lui de proprietate în după-amiaza asta şi mi-a ieşit sufletul.

– Ginul s-a terminat. Mai e doar un pic de whisky. Aurelia turnă cîte două degete de whisky în pahare şi îi întinse şi ei unul. Şi Mickey? întrebă ea.

– L-am trimis acasă. O după-amiază cu el e de-ajuns, declară Alicia, înainte să bea o înghiţitură.

Ellie era atît de nerăbdătoare să le spună noutăţile, încît nu mai putu aştepta şi dădu buzna pe verandă, trîntind uşa cu plasă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Aurelia, cu ochii mari de spaimă.

– Avem un oaspete, mătuşă Aurelia, răspunse ea, abia respirînd de emoţie. Ellie se trase într-o parte şi Aureliei îi căzu monoclul de la ochi cînd văzu silueta mică a orientalului în penumbra de dincolo de uşă.

– Ce caută acest *jap** aici? izbucni Alicia înainte ca Aurelia să poată spune ceva.Trînti paharul pe masă şi se ridică în picioare. Ar trebui să anunţăm poliţia, sau armata, sau pe oricine o fi! Să fie internat la un loc cu ceilalţi!

– Nu este un *jap!* şuieră Ellie. Este Wang Lee şi este *chinez!*

Alicia zîmbea dispreţuitor, studiindu-l de sus pînă jos.

– Pentru mine toţi arată la fel, declară ea nepoliticoasă. Şi n-am să mă simt în siguranţă în patul meu, ştiindu-l aici. Se îndreptă către uşă, dar descoperi că drumul îi este blocat de fiica sa. Lasă-mă să trec, Elspeth! se răsti Alicia. E datoria noastră să informăm autorităţile şi să-l predăm.

---

* Denumire peiorativă dată de americani şi australieni japonezilor după bombardarea portului Pearl Harbor (n.t.).

Ellie se uită la Aurelia, căutînd ajutor. Nu se aştepta ca mama ei să reacţioneze aşa şi era îngrozită.

Aurelia îşi fixă monoclul şi preluă comanda.

– Alicia, stai jos şi încetează să te arăţi mai nebună decît eşti! porunci ea. Ellie, adu-l pe Wang Lee aici, să stea cu noi. Bietul om pare epuizat.

„Bietul om" ieşi pe verandă, tîrînd picioarele, cu mîinile vîrîte în mîneci şi cu coada atîrnîndu-i pe spate. Făcu o plecăciune adîncă în faţa Aureliei.

– Mult onorat să cunosc mătuşa domnişoarei Ellie, rosti el blînd şi se înclină şi dinaintea Aliciei, care şedea ţeapănă în scaun de parcă se pregătea să-şi ia zborul. Pare foarte rău pentru necaz, coniţă. Wang Lee nu stă dacă nu place.

– Mama lui Ellie nu ştie ce ai făcut pentru fiica ei cînd era pe drumuri, îi explică Aurelia. Iartă-i grosolănia. Ignorînd exclamaţia Aliciei, îl ajută să se aşeze şi îi dădu paharul său cu whisky. Îţi datorăm mai mult decît ai putea să-ţi dai seama vreodată, Wang Lee, continuă ea, făcîndu-se că nu observă privirea ofensată a surorii sale. Şi eşti bine-venit să stai aici cît timp doreşti.

Bărbatul se ridică din scaun şi făcu din nou o plecăciune:

– Wang Lee foarte onorat.

Ellie îşi trase un scaun şi, în timp ce el sorbea din băutură, îi povesti mamei sale cum ajunsese să-l cunoască pe Wang Lee şi cum o ajutase el să-şi păstreze secretă identitatea şi cum, în cele din urmă, îi salvase viaţa cu oglinda pe care i-o dăruise.

– Am lucrat ca ajutor al lui Wang Lee şi am dormit într-un hamac atîrnat în spatele rulotei-bucătărie. Pînă atunci, Snowy mi-l dăduse pe Clipper şi cînd mai aveam doar două săptămîni pînă să plecăm la Longreach, Clipper a fost prins într-o mică învălmăşeală şi a fost împuns

de un taur. Eu am căzut şi m-am lovit la cap şi mi-am scrîntit glezna. Nu m-am trezit aproape două zile.

Se uită spre Wang Lee, ai cărui ochi o priveau gînditori, apoi continuă:

– Wang Lee a avut grijă de mine. Mi-a aranjat un pat în rulota lui şi a folosit poţiunile şi alifiile lui ca să mă facă bine. În plus, şi-a dat seama că nu sînt băiat, dar a păstrat secretul. Îi zîmbi. Nu te-am întrebat niciodată de ce ai făcut asta, Wang Lee. Era posibil să-ţi pierzi slujba dacă ceilalţi ar fi aflat.

– Eu chinez, spuse el cu mîndrie. Ştiu cît greu să trăieşti în ţara asta cînd diferit eşti. Nu uşor pentru bărbat găseşte lucru cu o fată. Nu uşor pentru un chinez lase fata să trimită departe. Wang Lee prins foarte drag de ea.

Ellie zîmbi. Îşi dădu seama cît adevăr ascundeau cuvintele acestuia. Ea şi cu Wang Lee aveau multe în comun fiindcă a fi fetiţă într-un ţinut sălbatic însemna să fii tot atît de singur ca un chinez într-o ţară străină.

– M-am rănit şi la picior în cădere, şi Wang Lee mi-a cioplit bastonul pe care îl păstrez în camera mea, pe perete. Dar oglinda pe care mi-a dăruit-o a fost cea care mi-a salvat viaţa.

Tăcu şi o lăsă pe Aurelia să continue povestea. Pentru că era încă dureros să-şi amintească puţinele ultime ore pe care le petrecuse împreună cu tatăl său şi calvarul cu cîinele dingo căruia îi supravieţuise.

Alicia părea complet domolită şi dădu ţeapănă din cap în semn de mulţumire cînd Aurelia termină de povestit.

– Wang Lee bun bucătar! spuse el în liniştea care urmă. Face mîncare, voi odihnă.

– Excelent! exclamă Aurelia. Orice poate fi mai bun decît felul de a găti al lui Sally.

Wang Lee preluă deci bucătăria de la Sally. El pregătea toată mîncarea, făcînd mîncăruri delicioase din ceea ce se putea considera alimente de bază, scutind-o pe Sally de bucătărie. În schimb, se asigură că face treaba cum se cuvine, veghind cu grijă asupra preţioşilor saci cu făină şi zahăr, a bidoanelor cu kerosen, care nu mai dispărură astfel în corturile băştinaşilor.

Sosirea lui le-a scutit pe femei de grija casei, lăsîndu-le să se ocupe de vite. Wang Lee preluă şi obligaţia de a hrăni păsările, de a mulge vacile şi adesea putea fi găsit săpînd în grădina de zarzavat. Părea că mîinile sale posedau o atingere magică: totul începuse să prospere. Poţiunile sale erau folosite cu deplin succes cînd vreun văcar îşi prindea piciorul în sîrmă ghimpată, ba chiar şi atunci cînd Jacky Jack a făcut febră. Iscusinţa lui în domeniul teatrului de umbre şi bucuria evidentă cu care întîmpina copiii băştinaşilor făcuseră din el preferatul mamelor, fericite să-l lase să se ocupe de copii cînd ele plecau să vîneze sau să bîrfească.

Ellie şi Aurelia se întrebau cum se descurcaseră înainte de sosirea lui şi în curînd Wang Lee deveni parte integrantă din Warratah, tîrşindu-şi paşii pe lîngă casă şi pe lîngă padocuri, cu cîinele gonind prin preajmă. Fu Man Chu se dovedise un excelent ucigaş de şobolani şi iepuraşi, şi o făcea de parcă îşi cîştigase acest drept. Dar se ţinu departe, cu înţelepciune, de cuştile cîinilor şi de ogarul albastru, căci dorinţa sa entuziastă de a-şi face prieteni fusese domolită după ce unul dintre cîini îl muşcase zdravăn şi fusese nevoie să i se coasă o ureche.

Spre deosebire de toţi ceilalţi, Alicia se mai temea de Wang Lee, dar păstră o politeţe rece şi îşi ţinu părerile doar pentru sine, atitudine pentru care ceilalţi îi erau recunoscători. Exista destulă nenorocire în lume fără a mai avea altele şi acasă!

În seara zilei de 19 februarie, femeile şedeau în jurul mesei, aşteptînd să înceapă programul de ştiri. Wang Lee zdrăngănea cratiţele, Sally pregătea legumele pentru a doua zi, iar Fu Man Chu se tolănise în faţa plitei de gătit. În cele din urmă i se permisese să stea în casă după o baie cu dezinfectant – cel mai mare răsfăţ pe care i-l puteau oferi. Pentru că micul terrier era un animal de pripas, un vagabond care hoinărise singur pe drumurile bătute de canguri şi care nu cunoscuse niciodată pînă atunci un cămin adevărat, iar adoraţia sa pentru Wang Lee era felul lui de a-şi arăta recunoştinţa.

Vitele fuseseră aduse cît mai aproape de casă cu putinţă deoarece necontenitele drumuri călare de-a lungul a mii de acri pe domeniul Warratah ajunseseră prea obositoare pentru toţi. Cîteva sute de vaci luaseră drumul spre Longreach, împreună cu doi văcari şi cu Jacky Jack, iar aici mai rămăseseră doar vitele de prăsilă, taurii şi viţeii pînă într-un an. Dacă aveau grijă, erau şanse să treacă şi de seceta aceasta.

Întreaga activitate încetă în bucătărie cînd se auzi vocea crainicului:

„Îmi revine misiunea tristă de a vă informa că oraşul Darwin a fost atacat."

– Oh, Dumnezeule! exclamă Alicia.

– Taci! strigară Ellie şi Aurelia la unison, dînd sonorul mai tare.

Crainicul continua să vorbească:

„Bombardierele japoneze au atacat oraşul Darwin în dimineaţa acestei zile, scufundînd opt nave. Peste două sute de marinari, membri ai echipajului, sînt declaraţi morţi, dar şi numeroşi soldaţi şi civili."

– Darwin! suspină Aurelia. Este prea aproape! Slavă Domnului că Jack se află în siguranţă la Broome!

Pe măsură ce ascultau avură revelaţia situaţiei reale

în care se afla Australia. Bombardierele inamice distruseseră aproape oraşul din nord, despre care se crezuse cîndva că e invincibil. Războiul ajunsese în cele din urmă şi în Australia.

Tonul vocii crainicului se schimbă şi atmosfera din bucătărie se mai însenină.

„Există, totuşi, şi cîteva veşti bune din nord, anunţă el. Mii de vite au scăpat de bombardamente şi acum se află în siguranţă datorită cîtorva curajoşi bărbaţi mai în vîrstă, femei şi copii. Proprietarii fermelor aflate în partea de nord a Australiei de Vest s-au asociat, în urmă cu cîteva zile, şi au început deja una dintre cele mai mari deplasări de vite cunoscute în istoria acestei ţări. Au părăsit Wyndham şi se aşteaptă să treacă graniţa spre Teritoriul de Nord în aproximativ o lună. Aici li se vor alătura alţi crescători de vite şi femei de la fermele din nordul statului. Este vital să ţinem vitele departe de mîinile japonezilor şi toţi aceşti curajoşi bărbaţi şi femei din Teritorii fac tot posibilul să se asigure că vitele se depărtează cît mai rapid de zona periculoasă. Această caravană istorică va traversa cea mai dificilă regiune a Australiei şi se va uni cu altele, venind de la fermele din nord. Se estimează că vor fi peste şaisprezece mii de capete de vite în grupul principal şi că le va lua cel puţin opt luni să ajungă la Brisbane. Conducătorul caravanei solicită proprietarilor de ferme de pe traseul lor să le ofere accesul la cît mai multă apă disponibilă. El este conştient de secetă şi de situaţia disperată, dar considerăm vital ca aceste vite să ajungă la destinaţie."

Aurelia închise radioul cînd buletinul de ştiri luă sfîrşit şi se lăsă pe spate în scaun.

– Se vor putea considera norocoşi dacă vor ajunge la destinaţie cu măcar o treime din turmă, oftă ea. Cît despre apa disponibilă... Tăcu.

– Bravo lor! exclamă Ellie, impresionată. Mi-aş fi dorit să participăm şi noi. Sună chiar palpitant!

– Cel mai bine ar fi să ne păstrăm propriile turme în viaţă, fără să le tîrîm pînă la Brisbane. Viţeii sigur n-ar rezista, iar vitele de prăsilă ar muri de sete. Jacky Jack zicea că s-a descurcat greu cu grăsanele la ultima călătorie spre Longreach şi că a trebuit să le mîne noaptea ca să poată parcurge distanţa dintre adăpători. A fost un noroc că a avut aşa de puţine pierderi.

– Mi-aş dori puţină emoţie! strigă Ellie, agitată.

– O să vezi tu emoţie cînd japonezii vor ataca din nou, ripostă Aurelia răutăcios. Darwin nu este chiar atît de departe şi dacă ei vor prelua controlul asupra ţărmului nordic şi vor survola aeroporturile...

Se lăsă o tăcere îndelungată, timp în care fiecare se gîndea la gravitatea situaţiei în care se aflau. Viaţa era grea şi aşa, dar o invazie însemna ceva de care nu avuseseră parte pînă atunci.

Dar nu fuseseră abandonaţi, căci pe prim-ministrul Curtin îl înfuriase refuzul lui Churchill de a permite trupelor australiene să-şi apere propria ţară. Ignoră protestele acestuia şi ordonă retragerea trupelor din Africa, pentru a le dirija către Australia.

Situaţia ţării devenise critică. Puterea de luptă a Australiei era scăzută, pe de o parte, datorită dispersării trupelor prin Europa şi Africa, pe de altă parte, aceste trupe erau insuficient echipate, practic nu aveau tancuri şi avioane şi doar puţine nave de luptă.

Curtin trebuia să înfrunte situaţia disperată şi o făcu cu foarte mult realism, ceea ce îl făcu să cîştige mulţi simpatizanţi. „Fără niciun fel de inhibiţii! declară el. Vreau să clarific că, de acum, Australia va privi către America

eliberată de orice reţineri vizînd legăturile noastre tradiţionale ori înrudirea cu Regatul Unit!"

Zece zile mai tîrziu, un grup de zece avioane zbura la sud de Timor, către unul dintre principalele puncte de realimentare cu combustibil din Australia. Nu exista niciun dispozitiv de apărare, în afară de 303 puşcaşi din Armata de apărare locală, pentru că serviciul secret de informaţii considerase că portul era mult prea la vest pentru a fi atacat de aviaţia japoneză.

La ora nouă şi jumătate dimineaţa, japonezii atacară, debarasîndu-se de lungile lor rezervoare cu combustibil la sosire şi lovindu-le cu rafale de gloanţe care le făcură să explodeze lîngă un convoi de şaisprezece hidroavioane aflate pe apă, lipsite de apărare, cu încărcătura lor de femei şi copii.

A fost cea mai neagră zi a oraşului Broome.

11

Ellie se dezmetici, surprinsă de cît de rapid se schimbase ziua. Cerul devenise plumburiu, iar soarele era acoperit de o perdea de nori. Primele picături grele de ploaie o udară pînă la piele. Îşi trase în grabă jacheta pe ea, încheind fermoarul pînă sus. Dar nu răceala vîntului o făcea să tremure, ci gîndul la coborîre. Pentru că ploaia lustruise stîncile care luceau ca abanosul şi ştia că nu va găsi uşor drumul de întoarcere.

Cu o privire peste umăr, contemplă, stînd în ploaia torenţială, gura peşterii. Dar ar fi putut dura ore, poate chiar întreaga noapte şi radioemiţătorul rămăsese în maşină. „Proastă afurisită"! murmură ea, trăgîndu-se uşor înapoi de pe stînca ce atîrna deasupra hăului, reuşind să

se ridice în picioare. „Ştiai că va ploua din nou şi totuşi ai stat acolo visînd la zilele de odinioară fără pic de judecată."

Apucă strîns piatra alunecoasă, trăgîndu-se în jos, cu picioarele încordate, căutînd un punct de sprijin.O singură mişcare greşită şi s-ar fi prăbuşit la pămînt. Niciodată nu se temuse de înălţimi, dar acum se afla, fără doar şi poate, prea sus, în prea multă umezeală şi în mare pericol. Ploaia o udase pînă la piele şi simţea frigul care se întetea. Era într-o mare încurcătură, dar hotărîse să nu intre în panică.

Se opri să-şi recapete răsuflarea, agăţată de o ridicătură cu degetele amorţite după ce le ţinuse înfipte în crăpăturile înguste ale pietrei. Dibui cu piciorul pînă cînd găsi o nişă, dar cînd se lăsa cu toată greutatea pe el, piciorul alunecă lateral, iar degetele sale apucară mai strîns în încercarea disperată de a se reechilibra. Balansînd piciorul liber, înfipse cizma într-o scobitură puţin adîncă şi, cu fiecare dram de putere care-i mai rămăsese, se trase înapoi.

Respiraţia ei era un suspin, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Stînd acolo, atîrnată de stîncă, ploaia şi transpiraţia o împiedicau să vadă, iar părul ud îi acoperea faţa. Trebuia să coboare! Trebuia să se desprindă de piatra aceea! Dar înainte de toate trebuia să rămînă calmă. Un singur moment de panică i-ar fi distras atenţia.

Pufnind şi clipind, Ellie reuşi să-şi şteargă transpiraţia de pe ochi. Dacă ar fi fost soare şi cald, nu s-ar fi purtat ca un copil necopt! gîndi ea dispreţuitor. Nu era decît o stîncă – una pe care se cătărase de sute de ori cînd mai era încă o puştoaică. Trebuia să coboare de acolo – putea să o facă! Cu o hotărîre rece, se prinse cu putere de o margine îngustă. Cu pieptul lipit de stîncă, hîrşîi cu

bombeul cizmei dedesubt pînă cînd găsi o fisură şi îl înfipse acolo. Apoi mişcă celălalt picior, cealaltă mînă.

Pierduse orice noţiune a timpului pe cînd cobora încet şi cu mare chin pe suprafaţa stîncoasă, felicitîndu-se, cînd o pasăre ţîşni dintr-o gaură şi o izbi drept în faţă.

Cu un strigăt de surpriză, îşi pierdu echilibrul. Dar de data asta era prea tîrziu pentru a mai găsi un punct de sprijin. De data asta nu mai avu norocul să se salveze!

– Credeam că mama ta vine astăzi pe aici! spuse Angel, privind caravana de camioane care împroşca noroiul în drum spre şoseaua principală.

Leanne se uită la ceas. Ploaia se prelingea de pe borul pălăriei, pe gît în jos, şi, cu toate că purta o haină lungă impermeabilă peste pantaloni şi pulover, o străbătu un fior de frig.

– Poate s-a răzgîndit din cauza vremii. Nicio grijă! Voi telefona la Warratah cînd ajungem acasă.

Se tîrî prin noroi pînă la locul unde îşi priponiseră caii. Animalele arătau jalnic, cu capetele plecate, păscînd fără nicio tragere de inimă. Ştia cum se simţeau. Era prea înfrigurată şi nefericită şi regreta cuvintele aspre pe care i le azvîrlise lui Angel în seara precedentă. El încercase să-i explice că nu-şi dorea să aibă o jumătate din Jarrah, ci doar să fie o parte din fermă. Se simţea dat la o parte şi nu puţin iritat de pasiunea ei pentru locul acela, dar nu-l putea învinovăţi. Avea dreptate. Era de parcă Jarrah ar fi acaparat-o complet.

– Să sperăm că trailerele vor ajunge la şosea înainte ca drumul să devină impracticabil, spuse Angel, încălecînd şi apucînd hăţul. S-ar putea ca vremea să întîrzie treaba.

Leanne se uită la el şi simţi ca de obicei un fior de dorinţă. Arăta la fel de chipeş cu ploaia prelingîndu-se pe borul pălăriei şi faţa plină de praful unei zile de muncă.

– Doar dacă o ține tot așa, răspunse ea. Dar prognoza este bună și ar trebui să se înseninеze pînă mîine.

Angel îi zîmbi. Picăturile de ploaie de pe genele lungi străluceau.

– Cel puțin noi ne putem duce acasă în fiecare seară, spuse el. Dar bietul tău tată e în plin cîmp. Nu poate fi foarte plăcut.

Leanne își dădu seama că el încerca să repare lucrurile și, deși era bolnavă de curiozitate să știe ce se întîmplase la Warratah și cu Claire, simți că starea ei de spirit se ameliorează.

– Probabil că a petrecut mai multe nopți afară decît ai mîncat tu cine calde, spuse ea veselă. Și, după tot ce a îndurat în timpul războiului, asta-i nimic.

Îl văzu ridicînd o sprînceană întunecată, dar nu intenționa să-l lămurească. Și ea cunoștea doar vag prin ce trecuse tatăl său, pentru că el vorbea arareori despre asta, dar știa că fusese rău, fiindcă încă își mai amintea de coșmarurile pe care le avea el cînd era ea mică.

Călăriră spre casă împreună cu restul bărbaților. Erau îngrozitor de murdari, cu hainele ude pînă la piele și caii într-o stare mizerabilă. Ploaia continua să cadă, iar copitele acestora răscoleau pămîntul devenit noroi roșu, lipicios. Copacii uzi se înclinau trist și fumul de la bucătăria de campanie se străduia să-și facă loc afară, pe horn. Leanne zîmbi uitîndu-se la rațele care înotau și plescăiau în rîu, apoi chicoti cînd văzu papagalii gallahi atîrnînd cu capetele în jos ca să-și spele paraziții dintre pene. „Caraghioșii! remarcă ea. Cel puțin unii se bucură de ploaie."

Trecură de ultima poartă, apoi traversară curtea și se îndreptară spre grajduri. Caii fură bine frecați, hrăniți și adăpați, în vreme ce Leanne flecărea cu văcarii și se amuza de glumele lor.

– Mîncăm la bucătăria de campanie în seara asta, îi spuse ea lui Angel. Sînt prea obosită ca să gătesc.

Angel o privi o clipă, gîndindu-se dacă îşi dorea să se certe, apoi îşi spuse că-i mai bine aşa şi ridică din umeri.

– Pot mînca oriunde, spuse el. Mor de foame!

Leanne înclină capul şi o luă repede spre sala de mese, cu Angel urmînd-o îndeaproape. Cînd împinse uşa şi intrară îi învălui căldura dinăuntru. Era o încăpere mare, cu o bucătărie în capăt şi cu mese şi bănci în mijloc. Ferestrele se aburiseră şi zgomotul cizmelor pe podeaua de lemn era însoţit de multe glasuri. Aburii se înălţau din imensele oale de pe plita industrială, iar Cookie era, ca de obicei, într-o dispoziţie proastă.

– Staţi focului la rînd! striga el, agitînd un satîr pentru carne. Cum vă închipuiţi că o să vă servesc, buturugilor, dacă nu vă aşteptaţi afurisitul de rînd?

– Haide, amice! strigă un văcar. Mişcă-te mai repede! Cred că stomacul mi-a ajuns la beregată!

– Poate-i mai bine! strigă un altul. Cînd o să-i simţi gustul, o să-ţi doreşti orice altceva.

Leanne îl trase pe Angel în faţa ei şi se alăturară cozii care se tîra încet. Îi plăcea aici. Pentru că era simplu, neceremonios, în compania unor bărbaţi oneşti care munceau din greu şi îşi vorbeau după cum gîndeau, şi care o acceptaseră ca pe una de-a lor.

Angel se uită înapoi, peste umăr.

– Îţi place să mănînci aici? întrebă el.

Leanne zîmbi şi încuviinţă.

– Cel mai bun restaurant din oraş, răspunse ea.

Cookie înfipse satîrul într-un butuc cioplit. Imediat se făcu linişte. Fiecare ştia, din experienţă, că Cookie se săturase. Era un bărbat uriaş, cu care nu te puteai lua la ceartă – un bărbat cu adevărat mare şi cu fitilul scurt.

– Încă un cuvînt despre felul în care gătesc şi vă pocnesc! strigă el. Privi încruntat către şirul care aştepta, cu braţele încrucişate peste pieptul lui lat. Aşa-i mai bine! mormăi el, întorcîndu-se şi începînd să încarce farfuriile cu carne şi legume din abundenţă.

Zgomotul izbucni din nou în timp ce oamenii se îndreptară spre mese cu farfuriile pline cu mîncare, dar muri, înlocuit de rîcîitul tacîmurilor. Leanne găsi loc pentru ea şi pentru Angel şi în curînd începu o conversaţie cu un bărbat care muncea acolo de cînd îşi amintea ea. Privi spre Angel care, pe furiş, îşi ştergea cuţitul şi furculiţa de cămaşă.

– N-aş vrea să te vadă Cookie făcînd asta, murmură ea. Pune mare preţ pe curăţenia din bucătăria lui.

Angel privi în lungul mesei. Cookie era o prezenţă dominantă, cu faţa lui roşie strălucind de transpiraţie, stînd ţeapăn şi supraveghind masa. Angel lăsă capul în jos şi privi spre Leanne.

– Cred că ar fi mai bine să fac ce ai spus, murmură el. Matroana se uită la noi.

Leanne zîmbi. Gluma îi făcuse plăcere: însemna că cearta lor era uitată. Ar trebui să înveţe să-şi mai stăpînească gura şi să gîndească mai mult, înainte de a vorbi. Se certaseră de prea multe ori şi, deşi sexul era de obicei grozav după aceea, nu prevestea nimic bun pentru viitorul lor împreună.

– Nu răspunde nimeni la Jarrah, spuse ea, întorcîndu-se în camera de zi. Poate că sînt încă pe afară. Dar mă surprinde că mama nu a sunat.

– Ocupată, probabil, murmură Aurelia, încercînd să termine cuvintele încrucişate din ziar. Îţi ia timp să încarci animalele şi, cu ploaia asta, e al naibii de greu şi durează mai mult.

– Cît de repede se întoarce tata acasă?

Claire se aşeză, luă o revistă, apoi o puse alături. Nu avea chef de citit. Era agitată.

Aurelia ridică privirea din ziar.

– Atunci cînd va termina. Puse jos stiloul şi oftă. Ştii cît de mult durează lucrurile astea, Claire. Îi poate lua o săptămînă sau zece zile. Depinde de numărul de vite şi de cît de departe trebuie să meargă pentru a le aduna.

Claire îşi aprinse o ţigară şi ascultă ploaia căzînd pe acoperiş. Era aşa de plăcut acolo, cu focul arzînd în şemineu şi lămpile aprinse, şi se simţea ciudat să nu aibă alături niciunul dintre părinţi cu care să împartă această plăcere.

– Sînt surprinsă că a plecat la strîngerea vitelor, mormăi ea nemulţumită. Ştia că mă întorc acasă.

Aurelia renunţă la integrame şi încrucişă braţele.

– Munca nu se opreşte doar fiindcă ai venit tu acasă, îi reaminti ea. Ai avut prilejul să-i vezi la ceremonia de absolvire, dar nu i-ai vrut acolo. Asta doare, ştii bine. Părinţii tăi şi-au închipuit că ţi-e ruşine cu ei.

Claire roşi. Refuzul său de a-i lăsa să vină la ceremonia de absolvire nu avea nicio legătură cu ruşinea – numai în ceea ce o privea. Nu se gîndise că ei şi-ar fi dorit să fie acolo.

– Încerc s-o sun pe mama din nou, spuse ea. Ei trebuie să se fi întors pînă acum.

Aurelia mormăi:

– O să sune, cînd va termina. Stai jos, Claire, mă enervezi!

Claire se îndreptă spre uşă, văzu telefonul din hol şi mai încercă o dată. Nu răspunse nimeni şi puse receptorul la loc.

– Sper să fie bine, murmură ea, întorcîndu-se în fotoliul său de lîngă foc.

– Are radioemiţătorul în maşină, spuse Aurelia oarecum răutăcios. Şi Leanne ştie că se ducea într-acolo. Dacă s-ar fi întîmplat ceva rău, am fi auzit pînă acum.

Claire privi în întunericul de afară, apoi spre foc, unde flăcări portocalii dansau în şemineu şi lemnele se transformau în cenuşă. Îndoielile erau puzderie, întrebările ardeau să fie puse.

– Cînd mama a venit la Warratah... începu ea.

– Da?!.. Aurelia îşi căuta pipa.

– Jarrah era o fermă separată pe atunci, nu-i aşa?

Aurelia încuviinţă, cu pipa în mînă şi cu chibriturile încă pe masă, lîngă ea.

Claire remarcă încheieturile degetelor albite brusc, ţinînd pipa, încordarea din umeri şi licărul de teamă din ochii cenuşii.

– Cum a ajuns în proprietatea noastră? Credeam că îi aparţinea familiei Maughan de peste un secol. De ce ar fi renunţat la ea?

Aurelia se concentră asupra aprinderii pipei, dar Claire observă că pălise, evitîndu-i privirea, şi se întrebă de ce o întrebare nevinovată ar face-o pe mătuşa ei atît de evazivă.

– Este o poveste lungă, murmură ea în cele din urmă. Şi cu multe implicaţii. Ţi-o spun în altă zi.

Claire se aplecă, dorindu-şi ca Aurelia să o privească în ochi.

– Avem destul timp! Este încă devreme şi eu rămîn aici pînă cînd o găsesc pe mama.

Aurelia izbucni într-un hohot de rîs răguşit:

– Totul e în regulă pentru voi, tinerii, se eschivă ea. Nopţile pierdute sînt grozave, dar pentru mine e mai degrabă timpul să fiu în pat. O privi în cele din urmă pe

Claire. Pe lîngă asta, n-ar trebui să te gîndeşti la ziua de mîine? Nu vrei să arăţi cît mai bine pentru Matt?

Claire înlătură sugestia cu o fluturare de mînă.

– Tu m-ai somat să mă întorc acasă, zise ea pe un ton liniştit. Tu ai spus că sînt lucruri care trebuie clarificate. Lucruri despre Jarrah şi cearta pe care am avut-o cu mama şi cu tata. Ai spus că sînt suficient de matură ca să înfrunt adevărul. Aşa că de ce refuzi să-mi vorbeşti despre Jarrah?

Tonul vocii îi era calm, dar hotărît.

Aurelia oftă şi privi spre foc.

– Mi-aş fi dorit să nu fii aşa de liniştită ca mama ta, murmură ea. Întrebări, întrebări, întrebări... Se uită la Claire şi îşi dădu seama că nu avea altă alternativă decît să-i dezvăluie cum devenise Jarrah o parte a fermei Warratah. Totul a pornit în timpul războiului, începu ea.

Claire se lăsă pe spate în fotoliu, dar nu se putea relaxa. Ceva ciudat se întîmplase, dar cum Dumnezeu putea exista o legătură între proprietatea Jarrah şi bănuielile care o aduseseră acasă? Apoi îşi reaminti solitara piatră funerară şi simţi un fior rece pe şira spinării. Poate că era totuşi o legătură – o legătură pe care, pînă în clipa aceea, nu o luase în considerare.

Aurelia se aplecă. Cu privirea ţintită spre foc. Pipa rămăsese rece, uitată în mîna ei.

– După ce Curtin i-a spus lui Churchill cum intenţionează să procedeze, generalul MacArthur a ajuns în Filipine. A adus şi o flotă americană, şi mii de soldaţi, echipamente, muniţie şi aviaţie, lucruri care nouă ne lipseau. Inamicul se deplasa acum în Noua Guinee şi în insulele Solomon. Invazia era iminentă şi toată Australia se afla pe picior de război. Activitatea populaţiei civile era dirijată către fabricile de muniţii, către docuri, construirea de aerodromuri şi spre drumul strategic nord-sud,

prin inima Australiei. Hrana, îmbrăcămintea, petrolul şi tot ce era considerat „de lux" fusese raţionalizat, iar taxele crescuseră.

Claire se agită în fotoliu.

– Eu am întrebat de Jarrah, spuse ea nerăbdătoare, nu despre război!

– Războiul are legătură cu tot ce am făcut! ripostă Aurelia aruncîndu-i lui Claire o privire dispreţuitoare. Dacă vrei să afli despre Jarrah, atunci trebuie să ai răbdare!

Claire roşi şi tăcu. Aurelia încă mai avea puterea să o facă să se simtă ca un copil obraznic şi ea ştia că întrecuse măsura.

– Mickey Maughan a sosit la Warratah la scurt timp după atacul de la Broome. Obişnuita lui jovialitate părea să fi scăzut, dar parcursese acest lung drum cu un singur scop. Alicia şi cu mine luam un mic dejun rapid înainte să ne alăturăm mamei tale pe păşune, unde ea ajuta la fixarea stîlpilor pentru garduri.

Mickey traversă curtea şi urcă treptele verandei cîte două o dată. Îşi scoase pălăria şi luă, recunoscător, o ceaşcă de ceai de la Wang Lee.

– Îmi pare rău pentru cele ce ai auzit despre Jack, îi spuse el Aureliei. Tot nicio veste?

– Nu. Puse ceaşca jos şi-l privi. Nu putea vorbi despre Jack. Nu suporta gîndul că ar fi posibil să nu se mai întoarcă niciodată acasă. Ce putem face pentru tine, Mickey?

El cunoştea felul abrupt al Aureliei de a trece direct la subiect, dar şi-ar fi dorit ca ea să-i acorde cîteva clipe de răgaz pentru ceea ce urma să le spună. Privi spre Alicia, admirînd cît de frumos se bronzase şi cît de bine arăta în noii săi pantaloni de moleschin şi în cămaşa pe

care i le adusese din Cloncurry. Era o femeie dată naibii – pentru că se pricepea să arate aici, în această fermă izolată, la fel ca în cel mai luxos hotel – şi putea înţelege foarte bine de ce îi respinsese propunerile. El era cu totul şi cu totul un „bărbat al tufişului", cu puţine legături în societate în pofida bogăţiei sale, şi nu avea nimic de oferit decît inima sa şi o viaţă întreagă de muncă grea la Jarrah Downs.

Îşi drese vocea, frămîntîndu-şi pălăria. Repetase pe tot parcursul zborului ceea ce intenţiona să spună, dar acum ezita să înceapă. Munca sa de o viaţă lua acum sfîrşit, viitorul lui era incert; o uriaşă povară cu care trebuia să se obişnuiască, despre care să discute cu calm şi autoritate – şi aproape se temea să dea glas planurilor sale care îi apăreau prea definitive, prea reale. Deveni conştient de tăcerea celor care aşteptau să vorbească şi de nerăbdarea Aureliei.

– Mi-am vîndut cea mai mare parte din turme! spuse el precipitat. Ferma Jarrah e închisă pînă la terminarea războiului.

Surpriza Aliciei era evidentă.

– Dar nu poţi face asta! spuse ea cu o voce stridentă. Trebuie să păstrăm animalele pentru a furniza carne ţării şi soldaţilor!

Mickey roşi şi privi în jos, spre mîinile lui mari, cafenii şi asprite de ani de muncă la fermă.

– Seamus al meu luptă undeva în Africa, spuse el pe un ton liniştit. Oamenii cu care am lucrat s-au risipit la dracu', în vest şi prin lume. Nu mai am inima să stau aici, păzind o afurisită turmă de vite, cînd aş putea fi mai de folos altundeva.

– Să ţii vitele în viaţă este *de folos*, insistă Alicia. În afară de asta, ai fost respins – tu ai spus-o.

– Lucrurile stau altfel acum, spuse el. Australia are

nevoie de fiecare bărbat al său – chiar şi de cioturi bătrîne ca mine. Zîmbi, dar văzu că tentativa lui de a glumi nu reuşise să spargă gheaţa şi continuă: Am fost acceptat de către RAAF ca pilot superior.

Alicia păli, dar tăcu şi îşi potrivi calm o ţigaretă în suportul de fildeş.

– Vasăzică ne părăseşti şi tu, spuse Aurelia cu un oftat. Ştiam că se va întîmpla asta. Unul cîte unul, toţi bărbaţii din viaţa mea au fost înghiţiţi de acest îngrozitor război. Se opri, părînd că încearcă să-şi salveze ultimele rămăşiţe de raţiune şi putere. Aşadar, ce putem face pentru tine, Mickey? întrebă ea.

El scoase un teanc de hîrtii şi le întinse în faţa lor, pe masă.

– Astea sînt actele domeniului Jarrah, spuse el solemn. Şi ăsta este testamentul meu. Dacă mi se va întîmpla ceva, atunci Jarrah îi revine lui Seamus. Privi în depărtare, undeva către orizont, gîndindu-se la fiul lui în vîrstă de douăzeci şi trei de ani – unicul său moştenitor –, cu ochii albaştri ai mamei sale irlandeze şi cu părul negru. Casa devenise atît de tăcută fără el! Oftînd, se întoarse către cele două femei. Dacă niciunul dintre noi nu se mai întoarce, atunci Jarrah va fi al Aliciei.

Alicia suspină.

– Nu poţi face asta! ripostă ea aproape ţipînd. Nu am niciun drept! Şi, în plus, ce ştiu eu despre o fermă de animale? Stinse ţigareta. Trebuie să mai fie şi altcineva.

El lăsă capul în jos. Nu-l surprindea refuzul ei, dar rămase de neînduplecat.

– În afară de mine şi de Seamus nu mai e nimeni. Soţia mea a murit acum cincisprezece ani, iar celălalt fiu al meu zace îngropat la Jarrah. Alicia rămase tăcută, în vreme ce ochii lui căprui o priveau intens. Tu ştii ce simt pentru tine! spuse el sever. Şi înţeleg că te gîndeşti, proba-

bil, că încerc să te şantajez ca să faci ceea ce nu doreşti. Dar mai sînt şi alte lucruri de luat în considerare. Faci asta pentru mine? Te rog!

Alicia se trase înapoi, cu ochii săi albaştri întunecaţi de incertitudini, şi Mickey putea să vadă că încerca disperată să găsească cele mai adecvate cuvinte ca să nu îl îndurereze sau să-l umilească – el nu-i putea fi de ajutor, dar o iubea şi mai mult pentru asta.

– Ai spus foarte clar ce simţi, Mickey, şi aş dori... Făcu o pauză lungă, apoi păru să fi luat o decizie. Bineînţeles că voi accepta ce mi-ai cerut, dar nu cred că va fi nevoie. Tu şi fiul tău vă veţi întoarce la Jarrah. Pur şi simplu simt că aşa se va întîmpla. Reuşi să schiţeze un zîmbet.

Mickey avea multe îndoieli în privinţa întoarcerii sale, dar nu vedea de ce ar complica situaţia. O privi pe Alicia care îşi aprinse o altă ţigară şi se întrebă dacă nu cumva asta reprezenta o şansă pentru el. Bunul-simţ îi spunea însă că nu era momentul potrivit pentru o nouă declaraţie de dragoste. Un nou refuz n-ar fi făcut decît să-l deprime şi mai tare înainte de plecare, şi avea nevoie de întreaga lui putere de concentrare asupra răspunderii pe care şi-o asumase.

Aurelia îşi drese vocea şi rupse stînjenitoarea tăcere:

– Ai spus că mai sînt şi alte lucruri de luat în considerare.

El se întoarse recunoscător spre ea, cu un zîmbet despre care ştia că nu va prosti pe nimeni.

– Îţi aminteşti că, după primul război, guvernul a introdus legea vînzării obligatorii de pămînt? Ni s-au luat parcele din proprietăţile noastre aproape pe degeaba pentru a fi vîndute la un preţ mic soldaţilor după întoarcerea lor în ţară.

Aurelia încuviință. Şi ea pierduse treisprezece mii de acri de pămînt.

– Dar l-am luat înapoi atunci cînd tînărul a renunțat şi s-a întors la oraş. Mulți au făcut la fel, mai ții minte?

– Unii nu, spuse el. Părinții mei au pierdut aproape douăsprezece mii de acri, cea mai mare parte cu apă bună. Ferma există şi astăzi. Îşi muşcă buza. Pun pariu că guvernul va proceda la fel cînd se va termina şi acest război. Dar de data asta fermele sînt mult mai mari, mult mai întinse şi cei mai înstăriți dintre noi vom pierde mai mult.

Aurelia prinse repede ideea:

– Aşa încît, mai degrabă decît să unim Jarrah şi Warratah, făcîndu-mă pe mine beneficiara testamentului tău, e mai înțelept să rămînă proprietăți separate! Era o afirmație, nu o întrebare.

Se simțea uşurat. Ştia că ea va înțelege rațiunea gestului, nelăsînd-o pe ea moştenitoare – deşi era perfect conştient că era mult mai capabilă decît Alicia şi ar face treabă mai bună. Alicia putea să-i accelereze bătăile inimii, dar cînd era vorba de Jarrah, capul trebuia să conducă inima şi nu invers.

– Warratah este o fermă mult mai mare decît Jarrah şi probabil vei pierde ceva din pămîntul tău, dar nu atît de mult dacă ai avea două proprietăți sub un singur titlu, spuse el calm. Observă că Alicia părea mai fericită acum, că lucrurile fuseseră clarificate, şi asta îl întristă. Sperase că va privi încrederea pe care i-o arăta ca pe un următor pas în relația lor.

– Aşadar, este doar un plan de afaceri? întrebă Alicia gînditoare.

Ea îi oferi un zîmbet drăgălaş şi Mickey îşi permise o licărire de speranță, ceea ce însemna atît de mult pentru el.

– Mi-ar fi plăcut să fie mai mult de-atît, spuse el în cele din urmă, alungîndu-şi sentimentele în străfundurile minţii. Dar, dacă nu pot avea ce vreau, ăsta pare modul ideal de a păstra Jarrah pentru viitor.

Trase adînc aer în piept, gîndindu-se la cele nouăzeci de mile pătrate de păşune, la casa şi la micul cimitir înconjurat de copaci şi de tufişuri.

– Cinci generaţii din familia mea sînt îngropate la Jarrah. Urăsc gîndul că nişte străini ar putea pune mîna pe ea! O privi fix pe Alicia, dorind ca ea să înţeleagă cît de mult însemna asta pentru el. Dacă nu mă mai întorc, aveţi grijă de fermă, dacă nu pentru Seamus, atunci pentru Ellie! I-o las ei moştenire.

Alicia simţi o împunsătură gîndindu-se cum se purtase cu el, dar apoi o cuprinse un sentiment care era chiar mai mult decît o iritare. Pînă atunci Mickey Maughan nu reprezentase decît întreruperi bine-venite ale monotoniei din Teritorii, oferindu-i o companie plăcută şi cîte un zbor cu avionul, cînd avea nevoie să meargă la Cloncurry. O copleşise cu cadouri scumpe cînd îl lăsa să vadă cît este de deprimată şi o flata cu complimente cînd vizita coaforii din Curry pentru a-şi vopsi părul. Dineuri într-un hotel elegant, cocktailuri pe verandă – toate micile plăceri care făceau viaţa de acolo mai suportabilă. Şi acum el pleca, încredinţîndu-i grija pentru preţiosul său Jarrah doar ca să ajungă apoi pe mîna lui Elspeth!

Îşi aprinse încă o ţigară şi suflă fumul, privindu-i pe cei doi definitivînd detaliile. E un om bun, admise ea, dar naiv dacă se gîndise că ar putea-o şantaja pentru a se căsători cu el. Mickey Maughan fusese pur şi simplu cineva pe care se putea bizui pentru a se distra şi pe care i se păruse amuzant să-l ţină în lesă. Dar se ajunsese prea departe. Alicia privi dincolo de curtea casei şi de construcţiile auxiliare ce se întindeau pe interminabile

mile, dezolant de pustii, şi se înfioră. Plecarea lui o osîndea la luni, poate ani de plictiseală şi izolare. Ultimul lucru de care avea ea nevoie acum era grija unei ferme de vite. „Dacă nenorocitul ăsta de război s-ar termina mai repede! gîndi ea ţîfnoasă. N-ar mai fi nevoie de nimic din toate astea. Ar termina cu Australia."

Aurelia tresări.

– Wang Lee se va ocupa de astea, spuse ea pe un ton mai aspru decît intenţionase cînd Alicia lăsă să-i scape pe podea ceaşca şi farfurioara de porţelan. Ştia foarte bine cîtă importanţă dădea sora ei veselei. O mustra conştiinţa şi încercă să ignore acest lucru. Dacă vrei să faci ceva util, atunci pune astea în seif. Îi întinse actele şi testamentul.

Urmă un moment de tăcere după ce Alicia plecă trîntind uşa. Ascultară zgomotul sacadat al paşilor ei pe coridor.

– Cînd pleci? întrebă Aurelia în cele din urmă.

– La noapte. Mickey stătea cu pălăria boţită în mînă şi cu o expresie nefericită pe chip. Cred că ar fi mult mai bine dacă nu m-aş face iar de rîs în faţa Aliciei, spuse el cu un oftat, dar mi-ar fi plăcut să-mi iau măcar rămas-bun de la ea.

Aurelia îşi luă jacheta şi biciul.

– Mă duc să văd ce face Ellie. E de prea multă vreme singură, spuse ea aspru.

Se ridică, îşi fixă monoclul şi îşi încheie jacheta. Aşa ceva i se poate întîmpla oricui, se gîndi ea, istovită. Ţeapănă, cu jacheta încheiată pînă sus şi stăpînindu-şi emoţia, temîndu-se să recunoască grozavele adevăruri fiindcă, dacă ar permite să se întîmple aşa ceva, stăvilarul care-i zăgăzuia emoţia ar ceda şi ar fi pierduţi cu toţii.

– Ar fi mai bine să plec, spuse Mickey şovăitor, cu privirea aţintită spre uşa pe care dispăruse Alicia.

Aurelia îi strînse mîna, simţindu-i hotărîrea şi căldura care îi aminteau de dragul ei Jack şi fu nevoită să-şi dreagă vocea înainte să poată vorbi.

– Ai grijă de tine, zise ea răguşit. Şi nu te teme: voi avea grijă ca Jarrah să nu sufere nicio pagubă.

– Foloseşte pămîntul după cum crezi, o îndemnă el, liniştit. Mai este multă apă pe păşunile din sud, adăpătorile sînt pline şi rîul încă mai curge, aşa că poţi duce vitele să pască acolo. Am păstrat doar trei tauri şi cîteva vaci de prăsilă, dar o vreme nu vor avea nevoie de prea multă îngrijire.

Aurelia încuviinţă. Nu putea spune mai mult. Îi privi chipul, încredinţîndu-l memoriei sale, aşa cum făcuse cu mulţi alţii, apoi se întoarse, adresîndu-se peste umăr umbrei din spatele uşii-paravan:

– Îţi sugerez să-l conduci pe Mickey pînă la avion, Alicia. S-ar putea să treacă ceva vreme pînă îl vom vedea din nou.

Educaţia aristocratică a Aliciei nu-i permitea să se poarte necuviincios sau să facă nazuri şi, cu toate că ştia că trebuie să fie foarte atentă ca Mickey să nu-şi facă iluzii, nu îl putea lăsa totuşi să plece fără să-şi ia rămas-bun.

Îşi puse pălăria şi amîndoi coborîră treptele verandei, în arşiţa cumplită de afară.

– Am putea lua maşina, propuse ea dezinvolt.

– Prefer să mergem pe jos, tărăgănă el cuvintele. Aşa voi beneficia de compania ta cîteva minute în plus.

Alicia vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor, nu înainte de a-şi trage în jos borul pălăriei ca el să nu-i poată vedea faţa. Se simţea deodată stînjenită alături de el, amuţită şi neobişnuit de stîngace în a-şi găsi cuvintele

adecvate, aşa că păşi alături de el în tăcere. După cîţiva paşi îi simţi mîna pe braţul său şi se opri şovăind. Stînd acolo, în mijlocul curţii, îi permise să-i ridice bărbia cu degetele ca să o poată privi în faţă. Captivată de privirea lui pătrunzătoare, nu întoarse capul, cuprinsă brusc de teama că el i-ar putea citi gîndurile.

– Nu strica aceste ultime puţine momente temîndu-te că ai putea spune ceva greşit, Alicia! spuse el calm.Vreau să-mi amintesc de zîmbetul tău şi de felul în care flecăreşti, cu simpaticul tău accent englezesc şi toate cuvintele alea lungi pe care pretindeam că le înţeleg. Nu vreau să duc cu mine, ca ultimă amintire, un chip trist şi o tăcere penibilă.

Ea făcu un efort ca să-şi revină.

– Nu vreau să stric nimic, ripostă ea. Dar nu este corect faţă de noi înşine să aşteptăm prea multe unul de la celălalt. Nu şi cînd trebuie să pleci aşa, pe neaşteptate.

El zîmbi:

– O să-ţi fie dor de mine?

– Bineînţeles, răspunse ea sincer. Apoi zări licărul de speranţă din ochii lui şi adăugă: Dar ca de un prieten. Un prieten foarte drag.

El o apucă de mînă şi traversară agale curtea spre terenul de aterizare.

– Mă mulţumesc şi cu atît, admise el blînd. Deocamdată!

În vremuri obişnuite, Alicia l-ar fi pus la punct. Dar astea nu erau vremuri obişnuite şi cînd se va întoarce el din război, ea va fi de mult plecată. Mai bine să-l lase să plece cu un gînd frumos despre ea, aşa că nu spuse nimic.

– Nu-ţi face griji în privinţa fermei, zise ea cînd se opriră lîngă avion. Mă voi ocupa de Jarrah pînă cînd tu şi Seamus vă veţi întoarce.

Tăcut, el o strînse tare în braţe, o sărută pe creştetul

capului, apoi plecă. Elicele se roteau, motorul hurui şi în curînd micul avion rulă pe pistă şi se înălţă la cer.

Alicia privi fragilul avion dispărînd în îngrămădirea de nori care anunţau furtună şi se întrebă dacă asta nu era un semn rău pentru viitor. Fiindcă o încerca brusc bănuiala că poate comisese o fatală eroare de judecată.

Leanne se simţea plăcut sătulă cînd împinse uşa-paravan şi îşi scoase haina. Fusese încă o zi lungă şi era dărîmată. Azvîrli cizmele şi le lăsă acolo unde căzuseră. Angel hotărîse că-i place în bucătăria de campanie şi rămăsese să fumeze şi să stea la taifas cu ceilalţi bărbaţi. Era plăcut să aibă puţin timp doar pentru sine. Ar fi putut să facă un duş şi să se pregătească pentru întoarcerea lui Angel. Cînd parcurse holul, privirea îi căzu asupra telefonului şi se uită la ceas. „Ar fi bine să sun la Warratah, să o anunţ pe mama că tot convoiul de camioane e în regulă!“ murmură ea. Răspunsul veni după primul apel.

– Ce mai faci, Claire?

– Bine! Mama e-acolo?

Sora ei părea neliniştită şi Leanne înţepeni:

– Credeam că s-a hotărît să nu mai vină.

– Oh, Doamne, murmură Claire la celălalt capăt al firului. Asta înseamnă că e pe undeva, pe afară.

Leanne se străduia să rămînă calmă:

– Cînd a plecat?

– Devreme. Leanne, trebuie s-o găsim, şi repede. Temperatura scade şi ar putea muri ca urmare a hipotermiei dacă a avut vreun accident.

– Stai puţin, Claire! Are la ea radioemiţătorul. Dacă s-ar fi întîmplat ceva cu maşina, ne-ar fi anunţat.

– Dar n-a făcut-o, nu-i aşa? strigă Claire la celălalt capăt. De asta m-ai sunat şi acum irosim timpul! Vin într-acolo.

Leanne îşi smulse haina şi îşi trase nerăbdătoare cizmele. Dacă ar fi sunat mai devreme! Dacă nu ar fi aşteptat pînă după cină! Se gîndea la mama ei care era undeva, în întunericul umed al nopţii, şi ieşi din casă alergînd de-a lungul curţii. Smulse uşa cu plasă a bucătăriei de campanie şi o trînti cu zgomot. Înăuntru întîlni o duzină de perechi de ochi care o priveau. Liniştea era deplină.

– Scoate amîndouă Land Rover-uri şi pregăteşte trusa medicală. Mama s-a rătăcit pe undeva pe drumul dinspre Warratah.

Bărbaţii se mişcară ca unul singur. Îşi înfundară pălăriile pe cap, îmbrăcară hainele şi porniră după ea afară, în ploaie. Se împărţiră în două grupuri de şase şi porniră cele două Land-Rover. Cookie puse trusa medicală şi o targă în spatele maşinii sale şi se strecură înăuntru cu un braţ de pături şi perne. Leanne porni maşina, urmată imediat de Angel. Auzind zarva, la ferestrele barăcii-dormitor se iviră capete şi puţin după aceea peste douăzeci de oameni plecau de la Jarrah cu două Land Rover-uri, cu camioane, maşini de teren şi călare.

Noaptea era neagră şi ploaia continua să cadă ca o cortină. Leanne şi Angel conduceau în tăcere, iar maşinile săltau şi se zguduiau, făcînd farurile să danseze pe drumul noroios, luminînd copaci, speriind vitele care păşteau şi cangurii, obligînd un grup de păsări emu să se depărteze cu mersul lor împleticit. Leanne ţinea strîns volanul, curăţa parbrizul de condens şi scruta întunericul. Nu îşi va ierta niciodată dacă i se va întîmpla ceva mamei sale.

Pe cînd convoiul se deplasa încet către Warratah şi orele treceau simţea că înnebuneşte. Nu se vedea nici urmă de maşină. Nimic care să arate că mama ei trecuse pe acolo în ziua aceea. Şi totuşi trebuia să fie pe undeva!

Mama cunoştea regulile şi nu s-ar fi abătut niciodată din drum fără să spună cuiva. Era prea periculos.

– Ai văzut ceva? strigă ea, încercînd să acopere răpăitul ploii pe capota maşinii.

– Nişte faruri! ţipă Angel. Vine cineva din partea opusă.

– Oh, Dumnezeule, suspină ea. E Claire. Înseamnă că nici ea n-a găsit-o.

– Nu. Aşteaptă. Nu se mişcă. Priveşte, lumina din interior e aprinsă. Claire trebuie să fi găsit ceva.

Leanne apăsă acceleratorul şi maşina derapă în noroi, înclinîndu-se şi legănîndu-se îngrijorător înainte de a se redresa şi a ţîşni înainte. Era conştientă că Angel îi striga să încetinească. Conştientă că conduce în mod nesăbuit. Dar trebuia să vadă ce se afla acolo, în faţă. Cînd frînă, maşina se opri cu un scrîşnet şi ea se repezi afară, în ploaie.

Claire stătea în lumina farurilor. Era fără haină şi fără pălărie şi îngenuncheată lîngă cineva întins pe pămînt. Cineva care zăcea nemişcat.

Leanne îşi făcu drum prin noroi şi căzu pe terenul argilos.

– Mamă! Mami!

Îngenunchease, fără să ţină seamă de pietrele ascuţite, nici de ploaie.

Ellie zăcea pe pămînt, acoperită cu haina lui Claire. Era foarte palidă şi cînd o atinse, Leanne o simţi rece ca gheaţa.

– S-a lovit la cap şi este inconştientă! strigă Claire prin răpăitul ploii. Am nevoie de ajutor ca să o urc în maşină. Unul dintre voi să ia un radioemiţător şi să cheme doctorul. Spuneţi-i că ne întîlnim la Jarrah.

Angel o dădu brusc la o parte pe Leanne şi preluă iniţiativa.

– Trebuie să fim atenţi! strigă el spre femeia furioasă. E posibil să-şi fi rupt gîtul sau coloana. Trebuie să ne asigurăm că e stabilizată înainte s-o ridicăm.

– Tu eşti un afurisit de veterinar, nu doctor! ţipă ea.

– Am făcut cinci ani de studii medicale şi alţi cinci de practică! Tu ce ai făcut? urlă el. Du-te şi adu pături şi găseşte-mi ceva să-i pun în jurul gîtului.

Leanne plecă, lăsîndu-i pe Claire şi Angel să se ocupe de Ellie. Cookie luă prelata din maşină şi, împreună cu alţi trei oameni, o ţinură deasupra lui Ellie ca să o apere de ploaie. Leanne înşfăcă păturile şi pernele din maşină şi se grăbi să se întoarcă, apoi se trase deoparte, simţindu-se extrem de neputincioasă. Între timp sora ei aşeza cu grijă o pernă în jurul gîtului mamei sale şi o lega cu o sfoară.

– Am putea să o deplasăm, dar încercaţi să nu o zgîlţîiţi, îi atenţionă Claire, ridicîndu-se în cele din urmă în picioare.

Bărbaţii veniseră cu targa şi, dirijaţi de Angel şi Claire, o ridicară pe Ellie. Îngrămădiră pături în jurul ei şi, ocrotind-o cu prelata, porniră spre maşini prin noroi. Ajunşi la unul dintre Land Rover-uri, o aşezară în spate. Leanne şi Claire urcară lîngă ea şi convoiul porni înapoi spre Jarrah.

– E atît de palidă, spuse Leanne printre dinţii care-i clănţăneau. O să fie bine? De ce nu se trezeşte?

Tremurînd, Claire îşi dădu pe spate părul ud şi verifică semnele vitale ale lui Ellie.

– Puls încurajator, dar slab. S-a lovit, iar frigul şi umezeala nu i-au priit deloc.Trebuie să avem grijă să-i fie cald, Lee, să nu-i mai scadă temperatura.

Leanne se uită la haina ei, murdară şi udă – nu îi era de folos mamei sale şi nu avea nimic altceva.

– Nu mai sînt pături, spuse ea tremurînd. Era şocată,

înghețată pînă la oase şi ochii îi erau scăldați în lacrimi, ceea ce nu i se mai întîmplase. Dar a naibii să fie dacă o va lăsa pe Claire să vadă cît de speriată era.

– E în regulă, Lee, o liniști Claire. Întinde-te lîngă ea, dar încearcă să n-o miști. O vom încălzi cu trupurile noastre.

– Care căldură? Leanne se strînse lîngă Ellie, încă nemişcată. Îi era atît de frig încît nu se putea opri din tremurat, iar calmul surorii sale în tot ceea ce făcuse, de parcă nu i-ar păsa, o înfuria.

– Orice este mai bine decît nimic, spuse Claire.

Land Rover-ul înainta prin noroi, în vreme ce ploaia spăla parbrizul şi vîntul încerca să sfîşie prelata. Tatăl lor se găsea la patru zile de mers cu maşina şi era posibil ca avionul doctorului să nu poată ateriza din cauza timpului neprielnic. Erau în mare încurcătură!

Ellie era vag conştientă de vocile din jurul său, de faptul că era purtată pe sus şi de frig. Simțea o durere profundă în braț şi o alta la cap, apoi realiză că era mişcată de colo-colo. Întunericul o învăluia şi ea plutea, încîntată. Era cald în întuneric. La fel de cald ca în toți acei ani din urmă cînd stătea intenționat departe de casă şi muncea alături de Jacky Jack şi de văcari.

Faptul că nu ştiau nimic despre Joe şi Jack le chinuia pe ea şi pe Aurelia. Lipsa veştilor de la Broome şi de la armată le adusese la disperare. Se mişcau una pe lîngă alta, îşi vedeau de treburile casnice, fără să vorbească, incapabile să se privească în ochi. Chiar şi Kelly îşi schimbase purtarea şi era neobişnuit de reticent.

Dar acolo, în căldura soarelui, cu vîntul care adia printre crengile copacilor şi cîntecul păsării-clopoțel drept companie, se simțea aproape împăcată. Pentru că-i putea auzi cîntecul şi ştia că Joe se află alături de ea.

Întunericul se mai risipi şi pe măsură ce căldura dispărea Ellie trebui să accepte, fără tragere de inimă, că evadarea ei luase sfîrşit. Fusese adusă înapoi, din trecut, în frigul prezentului, într-o beznă de un soi diferit – cea a jumătăților de adevăr.

Dar deschizînd ochii şi privind în jur, ştiu că se înşelase. Pentru că de data aceasta era mult mai rău. Ăsta era locul unde începuse totul. De aici pornise coşmarul!

12

Pista de aterizare era bine întreținută pentru asemenea situații şi cînd primele licăriri argintii luminau cerul, avionul doctorului zumzăi pe cer şi se lăsă pe sol. Claire aştepta în maşină. Îşi schimbase hainele cu unele uscate după ce o aşezaseră pe Ellie confortabil pe canapeaua din camera de zi, dar părul, încă ud, îi atîrna pe gît, făcînd-o să se înfioare. Părea că frigul o pătrunsese pînă la oase şi, orice ar fi făcut, nu putea scăpa de el.

– Noroc că mă aflam pe ruta voastră, spuse medicul voios cînd coborî împreună cu asistenta. Eram la o naştere în Isa cînd ați sunat. Zîmbi cînd Claire întoarse rapid maşina şi porni în trombă către casă. Conduci la fel ca toate femeile de la Warratah, aşa că presupun că eşti sora lui Leanne, spuse el. Mă numesc Phil Kominsky. Ea e asistenta mea, Sandra. Încîntat de cunoştință.

– Claire. Mă bucur că ați ajuns aşa de repede. Se uită la el. Un bărbat de vîrstă mijlocie, bine clădit – o prezență liniştitoare în momentele acelea nefericite. Mama are febră, spuse ea oprind motorul. Şi cred că şi-a rupt brațul. Dar mai are şi o lovitură urîtă la cap, şi asta ne îngrijorează cel mai mult.

Coborîră din maşină şi urcară scările pînă în casă. Camera era caldă şi plăcută, iar focul ardea în şemineu. Ellie stătea întinsă pe canapea, cu gîtul încă înfăşurat în pernă, faţa ei palidă şi suferindă ivindu-se de sub pături.

– Nu vrea nimeni să bea un ceai? întrebă Phil, punînd jos trusa medicală şi privindu-i pe cei din încăpere. Aş dori s-o examinez pe Ellie fără asistenţă.

Claire ieşi cu ceilalţi din cameră şi închise uşa. Tremura încă, în ciuda căldurii din casă.

– O băutură fierbinte pare o idee bună, spuse ea. Să mergem în bucătărie.

Se strînseră în jurul plitei, cu ceştile cu ceai între palme.

– Nu credeţi că cineva ar trebui să-l anunţe pe tatăl vostru despre ce s-a întîmplat? întrebă Angel, rupînd tăcerea.

Claire privi spre chipeşul veterinar şi îşi dădu seama imediat de ce se îndrăgostise Leanne de el. Era un exemplar splendid!

– Nu are rost să-i spunem pînă cînd n-o examinează doctorul, răspunse ea calm. Vom hotărî după ce vom afla ce i s-a întîmplat.

– Oricum, cine dracu' a pus-o să vină aici? izbucni Leanne, trăgînd un scaun şi aşezîndu-se. Ştia că sînt perfect capabilă să mă descurc cu transportul taurilor. Se uită spre sora ei. Este numai vina ta! şuieră ea.

– Ce dracu' vrei să spui? întrebă Claire, luată prin surprindere.

– Dacă nu te-ai fi întors acasă şi n-ai fi supărat pe nimeni, mama s-ar fi gîndit mai mult la ceea ce face, zise Leanne privind-o acuzator. De ce nu te întorci la Sydney?

– Am venit pentru că asta este şi casa mea şi Aurelia a considerat înţelept că e timpul să clarifice situaţia. Dacă

nu-ți place, regret. Dar sînt la fel de îndreptățită ca și tine să mă aflu aici. Este și mama mea.

Gura lui Leanne era acum doar o dungă subțire și ochii îi licăreau răutăcios. Dar tăcu și Claire se întreba ce vrusese să spună.

Privirea lui Angel o prinse pe a lui Claire, în timp ce-i înconjura mijlocul lui Leanne cu brațul.

– Nu e momentul să vă certați, spuse el liniștit. Ellie s-a lovit foarte rău!

Claire roși, rușinată că își pierduse cumpătul cu atîta ușurință.

– Ai dreptate, murmură ea. Dar izbucnirea surorii sale o tulburase. Nu își dăduse seama că dușmănia era atît de intensă ori atît de veninoasă.

O întrerupse din gînduri intrarea lui Phil în bucătărie. Puse jos trusa și acceptă o ceașcă de ceai oferită de Leanne.

– Ellie are noroc că n-a murit, spuse el și sorbi din ceaiul fierbinte. Și-a fracturat brațul, pe care i l-am pus în ghips și care ar trebui să se vindece în vreo șase săptămîni. Lovitura de la cap pare să fie mai gravă. Dar își revine și, pentru că nu vomită și știe unde se află, i-am făcut o injecție ca să doarmă.

– Dar cum rămîne cu febra? Îngăima niște ciudățenii în drum spre casă.

– Asta fiindcă a stat prea mult în ploaie. Lăsați-o pe canapea, lîngă foc, dar nu o mai înveliți cu prea multe pături. Dați-i multe lichide și asigurați-vă că ia o tabletă din astea la fiecare patru ore. Febra ar trebui să scadă pînă spre prînz.

– Și dacă nu? întrebă Claire.

– Va scădea. Crede-mă!

Claire ridică o sprînceană. Erau singurele cuvinte care aveau efectul contrar.

– Dar dacă nu scade? insistă ea.

El oftă şi puse ceaşca pe masă.

– Mă sunaţi, spuse el obosit. Îmi ştiţi numărul.

Leanne se oferi să-i conducă la avion şi, după ce ei părăsiră încăperea, Claire îl remarcă pe Angel. Se sprijinea nonşalant de bufet, măsurînd-o cu privirea de parcă ar fi fost premiul de oferit unui fermier la o expoziţie de animale. Se uită şi ea la el şi Angel avu obrăznicia să ridice din umeri şi să zîmbească.

– Privesc, dar niciodată nu ating, murmură el. Este doar un compliment!

Părea să fie un bun cunoscător, cu ochii aceia şi cu genele după care ar fi murit orice femeie, dar, dacă şi-ar fi permis vreo insultă, oricît de neînsemnată, ea ar fi părăsit imediat încăperea.

Ellie se întorsese la bine-venita ispită a întunericului învăluitor. Evadase din locul celălalt şi se afla în vechea casă de la Warratah. Dăduse timpul înapoi, pînă la vremea tinereţii ei. Dar realiză că, deşi putea călători între prezent şi trecut, evadarea nu era reală, fiindcă simţea încă frigul, auzea încă ploaia. Umbrele trecutului reveniră, aducîndu-i cu ele un oaspete.

Sosise la Warratah spre sfîrşitul lui aprilie 1942, pe o ploaie torenţială. Seceta luase sfîrşit cu o seară înainte şi femeile se pregăteau pentru o lungă călătorie spre păşunile din partea cea mai sudică a fermei Jarrah. Vitele fuseseră mutate acolo, unde cîmpia era mai joasă şi cu destul de multă apă, în ciuda secetei. Acum apăruse pericolul inundaţiilor şi al creşterii nivelului apei rîului pînă sus, la mal şi era absolut necesar să aducă cireada înapoi, pe păşunile din zonele mai înalte.

Ellie ieşea pe uşa cu plasă, abia ducînd coburii, cînd văzu maşina intrînd în curte. Îi scăpă jos cu o bufnitură

cînd îşi dădu seama cine era. Sleită de puteri, îl privi strîngîndu-şi sutana şi plescăind prin noroi.

– Bună ziua, spuse el sumbru. Vremea asta e una potrivită numai pentru raţe. Îşi netezi sutana lungă, neagră şi îşi îndreptă gulerul înalt.

Ellie tremura, simţind că i se moaie brusc picioarele. Sosirea preotului era mai mult decît o surpriză – nici măcar nu erau catolice. Era un semn prevestitor de rău – auzise ea de vizitele lui la alte familii... Familii care erau îndoliate acum.

Stătea acolo, cu ochii lui căprui şi trişti, împovărat de obligaţiile misiunii sale, mult mai cărunt decît în urmă cu un an, cînd îl văzuse la întîlnirea cu un crescător de vite, deşi nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani.

– După cum trebuie să fi ghicit, am veşti. Unele bune, altele nu atît de bune. Mai este altcineva acasă?

Ellie apucă spătarul unui scaun de pe verandă şi se prăbuşi între perne cu privirea aţintită asupra acelui mesager al sorţii.

– Mătuşă Aurelia! strigă ea răguşit. Mătuşă Aurelia, vino repede!

– Ce s-a întîmplat? Aurelia ţîşni prin uşa cu plasă, urmată de Alicia. Se opriră brusc la vederea preotului. Ce este? întrebă Aurelia, cu faţa lipsită de culoare.

– Sînteţi doamna Bligh-Hamilton? întrebă preotul.

– Da, da! Spune odată, omule! şuieră Aurelia. Nu vezi că stăm ca pe ghimpi?

Ellie urmărea fiecare mişcare a preotului în timp ce el scotea un plic din buzunar.

– Jack Withers m-a rugat să vă înmînez acest plic dumneavoastră personal, spuse el cu un zîmbet blînd.

Aurelia îşi dădu drumul pe scaun, cu plicul între

degetele tremurînde, cu ochii larg deschişi, citind şi recitind adresa.

Uşurarea fusese înlocuită de o panică crescîndă. Preotul spusese că erau şi veşti proaste. N-ar fi făcut el tot acel drum doar ca să aducă o scrisoare de la Jack. Ellie închise ochii şi încercă să-şi păstreze calmul, să-şi alunge neliniştea, convinsă că Jack era în viaţă. Făcîndu-şi curaj pentru ceea ce avea să urmeze. Îndreptă umerii, trase adînc aer în piept şi deschise ochii.

Aurelia mai întorcea plicul pe o parte şi pe alta de parcă n-ar fi putut crede ceea ce vedea.

– Este teafăr? Este în viaţă?

– Este, într-adevăr, răspunse preotul zîmbind. A avut probleme cu motorul pe drumul de întoarcere din Java, dar a reuşit să ducă hidroavionul şi să-l ascundă în spatele uneia dintre multele insule vulcanice, ca să-l poată repara. A rămas aproape o lună de zile pe insulă, sperînd să evite avioanele inamice şi să ajungă acasă. Avea peste treizeci de femei şi copii la bord şi niciunul dintre ei nu a fost rănit. După toate socotelile, merită o medalie.

Ellie nu dorea să-i răpească Aureliei bruma de fericire, dar nu-şi mai putea prelungi agonia aşteptării.

– Aţi spus că sînt veşti bune şi veşti rele! zise ea răguşit.

Rîsul Aureliei încetă brusc. Alicia îşi puse un braţ consolator pe umărul lui Ellie şi preotul trase adînc aer în piept înainte să se aşeze.

Timpul se opri în loc pentru Ellie şi ea deveni conştientă de ticăitul ceasului din hol şi de apa care picura la bucătărie. Sunete pe care de obicei nu le putea auzi de pe verandă şi care acum erau aşa de clare, în liniştea fragilă. Lumea întreagă părea să se fi concentrat într-un singur punct, în lumina cenuşie a acelei dimineţi triste şi, în timp ce picăturile de ploaie tremurau pe spa-

lierul din fier forjat al verandei, se gîndea că ar fi putut vedea prismele subțiri de lumină ale fiecăruia dintre ele – minunate, dar reci – reci ca gheața.

Privirea ei urmări mîinile preotului scoțînd un alt plic cafeniu din buzunar. Îi auzi vocea prin zumzetul din capul ei, cuvintele lui venind spre ea de la mare depărtare, ușor cadențate, estompate și lugubre.

– Am un comunicat de la armată. Se opri de parcă ar fi cîntărit consecințele a ceea ce urma să spună, alegîndu-și cuvintele care ar fi ușurat chinul. Snowy este prizonier de război în Birmania, spuse el în cele din urmă.

Ellie, care își ținuse respirația, oftă adînc – de bucurie, dar și de tristețe.

– Prizonier de război? repetă ea, de parcă mintea i se golise și gîndurile îi înghețaseră.

Preotul încuviință:

– Numele lui se afla pe lista comunicată de japonezi acum două săptămîni, dar nu știm în ce lagăr de prizonieri de război se află și nici care este starea lui de sănătate. Se aplecă, cu mîinile deasupra degetelor ei încleștate. Trăiește – asta e tot ce știu și sper că ți s-a luat greutatea de pe suflet.

Ellie se uită fix la el, văzînd falsa, strălucitoarea speranță pe care i-o oferea și realiză că omul făcea tot posibilul ca să mai îndulcească lovitura, dar ce cuvinte ar fi putut spune ca să facă veștile mai ușor de suportat?! Bietul Snowy, gîndi ea, tulburată. Bietul, amuzantul, politicosul, dragul Snowy! Închise ochii sub povara emoțiilor. Se simțea copleșită de ușurare că nu era vorba de Joe, dar Snowy în mîinile japonezilor era aproape la fel de teribil de imaginat. Pentru că Snowy era născut să fie liber! Un aborigen care avea nevoie să cutreiere ținutul pentru a-și împrospăta legăturile cu strămoșii săi și să aducă un omagiu pămîntului care era mama sa și tatăl

lui. Va muri în spatele sîrmelor ghimpate. Spiritul său va fi înfrînt.

Liniştea ciudată pătrunse în cele din urmă în tumultul dinlăuntrul ei. Deschise ochii brusc. Mai era un al treilea plic cafeniu.

– Nu! ripostă ea printre dinţii clănţănind. Nu! repetă, dîndu-se înapoi şi lovindu-se de scaunul din colţul opus al verandei. Nu, şopti, privindu-şi mama şi mătuşa, tremurînd de groază.

Preotul privi ambele femei pe rînd, dar niciuna nu era în stare să-l ajute. Oftă.

– Nu există o cale uşoară ca să vă spun ceea ce urmează, aşa că n-o s-o mai lungesc, spuse el repede. Numele lui Joe se află pe lista dispăruţilor în misiune. A dispărut în timpul bătăliei de la Singapore.

– Dispărut? şuieră Ellie, agăţîndu-se de împletitura verandei. Ce vreţi să spuneţi? Îl privi, în vreme ce preotul îşi găsi de lucru cu o scamă de pe sutană. Dacă ar fi fost întrebată ce simţea în momentul acela, nu ar fi putut să descrie. Zguduită de emoţii abia se putea stăpîni. Privi mai întîi spre Aurelia, apoi spre mama sa, cu speranţa şi disperarea slăbind şi crescînd, făcînd imposibilă formularea unui gînd coerent. Observă totuşi tulburarea din ochii preotului şi privirea lui evitînd-o, în vreme ce ea aştepta răspunsul.

– Înseamnă că se presupune că a murit, spuse preotul pe un ton egal. Armata nu deţine nicio informaţie cum că ar fi fost ucis, dar nici nu a fost văzut şi nu s-a auzit nimic despre el de săptămîni. Încercă un zîmbet de încurajare şi eşuă lamentabil. Există posibilitatea să fi reuşit să se ascundă printre localnici. Dar este puţin probabil. Armata greşeşte rareori în asemenea situaţii.

Ellie simţi braţele Aureliei cuprinzînd-o. Era conştientă că mama ei îi strîngea mîinile. Şi totuşi, putea

să-l vadă pe Joe călărind peste cîmpii. Joe rîzînd împreună cu ea de cine ştie ce glumă. Joe sărutînd-o de rămas-bun. Îi făgăduise că se va întoarce la ea. Cum ar putea fi mort? Nu Joe al ei! Încă mai putea auzi vîntul trecînd printre ramurile copacilor şi cîntecul păsării-clopoţel!

Se smuci de lîngă ele, convinsă că se făcuse o greşeală, insistînd asupra formulării „se presupune".

– Poate că este dispărut, dar nu mort, spuse ea cu convingere. Cei de la armată afirmă că se presupune numai şi...

– Ellie! o întrerupse Aurelia cu un glas pătrunzător care o făcu să tresară. Ellie, nu trebuie să faci asta! Falsa speranţă poate fi mai dăunătoare. Trebuie să accepţi adevărul – apoi să începi să jeleşti!

Ellie ştia că, dacă va trece de următoarele cîteva ore, va trebui să se agaţe de fragila speranţă că totul era doar o cumplită neînţelegere. Pentru că spiritul lui se afla lîngă ea, trăind şi respirînd în fiecare colţ din Warratah. L-ar fi putut simţi de fiecare dată cînd ar fi călărit pe cîmpii. I-ar fi putut simţi prezenţa alături, în nopţile lungi şi în zilele fără sfîrşit. Ar fi putut auzi cîntecul lor în oftatul vîntului şi în chemarea păsării-clopoţel.

– Se ascunde pe undeva, aşteptînd ca Aliaţii să elibereze oraşul Singapore, declară ea încăpăţînată. Refuz să cred că este mort.

– Trebuie! interveni mama. Japonezii ne-ar fi informat dacă era prizonier de război – aşa cum au făcut cu Snowy.

– Nu neapărat! ripostă Ellie. Sînt mii de prizonieri în lagăre, trebuie să se fi încurcat înregistrările.

Se smulse de lîngă mătuşa ei şi se sprijini de împletitura din fier forjat ce înconjura veranda. Privind departe, peste păşunea din Warratah, încercă să se împace cu o

altă necunoscută, agățîndu-se de credința că Joe se va întoarce. Pentru că era tot ce-i mai rămăsese ca să poată continua să trăiască.

Teritoriile înfloreau sub ploile care continuau să revigoreze pămîntul pîrjolit. Florile sălbatice răsăriseră, alcătuind o împletitură de culori peste cîmpuri, iarba se unduia în vălurele, iar rîurile şi pîraiele fuseseră invadate de raţe şi curcani sălbatici. Vitele creşteau, grase şi cu pielea lucioasă, iar numărul viţeilor născuţi la Warratah şi Jarrah în anii următori depăşise estimările pentru prima oară de la criza economică.

Agresiunea japoneză în Pacific se reducea progresiv în faţa rezistenţei Forţelor Aliate, dar în zona de deşert din vest situaţia rămînea critică. Oraşul Tobruk fusese cucerit şi Armata a noua australiană fusese adusă din Siria, ca să întărească poziţia Aliaţilor. În octombrie 1942, aceştia au jucat un rol hotărîtor în pătrunderea decisivă a generalului Montgomery în El Alamein. Capitularea tuturor Forţelor Axei din Africa de Nord avusese loc în mai 1943.

Descurajată, Ellie îşi concentrase întreaga energie asupra activităţilor zilnice, de rutină, lăsîndu-şi prea puţin răgaz să gîndească. O lună urma după alta şi trecu un an de la vizita preotului, iar ea deveni mult mai pricepută să-şi ascundă cele mai întunecate gînduri. Nu avea nicio ştire despre Joe. Şi totuşi, în pofida încercărilor aproape disperate ale Aureliei de a o face să vadă că se amăgeşte singură, Ellie se încăpăţîna să-şi păstreze speranţa.

Jack şi Mickey scriau regulat, dar nu era nicio şansă de a se întoarse acasă cît timp luptau în peninsula Malacca. Mai veneau şi puţine scrisori pline cu mîzgălituri de la Seamus, şi cîteva de la Charlie, pe care Ellie le punea în plic, împreună cu scrisorile pe care încă i le mai

scria lui Joe. Trebuia să creadă că el s-ar putea să le citească, fiindcă în caz contrar ar fi avut sentimentul că îi trădează amintirea şi neagă cîntecul pe care încă îl auzea.

Veştile din Anglia le liniştea în privinţa bătrînilor, care erau în viaţă şi destul de bine, şi se obişnuiseră cu faptul că împărţeau casa cu o sută de soldaţi şi piloţi răniţi. În afară de raidurile de noapte, bombardamente şi camuflaj, raţionalizarea era cea care le producea cea mai mare suferinţă celor doi bătrîni şi femeile de la Warratah simţeau o strîngere de inimă. Se simţeau vinovate, pentru ele fiind uşor să împuşte o raţă sau un iepure. Uşor să pescuiască în rîuri sau să scotocească prin mîl ori prin nămolul mlaştinilor după creveţii pe care Wang Lee îi prepara şi îi servea cu legume proaspete.

Gardurile dintre Warratah şi Jarrah fuseseră date jos la scurt timp după plecarea lui Mickey şi cîmpiile înverzite deveniseră o mare de verdeaţă ce se întindea dincolo de linia orizontului. Taurii lui Mickey măriseră turma de la Warratah şi incursiunea lor anuală la tîrgul de vite de la Longreach le adusese profituri frumoase, pe care Aurelia le investise în utilaje noi şi reparaţii la ambele ferme.

Ellie învăţă cum să ţină registrele contabile şi descoperi că avea o înclinaţie naturală pentru cifre – poate că era ceva moştenit de la tatăl său –, dar mai poseda şi intuiţia necesară pentru investiţiile profitabile. Sub îndrumarea Aureliei reuşi curînd să alcătuiască un portofoliu impresionant – acţiuni în înfloritoarea industrie a oţelului, rafinării de zahăr, mine şi societăţi de construcţii care răsăriseră în anii de război.

– Nu vom avea întotdeauna ploaie, îi spusese ea Aureliei într-o dimineaţă de august, în 1944. Şi nu mai vreau să fii vreodată pe punctul de a pierde ceva. Aceste

investiții ne vor ajuta și, cînd se va sfîrși războiul, vom reface portofoliul astfel încît să profităm de toate oportunitățile ce se vor ivi.

Ellie zîmbi veselă. Devenise un obicei în ultima vreme și ceea ce era forțat cîndva, acum părea aproape firesc.

– Se întoarce roata, spusese ea, închizînd mapa. Rezistența japonezilor s-a prăbușit în Noua Guinee, iar MacArthur își mută cartierul general acolo. Nu le-a mai rămas decît să-i alunge pe japonezi din insule și băieții se vor putea întoarce acasă.

Aurelia tăcu și adună registrele contabile, stivuindu-le alături de grămada de scrisori care îl așteptau pe Wilf și avionul lui poștal.

Ellie oftă, privind afară, pe fereastră. Mătușa Aurelia renunțase de mult timp să-și mai exprime părerile despre război și despre dispariția lui Joe și într-un fel tăcerea ei îi confirma crudul adevăr. Joe era dat dispărut de doi ani și speranța în întoarcerea sa acasă murise în cele din urmă. Nu mai aștepta cu înfrigurare avionul poștal – nu mai credea în miracole.

Aurelia rămăsese trează toată noaptea. Acum, după ce închisese radioemițătorul, porni să umble prin încăpere. Vizita medicului, asociată cu asigurările lui Leanne că se puteau descurca singure, ar fi trebuit să o liniștească, dar se simțea frustrată că nu putea fi acolo cînd era nevoie de ea. Nu avea decît două opțiuni: să ia mașina și să se ducă la Jarrah sau să rămînă acolo, îngrozită de moarte. Vîrînd mîinile în buzunare, privi afară la ploaia care cădea. Zorii se pregăteau să apară, departe, la orizont, și ziua promitea o vreme și mai rea.

Afurisita asta de vreme era împotriva ei, ca și vîrsta, gîndi Aurelia, țîfnoasă. Fusese o vreme cînd nu trebuia

să se gîndească de două ori ca să conducă maşina printr-o ploaie puternică. Un timp cînd îşi petrecea noaptea afară, pe orice fel de vreme. Dar a conduce repede pe o distanţă de două sute de mile, pe un drum noroios, la vîrsta ei, era o prostie. Trăise destul de mult ca să ştie că putea să moară prinsă de inundaţie sau răsturnată cu maşina – şi atunci ce fel de ajutor ar mai fi? Ultimul lucru de care aveau nevoie fetele era o bătrînă nebună, devenită ea însăşi o pacoste!

Se întoarse de la fereastră şi traversă holul, îndreptîndu-se spre camera de zi. Focul mai ardea cu putere, dar căldura părea să nu o atingă. Frigul iernii o pătrunsese – frigul acceptării gîndului că nu mai era de mult femeia de odinioară. Bătrîneţea e un chin, gîndi ea, ţinînd mîna noduroasă pe polița căminului şi privind flăcările. La ce foloseşte? Te face neputincios şi incapabil de atîtea lucruri pe care le făceai altădată fără să te gîndeşti. Te transformă într-o povară. Poate că şi fiinţele umane ar trebui ucise ca bătrînii cai după ce îi cauţi la dinţi şi vezi că nu mai sînt buni de muncă!...

– Acum chiar ai devenit sentimentală, se răsti ea. Îşi luă pipa şi, văzînd că rămăsese fără tutun, înjură. Învăţase de la Kelly şi, după ce-şi vărsă năduful, roşi şi chiar aruncă o privire peste umăr. Mare necaz! murmură ea. Nu mi-am dat seama că ştiu atît de multe cuvinte îngrozitoare.

Ieşi din cameră, traversă holul şi se duse în dormitorul său. Scotocind într-un sertar, găsi un pachet de tutun şi îşi umplu pipa. De îndată ce fumul se răspîndi în cameră, se aşeză pe pat şi curînd se adînci în gînduri. Iat-o, deci, jelindu-şi neputinţa de a face ceva, în afară de a sta şi a aştepta lîngă telefon, în timp ce biata Ellie se luptă cu febra la Jarrah şi fetele sînt necăjite! „Bîtă egoistă ce eşti!“ murmură ea pe lîngă capătul pipei.

Privi împrejur, prin camera atît de diferită de oricare din casa veche. Zugrăveala era proaspătă şi curată, perdelele vaporoase. Acuarele delicate atîrnau de-a lungul pereţilor de un verde-pal, iar pe pat era o cuvertură de satin crem. Încăperea arăta odihnitoare şi primitoare, aerisită, cu un mobilier alb strict necesar şi ca decor doar cu o vază de flori şi o figurină de porţelan, cu podeaua lăcuită înfrumuseţată cu trei carpete de culoarea caisei. Ellie era o gospodină minunată şi tare ordonată.

Aurelia se strădui să coboare din pat şi netezi cuvertura. Nu avusese niciodată vreo atracţie pentru gospodărie şi o evitase toată viaţa. Nu vedea rostul curăţeniei şi al ordinii dacă totul trebuia luat de la capăt în ziua următoare. Se îndrepta spre uşă cînd îşi zări imaginea în oglinda dulapului. Mama o privea din oglindă, cu chipul zîmbitor, părul alb şi în putere.

Aurelia mormăi şi se grăbi să iasă din cameră. Noaptea părea să fie plină de fantome şi, ca şi Scrooge, ea putea să vadă trecutul, prezentul şi viitorul şi asta nu-i plăcea chiar deloc. Totuşi, gîndea ea, întorcîndu-se în fotoliul său de lîngă şemineul din camera de zi, care era alternativa? „Există un timp pentru a trăi şi un timp pentru a muri, iar eu mă simt încă în putere. Nu ca alţii."

În vreme ce ploaia răpăia pe acoperişul de tablă şi zornăia pe la ferestre, Aurelia se afundă în fotoliu şi se uită în sus, spre tavan. Nu va mai putea dormi în noaptea aceea. Amintirile se întorceau să o bîntuie. Amintirile unei morţi venite în cele din urmă – amintirile despre cei care nu avuseseră norocul să-şi trăiască întreaga viaţă.

Casa de la Jarrah era o construcţie din piatră vînătă care se întindea la adăpostul arbuştilor căţărători şi al eucaliptilor albaştri. Clădirile auxiliare şi curtea erau liniştite în arşiţa zilei. Alicia şedea pe verandă, la umbră.

Ultima scrisoare de la Mickey era pe masă, lîngă ea. O citise de atîtea ori că hîrtia se rupsese în locurile unde fusese îndoită.

Cu un oftat, luă o ţigară de pe masă şi o aprinse. Scrisorile lui fuseseră impersonale încă de la început şi, cu trecerea timpului, se părea că el considerase ca fiind mai uşor să scrie despre subiectele de interes comun mai degrabă decît despre gîndurile sale cele mai ascunse şi speranţele lui privind viitorul – de parcă s-ar fi temut să le încredinţeze hîrtiei. Din acest motiv se simţea uşurată. Alicia îl ţinea la curent cu noutăţile despre fermă, despre vite, despre Aurelia şi Ellie, iar el, la rîndu-i, încercase să-i transmită emoţia şi teama ce făceau să-i crească nivelul adrenalinei ori de cîte ori escadrila sa participa la un raid.

Era o relaţie ciudată, gîndi ea, privind în depărtare, unde Aurelia şi Ellie aşteptau cu un cal şi o căruţă. O relaţie care înflorea, în ciuda diferenţelor dintre ei, dar una care n-ar fi putut fi niciodată mai mult decît o prietenie. Căci Mickey aştepta terminarea războiului pentru ca să-şi poată relua viaţa, iar Alicia ştia că nu va putea face niciodată parte din ea. Aşteptările şi dorinţele ei erau cu totul diferite de ale lui, dar, mai mult ca orice, abia aştepta să se întoarcă în Anglia.

Renunţă să se mai gîndească la toate astea şi îşi privi unghiile cu regret, amintindu-şi cît de lungi şi frumos lăcuite fuseseră odinioară. Însă nu prea îi mai păsa. Lucrurile pe care le considerase importante înainte de război păreau atît de stupide acum şi se surprinsese pe sine, ca şi pe ceilalţi, cît de repede se adaptase cerinţelor vieţii de la Warratah şi Jarrah.

Ellie îi indicase drumul, bineînţeles, acceptă în sinea ei. Fetiţa aceea rezistentă care muncea din zori şi pînă noaptea tîrziu. Copilul care crescuse şi devenise femeie –

o femeie capabilă, inteligentă, care învățase de la Aurelia mai multe decît ar fi reuşit să o învețe ea.

Îşi fumă țigara adîncită în gînduri. Se va întoarce în Anglia singură, realiză ea. Pentru că Ellie nu s-ar simți niciodată fericită departe de acest pămînt, pe care îl iubea atît de pătimaş. Nu va pleca niciodată din singurul loc unde încă mai simțea atît de puternic spiritul lui Joe al său! „Dacă aş putea găsi şi eu o iubire ca asta, gîndi ea cu amărăciune. O iubire atît de intensă, care nu va slăbi în ciuda timpului şi a distanței dintre ei! Prima iubire a lui Ellie se va afla întotdeauna cu ea şi, deşi Joe era mort, iubirea lor va rămîne vie şi adevărată."

Nu îi scăpa totuşi tristețea situației în care se afla fiica ei. Alicia îşi dăduse seama că Ellie nu va găsi niciodată un alt bărbat care să-i ia locul lui Joe. Va rămîne stearpă pe această uriaşă întindere de pămînt, în mijlocul acestui ținut al nimănui! Se va usca şi va îmbătrîni la fel ca Aurelia şi nu ăsta era viitorul pe care şi-l dorise pentru singura ei fiică. Ar trebui oare evitată o asemenea iubire cotropitoare? O atracție efemeră să fie mai ispititoare decît o iubire care ți-ar stăpîni întreaga viață?

Alicia se gîndi la bărbații pe care îi întîlnise şi la iubiții de care se descotorosise. Poate că viața ei fusese plină de despărțiri şi neîmpliniri, dar sigur era preferabilă durerii prin care trecea Ellie. O privi cum stătea calmă, ținînd frîul uriaşului cal. Între ele se creaseră nişte poduri de legătură şi, deşi Alicia realizase că nu va fi niciodată mama pe care şi-o dorea sau de care ar fi avut nevoie Ellie, în cele din urmă se împrieteniseră. Prietenia lor era una pe care doar femeile ar fi putut să o înțeleagă. Femeile care au trecut împreună printr-o nenorocire, legîndu-se mai strîns pentru un timp mai îndelungat.

Se întinse, îndreptînd spatele şi umerii. Toți avuseseră parte de somn puțin de la sosirea telegramei, cu o

săptămînă în urmă, şi ea aştepta încordată zgomotul care anunţa apropierea avionului de Jarrah. Pentru că în ziua aceea aparatul aducea un alt fel de transport şi, încă o dată, războiul care făcea ravagii în lume urma să-şi lase amprenta asupra oamenilor din Teritorii.

Ellie se sprijinise de marginea de lemn a căruţei şi privea spre cer. Ploaia înviorase pămîntul, iar cerul albastru arăta atît de curat cu norii aceia albi, pufoşi! Undeva, în depărtare, auzi cîrîitul unui pescăruş kookaburra, şi o turmă de canguri păştea prin iarba înaltă din spatele său. Era tot ce-i trebuia în momentele acelea, îşi spuse ea. Joe murise şi ea îşi vedea de drum. Nu va părăsi niciodată acele locuri, încărcate de amintirea bărbatului pe care continua să-l iubească. Pentru că acolo era *acasă*.

Cu inima grea, ascultă zgomotul avionului şi linişti calul, care începuse să se zbată între loitre. Frumuseţea zilei era întinată de revenirea aceea acasă care aducea mai aproape norii războiului odată cu avionul ce plutea deasupra şi în cele din urmă ateriză. Cele trei femei porniră călare în întîmpinarea acestuia. Tăcuseră, fiecare cu gîndurile ei, în timp ce caii înaintau încet şi scîrţîitul căruţei sporea tristeţea scurtei călătorii.

Wilf coborî cu o expresie solemnă, ajutîndu-l pe preot. Femeile se opriră şi aşteptară. Puteau vedea sicriul din cabina strîmtă, cu stelele strălucitoare ale Crucii Sudului de pe steagul australian licărind mohorît în penumbră.

Apoi o siluetă se strecură din întuneric spre ieşire. O siluetă îmbrăcată în uniforma kaki a armatei australiene, cu medalii strălucitoare pe piept. Un bărbat al cărui chip rămase în penumbră cînd se aplecă să treacă prin uşa joasă şi călcă greşit.

Wilf şi preotul îl prinseră înainte să cadă.

Inima lui Ellie bătea cu putere, respirația i se oprise în gît. Ignorînd murmurul de îngrijorare, încercă să creadă ceea ce vedea.

– Joe!

Era un strigăt de bucurie pură, o revărsare a întregii sale suferințe și a speranței disperate pe care le purtase în suflet în toți acei ani. Sări din căruță, smulgîndu-se din mîna grijulie a Aureliei. Alergă spre el, împingîndu-l pe preot într-o parte în disperarea de a-l îmbrățișa din nou.

Bărbatul își scoase pălăria.

– Îmi pare rău, Ellie! spuse el încet.

Dezamăgirea a fost ca o împunsătură de pumnal. I se tăie respirația. Se opri, încercînd să înțeleagă. Gîndurile păreau să-i fi înghețat. Apoi adevărul se năpusti asupra sa. Nu se întîmplă miracole. Nici atunci, nici altă dată!

– Charlie? icni ea. Ce cauți aici?

El își trase mîna de pe umărul preotului și se sprijini de o latură a avionului, cu picioarele tremurînd, răsuflînd întretăiat, cu transpirația strălucind pe fața-i cenușie.

– Am dat de belea în nordul Africii, scrîșni el printre dinți. Cei de la armată m-au trimis acasă, împreună cu amicul meu.

Ellie se strădui să-și stăpînească emoțiile. Murea de rușine, privindu-l pe Charlie stînd lîngă sicriu. Tremura din cauză că avîntului de bucurie îi luase locul atît de repede cruda realitate – nu Joe era cel care se întorsese acasă.

– Îmi pare rău, Charlie, începu ea. Am crezut că...

El clătină din cap.

– Nu-ți face griji! N-ar fi trebuit să te tulbur. Tremura, străduindu-se să se țină pe picioare. Wilf mă va duce înapoi după înmormîntare.

Ellie își redobîndi stăpînirea de sine:

– Nu, nici vorbă! Vino, Charlie. Urcă în căruță pînă nu leşini lîngă noi.

Femeile se ocupară de el şi, în timp ce Ellie îl ținea de braț, îi simți tremurul care-l scutura şi remarcă paloarea fantomatică a feței. Haina era desfăcută, lăsînd să se vadă pansamentul gros care-i înconjura pieptul, iar brațul stîng îi atîrna într-o legătoare. Războiul se terminase pentru Charlie, ca şi pentru sărmanul băiat din sicriu, gîndi ea, dar ce preț cumplit plătiseră amîndoi!

– Trebuie să-l ducem în casă, murmură ea, ajutîndu-l să urce în căruță. Înmormîntarea mai poate aştepta.

Charlie deschise ochii.

– Nu! ripostă el energic. Aveți grijă mai întîi de prietenul meu! Eu şi Seamus am fost împreună chiar de la început, zise el. Amîndoi, în acelaşi baraj de foc. I-am făgăduit că-l voi aduce acasă. Se întinse pe spate şi închise ochii, de parcă puținele cuvinte îl secătuiseră de ultimele puteri. Aşteaptă deja de prea mult timp, mai şopti Charlie.

Ellie trase o pătură de sub scaunul căruței şi îi făcu o pernă, urmărind neliniştită trupul rănit, istovit, al tînărului. Zbuciumul emoțiilor se porni din nou, ca un sfredel. Uşurată că nu Joe se afla într-o situație atît de jalnică. Profund nefericită că nu va avea niciodată prilejul să-i îngrijească rănile, să-l ajute să se vindece sau să aibă grijă de el.

Charlie se lăsă moale pe o latură a căruței, cu ochii închişi, respirînd greu. Pleoapele îi erau palide, vîrstate cu dungi vineții, iar genele blonde îi evidențiau paloarea obrajilor supți. Îi atinse fața, surprinsă să constate cît era de rece.

El o prinse de încheietura mîinii şi i-o strînse, cuibărindu-şi obrazul în palma ei.

– Habar n-ai cît de bine este să simți din nou atin-

gerea unei femei, şopti el răguşit. Deschise ochii şi ea se surprinse privind în adîncul albastrului întunecat de suferinţă şi tulburare, dar înainte ca ea să poată spune ceva, închise din nou ochii, parcă ruşinat de ceea ce văzuse ascuns acolo.

Lacrimile îi umplură ochii, în timp ce se întoarse să ajute la aşezarea sicriului lîngă Charlie. Mîinile cu care întinse steagul peste cutia de lemn lăcuit îi tremurau şi aşeză cu grijă deasupra, pe capac, pălăria cu cocarda în culori vesele. Toate acestea reprezentau dovada cumplită de care avea nevoie despre ceea ce se petrecea în lume, dincolo de Warratah, şi durerea pe care o resimţea pentru aceşti doi tineri bărbaţi era prea greu de purtat. Deodată, a-l ţine pe Charlie în viaţă deveni foarte important pentru ea.

Aurelia şi sora sa călăreau de o parte şi de alta a căruţei, schimbînd priviri. Erau încă şocate de neaşteptata apariţie a lui Charlie şi de reacţia lui Ellie. Dar Aurelia spera ca ziua aceea îngrozitoare să o determine pe nepoata ei să înfrunte în cele din urmă realitatea. Spera că acum va începe să jelească şi să se elibereze de durerea care ajunsese atît de apăsătoare. Însă întrevedea şi urmări mai sumbre. Se uita la Ellie cum trăgea de hăţuri în timp ce se îndreptau spre micul cimitir din spatele fermei Jarrah. Charlie era fratele geamăn al lui Joe – cealaltă jumătate a bărbatului pe care Ellie încă îl mai iubea cu pasiune. Oare ce efect ar putea avea asupra nepoatei sale întoarcerea lui Charlie? Cît de mult i-ar putea dăuna?

Aurelia privi spre ceilalţi. Preotul şedea lîngă Ellie, pe bancheta căruţei, cu spatele drept, cu capul ridicat. Wilf se lăsase moale lîngă el, un bărbat ofilit care văzuse prea multe în viaţă şi care se întreba, probabil, ce dreptate mai era aceea, cînd mureau atît de mulţi tineri, în vreme ce lui îi era dat să îmbătrînească.

Întoarse capul şi se uită la tînărul care zăcea în spatele lor, în căruţă, încercînd să pună semnul egal între acest vlăguit veteran de război şi haimanaua încîntătoare pe care şi-o amintea încă. Nici urmă de rînjetul obraznic sau licărirea ştrengărească în ochii lui, în ciuda medaliilor pe care le cîştigase, observă ea tristă. Războiul îi luase strălucirea, îi ucisese pofta de viaţă şi de aventură tot atît de sigur ca şi cum ar fi ucis omul însuşi.

Cît despre Seamus... Aurelia privi îndurerată sicriul. Îşi făcuse atît de multe planuri pentru el şi Ellie pe cînd ei doi creşteau împreună, sperînd că s-ar putea realiza într-adevăr! În amintirile ei stăruia băiatul, apoi tînărul zurbagiu care călărea într-un galop nestăvilit şi care putea să strîngă tot atîtea piei jupuite, ca orice bărbat de două ori mai în vîrstă decît el. Vorbele lui linguşitoare o încîntau şi mai putea să vadă parcă aievea licăririle din ochii albaştri cînd rîdea el însuşi de propriile-i glume. Îşi reţinu o lacrimă. Fiecare îşi va aminti de el în mod diferit. Ellie îşi va aminti de el ca de băiatul pe care ajunsese să-l îndrăgească ca pe un frate. Amintirea lui Charlie despre el va fi cea despre bărbatul lîngă care luptase. Bărbatul care nu fusese atît de norocos în bătălia de la El Alamein.

Charlie tresări cînd căruţa trecu peste o piatră şi Aurelia îl văzu punînd o mînă protectoare deasupra sicriului. Degetele îi tremurau cînd atinseră steagul şi apoi cocarda, iar buzele îi pronunţau cuvinte auzite doar de el. Părul blond era năclăit de sudoare, uniforma era împestriţată de petice răspîndite pe sub braţe şi pe piept, dar nu părea să ia seama la aşa ceva. Era o imagine demnă de milă şi, deşi avea o puternică presimţire în legătură cu revenirea lui, în inima ei îl acceptă.

Cimitirul era despărţit de păşune cu un gard alb şi împrejmuit cu tufiş tînăr şi copaci umbroşi. Cele mai

multe pietre funerare fuseseră degradate de intemperii şi acum erau acoperite cu licheni şi muşchi care distruseseră epitafurile, iar unele pietre comemorative, desprinse din legăturile lor, se clătinau în bătaia vîntului. Sălciile îşi întinseseră ramurile, iarba se legăna în briza uşoară, iar bîzîitul insectelor făcea să pară locul ideal pentru a dormi, un loc liniştit în care un suflet obosit şi-ar putea afla pacea eternă. „Acum ai devenit sentimentală şi aiurită!" îşi spuse ea, ţîfnoasă, suflîndu-şi repede nasul. Toate aceste morţi şi războiul aveau un efect ciudat asupra ei şi îşi dădu seama că nu mai era de mult femeia de odinioară. Purtarea ei arţăgoasă şi impulsivă fusese înlocuită cu una calmă, mai puţin dominatoare şi de mult nu mai obişnuia să vorbească înainte de a se gîndi, temîndu-se să nu facă şi mai tensionată atmosferă în care trăiau. Începea să se înmoaie la bătrîneţe, îşi spuse ea înciudată. Nu mai avea şira spinării!

Ajunseseră la portiţa cimitirului şi descălecă. Wilf şi preotul se străduiau să ridice sicriul, în timp ce Charlie coborî din căruţă. Aurelia se apropie de ei să-i ajute, dar cînd atinse sicriul fu împinsă blînd deoparte.

– Trebuie să fac asta pentru el! spuse Charlie aspru, săltînd un colţ pe umărul său teafăr. Nu-l pot părăsi pe Seamus pe acest ultim drum. Nu după ce am trecut prin atîtea împreună.

– Nici eu! zise Alicia, alăturîndu-i-se. I-am făgăduit tatălui său.

Femeia apucă cu putere sicriul şi îl săltă pe umărul ei îngust. Aurelia şi Ellie îi urmară, solemnitatea momentului nereuşind să ascundă faptul că un preot drept ca o lumînare, un bătrîn istovit, un tînăr suferind şi o femeie zveltă alcătuiau un cortegiu destul de neobişnuit.

Jacky Jack şi tinerii văcari săpaseră mormîntul cu o seară înainte şi acum stăteau cu ochii holbaţi, cu pălăriile

în mîini, urmărind apropierea straniului cortegiu. De ce Dumnezeu făceau asta, Aurelia nu ar fi putut spune! Pentru ei, acest lucru era mult mai simplu. Un ultim drum, după care pămîntul te acoperea pentru somnul de veci. O întoarcere în țărînă, restituindu-i naturii ceea ce reprezenta doar coaja, cochilia ființei umane – nicidecum înmormîntată într-o cutie de lemn lăcuit, cu spiritul întemnițat pentru veşnicie în întuneric.

Aurelia avu un gînd efemer pentru Snowy şi prizonieratul său, apoi se concentră asupra preotului. Nu mai fusese de mulți ani la biserică şi nici nu asistase vreodată la o înmormîntare catolică, iar şuvoiul de cuvinte în latină o buimăcea şi era incapabilă să urmărească ceremonia. Dar era corect ca Seamus să nu fie înmormîntat în pămînt străin. Acesta era locul cel mai potrivit pentru fiul lui Mickey. Se întorsese acasă, să zacă în pămînt alături de mama şi de fratele său, lîngă cei care cuceriseră acest ținut şi îl făcuseră să merite să lupte pentru el. Aici, spiritul său se eliberase în cele din urmă de încercările vieții şi ale războiului.

Dar Joe? Privi spre Ellie. Oare spiritul acestuia îşi găsise liniştea? Cum ar fi putut cînd se afla atît de departe de casă? Cum ar fi putut fi liber zăcînd într-un mormînt anonim, sub un strat de pămînt străin? Aurelia fu smulsă din tristele sale gînduri de cei ce murmurau „Amin!“, anunțînd sfîrşitul slujbei.

Charlie stătea lîngă mormînt, nesigur pe picioare, cumplit de palid cînd îşi luă un ultim rămas-bun de la prietenul său mort.

– Adio, prietene, murmură el. Acum te poți odihni liniştit.

Îşi puse pălăria şi se trase înapoi. Aurelia îl prinse înainte de a se prăbuşi.

– Mai bine l-am duce înăuntru, spuse ea repezit. Altfel

nu va fi singura înmormîntare pe ziua de azi. Se întoarse către unul dintre văcari: Duceți-vă unul din voi după Wang Lee! ordonă ea. Şi repede!

Îl duseră, sprijinindu-l, pînă în casă şi îl aşezară binişor pe canapeaua din camera de zi. Ellie aţîţă focul în timp ce Aurelia începu să-l dezbrace de tunică şi de cămaşa udă. Se întoarse spre Ellie care o privea nehotărîtă:

– Fă nişte ceai şi adu-mi apă fierbinte şi haine curate. Sîngerează!

Cînd auzi un geamăt slab, Aurelia murmură:

– Totul este în regulă, fiule. Vreau doar să te spăl.

Îi scoase haina, remarcînd medaliile pe care le dobîndise. Charlie fusese un erou, dar cu ce preţ, se gîndi ea tristă. Desfăcu cu grijă bandajele pline de sînge şi o năpădiră lacrimi de mînie la vederea oribilei cicatrice care pornea de sus, de sub braţ, şi cobora peste coaste, pînă aproape de ombilic. Era doar un băiat, gîndi ea furioasă. Doar un tînăr care încercase să facă ceva pentru ţara sa. Numai Dumnezeu ştie prin ce trecuse sau cît de durabil îi va fi afectat nu numai trupul, ci şi mintea.

Se străduí să-şi înăbuşe furia şi să-şi controleze mîinile. Nu servea la nimic nici retorica, nici vorbăria entuziastă, căci pe cine ar trebui să învinovăţească? Pe Dumnezeu? Pe Hitler, pe Churchill sau pe Stalin? După cît putea să-şi dea ea seama, primul abandonase rasa umană, iar ceilalţi erau prea ocupaţi cu propaganda în favoarea războiului ca să mai vadă preţul ce trebuia plătit de băieţii simpli ai ţării.

– Grăbiţi-vă cu apa aia fierbinte! se răsti ea. Băiatul are febră şi trebuie să-i spăl rana.

Se întunecase cînd sîngerarea fusese oprită în cele din urmă şi rana înfăşurată în pansamente curate. Wilf îl dusese pe preot la următoarea solicitare şi liniştea nopţii coborîse asupra fermei Jarrah. Aurelia verifică braţul rupt

al lui Charlie, încă în ghips, sperînd că fusese bine fixat. Îi scoase cizmele şi pantalonii şi îl înfofoli în pături. Era cumplit de slab, observă ea, cu coastele ieşite în afară, cu oasele bazinului ascuţite, împungînd lenjeria militară. Dar la căldura flăcărilor încă vii din cămin, faţa lui căpătase puţină culoare. Deschise ochii şi privi în jur, nedumerit şi derutat.

– Ellie? întrebă el cu voce slabă.

Aurelia se trase deoparte cînd nepoata ei veni şi îngenunche lîngă canapea.

– Sînt aici, Charlie, spuse ea blînd. Nu mai vorbi. Odihneşte-te.

Clătină din cap, cutremurîndu-se de durere.

– Unde-i Joe? mormăi el. Trebuie să-l văd pe Joe!

Ellie îşi muşcă buza, privind în sus, spre Aurelia, apoi îi luă mîna într-a sa.

– E în Singapore, răspunse ea aspru.

Charlie închise ochii. Era vizibil supărat.

– A primit scrisorile mele? şopti el.

Aurelia îşi ţinu respiraţia văzînd că Ellie ezită să răspundă. Poate că acesta era momentul în care nepoata ei va accepta, în cele din urmă, adevărul.

– Nu ştiu! ripostă Ellie. I le-am trimis împreună cu ale mele, dar nu am primit niciun răspuns.

Aurelia urmărea scena cu o nelinişte crescîndă. Acum, că fratele geamăn al lui Joe se întorsese acasă, poate că ar fi înţelept să o îndepărteze o vreme pe copilă pentru a avea timp să capete o mai bună perspectivă.

– Sînt de părere ca Alicia să aibă grijă de Charlie, iar noi două să ne întoarcem la Warratah, pentru că mîine marcăm vitele, spuse ea autoritar. Vom reveni peste vreo două săptămîni, iar pînă atunci tînărul acesta se va pune pe picioare.

Ellie dădu din cap.

– Rămîn cu Charlie. Aşa ar fi vrut şi Joe. Se uită spre mătuşa ei cu nelinişte în ochii ei căprui. E ca şi cum o parte din Joe s-ar fi întors acasă. Nu-l pot părăsi, spuse ea hotărît. Nu cînd abia l-am îngropat pe dragul Seamus.

Aureliei nu-i plăcea deloc ce auzea. Putea să înţeleagă de ce Ellie dorea să-l îngrijească pe fratele lui Joe, dar nu dorea ca fata să se lase purtată de emoţii şi să facă ceva ce va regreta mai tîrziu.

– Cred că ar fi mai bine dacă s-ar ocupa Alicia de el, draga mea, spuse ea repede. Sînt şi alte treburi pe care nu se cuvine să le facă o fată tînără, şi nici chiar Joe nu ţi-ar pretinde aşa ceva.

Ellie se uită la tînărul de pe canapea, vizibil tulburată. Apoi, de parcă ar fi luat o decizie, se îndreptă şi clătină din cap.

– E mai bine să rămîn! declară ea. Mama nu e de folos la patul unui bolnav şi acolo unde nu mă voi descurca, mă va ajuta ca de obicei Wang Lee.

De parcă l-ar fi chemat, micul chinez intră în cameră cu o tavă cu sticle.

– Wang Lee face băiat bine. Femeile merg, uită la vacă.

– Eu rămîn aici, repetă Ellie cu încăpăţînare.

Aurelia încrucişă braţele şi se uită spre nepoata ei.

– Ai să faci cum ţi s-a spus! zise aspru. Wang Lee se poate descurca foarte bine şi de unul singur, iar eu am nevoie să mă ajuţi la marcarea vitelor!

– Îi ai pe Jacky Jack şi pe văcari! ripostă ea. Nu ai nevoie de mine.

Aurelia schimbă o privire cu Alicia, care ridică din umeri şi se întoarse să ridice sacii pe care îi pregătiseră cu o seară înainte.

– Las-o în pace, spuse ea. Ellie este la fel de încăpăţînată ca tine cînd îşi pune ceva în minte. Pe dea-

supra, toată discuția asta e pierdere de vreme și trebuie să ne întoarcem la Warratah înainte ca următoarea repriză de ploaie să facă imposibilă marcarea vitelor.

Aurelia oftă. O cunoștea pe Ellie destul de bine ca să-și dea seama că nu o va face să se răzgîndească. Nu și cînd avea expresia aceea.

– Foarte bine, spuse ea. Dar vei lăsa partea intimă în seama lui Wang Lee. Era conștientă că Charlie o urmărea cu privirea cînd se apropie și puse o mînă pe umărul fetei. Dar amintește-ți, Ellie, o avertiză ea blînd, el nu este Joe!

O scînteie licări în ochii lui Charlie, dar atît de fugar că după aceea Aurelia nici măcar nu era sigură de ceea ce văzuse. Efectul rămase însă și o înfioră. Parcă ar fi aruncat o privire în străfundurile unui hău întunecat și amenințător – un hău din care niciunul dintre ei nu va ieși nevătămat.

Ellie auzea încă ploaia, încă simțea răcoarea lăsată de umbrele lungi. Deschise ochii și văzu doar flăcările dansînd în șemineu. La fel fusese și în noaptea aceea, își aminti ea, afundîndu-se iar în primitorul întuneric. Ploaia răpăise timp de o săptămînă pe acoperiș, într-un torent interminabil, care se scurgea pe jgheaburi și inunda curtea. I se făcuse dor de casă, dar era imposibil să se întoarcă la Warratah cîtă vreme Charlie nu era suficient de întremat ca să poată călători.

În ciuda protestelor lui Wang Lee, îl mutase pe Charlie în patul cel mai mare și confortabil de la Jarrah și așeză pe podea o pătură și o pernă pentru ea, ca să-l poată supraveghea în timpul nopții. Era chinuit de coșmaruri și adesea se trezea de două sau de trei ori pe noapte, scăldat într-o sudoare rece, cu ochii privind plini de groază la lucruri pe care ea doar și le putea imagina. Așa că se

întindea în pat, lîngă el, îmbrăţişîndu-l. Legănîndu-l ca pe un copil mic, se străduia să-l calmeze, să-i liniştească temerile, să-l aline, pînă cînd îşi făcea efectul poţiunea de dormit a lui Wang Lee. După aceea se întindea pe patul său improvizat pe podea, fără să poată adormi, derulînd posibile imagini de pe teatrul de război şi lacrimile pentru Joe udau perna.

Nopţile de odihnă se sfîrşiră curînd şi ea fu nevoită să se scoale devreme în fiecare dimineaţă, să verifice puţinele animale rămase la Jarrah înainte să se apuce să sape în grădina de legume a lui Mickey. Cartofii mucegăiseră, morcovii putrezeau, dar cîte ceva din ei tot mai era comestibil, şi cu raţionalizarea în plină forţă nu era momentul să fie pretenţioasă. Ploaia inundase curtea şi apa ajunsese pînă la treptele verandei. Zilele se scurgeau, una mai obositoare decît alta, alternînd cu nopţi nedormite. Şi totuşi, în ciuda faptului că energia ei scădea, era conştientă de un straniu sentiment de entuziasm care o cuprinsese. Ea nu-l putea avea pe Joe, dar Charlie reprezenta cea mai apropiată fiinţă de el şi, într-un fel, Joe chiar *se întorsese* acasă, dacă nu cu trupul, măcar cu spiritul. Şi cînd el începu să se întremeze ajunseră să se recunoască unul pe celălalt, iar ea găsea liniştitor să asculte istorisirile despre cei doi băieţi crescînd împreună. Despre căminul lor rămas în urmă în micul oraş din sud şi despre lupta lor de a o scoate la capăt şi de a termina cu hoinăreala.

Joe îi povestise cîte ceva din toate, dar era interesant să audă versiunea lui Charlie despre aceste întîmplări şi, ascultîndu-l, descoperi că l-ar putea ierta pe acest tînăr numai piele şi oase pentru ceea ce îi făcuse lui Joe. Fiindcă, în timp ce vorbea, ea începea să înţeleagă că Charlie se considerase pe sine, evident eronat, inferior fratelui său geamăn. Bănuia că felul liniştit al lui Joe ascundea o

inteligență mai profundă, care l-ar fi putut duce mai departe. Pasiunea lui Charlie pentru aventură reprezentase o modalitate de a se opune naturii liniştite a celuilalt, dar, făcîndu-l să caute ceva la fel de efemer ca fumul de ţigară, îl lăsase golit pe dinăuntru şi neîmplinit. Gelozia apăruse cu mult timp în urmă şi odată cu ea se ivise şi nevoia imperioasă de a se dovedi mai bun decît Joe, iar acum îl măcina sentimentul vinovăţiei pentru ceea ce făcuse.

Ellie era în dificultate. Ştia că Charlie ar trebui să afle despre dispariţia lui Joe. Dar chiar credinţa că îşi va revedea fratele geamăn era aceea care îl susţinea. A-i spune adevărul era prea crud, la fel de crud ca a da glas celor mai profunde temeri ale sale. Dar nu era oare şi mai crud să mintă în continuare, nu numai pe el, ci şi pe ea însăşi?!

Era noapte, la aproape două săptămîni după înmormîntare. Ploaia continua să cadă, dar mai domolită acum. Focul ardea în cămin şi Charlie şedea sprijinit între perne, pe canapea, cu o pătură pe umeri. Privea flăcările, iar cearcănele din jurul ochilor lui erau dovada nopţilor nedormite şi a durerii continue, chiar dacă mai pusese ceva carne pe oase şi mai prinsese culoare.

– Erai doar un copil subţirel ultima oară cînd te-am văzut. Parcă ar fi trecut o viaţă de atunci, oftă el.

Ellie împletea nişte şosete, dar era atît de obosită că abia ţinea andrelele.

– Aşa este, spuse ea, căscînd. Eram copii atunci, dar a trebuit să creştem repede. Renunţă la tricotat şi înfipse andrelele în ghemul de lînă. Mă duc la culcare. Mîine vine o altă zi lungă. Mama şi Aurelia ajung aici în jurul prînzului.

El se întoarse atunci spre ea. Ochii lui albaştri

străluceau în lumina focului, iar o şuviţă de păr blond îi cădea pe frunte la fel ca lui Joe.

– Rămîi şi vorbeşte cu mine, Ellie, o imploră el.

Ellie îi atinse uşor şuviţa de păr, aşezîndu-i-o la loc, resimţind dorul de Joe aproape ca o durere fizică. Cît de asemănători erau aceşti doi bărbaţi şi totuşi cît de diferiţi! Unul brunet, celălalt blond. Unul calm şi blînd, celălalt luptîndu-se cu un tumult interior care l-ar fi putut distruge într-o zi!

Charlie o prinse de mînă, cuibărindu-şi obrazul în căuşul palmei sale, la fel ca în prima zi.

– Îmbrăţişează-mă, Ellie! Doar o clipă. A trecut atîta vreme de cînd a avut cineva grijă de mine.

Gesturile lui le oglindeau pe cele ale lui Joe din ultima lor zi împreună. Cuvintele o făceau să se înfioare de milă. Şi totuşi îşi înfrînă pornirea firească de a-l consola. Pentru că nu era sigură ce dorea el cu adevărat de la ea. Temîndu-se să nu facă vreun gest care ar fi fost greşit interpretat. Pentru că acesta nu era Joe, oricît de mult şi-ar fi dorit.

Îl privi în adîncul ochilor şi văzu singurătatea de acolo şi groaza de visele ce vor veni să-l bîntuie noaptea. Acest bărbat rănit era tot ce mai avea de la Joe, îşi dădu ea seama. Îi fusese trimis ca să-i vindece trupul şi sufletul. Cum l-ar putea refuza? Focul trosni şi un buştean căzu peste altul cînd ea îşi puse braţele în jurul lui. În clipa aceea nu mai avu nicio ezitare – pentru ea era ca şi cînd s-ar fi întors Joe. Îi putea simţi mirosul atît de masculin, asprimea bărbii la atingerea obrazului, şi braţul puternic în jurul mijlocului. Îngropîndu-şi faţa în curbura gîtului lui, închise ochii şi se lăsă purtată de imaginaţie. Curînd, somnul începu să-i dea tîrcoale şi, lăsîndu-se recunoscătoare în voia lui, îşi închipui că simte atingerea de fluture a sărutului lui Joe pe buzele ei.

13

Matt Derwent se trezise încă din zori. Ploaia încetase şi soarele se străduia să se înalţe deasupra orizontului. Prin copaci cîrîiau coţofene şi se ciorovăiau papagali gallahi, roz şi cenuşii, şi cîţiva peruşi. Cu o anticipare crescîndă a ceea ce urma în ziua respectivă, se grăbi spre grajduri, urmat de cîinii alergînd dezlănţuiţi, şi duse caii în padocuri. Se întoarse în casă şi îşi făcu o cafea tare. Era prea devreme pentru a porni spre Warratah, dar dorea să se asigure că totul este în ordine înainte de a pleca.

Lipăi în picioarele goale prin dormitor şi contemplă haosul obişnuit: hainele erau aruncate pe pat şi pe scaun, din sertare se revărsau tricouri şi şosete, iar pantofii zăceau acolo unde îi lăsase. Dădu cu ochii şi de pantalonii de moleschin, frumos împăturiţi, cămaşa şi lenjeria de corp, toate curate, pregătite de seara. Cizmele erau aşa de lustruite că străluceau, iar nasturele de la haină care atîrna fusese întărit. Cu un zîmbet de autocompătimire, îşi aminti cum se înţepase cu acul. Halal veterinar mai era dacă nu putea coase cu un ac fără să se înţepe! Ştia, totuşi, că asta nu era lipsă de îndemînare, ci emoţia pentru ce urma în acea zi. „Sper să considere că merită!" murmură el, termîndu-şi de băut cafeaua. Îşi surprinse imaginea în oglinda de deasupra bufetului şi se înclină: „Matt Derwent, eşti un prost!"

Ieşi din dormitor şi intră în micul birou pe care-l construise într-o latură a casei. Familiarul talmeş-balmeş făcuse loc ordinii: dosarele şi procesele-verbale erau aranjate metodic pe rafturi şi în dulapuri, iar medicamentele şi instrumentele profesiei sale depozitate cu grijă separat. Îşi trase un scaun şi se aşeză: trebuia să întocmească notele de plată şi să facă o listă cu vizitele din ziua

respectivă. Îi mai rămînea o grămadă de timp, nefiind aşteptat la Warratah mai devreme de unsprezece.

Ceva mai tîrziu se uită la ceasul de pe perete. Timpul se mişca mult mai încet decît şi-ar fi dorit. Optimismul lui începea să pălească în favoarea îndoielii. Nu cumva se afla pe cale să se facă de rîs? Nu-i răspunsese la telefon şi avea doar cuvîntul mătuşii Aurelia că era binevenit. Poate că ar trebui să telefoneze din nou ca să verifice. Matt era deja cu mîna pe receptor cînd se răzgîndi. Dacă ajungea la Warratah, Claire nu mai putea da înapoi. Ar fi putut s-o ia cu el în cursele sale şi astfel ar putea ajunge să se cunoască mai bine unul pe celălalt. Dar încet, încet! îşi spuse el. Claire era tînără şi frumoasă, cu o minunată carieră înainte. S-ar putea să nu-şi dorească mai mult decît o prietenie cu un văduv grizonat şi el nu ştia dacă ar suporta să fie respins.

Ellie deschise ochii. Numele lui îi scăpă de pe buze înainte să-şi dea seama. Se trase înapoi între pături şi o clipă rămase nemişcată. Claire şi Leanne dormeau încă pe scaune, lîngă şemineul în care cenuşa se răcise şi ea fu mulţumită că nu-i auziseră strigătul. Lumina curgea prin ferestre, făcînd scamele de praf să danseze de-a curmezişul podelei şi în depărtare se auzea zgomotul şi larma bărbaţilor din curte, pregătindu-se de plecare. Totuşi, în pofida zumzetului vieţii şi a respiraţiei fiicelor sale, amintirile se aflau încă acolo, înlăuntrul său. În încercarea de a le izgoni, ridică mîna să-şi tragă părul după urechi şi îşi dădu seama că avea braţul în ghips. Se încruntă, întrebîndu-se ce i se întîmplase. Şi de ce se afla la Jarrah? Încercă să se ridice şi icni săgetată de o durere cumplită.

– Mamă! strigară fetele într-un glas, trezindu-se brusc. Te simţi bine?

Ea se lăsă înapoi între perne şi zîmbi cu un aer trist:

– Habar n-am! murmură ea. Ce dracu' s-a întîmplat?

Claire şi Leanne îngenuncheară lîngă canapea, dar Leanne fu cea care vorbi:

– Ai căzut, mami! Ce Dumnezeu ai vrut cînd te-ai cățărat pe Turnulețul lui Yorky?

Ellie închise ochii. Acum îşi amintea. Fantomele trecutului fuseseră cele care o purtaseră acolo, sus, şi propria ei idioțenie cea care o adusese înapoi, pe pămînt, cu o bufnitură. Habar n-avea cît timp zăcuse, dar îşi amintea ce frig era, ce umezeală, şi durerea de cap acolo unde se lovise de o piatră. Şi, deşi se întîmplase doar cu puține ore în urmă, visele şi amintirile făceau să pară că trecuseră ani. Se străduí să-şi adune puterile ca să limpezească lucrurile:

– Presupun că mi-am închipuit că mai pot să mă cațăr, spuse ea cu umor. N-am prevăzut ploaia.

– Trebuie să-mi promiți că n-ai să mai faci niciodată un asemenea gest neghiob! îi ceru Claire, prinzîndu-şi părul ciufulit la spate cu o fundă elastică. Ai fi putut muri acolo, dacă nu te-am fi găsit!

Lui Ellie îi dădu prin cap un gînd îngrozitor.

– Nu i-ați spus tatălui vostru, nu-i aşa? întrebă ea.

Leanne clătină din cap:

– Am vrut să aşteptăm să vedem cum te simți în dimineața asta. Phil zicea că o să fii bine, aşa că n-avea rost să-l îngrijorăm pe tata.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! oftă Ellie. M-ar fi omorît, dacă aş fi murit! Dîndu-şi seama de ce spusese, izbucni în rîs, împreună cu fetele. Dați-mi o aspirină, ceru ea cu voce slabă, simțind că-i revenise durerea de cap. Şi o ceaşcă de ceai. Gura mi-e ca iasca, iar creierul făcut terci! Se încruntă cînd fetele părăsiră încăperea. Exista o tensiune între ele, exact la fel ca în zilele de

odinioară. Spera că nu avea nicio legătură cu întoarcerea lui Claire acasă. Telefonul sună şi i se răspunse repede. Apoi Claire se întoarse cu ceai şi aspirine.

– Era Aurelia, explică ea. I-am spus că ţi-ai revenit şi să nu se îngrijoreze. Se aşează şi zîmbi. I-am mai spus şi că nu e cazul să vină pînă aici. Ea e oricînd gata pentru o cursă, dar cu felul ei de a conduce, se poate întîmpla orice.

– Bravo ţie! Ellie sorbi din ceai şi înghiţi o aspirină. Se simţea teribil de prost. Sînt dezolată că am provocat atîta tevatură, murmură ea. Pur şi simplu nu mi-am dat seama cum trece timpul.

Claire îşi muşca buza. Era evident că o preocupa ceva.

– Pînă la urmă ai scăpat cu bine, spuse ea. Mi-era groază să-i spun tatei.

Ellie închise ochii. Orice ar fi fost, Claire părea decisă să păstreze totul pentru sine.

– Unde-i Leanne?

– Organizează oamenii pentru activităţile de astăzi. Smoky îi va supraveghea în locul ei, iar Angel a plecat deja. Claire zîmbi. Şi să ştii că ai avut dreptate în privinţa ochilor lui alunecoşi.

– E argentinian. Nu se poate abţine! Ellie îşi dădea seama că fiicele sale erau perfect capabile să rezolve toate acele treburi fără ajutorul ei şi, într-un fel, era o tristă constatare. Se maturizaseră, nu mai erau de mult fetiţele ei pe care le-ar fi putut proteja de greutăţile vieţii.

– Cum rămîne cu Matt Derwent? întrebă ea. Nu era vorba să mergi astăzi împreună cu el?

Claire îşi termină ceaiul şi aprinse o ţigară:

– I-am spus Aureliei să-l amîne. Aş prefera să-mi petrec ziua cu tine.

Ellie auzi cuvintele, dar citi în ochii fiicei sale un cu totul alt mesaj.

– Este foarte măgulitor pentru mine, scumpa mea, spuse ea dînd hotărît la o parte păturile. Dar mă simt bine. Sun-o şi spune-i să-l trimită încoace.

– Minunat, mami! Este un om ocupat şi probabil că nici nu vrea cu adevărat să mă care după el. În plus, adăugă ea, e prea tîrziu, trebuie să fi plecat de acolo pînă acum.

Ellie lăsă capul în jos ca să-şi ascundă zîmbetul. Claire părea să protesteze, dar puţin prea mult.

Matt ajunse la Warratah cu întîrziere. Era un loc încîntător, mai ales după ploaie. Totul părea atît de proaspăt, atît de curat, de la bobocii albi ai foarte bătrînilor arbori jarrah, în contrast cu acoperişul ruginit din tablă ondulată, pînă la verdele tufelor de piper şi al chitrului din împletiturile de nuiele, parcă ţîşnind din pămîntul de culoarea scorţişoarei şi verdele proaspăt al ierbii. Inima începu să-i bată mai tare pe cînd rula la capătul pistei de aterizare. Ţarcurile erau goale şi nu exista niciun indiciu că cineva s-ar fi aflat în curtea casei sau prin preajma acareturilor. Warratah părea absolut pustiu!

Dădu să-şi netezească părul zbîrlit, dar îşi dădu seama imediat – era pierdere de vreme, şi coborî din avion. Parfumul florilor plutea în aerul cald şi liniştea era profundă. Cu o presimţire rea, se îndreptă spre casă.

Uşa cu plasă fu smucită cu un scrîşnet care îl făcu să tresară.

– În sfîrşit, iată-te! bubui vocea Aureliei. Ai întîrziat!

Matt se simţea ca un şcolar care fusese prins în şopronul pentru biciclete, răsucindu-şi o ţigară.

– Am fost chemat la o fătare mai dificilă, se scuză el apropiindu-se de trepte. Încercă să străpungă cu privirea

întunericul din spatele uşii. Claire e gata? întrebă el plin de speranţă.

– Nu este aici, răspunse ea.

Matt înghiţi în sec. Dezamăgirea era atît de mare încît avu senzaţia că soarele dispăruse în spatele unui nor negru.

– Oh! fu tot ce putu spune.

Aurelia izbucni într-un hohot de rîs ca un lătrat.

– Nu e cazul să fii aşa de amărît, spuse cu vocea-i amplă de contraltă. S-a dus la Jarrah – te aşteaptă acolo.

Sufletul lui prinse aripi şi ar fi vrut să o sărute, dar cumplita doamnă bătrînă îl privea fix prin monoclul său şi el nu îndrăzni s-o facă.

– Mulţumesc, spuse bîlbîindu-se.

– Atunci şterge-o de aici, nu mai pierde vremea! tună ea, apoi smuci uşa şi dispăru înapoi, în casă.

Matt zbura parcă, grăbindu-se spre avion. Lucrurile se clarificau. Avea *să fie* o zi încîntătoare pînă la urmă.

Ellie îşi înfăşurase o pungă de plastic în jurul ghipsului de pe braţ şi, cu toate că fusese destul de greu să se spele pe cap, duşul îi făcuse plăcere şi se simţea mult mai bine. Încerca să se şteargă cu prosopul cînd auzi zumzăitul unui avion care se apropia. Se grăbi spre bucătărie, unde o găsi pe Claire spălînd vasele.

– Lasă-le! Ai un oaspete!

Claire o privi bănuitor:

– Ce mai puneţi la cale, tu şi Aurelia?

Ellie zîmbi:

– Doar nu te aşteptai cu adevărat ca mătuşa ta să-i spună lui Matt să-şi vadă de drum, nu-i aşa? Nu pare a fi stilul ei.

Claire azvîrli spălătorul de vase în chiuvetă.

– Arăt mizerabil! spuse ea oftînd. Am dormit îmbrăcată şi părul meu seamănă cu un cuib de păsări.

– Du-te atunci şi aranjează-te. O să-l ţin de vorbă pînă cînd o să fii gata. Zîmbi văzînd-o pe Claire grăbindu-se să iasă din încăpere. Chiar că îţi doreai foarte mult să îţi petreci ziua cu mine, murmură ea încîntată.

Avionul se oprise şi ea intră în dormitor. Pe cînd se îmbrăca, simţi că o cuprind fiorii. În camera asta dormise Charlie. În camera asta coşmarurile erau încă treze. Trecuse atît de mult timp şi totuşi erau încă adînc gravate în memoria ei. Părăsi încăperea cu un oftat adînc. Fantomele fuseseră închise din nou.

Ieşi pe verandă. Se sprijini de un stîlp şi zîmbi. Fiecare vine şi pleacă, gîndi ea. Cine şi-ar fi închipuit că raţionala Leanne se va căsători pe neaşteptate cu un argentinian chipeş şi sexy la numai două luni după ce-l cunoscuse? Şi Claire, ciripind ca o pasăre şi aproape dansînd cînd ieşise din cameră doar pentru că venea Matt! Zîmbi blînd. Ştiuse că Aurelia îl va trimite acolo, nimic nu-i scăpa bătrînei, în ciuda vîrstei sale.

Ellie îşi potrivi mai bine minerva* în jurul gîtului şi privi în depărtare. Era atît de plăcut să-şi aibă amîndouă fetele în preajmă! Îi lipsiseră teribil, în ciuda faptului că se certau ca pisicile. Ştia că era numai un răgaz, pentru că amîndouă erau deja absorbite de propria lor viaţă şi ea trebuia să înveţe să se ţină deoparte. „Sindromul cuibului gol! gîndi ea tristă. Dar, la urma urmelor, voi avea destul timp să mă ocup şi de mine."

Plictisită, se hotărî să se refamiliarizeze cu ferma Jarrah şi porni spre grajduri, inspirînd mirosul fînului proaspăt şi al podelelor pietruite ude, amestecat cu cel de

---

* Aparat ortopedic plasat în jurul gîtului pentru a imobiliza coloana vertebrală la nivelul respectiv (n. r.).

piele, şi harnaşamente, şi şei scumpe care venea dinspre magazie. Baraca-dormitor fusese spălată de curînd şi paturile acoperite cu lenjerie curată, dar mirosul puternic de picioare şi de bărbaţi asudaţi stăruia încă.

Traversă curtea şi intră în bucătărie. Se opri în mijlocul încăperii vaste, cu acoperiş înalt, boltit ca al unei catedrale şi retrăi amintirea sutelor de mese pe care le servise acolo. În lumina soarelui care pătrundea prin ferestre se zăreau scame de praf dansînd peste oalele şi accesoriile de bucătărie din inox, lustruite şi fără nicio pată. Se deosebea atît de mult de bucătăria de pe vremea ei, cînd bucătarul trebăluia la un aragaz cu patru ochiuri sau, mai rău, la recalcitranta plită, cu fum şi aburi care se amestecau cu aroma cărnii de oaie şi a verzei fierte. Ellie se înfioră, în ciuda căldurii. Nu mai putea rămîne la Jarrah. Vizitele ei acolo se răriseră, de-a lungul anilor, iar cînd Leanne o rugase să-i dea şansa să înveţe să conducă o fermă, i-o oferise cu un sentiment de uşurare. Pînă acum nu-şi mai amintise de anii de demult şi nu mai dormise acolo, ştiind că piatra de mormînt se afla în apropiere.

Părăsi bucătăria şi o luă de-a lungul curţii. Erau doar trei sau patru cai în padoc şi, oricît de mult i-ar fi plăcut, n-ar fi reuşit să călărească pînă la Warratah şi nici să conducă o maşină. Durerea de cap nu o lăsase, iar braţul rupt făcea acest lucru imposibil. Cu senzaţia că era prizonieră, se întoarse şi se îndreptă spre cîmpul din spatele casei. Cu spatele sprijinit de trunchiul noduros al unui copac, închise ochii, filtrînd lumina soarelui prin pleoape. Bîzîitul muştelor şi chemările şuierătoare a miriade de insecte o făcură să aţipească. Mirosul de pămînt cald şi iarbă uscată, amestecat cu parfumul trandafirilor şi al încrengăturilor cu nenumărate flori sălbatice, delicate şi un singur, obsedant tril al unei păsări-clopoţel o purtară

înapoi, într-un alt timp, un timp în care Jarrah îl întemnițase pe Charlie așa cum o prinsese pe ea acum.

Se întoarseră la Warratah la o lună după înmormîntarea lui Seamus. Charlie ședea pe bancheta căruței, lîngă Wang Lee, iar Ellie călărea alături. Lunga călătorie îl extenua, dar era decis să-i pară puternic lui Ellie.

Pe cînd treceau prin pășunile luxuriante, inspira mireasma eucaliptilor și mirosul pur, proaspăt al pămîntului jilav și al ierbii strivite de roțile căruței. Monotona culoare brună a secetei dispăruse, înecată într-o paletă de culori care stîrneau simțurile. Inflorescența roșie a arborilor de cauciuc rivaliza cu galbenul tufelor de chitru. Verdele, albastrul și roșul din curcubeul penajului papagalilor lory țîșneau prin frunzișul de un verde-pal al eucaliptilor, iar cîrduri de egrete se amestecau printre nenumăratele turme de vite, într-o maiestuoasă paradă de alb și portocaliu, reamintindu-le că minunata lor țară era una a marilor contraste, de o frumusețe de nedescris.

Neastîmpărul său crescu cînd zări un vultur cu coada despicată planînd purtat de briza caldă, cu vîrful aripilor unduind, cu privirea ațintită asupra a ceva în depărtare. Își ținu respirația, așteptînd clipa cînd va ucide și atunci cînd pasărea se năpusti, el oftă. Oh, să fii liber asemenea păsării! se gîndi el visător. Să fii în stare să te înalți sus, deasupra pămîntului, și să vezi orice într-o clipire a ochiului de aur! Deveni conștient că Ellie îl privea, dar nu-i păsa. Nu mai era de mult tînărul necopt pe care îl cunoscuse ea odinioară, ci un bărbat care învățase să aprecieze frumusețea acelor meleaguri după ce fusese martorul ororilor din lumea de dincolo de Teritorii.

Depășiră creasta ultimului deal chiar cînd soarele cobora spre linia orizontului. Valea din Warratah era scăldată într-o lumină de chihlimbar, care părea de foc pe

scoarța albă a eucalipților, netezind muchiile ascuțite ale clădirilor și trimițînd umbre lungi peste cîmpie. Casa se cuibărea în pămîntul roșu ca sîngele, iar clădirile auxiliare erau împrăștiate ca niște bile uitate, căzute parcă dintr-o șaretă și rămase acolo – pete în penumbra copacilor de cauciuc ce le păzeau.

Charlie privi în jos, printre copaci, acolo unde pășteau caii, iar lebede negre alunecau pe suprafața rîului ca de cositor, printre rațe care se ciondăneau. Țarcurile erau pline de vaci cu viței și dangătul unui ciocan pe nicovală suna ca o urare de bun-venit.

– Frumos, nu-i așa? spuse Ellie cu mîndrie, oprind calul lîngă căruță. Niciun loc de pe pămînt nu-i ca Warratah!

Privirea lui se plimbă peste nesfîrșitele pășuni, uriașele turme de vite și frumoșii caii de rasă din padocuri. Uitase cît de mare era acest loc, cît de bogat în comparație cu altele în care lucrase.

– Mătușa ta este proprietara a *toate* astea?

Ea rîse:

– Desigur! Nu-ți mai amintești, Charlie?

El privi în jos, spre Warratah, cu un interes reînnoit, remarcînd haloul de aur pe care soarele îl arunca asupra pășunii de lîngă casă.

– Și Jarrah? întrebă el îngîndurat, cu o expresie de o indiferență studiată.

Ea se încruntă auzind întrebarea.

– Îi aparține lui Mickey. Noi doar avem gijă de fermă pînă cînd se va întoarce acasă.

Charlie se adînci în gînduri în timp ce căruța cobora dealul spre Warratah.

Trei luni mai tîrziu după sosirea lui Charlie la Warratah, Aurelia stătea în umbra hambarului și-l privea cum

se chinuie să urce în şa şi să apuce frîul. Rănile se vindecaseră, dar umărul lui era înţepenit, aşa că nu putea ridica braţul mai sus de piept. Şi totuşi părea foarte diferit de băiatul grav rănit care se împotrivise cu atîta curaj durerii ca să-şi poată vedea prietenul înmormîntat cum se cuvine. Îşi fuma pipa, pe cînd Charlie îndemna calul într-un galop uşor. Ellie era cu el, ca de obicei. Îl îngrijea de parcă păstrîndu-l în viaţă şi sănătos ar fi putut aduce înapoi măcar o aparenţă a dispărutului său Joe.

– Nu eşti deloc încîntată de asta, nu-i aşa? întrebă Alicia, apropiindu-se de hambar.

– Sînt bucuroasă să-l văd din nou în şa. Am avea încă o pereche de mîini bune de muncă.

Alicia agăţă şeile pe suportul lor.

– Ştii bine ce am vrut să spun. Interesul lui Ellie pentru el este ceea ce te îngrijorează. Fii sinceră, Aurelia, niciodată nu ţi-a plăcut Charlie cu adevărat, nu-i aşa?

Aurelia molfăi capătul pipei.

– E ceva la el care mă nelinişteşte, admise ea. Îi admir curajul de necontestat şi voinţa de a se reface, dar mă îngrijorează reacţia lui faţă de moartea lui Joe – de parcă nu simte nimic. Nu mă pot abţine să nu bănuiesc că se întîmplă ceva în mintea lui, ceva ce nu ne lasă să vedem.

Alicia o privi pătrunzător:

– Doar nu crezi că ceea ce i s-a întîmplat i-a afectat creierul?

Aurelia se uita spre Ellie, care se urcase în şa, rîzînd spre Charlie, atingîndu-i uşor braţul cu mîna ei bronzată şi pricepută, ca să-l asigure că e aproape. Observă cît de posesiv o prinsese Charlie de mînă şi cu cîtă intensitate o privea.

– Intensitatea asta este cea care mă nelinişteşte pe

mine, spuse Aurelia, gînditoare. Şi nu-mi place nici că Ellie este atrasă de el.

– Îmi dau seama ce vrei să zici, replică Alicia. S-a ataşat prea mult de el. Abia dacă îl mai lasă să plece de lîngă ea, iar Wang Lee spune că-şi vorbesc ore întregi după ce ne culcăm noi.

Aurelia scutură tutunul nefumat şi-l împrăştie cu vîrful piciorului, apoi îşi puse pipa în buzunar.

– Am încercat deja să-i vorbesc, dar nu vrea să mă asculte. Cred că sînt cam exagerată cu precauţiile. Îşi aşează monoclul la loc şi îndreptă umerii. Şi poate chiar sînt! Ştiu că mă port ca un tiran, dar numai fiindcă îmi pasă de ea.

Alicia se încruntă uitîndu-se la cei doi.

– Joe a murit de aproape trei ani, spuse ea liniştită. Nu are nicio fotografie cu el şi doar cîteva scrisori şi poeme pe care le-a citit atît de des că sînt aproape ilizibile. Mă întreb uneori dacă-şi mai aminteşte cum arăta. Tu crezi, într-adevăr, că-l vede pe Charlie ca pe un înlocuitor?

Aurelia oftă:

– Ellie crede că este încă îndrăgostită de Joe. Îngrijindu-l pe Charlie, perpetuează mitul în felul ei. Dar să sperăm că-i va trece.

– Nu pari prea convinsă, replică Alicia blînd. Ellie şi Joe s-au îndrăgostit pe cînd erau doar nişte copii. Chiar dacă, printr-un miracol, Joe este încă în viaţă, trei ani de absenţă şi un război îi vor fi schimbat foarte mult pe amîndoi. Mă întreb dacă nu cumva Ellie s-a obişnuit atît de mult cu ideea că este îndrăgostită de eroul dispărut, încît nu mai realizează că această iubire există doar în mintea ei.

Aurelia se uita după cei doi care părăsiseră curtea casei, îndreptîndu-se spre padocuri. Arătau bine amîndoi, recu-

noscu ea în gînd. Potrivirea era evidentă chiar şi de la distanţă. Dar nu se putea vedea de acolo expresia calculată din ochii lui. Nu se puteau surprinde licăririle a ceva întunecat, tulburător, cînd credea că nu este observat.

– Absenţa poate face iubirea mai puternică, murmură ea.

– Cu siguranţă! confirmă Alicia. Încă şi-l aminteşte pe Joe ca pe un băiat liniştit şi blajin, care-i citea poezii şi cărţi şi care îndrăgea liniştea şi singurătatea de aici, din Teritorii, la fel de mult ca şi ea. Amintirea sa păstrează iubirea lor vie printr-un fals sentiment de fidelitate romantică. Amintirea lui despre ea ar fi cea a unei fete slăbuţe de şaisprezece ani, trăgîndu-l după ea pe Clipper! Vîrî mîna în buzunar şi trase afară un pachet turtit cu ţigări. Ellie este atît de prinsă în mrejele acestui vis romantic, încît nu realizează că se îndrăgosteşte de Charlie, transferînd întreaga sa iubire pentru Joe asupra fratelui său geamăn.

Aurelia privi spre cele două siluete care se micşorau, îndepărtîndu-se.

– Sper să nu ai dreptate!

Ellie nici nu bănuia cît de preocupate erau cele două femei din pricina ei. Îi mîngîia nasul lui Clipper şi se foia pe lîngă el. Sărmanul bătrîn, gîndi ea, plimbîndu-şi palma peste spatele şi crupa lui frumoasă. Părea că n-o s-o mai ducă mult timp. Îl acoperi cu o pătură şi scoase morcovii pe care-i aducea în fiecare dimineaţă pentru el şi Chinaman. Le mîngîie boturile, simţindu-le mustăţile gîdilîndu-i palmele. Îşi lipi obrazul de grumazurile calde, uscate. Amîndoi erau atît de bătrîni, încît nu era sigură că-i va mai găsi acolo la întoarcere.

Ellie aştepta nerăbdătoare strîngerea turmelor de tauri. Stătuse prea mult timp acasă şi acum, că Charlie părea să

fi intrat în sfîrşit în convalescenţă, nu se simţea vinovată că-l părăseşte. Îşi înşeuă calul şi-i încredinţă turma de ponei lui Jacky Jack. Caii erau vioi, îşi muşcau zăbalele, loveau pămîntul cu copitele, agitîndu-se în nerăbdarea lor de a porni. Atmosfera din curte era încinsă, căci, în ciuda orelor multe şi a muncii asidue care îi aştepta, strîngerea turmelor de tauri rămînea cea mai importantă activitate a anului. Şi merita osteneala.

Wang Lee se apropie tîrşind picioarele de-a lungul verandei, urmat îndeaproape de Fu Man Chu. Cobora ţinîndu-se strîns de balustradă, tunica şi pantalonii largi fîlfîindu-i pe lîngă trupul acum slab. Părul îi albise aproape complet şi coada lungă era doar o palidă imitaţie a ceea ce fusese odinioară.

– Wang Lee vine spune rămas-bun, zise el respirînd greu. Urează strîngerea la fel de bună ca altădată.

Ellie coborî din şa şi îl luă de mînă. Habar nu avea cît de bătrîn putea fi, dar era categoric mult prea în vîrstă ca să-şi rişte viaţa, o mînă sau un picior la strîngerea turmelor de tauri.

– Ai grijă de tine, Wang Lee! îl avertiză ea. Şi lasă-l pe Charlie să facă unele treburi. Se simte destul de bine acum, iar tu ţi-ai cîştigat dreptul la odihnă.

Faţa care se înălţă spre ea era zbîrcită ca o stafidă, dar ochii erau încă strălucitori şi el nu îşi pierduse severitatea.

– Charlie nu bun în bucătărie, se răsti el. Stă în drum. Fu Man Chu ţopăia pe picioarele din spate ca să-i atragă atenţia. Cîine mai bun la spălat farfurii.

Ellie le zîmbi amîndurora.

– Ne vedem peste o lună, spuse ea. Să sperăm că pînă atunci se va termina şi războiul.

– Bărbaţi vine acasă! spuse el, cu un zîmbet fermecă-

tor, ridicîndu-l în braţe pe Fu Man Chu şi trăgîndu-se înapoi din faţa calului care se cabra.

– Da, spuse ea categoric, aşa că mai bine odihneşte-te acum, cît mai poţi, fiindcă or să aibă nevoie de hrană. Ea zîmbi cu o falsă strălucire, mai degrabă pentru a se încuraja pe sine decît pe el, căci amintirea lui Joe îi întuneca soarele matinal.

El îi aruncă o privire severă.

– E bine bărbaţii vin acasă, atunci Charlie pleacă, murmură Wang Lee.

Ellie se încruntă, în timp ce încerca să controleze calul care părea hotărît să o enerveze.

– De ce ar vrea Charlie să plece?

Wang Lee dădu din cap, iar micul terrier îi linse bărbia.

– Domnişoara Ellie nu vede Charlie la fel ca Wang Lee, spuse el misterios.

Ellie se întoarse înainte ca el să-i poată zări zîmbetul. Îmbătrînind, Wang Lee devenea ciudat şi trebuia să i se facă pe plac. O străbătu totuşi un fior de nelinişte cînd privi în jur şi-l văzu pe Charlie, care stătea pe verandă, încordat şi atent. Wang Lee fusese întotdeauna un tip isteţ. Descoperise oare la Charlie ceva ce ei îi scăpase? Ridică din umeri, încercînd să alunge îndoielile şi admiţînd în sinea ei că propriile emoţii erau prea tensionate şi că discernămîntul îi lipsea, probabil, cînd era vorba de fratele geamăn al lui Joe. Charlie îi oferise o companie plăcută şi ei îi plăcea să fie împreună cu el. Zîmbi cînd el îi făcu semn cu mîna înainte de a se întoarce pentru a li se alătura celorlalţi, care erau gata de plecare.

Văcarii dădură drumul ogarilor care se repeziră lătrînd din curtea cuştilor, alergînd întins spre călăreţi, bucuroşi de libertate. Aurelia şfichiui aerul cu biciul şi imediat se făcu linişte.

– Scoateți-le afară! tună vocea ei.

Praful se stîrni cînd cai şi cîini alergară de-a lungul curții, afară, pe pajişte, unde iarba înaltă răspîndea mirosul dulce al verii. Scrîşnetul şeilor de piele era însoțit de ropotul copitelor, hămăitul cîinilor se auzea aproape prea strident în liniştitul revărsat de zori. Ellie se trase mai în spate, pentru a urmări spectacolul – era unul de care nu se sătura niciodată. Văcarii erau vînjoşi şi lungi în gambe, ținîndu-se cu uşurință în şei, cu cîrdul de cai-cărăuşi înşirați în urma lor. Fața lui Jacky Jack se afla aproape ascunsă sub borul pălăriei lui împodobită cu pene din coada unui cocoş. El conducea căruța cu provizii. Picioarele calului care trăgea căruța grea se afundau în iarba luxuriantă, iar alămurile care îi împodobeau harnaşamentul zornăiau încîntător.

Îi mai făcu încă o dată semn cu mîna lui Charlie, apoi îşi lăsă calul să meargă înainte. Soarele răspîndea deja lumină pe cer, iar ceața atîrna ca un văl de borangic agățat de vîrfurile copacilor. Un covîrşitor sentiment de bună dispoziție o străbătu, în vreme ce se grăbea să-i prindă pe ceilalți din urmă. Se anunța o zi minunată şi spiritul lui Joe călărea alături de ea.

În următoarele patru săptămîni, turmele din întregul ținut au fost strînse una cîte una, iar taurii separați şi închişi în țarcuri peste noapte. Deoarece turma crescuse la peste o mie de capete, acum era mai necesar să fie păzite decît să fie ținute în țarcuri, ceea ce însemna că femeile şi văcarii trebuiau să stea de pază pe timpul nopții. Toți erau extenuați. Lui Ellie şi mamei sale le venise rîndul să vegheze în acea ultimă noapte, înainte ca turma să fie strînsă şi dusă la tîrgul de vite. Era o noapte caldă, cu un cer senin presărat cu mii de stele şi o lună ca o jumătate de monedă de argint.

Ellie căscă.

– E cam greu să rămîi treaz, murmură ea. Nu-mi amintesc să mai fi fost aşa de obosită vreodată.

Privi spre cele peste o mie de vite care se mişcau şi păşteau la lumina lunii, ascultînd cîntecul unui văcar care se auzea slab. Atîta timp cît taurii rămîneau liniştiţi, nu trebuia să se teamă de prezenţa lor, pentru că ei se obişnuiseră cu caii şi călăreţii după multele zile de strîns turme.

Alicia călărea alături de Ellie:

– Aş da orice pentru un pat moale şi un pahar mare de whisky, murmură ea. Mă simt de parcă aş fi stat călare pe calul ăsta cea mai mare parte din viaţa mea.

Ellie se pregătea să-i răspundă cînd urletul ascuţit al unui dingo sparse tăcerea. Vitele se agitară, neliniştite. Urletul se repetă, mai aproape de data asta, însoţit de lipăitul grăbit de labe foşnind în tufişuri. Turma se agită, capetele se ridicară, înfricoşate, ochii luciră albi, în timp ce vitele se trăgeau înapoi şi se îmbrînceau.

– Păziţi flancurile! şuieră Ellie, întorcînd rapid calul. Trebuie să le împiedicăm să se împrăştie.

Cîinele dingo care conducea haita alunecă spre ei din umbră, se propti pe labele din spate şi adulmecă aerul. Nici urmă de ezitare cînd se îndreptă spre un tăuraş prea absorbit să pască pentru a lua aminte la ce se întîmplă în jur, şi Ellie îşi dădu seama că dingo trebuie să fie foarte înfometat ca să-şi învingă teama. Taurul mugi îngrozit cînd cîinele i se repezi la picioare. Restul turmei o rupse la fugă, împrăştiindu-se spre apus cu un bubuit ca de tunet în încercarea disperată de a scăpa de haita de cîini dingo ce se năpustea asupra lor dinspre tufişuri.

Ellie şi toţi ceilalţi călăreau pe lîngă turma în goană, fluierînd şi întorcînd caii pentru a aduna grupurile împrăştiate şi a le ţine laolaltă. Cea mai mare parte a turmei se îndreptase spre cîmpie, unde pămîntul era

înşelător, plin de lemne, pietre ascuţite şi crevase adînci, în care şi-ar fi putut prinde copitele sau şi-ar fi rupt picioarele. Aproape cincizeci de tauri o luaseră înaintea acestora, galopînd printre tufişurile ţepoase. Jacky Jack, Ellie şi unul dintre tinerii văcari rămaseră cu vitele, înfruntînd pericolele zonei acoperite de tufăriş prin întuneric.

Copitele răsunau ca un tunet pe deasupra pămîntului, ridicînd praful într-un nor imens care acoperea cerul nopţii şi făcea să nu se mai vadă nimic. Fantomatica turmă în goană ajunse la tufăriş şi trecu prin el ca o furtună. Ellie se întinse pe grumazul calului ca să evite ramurile arbuştilor. Era aproape oarbă. Praful şi crengile spulberate de cele două sute de copite o orbiseră aproape, dar nivelul adrenalinei crescuse şi ea chiuia şi fluiera, cuprinsă de entuziasm.

Din păcate, la un moment dat calul din faţă se înfipse ca într-o suliţă într-o creangă ruptă dintr-un copac. Cursa înfierbîntată a tînărului văcar luă sfîrşit şi el zbură peste capul calului şi se lovi de pămînt cu o bufnitură. Se ridică imediat în picioare, căutîndu-şi salvarea în cel mai apropiat copac, în timp ce turma trecea bubuind pe sub el. Dar nu fusese suficient de rapid. Doi tauri îl trîntiră jos, călcîndu-l în picioare şi continuîndu-şi goana.

Ellie îşi trase calul din calea taurilor, ţinîndu-l de frîu, apoi coborî din şa. Celălalt cal murise pe loc, străpuns de blestemata creangă. Tînărul văcar zăcea liniştit, cu o pată de sînge pe cămaşă. Ellie îi pipăi atent mîinile şi picioarele ca să se asigure că nu sînt rupte, dar nu-i plăcu felul în care gemu el cînd îi atinse abdomenul şi coastele. Îi puse repede sub cap un sac de şa drept pernă şi încălecă. Avea nevoie de ajutor!

Cea mai mare parte a turmei fusese mînată în cîmp deschis şi nu după multă vreme era din nou înconjurată

şi ţinută pe loc. Trei cîini dingo zăceau morţi, cu craniile sfărîmate de gloanţe, iar ceilalţi fuseseră alungaţi înapoi, în tufişuri. Ellie ajunse în tabără, murdară şi tulburată.

– Billy e rănit! spuse ea cu respiraţia întretăiată. E nevoie de căruţă ca să-l ducă înapoi acasă.

Aurelia ordonă să fie dusă căruţa cît mai departe în tufişuri. Îl ridicară cu multă precauţie pe tînărul rănit şi-l întinseră în căruţă pe un morman de pături. Cineva luase şaua şi harnaşamentul lui Billy de la calul mort şi le aşezase lîngă el.

Se făcuse dimineaţă pînă să ajungă acasă. Din cauza terenului plin de hopuri fuseseră nevoiţi să înainteze lent şi Ellie era necăjită. Billy zăcea gemînd în spate, iar sîngele trecuse prin bandajul temporar. Era atît de tînăr, să fi avut cincisprezece ani sau cam aşa, dar lucra la Warratah încă de cînd învăţase să călărească, şi era considerat, asemenea tuturor celorlalţi aborigeni, ca parte integrantă a domeniului.

Cerul era alb din cauza arşiţei, atingînd pămîntul cu o strălucire care arunca umbre negre de-a lungul curţii. Ellie dădu drumul hăţurilor, cînd îl văzu pe Wang Lee apropiindu-se ca s-o întîmpine.

– Coastă ruptă, murmură el, pipăind cu mîinile-i pricepute trupul tînărului. Foarte bolnav băiat. Aduce în casă.

Nu era nici urmă de Charlie, în ciuda faptului că-l strigaseră, aşa că doi dintre ei se străduiră să-l întindă pe Billy pe o uşă veche şi să-l ducă înăuntru. Wang Lee se grăbea şi Ellie plecă să-i aducă apă fiartă, prosoape şi pansamente. Era flămîndă şi însetată şi aproape gata să se prăbuşească de oboseală cînd intră în bucătărie.

– Te-ai întors devreme! o primi Charlie voios, privind-o pe deasupra unui ziar. Îi întinse o ceaşcă de ceai şi continuă să-şi mănînce prînzul.

– De ce n-ai venit să ne ajuți? întrebă ea, ignorînd ceaiul şi apucîndu-se să adune lucrurile de care avea nevoie Wang Lee. Trebuie să mă fi auzit strigînd.

El continuă să-şi soarbă ceaiul.

– Am văzut că stăpîneşti situația, replică el. Şi nu sînt destul de refăcut ca să car negri.

Ellie îl privi fix.

– Numele lui e Billy, spuse ea glacial. Şi nu atîrnă prea mult.

Charlie ridică din umeri şi îşi molfăi sandviciul.

Ellie simțea că-i vine să-i arunce ceaiul în față, dar era prea extenuată. Luă prosoapele şi vasul cu apă şi porni spre cealaltă încăpere.

– Ai grijă să nu te frigi prea tare, Charlie! spuse ea sarcastic.

Zgomotul unei maşini ce se apropia o făcu să se oprească. Întorcîndu-se, privi afară pe fereastră.

– Nu! şopti ea strîngînd prosoapele într-o mînă şi vărsînd apă pe podea. Te rog, nu lăsa să fie cine cred eu.

Charlie se afla lîngă ea şi Ellie se îndepărtă cînd el încercă să-i cuprindă mijlocul. Urmări cu privirea maşina şi îl văzu pe oaspete coborînd şi scuturîndu-se de praf. Nu mai exista nicio scăpare. O neagră presimțire o înfioră, aşa că îi întinse vasul cu apă şi prosoapele lui Wang Lee şi se îndreptă ca un automat spre uşă.

– N-am vrut să primeşti asta prin poştă, spuse preotul, ezitînd. Dacă pot să te ajut în vreun fel, te rog, nu te teme să mi-o ceri. Îi înmînă un plic mare, cafeniu.

Ellie se uită la însemnele militare, la timbre, la scrisul necunoscut. Degetele îi tremurau cînd deschise plicul, rupîndu-i marginea. O durere cumplită o săgetă cînd toate scrisorile sale care nu ajunseseră la destinatar se împrăştiară pe podeaua verandei. Căzu în genunchi, răsfirîndu-le, adunîndu-le, împrăştiindu-le.

– Nuuuuu!

Strigătul prelung de disperare şi vise spulberate răsună în liniştea dimineţii, lăsînd loc unui vid înspăimîntător.

– Armata nu l-a uitat pe Joe, spuse blînd preotul, îngenunchind lîngă ea. A fost decorat post-mortem pentru curajul său. Îi întinse o cutiuţă. Decretul se află în plic. Îmi pare rău, Ellie!

Abia îl auzea. Oarbă la tot ce o înconjura, coborî treptele verandei strîngînd la piept scrisorile şi medalia. Fără să-i ia în seamă pe Charlie şi pe Wang Lee care o urmăreau cu privirea, traversă curtea şi se îndreptă spre padocul cailor. Clipper părea să o înţeleagă, căci se apropie anevoie de ea şi aşteptă răbdător să i se urce în spate. Apoi, fără şa, fără pătură sau hăţuri, ieşiră din padoc şi porniră spre cîmpie.

Charlie rămase tăcut şi surprins văzînd-o pe Ellie care traversa curtea cu mers nesigur. Grozăvia veştilor aduse de preot îl încremenise, spulberîndu-i iluzia pe care şi-o făurise cu grijă, atunci cînd Aurelia îi spusese prima dată despre moartea lui Joe. Nu putea să creadă că fratele său geamăn murise înainte să fi avut şansa de a lămuri neînţelegerea dintre ei. Acum exista îngrozitoarea confirmare şi îl lovi nemilos, mult mai nemilos decît şi-ar fi imaginat vreodată.

Se lăsă într-un scaun şi îşi îngropă faţa în palme. Joe fusese o parte din el, dintotdeauna. Se încăieraseră, şi se jucaseră, şi se întrecuseră pentru a atrage atenţia părinţilor. Vagabondaseră pe drumuri, împărţiseră aceeaşi pătură şi aceeaşi celulă de închisoare. Se îndestulaseră şi flămînziseră împreună, călărind peste cîmpii şi supravieţuind elementelor naturii ostile. Nu putea să fie acesta sfîrşitul! Şi totuşi era! Era.

– Pot face ceva pentru tine? murmură preotul.

Charlie clătină din cap. Lacrimile i se prelingeau printre degete.

– Ne-am putea ruga împreună, spuse preotul, plin de speranță. Ai fi surprins cît de mult poate să ajute în momente ca acesta.

Charlie ridică spre el chipu-i răvăşit de durere:

– Dumnezeu n-a fost alături de mine nici înainte, spuse el cu glas aspru. De ce ar trebui să fie altfel acum? Se ridică din scaun clătinîndu-se. Unde era cînd Joe a avut nevoie de el, ha? Unde era cînd Seamus a fost aruncat în aer, iar eu mi-am pierdut jumătate din piept? Îl împinse într-o parte pe preot şi se îndreptă spre treptele verandei. Păstrează-ți rugăciunile şi Dumnezeul! mîrîi el. Nu-mi poate fi de niciun afurisit de sprijin!

– Nu duce după domnişoara Ellie, ordonă Wang Lee tăios. Are nevoie să fie singură. Are nevoie să-şi găsească propria cale de a-i spune adio lui Joe.

– Am să fac ce dracu' vreau! izbucni Charlie.

Nu mai gîndea corect, durerea revărsîndu-se prin toată ființa lui ca un val uriaş care amenința să-l copleşească. Trebuia să plece. Trebuia să o găsească pe Ellie. Pentru că numai ea putea înțelege ce se întîmpla cu el.

– Cred că Wang Lee are dreptate, încercă să-l liniştească preotul, apucîndu-l pe Charlie de umăr.

Charlie strînse pumnul şi îl lovi în bărbie. Preotul se prăbuşi pe podeaua verandei, ca un vultur cu aripile desfăcute. Wang Lee izbucni într-un torent de cuvinte chinezeşti care se înălță, reverberîndu-i în cap. Kelly striga obscenități înfiorătoare, fluturînd din aripi şi țopăind pe prăjină. Charlie se încordă. Pregătit să lovească. Apoi îngheță, cînd auzi zgomotul făcut de cocoşul unei carabine.

– Sînt gata s-o folosesc! urlă Aurelia. Îndepărtează-te de Wang Lee şi ține-ți mîinile la vedere.

Charlie simți că i se scurge tot sîngele din el cînd se întoarse şi descoperi că se afla la mai puțin de cîțiva centimetri de țeava puştii.

– N-am vrut să lovesc pe nimeni, se apără el repede.

– Nu-mi veni mie cu de-alde astea! ripostă Aurelia cu un rînjet. Privi către preotul doborît. Presupun că tocmai se hotărîse să facă vreo patruzeci de flotări pe veranda mea. Îi flutură puşca pe la nas. Rămîi acolo. Şi să nu mişti. Mă socotesc eu cu tine într-o clipă.

Charlie o urmărea cu privirea pe Aurelia care se uită la preot şi-i ordonă lui Wang Lee să vadă dacă omul se simțea bine. Puşca rămăsese neclintită în mîna ei, fără vreo urmă de şovăială. Tresări cînd ea îşi îndreptă privirea metalică spre el. Nu realizase niciodată ce ochi de gheață putea să aibă – sau cît de mult îl detesta pe el.

– Cred că ar fi mai bine să-mi explici ce se întîmplă, îi ceru ea aspru.

Charlie îi povesti. Nu învălui faptele în cuvinte frumuşele şi nici nu-i menajă sentimentele. Făcu doar ce i se ceruse.

– Sfinte Dumnezeule! zise ea fluturînd puşca, albă la față. Şi Ellie unde e?

– Undeva pe-acolo. Arătă cu mîna în direcția nesfîrşitelor întinderi.

– Mai bine domnişoara Ellie singură ceva vreme, spuse Wang Lee solemn. Îl aținti pe Charlie cu o privire sarcastică. Ea vine acasă cînd pregătită.

– De ce l-ai lovit pe preot? îl întrebă Aurelia. Nu are nicio vină.

Charlie se uită la Wang Lee care îl ajuta pe preot să se ridice. Îi apăruse deja o umflătură vînătă pe bărbie şi Charlie simți un fior de satisfacție.

– Îmi stătea în cale, murmură el. Încercam să mă duc după Ellie şi el m-a oprit.

Aurelia îl privi cu răceală:

– Wang Lee are dreptate! spuse ea în cele din urmă. Lui Ellie îi trebuie timp ca să se obişnuiască cu o asemenea veste. Îmi pare rău pentru fratele tău, dar pumnii nu sînt o soluţie. N-o să permit o astfel de purtare la ferma mea. Se uită la el. E clar?

Charlie încuviinţă. Suferinţa pricinuită de moartea lui Joe fu înlocuită pe neaşteptate de o hotărîre rece. Într-una din zilele astea va lovi, la rîndu-i, în felul său.

Ellie nu ştia de cît timp stătea întinsă pe grumazul lui Clipper. Înaintaseră peste cîmpie parcă purtaţi de vînt ca anemonele care apăreau primăvara, ritmul de mers al bătrînului ponei legănînd-o pînă cînd adormi. Îl visă pe Joe şi drumul lor călare printre tufişuri în singura şi unica lor noapte împreună. Visă sărutul lor şi felul în care lumina lunii îi atingea părul negru ca pana corbului şi făcea mai intens verdele ochilor de smarald.

Gîndurile-i rătăceau, insistînd doar pentru cîte o clipă asupra vreunui fragment de amintire înainte de a trece la următorul. Se gîndea la tatăl său şi la pietrele de pe mormîntul fără nicio inscripţie din mijlocul ţinutului nimănui. Se mai gîndea la lunile de hoinăreală, la oamenii pe care îi întîlnise şi la locurile pe care le văzuse. Se gîndi la Joe şi la dragul său Satan şi îşi revăzu înmugurind prietenia cu complicatul şi neliniştitul Charlie.

Cu adîncă durere, îşi dădu seama că acum ştia că războiul lui Joe luase sfîrşit. Avusese totuşi o licărire de speranţă de care să se agaţe – poate avusese şansa să supravieţuiască – pînă acum. Lacrimile veniră şi în cele din urmă dădu frîu liber suferinţei îndelung stăpînite.

Odată cu lacrimile veni şi mîngîierea. Spiritul lui va

călări întotdeauna alături de ea, în tăcere, pe întinderile nesfîrşite. Pentru că ăsta era locul lor special. Regatul lor de iarbă.

14

Claire închisese ochii, lăsînd ultimele rămăşiţe de soare să-i încălzească faţa. Lăsase departe, în urmă întunecata poveste despre Warratah şi duşmănia surorii sale şi se simţea relaxată şi fericită pentru prima oară de cînd revenise acasă. Picnicul-surpriză al lui Matt reprezenta sfîrşitul perfect al unei zile perfecte.

– Un penny pentru gîndurile tale? Sau ar trebui să spun un dolar?

Claire zîmbi:

– Tocmai mă gîndeam că ai o viaţă ideală, murmură ea. Te duci la lucru, întîlneşti atîţia oameni plăcuţi şi cunoşti cele mai bune locuri pentru un picnic. Privi spre el. Îţi mulţumesc pentru ziua asta minunată.

– Nu-i o viaţă rea, spuse el, înteţind focul. Dar cînd eşti chemat în plină furtună, cînd fulgeră şi tună, nu mai e chiar aşa de plăcut. Şi cea mai mare parte din păşunile astea nesfîrşite devin noroi alunecos atunci cînd plouă.

Claire îl privea, în lumina focului, aşezînd ceainicul. Se mişca economic, rapid şi sigur, la fel ca de-a lungul întregii zile, şi găsea că prezenţa lui era nu numai liniştitoare, ci şi sigură şi de nădejde, ceea ce o stîrnea în mod ciudat. Fuseseră să vadă un cal cu o tăietură urîtă la picior, două vaci cu mastită, o oaie care se chinuia să fete gemeni şi un taur cu un abces la rădăcina unui corn. Stătuse şi-l privise, ocupîndu-se eficient de toate şi,

după cît de bine era întîmpinat, îşi dăduse seama că era îndrăgit de proprietarii fermelor.

– Aproape că doresc să nu mă mai întorc la Sydney, spuse ea alene.

Matt lăsă focul şi veni să se aşeze pe pătură. Şedeau umăr lîngă umăr, sprijiniţi cu spatele de copac.

– Se găseşte oricînd aici o cameră pentru încă un veterinar, spuse el liniştit. Zona e atît de întinsă, încît adesea abia reuşim să ajungem la pacienţii noştri. Veterinarii vin şi pleacă, iar cei tineri stau aici doar cît să-şi facă practica pentru examene.

Claire zîmbi:

– Pledez vinovată de data asta, murmură ea. Mi-am făcut practica la Hunter Valley.

Soarele se grăbea să apună şi arşiţa se domolea. Ridică privirea spre el şi se pomeni uitîndu-se în ochii căprui. Era destul de aproape ca s-o îmbrăţişeze, iar dorinţa ei neaşteptată de a-l săruta – prea puternică. Se trase într-o parte şi puse pe grătar peştele pentru cina lor.

– Mă gîndesc să înfiinţez un serviciu medical veterinar aerian, cum au doctorii! spuse el, făcînd mîna căuş pentru a-şi aprinde o ţigară. Strînse genunchii la piept şi îşi sprijini coatele de ei. Te-ar interesa?

Ea îngenunche lîngă foc, înmagazinînd căldura jarului fierbinte.

– Am deja o slujbă care mă aşteaptă la Sydney, îi reaminti ea liniştit. Remarcase o nuanţă de nonşalanţă în vocea lui. Părea evident că era ceva la care se gîndise mult şi nu dorea să-i reteze avîntul.

– Aş stabili sediul la mine, pentru că este oarecum central. Dar va trebui să mă zbat să obţin nişte fonduri guvernamentale şi, desigur, fiecare veterinar va putea cumpăra acţiuni ca partener asociat şi va avea o parte egală din profit.

Claire privi spre el, lăsîndu-şi imaginaţia să zboare.

– Este o idee strălucită! Fiecare veterinar ar avea propria sa zonă şi i-ar putea ţine locul altuia care ar avea zi liberă sau nu s-ar putea deplasa. Matt Derwent, eşti un afurisit de geniu!

– Adică s-ar putea să te intereseze pînă la urmă? Privirea ochilor căprui o fixa prin fumul ţigării.

– Este o decizie importantă şi eu mi-am făcut deja planuri. Nu ştiu...Tăcu, văzînd dezamăgirea din ochii lui. Nu intenţiona să-i strice bucuria, dar viitorul ei se afla la oraş. Nu se mai putea răzgîndi. Mai spune-mi, îl încurajă ea. Cum îi vei recruta pe ceilalţi veterinari? Ai nevoie de cel puţin patru şi au nevoie de permise de pilotaj. Mai e apoi şi problema fondurilor. Ştii ce mult timp îi ia guvernului să dea bani pentru doctorii care se deplasează cu avionul şi nu sînt niciodată de ajuns.

Matt rîse:

– Mi-am alcătuit deja un plan de acţiune şi un prieten care face parte din conducerea locală consideră că nu va fi prea greu să obţin banii. La început, cea mai mare parte din fonduri vor veni de la parteneri. Dar odată pornită treaba, le va aduce beneficii.

Claire privi în zare. Îi venise în minte un gînd neaşteptat, mai degrabă penibil.

– Aşa că astăzi m-ai luat cu tine ca să mă convingi să-ţi devin partener! spuse ea cu tristeţe. Nu din cauză că-ţi doreai prezenţa mea, ci fiindcă ştiai că te-aş putea sprijini într-o asemenea aventură.

El sări fulgerător în picioare, cu obrajii brusc goliţi de sînge.

– Cum ţi-a putut trece aşa ceva prin cap? Nici vorbă de asta! izbucni el. Pe toţi dracii, Claire, întotdeauna eşti aşa de suspicioasă? De ce să nu fi dorit să-mi petrec ziua cu tine? Îmi place să fiu cu tine şi, de fapt, eşti singura

persoană cu care mă întîlnesc, după multă vreme, şi mă gîndeam că aş putea... Se opri brusc şi culoarea îi reveni în obraji. Regret, nu am vrut să strig, murmură el.

Claire se ridicase în picioare.

– Te gîndeai că ai putea ce? întrebă ea blînd.

Matt îşi trecu degetele prin părul şi aşa ciufulit

– Nu ştiu, murmură el. Poate mă gîndeam că noi doi am putea deveni prieteni.

Ea îi zîmbi, bucuroasă să constate că Matt n-ar putea fi niciodată ascuns şi viclean.

„N-are nicio şansă să cîştige vreodată la pocher!" gîndi ea, citind mesajul atît de clar din ochii lui căprui.

– Speram să fie un piculeţ mai mult de atît, îl tachină ea.

Expresia din ochii lui o surprinse.

– Şi eu la fel, oftă el. Dar tu eşti atît de tînără, atît de frumoasă! Nu mi-am închipuit că aş avea vreo şansă.

– Îmi plac bărbaţii în vîrstă, ripostă ea cu o licărire ironică în privire. Poate pentru că îmi amintesc de tatăl meu.

– Ai să mă omori! murmură el luîndu-i faţa în palme şi privind-o în ochi.

– Sper că nu, şopti ea.

Matt ezită, parcă nesigur de el însuşi şi de reacţiile ei. Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei şi, cînd ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului său şi îl îmbrăţişă, strîns, lumea dispăru din jurul lui.

La 1 mai 1945, trupele ruseşti intrau într-un Berlin în ruine şi şase zile mai tîrziu Germania se preda necondiţionat. Japonezii au mai rezistat încă alte trei luni, apoi s-au predat şi ei, la 15 august. Războiul luase sfîrşit.

Jack se întoarse acasă, adus de spate şi cu părul alb,

cu urmările războiului adînc întipărite pe chip. Coborî din maşină direct în braţele Aureliei.

– Te căsătoreşti cu mine? o întrebă el după ce se sărutară.

– Desigur, prost bătrîn ce eşti! replică ea. Te aştept de atîta vreme.

Mica biserică din Burketown fusese construită cu aproape un secol în urmă şi în dimineaţa aceea de septembrie părea să se fi trezit dintr-un lung somn, nedumerită să se regăsească împodobită cu flori şi panglici. Organistul intona marşul nupţial lovind cu entuziasm clapele cînd Aurelia intră din lumina soarelui de afară în răcoarea lăcaşului.

Îl ţinea de braţ pe Mickey şi crenguţele de trandafiri din buchetul de mireasă răspîndiră picături tremurătoare de rouă cînd încercă să le aranjeze.

– Sper, pe toţi Dumnezeii, că Jack ştie în ce se bagă! mormăi ea, nevricoasă din pricina fustei lungi cu care nu era obişnuită şi a bluzei de mătase crem.

Chipul răvăşit al lui Mickey se încreţi într-un zîmbet şi o bătu uşurel pe mînă cu degete tremurînde. Suferise din greu din cauza malariei, dar găsise puterea să o însoţească la altar.

– Este un bărbat norocos, murmură el. Şi tu eşti o mireasă frumoasă.

Aurelia înălţă din sprîncene şi monoclul căzu, dansînd la capătul şnurului.

– Nu fi ridicol! ripostă ea disprețuitor. Arăt ca prînzul unui cîine!

Şi totuşi se simţea flatată. Pierduse o mulţime de timp ca să se îmbrace în dimineaţa aceea şi ştia că arăta mai bine ca de obicei – şi oglinda i-o spusese. Era aprinsă la faţă, slăbise şi din pricina asta arăta mai tînără şi chiar îi plăcea felul în care fusta lungă de mătase foşnea

în jurul picioarelor. Era grozav să se simtă încă feminină după toți acești ani în care purtase jachete murdare și pantaloni bufanți. Însă pantofii pe care îi dăduse Alicia să-i poarte erau ucigători pentru ea. Cum Dumnezeu puteau să se bălăbănească femeile pe tocuri înalte era un mister. Ea abia aștepta să se întoarcă la confortabilii săi pantofi solizi.

– Pregătită?

Ea încuviință și diamantele de la urechi și din jurul gîtului ei scînteiară în lumina soarelui dimineții care se strecura prin ferestrele din sticlă colorată.

– La fel de pregătită pe cît aș putea fi vreodată. Hai să terminăm cu asta și apoi pot să-mi am omul iubit cu totul al meu.

Răsuflă adînc și Mickey o conduse pe intervalul dintre scaune, pînă la locul în care o aștepta Jack. Arăta atît de elegant în costumul său, atît de distins cu părul său argintiu și cu trăsăturile chipului îmblînzite de ororile războiului! Se înfioră cînd el se întoarse să o privească cu un zîmbet cald și plin de iubire. „Sînt o femeie norocoasă, gîndi Aurelia, cînd ajunse lîngă el. Mi s-a oferit o a doua șansă."

Ceremonia s-a încheiat foarte repede. S-au semnat în registru, au primit felicitările și cînd Aurelia se afla în îmbrățișarea lui Jack, sărutul său îi confirmă jurămintele ce i le făcuse. După ce se desprinse din brațele lui, organistul atacă măsurile unei melodii de fanfară, făcîndu-i pe amîndoi să chicotească.

– Cum te simți ca doamna Withers? îi strigă el, încercînd să acopere vacarmul.

– Doamna Bligh-Withers, dacă nu te superi! spuse ea cu o seriozitate comică. Fusese întotdeauna mîndră de legătura ei de rudenie foarte îndepărtată cu legendarul căpitan de vas.

Jack o apucă de mînă, rîzînd.

– Să nu te schimbi niciodată, Aurelia, îngăimă el. Apoi, cu o expresie solemnă, adăugă: Tu eşti pe de-a-ntregul femeie, Aurelia, şi-ţi iubesc monoclul, şi biciul pentru tauri, şi pantalonii bufanţi, şi afurisita ta minte pătrunzătoare, şi toate celelalte. O sărută din nou, de data asta mai blînd, foarte impresionat că emoţia o făcuse să clipească. Să mergem atunci, doamnă Bligh- Withers. Hai să le arătăm ce înseamnă o petrecere adevărată.

Există întotdeauna o atmosferă specială la nunţi care îi face pe oameni să se poarte altfel decît de obicei, hotărî Alicia. Lumea de la petrecere părea să fie cuprinsă de emoţii covîrşitoare, atinsă de un fel de romantism, făcînd declaraţii uşuratice şi cu o purtare nu prea înţeleaptă. Sorbea din şampanie şi-i privea pe cei din jur, conştientă, ca de obicei, de contrastul dintre aceşti aproape naivi, nepăsători bărbaţi şi femei din Teritorii, cu hainele lor de homespun* şi părerile lor, comparată cu costumul ei Dior şi experienţa sa în societate.

Vecinii veniseră de la sute de mile ca să participe la căsătoria Aureliei şi a lui Jack al ei. Fusese un subiect de speculaţii şi bîrfă şi era o ocazie de la care nu se putea lipsi, mai ales acum că războiul se terminase. Rochiile strălucitoare şi pălăriile frivole ale femeilor contrastau cu costumele mohorîte ale bărbaţilor, ale căror nasuri se înroşeau direct proporţional cu cantitatea de rom servit la barul hotelului. Feţele se îmbujorau şi gulerele erau desfăcute, iar jachetele şi cravatele atîrnau pe spătarele scaunelor şi consumul băuturilor – treabă serioasă – continua.

---

* Postav ţesut în casă (n. r.).

Alicia îi urmărea cu privirea pe bărbaţii ce se îndreptau spre bar şi se sprijineau de tejghea. Vorbeau, desigur, despre vaci şi oi, despre experienţele trăite în război, comparînd soiurile diferite de bere băute în străinătate. Femeile măritate şedeau la mese, bîrfind şi plimbînd privirile de colo-colo pe sub borurile pălăriilor. Cele tinere se strînseseră ciorchine prin colţuri, chicotind, cu o expresie de cochetărie jucăuşă în ochii îndreptaţi asupra bărbaţilor de la bar, aşteptînd ca orchestra să atace primele acorduri.

– Mă gîndeam că poate mai vrei ceva de băut, spuse Mickey, punînd cu grijă un pahar cu şampanie pe masă. Mîna îi tremura încă după ultima criză de malarie şi îşi exprimă nemulţumirea prin exclamaţii de dezgust cînd stropi de şampanie săriră pe haina lui veche.

Ea-i zîmbi.

– Mulţumesc! spuse cu o voce studiat caldă.

El se aşează, stîngaci şi bolnav, atît de slab în costumul său cu guler strîmt. Nu se îndura să o părăsească şi Alicia simţi un început de nervozitate. Detesta să se ţină cineva după ea şi Mickey se purta ca un căţeluş sentimental încă de la întoarcerea din război. Sperase să se fi întors pînă acum în Anglia, dar planurile de nuntă ale Aureliei le dăduseră peste cap pe ale ei.

Orchestra îşi acorda instrumentele scoţînd sunete discordante. Alicia observă că fetele începeau să se adune de prin colţuri. Bărbaţii tineri părăsiră tejgheaua barului, cu berile în mînă, fixînd fiecare cîte una, de parcă fetele ar fi fost nişte juninci oferite ca premiu la lichidarea turmei. Alicia oftă şi sorbi din şampania călduţă. Se simţea aproape bucuroasă că nu mai era tînără.

– Ai vrea să dansezi? întrebă Mickey. E puţin cam rustic, dar s-ar putea să meargă.

– Mai degrabă nu! strigă ea ca să acopere zgomotul. E prea multă înghesuială.

O privi duios, înainte de a pleca. Îl văzu întîlnindu-se cu alt bărbat şi comandînd o bere. Ravagiile malariei erau vizibile pe chipul lui iar doctorii îi spuseseră că îl va chinui toată viaţa şi va recidiva frecvent. Bietul Mickey! gîndi ea.

Lăsă jos paharul şi îşi aprinse o ţigară, după care rămase să privească tinerii de pe ringul de dans. Charlie şi Ellie se avîntaseră într-unul din acele dansuri de ultimă oră, cu o denumire ridicolă – *jive,* introdus de yankei, şi, după cîte îşi dădea ea seama, putea fi chiar primejdios. Combinezoane şi ciorapi se expuneau vederii şi bărbaţii, şi aşa destul de excitaţi, nu mai aveau nevoie de nicio încurajare. Era un soi de disperare în toate acestea. Decenţa era literalmente ignorată, de parcă toţi copiii aceia se grăbeau să recupereze anii pierduţi ai tinereţii lor, bînd mult, rîzînd tare ca să alunge imaginile şi zgomotele războiului pe care îl trăiseră pînă nu de mult. Acelaşi lucru se întîmpla şi cu fetele, observă ea. Fuseseră lăsate acasă, să muncească pămîntul şi să îngrijească vitele, fără nicio şansă de a petrece, de a fi curtate şi de a face toate acele prostioare ale tinereţii. Alicia era dezolată de consecinţe.

– Se pare că doar se distrează! strigă Aurelia, lăsîndu-se să cadă lîngă ea. Nu m-aş îngrijora prea tare. Îşi făcu vînt cu o batistă şi sorbi lung din şampanie.

Alicia se strîmbă:

– Aş vrea să plece odată! Ellie s-a ataşat prea mult de Charlie. Şi dacă ar fi să mă iau după ceea ce povesteşte Wang Lee, n-aş avea nicio încredere în el, oricît de departe s-ar afla. Privi spre sora ei. Bietul Wang Lee, e cu adevărat îngrozit de el, ştii şi tu. Ştie că dacă Charlie

şi-ar da seama ce a văzut el, Wang Lee ar fi în mare încurcătură.

Aureli îşi şterse transpiraţia de pe faţă, sorbi şampania rămasă şi se ridică.

– O să fac ceva schimbări acum, că Mickey s-a întors, spuse ea, hotărîtă. Zîmbi cu satisfacţie şi monoclul îi licări în lumina strălucitoare. Charlie va afla curînd că ar face o mare greşeală, dacă crede că se poate pune cu mine.

Se grăbi să plece, smulgîndu-l pe Jack de la bar şi avîntîndu-se împreună pe ringul de dans. Alicia observă că-şi scosese pantofii eleganţi şi se încălţase cu oribilele-i ghete vechi care se zăreau de sub fusta de mătase. Oftă, exasperată. Aurelia nu va reuşi niciodată să fie şic.

Petrecerea luă sfîrşit după-amiază. Între timp se renunţase la elegantele pălării, concomitent cu cravatele şi inhibiţiile. Izbucniseră trei încăierări, dar, din fericire, altercaţiile luaseră repede sfîrşit şi protagoniştii sfîrşiseră prin a deveni cei mai buni prieteni, bînd bere şi cîntînd răguşit. Aurelia şi Jack se grăbiră să evadeze din nebunia aceea, cu speranţa că vor scăpa de zarvă. N-au fost suficient de rapizi, aşa că Jack aproape o luă pe sus pe Aurelia, pe sub ploaia de confetti şi orez.

Ea se opri, rîzînd, şi aruncă buchetul ofilit. Tinerele fete se năpustiră care mai de care să-l prindă. Ellie fu cea care îl prinse şi, în strigătele şi aplauzele celorlalţi, ea privi spre Charlie şi rîse, iar el o sărută repede pe obraz.

Zîmbetul Aureliei îngheţă cînd prinse privirea îngrozită a Aliciei, apoi se întoarse repede şi se aşeză în maşină, alături de proaspătul ei soţ, ascunzîndu-se sub borul pălăriei.

Alicia flutură mîna pînă cînd mirii dispărură într-un nor de praf, apoi rămase mult timp acolo în liniştea care

urmă, în vreme ce restul oaspeților se întoarseră să continue petrecerea.

Era mai răcoare afară şi mai multă liniște. Avea nevoie de acest moment, numai al ei, după o asemenea zi agitată. Trebuia să se gîndească la Ellie.

– Alicia? Vocea imploratoare a lui Mickey se auzi cîteva clipe mai tîrziu. Am putea discuta?

Cu un oftat, se întoarse spre el. Avea o oarecare idee despre ce urma şi era îngrozită.

– Hai să ne plimbăm puțin, sugeră ea. Crezi că te simți în stare?

El încuviință:

– Picioarele nu prea mă mai țin, dar cred că am putea ajunge pînă la copacii de colo.

Îi oferi protector brațul, conducînd-o pe drumul prăfuit spre un pîlc de sălcii de lîngă rîu. Găsiră o bancă pentru picnic şi se aşezară.

– Aş vrea să-ți spun ceva, Alicia, începu el. Şi cu toate că ai ghicit probabil despre ce este vorba, mi-ar plăcea să-ți spun eu însumi la ce mă gîndesc înainte să iei o decizie.

Aliciei i se uscase gîtul. Trebuia să-l oprească să continue:

– Eu cred... începu ea.

El îi puse un deget tremurător pe buze:

– Şşşttt. Lasă-mă să vorbesc mai întîi. Te rog! O privi solemn şi îşi drese vocea. Ştiu că nu sînt cel mai sănătos tip de pe lume sau cel mai instruit. M-am mai pricopsit şi cu malaria asta pentru tot restul vieții mele, dar am o fermă grozavă, iar tu şi Aurelia aveți bani în bancă şi o turmă de vite zdravene pe păşuni.

El o ținea strîns de mînă şi Alicia simțea cum i se umezesc palmele. Îşi dădea seama, totuşi, cît de hotărît era să spună ce avea de spus şi din pricina fragilei prie-

tenii care o legase de acest bărbat, nu putea să-l oprească în obişnuita-i manieră glacială.

– Războiul m-a învăţat multe lucruri, Alicia, şi unul dintre ele e că un bărbat nu trebuie să-şi trăiască viaţa singur. Vreau să te căsătoreşti cu mine, spuse el hotărît. Doresc să vii şi să trăieşti la Jarrah ca soţia mea.

Alicia îngheţă. Ştiuse că va ajunge aici. Era pregătită pentru asta încă de la întoarcerea lui din spitalul militar. Sosise timpul să pună capăt nefericirii lui.

– Eu... începu ea.

– Nu-mi da răspunsul acum, Alicia, spuse el pe un ton disperat. Gîndeşte-te la asta. Avem tot timpul din lume acum, că războiul s-a terminat.

Alicia îl privi în faţă. Pielea lui era bronzată, şuviţele de păr cărunt mult mai numeroase în claia de păr. Era foarte slab, dar chipeş încă. Cu toate acestea, nu era pregătită să-şi sacrifice viaţa pentru un invalid, nu dacă nu-l iubea.

– Nu mă pot căsători cu tine, Mickey, spuse ea foarte hotărîtă. Plec în curînd în Anglia.

– Dar te vei întoarce, nu-i aşa? Ochii lui erau plini de teamă şi degetele între care i le ţinea pe ale ei se răciră brusc.

Alicia se desprinse din strînsoare şi continuă:

– Nu aparţin acestui ţinut din Teritorii şi nici nu nutresc vreun sentiment special pentru Australia. A fost o experienţă interesantă să muncesc cu Aurelia şi cu Ellie – o aventură oarecum –, dar nu una pe care să vreau s-o prelungesc.

Mickey se lăsă moale pe bancă, cu mîinile atîrnîndu-i între genunchi.

Alicia se strădui să ignore nefericirea evidentă a bărbatului. El părea să-şi fi dat seama că ea era de neclintit.

– Nu pot să-mi petrec restul vieţii aici, spuse ea,

încercînd să-şi reprime nerăbdarea. Spaţiile vaste mă deprimă, iar eu am nevoie de luminile strălucitoare ale oraşului, de zgomot şi de agitaţia oamenilor care gîndesc ca mine.

El înalţă capul şi o privi:

– Am putea merge mereu în Anglia, în vacanţe lungi, spuse el plin de speranţă. Am destui bani.

Alicia se ridică şi îşi scutură praful de pe costumul de şantung.

– N-ar ţine! spuse ea brusc. Toată povestea asta o obosise şi dorea să se întoarcă la petrecere. Simţea nevoia să bea ceva.

– Dar dacă aş vinde Jarrah şi ne-am muta în Anglia? Pe chipul lui apăru o rază de speranţă, în timp ce îşi freca mîinile. Te-ai căsători cu mine?

Alicia se smulse de lîngă el.

– Nu! replică ea tăios.

Culoarea îi dispăru de pe faţă şi transpiraţia îi năpădi fruntea. Febra îi revenise şi arăta fantomatic.

– Să înţeleg că nu există nimic care te-ar putea face să te răzgîndeşti? întrebă el, înfrînt.

– Nimic! răspunse ea, întorcîndu-se şi luînd-o spre hotel.

Alicia era conştientă că el rămăsese acolo, uitîndu-se după ea, şi simţi o neliniştе gîndindu-se la felul dur în care îl respinsese. Apoi îşi înălţă capul şi urcă treptele verandei. Viaţa, pentru ea, era pe punctul de a deveni mai bună şi aştepta cu nerăbdare să păşească din nou pe pămîntul Angliei, să fie printre oamenii pe care îi înţelegea, să-şi reia viaţa pe care o abandonase. Mickey îşi va reveni, concluzionă ea.

Aurelia mîncase bine, dar se simţea obosită, deşi trăsese un pui de somn după-amiază. Acum se odihnea între

perne şi privea pe fereastră, la lună, gîndindu-se la ziua nunţii sale. Putea înţelege refuzul surorii sale de a se căsători cu Mickey, dar, după întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ar fi fost un mariaj de scurtă durată, pentru că el murise cîteva săptămîni mai tîrziu. Inima, slăbită de numeroasele atacuri de malarie, cedase în cele din urmă.

Închise ochii şi oftă, lăsînd lacrimile să i se prelingă de sub pleoape. Mickey îi fusese un prieten foarte apropiat şi drag, şi încă îi mai simţea lipsa. Nu avusese nici cea mai mică idee de dezastrul pe care, mult mai tîrziu, îl vor provoca bunele lui intenţii. Şi ar fi suferit profund să ştie că ei încă mai culegeau roadele a ceea ce semănase el în acele ultime săptămîni de viaţă.

Ellie aştepta întoarcerea lui Leanne şi a lui Angel de la ocolul de vite şi se adîncise în lectura unui roman pe care-l găsise pe raft. Era mai degrabă şocată de cît de explicite erau unele scene şi se întreba dacă, într-adevăr, aşa era viaţa în America sau era, pur şi simplu, o imaginaţie exagerată a autorului. Întoarse o altă pagină, incapabilă să reziste curiozităţii. Bufnitura uşii cu plasă şi paşii grăbiţi o aduseră din ceţosul LA în fierbintele Queensland. Cu un început de vinovăţie, ascunse cartea sub perna de care se sprijinea, chiar cînd Claire apăru în cadrul uşii.

– M-am întors! spuse ea, inutil, intrînd în cameră şi aruncîndu-se într-un fotoliu. Am avut o zi minunată! Zîmbea – ochii ei erau foarte albaştri, obrajii îmbujoraţi.

– Asta văd şi eu, răspunde Ellie blînd. Ce-ai făcut cu el? Sau n-ar trebui să întreb?

– S-a dus acasă. Se scoală devreme dimineaţă, spuse Claire veselă, turnîndu-şi ceva de băut. I-am spus că nu te superi dacă vine la Warratah mîine-seară, la cină.

– Poți să gătești în cazul ăsta. Nu pot face prea multe, cu brațul ăsta în ghips. Îi zîmbi fiicei sale. Mă bucur că tu și Matt vă înțelegeți atît de bine. Este un om plăcut și a sosit vremea să nu se mai gîndească la Laura.

Claire își luă paharul și se așeză pe canapea, lîngă Ellie.

– Mi-a povestit despre ea astăzi. Era foarte tînără cînd a murit, știi și tu. Avea doar douăzeci de ani.

Expresia ei era tristă, dar Ellie observă că nu reușea să-și ascundă fericirea din ochi.

– Îmi ascunzi ceva, spuse ea.

Privirea lui Claire trecu de la mama sa la fulgerul de culoare ce se ițea de sub pernă.

– Și tu la fel, chicoti ea, trăgînd romanul ieftin de unde fusese dosit. Știu cartea asta și este obscenă. Vai, mamă, ce urmează?

Ellie înălță capul și încercă să păstreze o expresie severă:

– Îmi place să fiu la curent cu ce este popular, așa că m-am gîndit s-o răsfoiesc puțin.

– Da, cum să nu! Claire dădu paginile pînă unde îndoise Ellie colțul.

– Văd că ai reușit „să răsfoiești" cel puțin două treimi din carte, o tachină ea. Îți place, așa-i?

Ellie simți că roșește și izbucni în rîs:

– Nu știam că oamenii fac lucruri de-astea, îngăimă ea. Aproape că mă simt nelalocul meu. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu i-o împrumuți tatălui tău.

– Tata n-are niciodată timp de citit, spuse Claire, sorbindu-și băutura. Nu stă prea mult timp liniștit. Puse paharul jos și, după ce își trase un picior sub ea, se întoarse spre Ellie cu o expresie solemnă. Mi s-a oferit o altă slujbă.

Ellie urmărea chipul fiicei sale povestindu-i despre

planurile lui Matt. Părea o idee minunată şi ea era încîntată.

– Nu ştiu ce să fac, mami. Matt este un tip cu adevărat drăguţ, iar proiectul este tentant. Dar postul din Sydney este o oportunitate care nu mi se va mai oferi şi am fost aşa de fericită că am prins-o.

– Eşti hotărîtă să te întorci în oraş?

Claire îşi muşca buzele:

– Aşa mă gîndeam. Dar acum... Aprinse o ţigară şi suflă fumul într-un lung oftat. Trebuie să admit că mă tentează. Întoarcerea acasă m-a făcut să-mi dau seama cît de mult îndrăgesc locurile acestea. Dar abia l-am cunoscut pe Matt. Dacă vom sfîrşi prin a ne urî unul pe celălalt? Apoi mai sînt şi aspectele practice. Am nevoie de bani ca să-mi cumpăr parteneriatul, de răbdare şi îndrăzneală ca să învăţ să pilotez şi, undeva, o bază unde să lucrez.

Ellie zîmbi:

– Ai putea să practici chiar aici, spuse ea, fără să stea pe gînduri. Jarrah e un loc perfect pentru afaceri.

Claire se încruntă:

– De ce ai vrea să mă stabilesc aici? întrebă ea. Dacă mă hotărăsc să mă lansez în această acţiune nesăbuită, aş prefera să locuiesc la Warratah. Leanne şi cu mine sîntem surorile cele mai puţin apropiate din lume.

Ellie îşi muşcă buza. Fusese imprudentă. Dar, înainte să continue, o voce venind din spatele uşii o întrerupse:

– Ce-i cu povestea asta – Claire să locuiască aici?

– Mama spunea că este locul potrivit pentru a practica.

Leanne intră în cameră, urmată de Angel. Turnă de băut pentru amîndoi şi rămase în picioare, lîngă şemineu.

– Habar n-am despre ce dracu' vorbeaţi voi două, dar

ar fi mai bine să-mi explici. Tonul ei era plat, privirea ochilor – rece.

Ellie încremenise cît timp Claire îi relată despre planurile lui Matt. Era conştientă de tensiunea lui Leanne şi ştia foarte bine ce cumplite certuri izbucneau între fiicele sale. Ridică paharul, dar mîna îi tremura aşa de tare că vărsă o parte din băutură pe masă.

– N-am spus niciodată că intenționez să locuiesc aici, protestă Claire. A fost ideea mamei.

– Bine, spuse Leanne cu răceală. Mi-am făcut planuri în legătură cu acest loc şi acum, că m-am căsătorit, am de gînd să le pun în aplicare.

– Planuri? Ellie realiză că vorbea strident şi puțin cam tare. Ce planuri, Leanne? întrebă ea mult mai calmă decît se simțea.

Leanne vîrî o mînă în buzunar, iar cu cealaltă se sprijini de polița căminului:

– Cînd Jarrah va fi al meu, îți voi spune, zise ea pe un ton misterios. Dar pînă atunci trebuie să mai aştepți. Îi aruncă o privire vicleană surorii sale. Îți garantez că vei fi uimită.

Ellie simțea un nod în gît care amenința s-o sufoce:

– Aş fi vrut să-mi spui mai din timp, Leanne.

– Aş fi ratat surpriza, spuse Leanne. Pe lîngă asta, o să am nevoie de timp să-mi pun la punct planurile. N-avem toți avantajul educației universitare şi al prietenilor sus-puşi.

– Asta-i nedrept! explodă Claire. Nu fi ticăloasă, Leanne. Ce ți-am făcut să mă urăşti atît?

– Nu sînt suficiente ore într-o zi ca să-ți aduc la cunoştință, mîrîi Leanne.

Ellie era aproape împietrită de durere, văzîndu-şi fetele atît de înverşunate, dar trebuia să clarifice lucrurile înainte să scape situația de sub control.

– Eu şi tatăl tău nu ţi-am făcut niciodată vreo promisiune, Leanne! Vocea suna de parcă nu ar fi fost a ei.

Leanne îngheţă şi se uita la mama ei mînioasă şi derutată.

– Dar mi-aţi spus că vreţi să învăţ cum se conduce o fermă. Ştiai ce mult îndrăgesc locul ăsta şi, deşi n-ai afirmat, de fapt, niciodată că Jarrah ar putea fi a mea într-o zi, eu m-am implicat. Glasul ei era de gheaţă.

Ellie îşi lăsă mîinile în poală. Abia putea să-şi privească fiica în ochi, dar Leanne i-o ceruse.

– A sosit timpul să avem o lungă discuţie, spuse ea în cele din urmă. E vorba despre lucruri pe care eu şi tatăl vostru trebuia să vi le fi explicat amîndurora cu multă vreme în urmă. Lucruri despre care ştie şi Aurelia că trebuie dezvăluite. Este de altfel motivul pentru care se află Claire aici.

– Tu ştii despre ce vorbeşte? Leanne se întoarse spre sora ei. Duşmănia îi îmbujorase chipul palid.

– Nu, răspunse ea sec. Pur şi simplu m-am întors acasă pentru a clarifica situaţia. Ea văzu răceala din ochii lui Leanne şi un început de confuzie la tăcutul, atentul Angel. Mami! Ce se întîmplă? Mi-ai spus o întreagă istorie despre Warratah şi Jarrah, dar e mai mult de atît. Ce ne ascunzi?

– Nu ştiu de unde să încep, replică ea şovăielnic.

– Ce-ar fi să încerci cu începutul?! plesni glasul lui Leanne.

Ellie nu mai putea sta locului. Se ridică din fotoliu şi începu să umble prin cameră.

– M-am străduit atît să vă spun amîndurora, încît acum, că a sosit momentul, nu-mi găsesc cuvintele. De cînd te-ai întors acasă, m-am gîndit zi şi noapte. Ridică o mînă pentru a opri protestul fiicei sale. Nu e vina ta, Claire, ci a mea. A mea şi a lui Charlie, a lui Joe şi a lui

Mickey. Respiră profund, înfiorată. Dacă aş putea da ceasul înapoi, aş face-o. Aş da fiecăruia şansa de a schimba lucrurile. Dar nu pot. Şi noi toţi trebuie să suportăm consecinţele celor petrecute.

Leanne îşi termină băutura şi aprinse o ţigară. Ochii ei erau de gheaţă cînd îşi privi mama:

– Dacă Claire pleacă înapoi, în oraş, nu mai există niciun motiv ca eu şi Angel să nu putem avea Jarrah. Ne-am făcut viaţa noastră aici şi eu am alcătuit planuri de viitor.

Ellie îşi plimbă limba peste buzele uscate. Odată spuse, cuvintele nu mai puteau fi luate înapoi. Zăgazurile fuseseră deschise şi acum ea era măturată de vîrtejul trecutului.

– Jarrah nu va fi niciodată al tău, suspină Ellie. Îi aparţine lui Claire.

15

– Tu, cătea! Leanne vibra toată din pricina şocului şi a furiei. Era o combinaţie periculoasă şi ea se smulse din mîna precaută a lui Angel, năpustindu-se asupra surorii sale. Aşadar, de asta te-ai întors acasă? Ai ştiut, nu-i aşa?

– Nu! strigă Claire cu ochii holbaţi. N-am ştiut nimic, niciodată, despre asta.

– Domnişoara Perfecţiune! Mica Domnişoară Perfecţiunea Întruchipată! izbucni Leanne. Te fîţîi pe aici şi iei doar ce-ţi place, ca întotdeauna. Îi joci pe mama şi pe tata pe degeţelul tău şi te aştepţi ca toţi ceilalţi să danseze după melodia ta blestemată. O împunse pe Claire în obraz, tare. Ei, bine, nu-ţi fac jocul. Jarrah este al meu şi am să te omor dacă încerci să mi-l iei!

– Nu este un joc, strigă Ellie. Şi nu are nicio legătură cu Claire. Te rog, Leanne, n-am putea discuta ca nişte adulţi?

– Asta era! Apăr-o ca întotdeauna. O privi mînioasă pe Ellie. Am muncit pe rupte şi m-am zbătut să fac să meargă treaba aici, în vreme ce Fata de Aur creştea, cu încuviinţarea lui tăticu', în Sydney, iar tu nu mi-ai adresat niciodată un cuvînt de laudă. Am făcut o muncă al dracu' de grea, aşa cum ai vrut, dar tot *ea* a făcut semn cu degetul ei şi v-au apucat istericalele din cauza ei.

– Asta nu-i adevărat şi tu ştii foarte bine! protestă Ellie, albă la faţă.

– Nu este? şuieră ea. Spune-mi, mamă, cine a părăsit casa într-o trombă de praf? Cine a produs atît de multă suferinţă cu cinci ani în urmă? Şi despre cine abia vorbeai de atunci? Cui îi pui în mînă, pe un blestemat de platou, Jarrah a mea?

– Nu aşa stau lucrurile. Te rog, Leanne....

Leanne era de nestăpînit. Toţi acei ani de amărăciune urcau la suprafaţă şi ea nu voia să piardă ocazia:

– Întoarcerea fiului risipitor! Aleluia! Aduceţi viţelul cel gras sau, şi mai bine, toată turma. Iar aici este Jarrah, în cazul în care vrei să renunţi la ea. Lacrimile îi ţîşniră din ochi şi ea le şterse mînioasă. Eu am fost singura care a rămas aici, singura care a avut o nevoie disperată să mă bagi în seamă. Mă gîndeam că mă vei iubi şi pe mine de vreme ce ea plecase. Dar nu s-a schimbat nimic, aşa-i? Ignoră suspinul îndurerat al mamei, surprinzînd privirea surorii sale îndreptată spre Angel. De ce nu l-ai lua şi pe el? izbucni ea. Am văzut cum îl priveşti, fără îndoială nu vei fi satisfăcută pînă cînd nu vei lua tot.

– Leanne! Angel stătuse neajutorat între cele două surori, ochii săi negri implorînd-o pe Leanne să se

liniştească. Spui lucruri cumplite. Eu te vreau pe tine. Numai pe tine.

Privirea rece a lui Leanne măsură silueta surorii sale, remarcînd coapsele prelungi şi pîntecul plat, gîtul elegant şi părul blond lung care îi ajungea pînă în talie. Chiar şi în momentele grele, reuşea să rămînă calmă şi liniştită. Cățea!...

– Maturizează-te, Leanne. Tonul lui Claire egala răceala din ochi. Nu-l vreau pe soțul tău sau nenorocita ta de fermă. Unul e un gigolo drăguț, iar cealaltă doar o piatră de moară.

– Nici vorbă! protestă Angel vehement. O iubesc pe Leanne, numai pe ea!

Leanne o plesni atît de tare peste obraz pe Claire că îi lăsă urme de degete. În stupoarea care urmă, ieşi ca o furtună din cameră şi tocurile cizmelor ei răsunară tare pe podea. Năvălind în dormitorul său, se lipi cu spatele de uşă şi închise ochii. Nu putea să creadă că părinții avuseseră încredere într-una ca ea. Nu putea să creadă că tot ce făcuse fusese în folosul surorii sale. „Nu e corect!" şuieră ea printre lacrimi. Claire păruse să aibă dintotdeauna capacitatea şi meritul de a învăța mai mult decît putuse ea. Acum urma să pună mîna pe Jarrah. Jarrah *a ei*.

Leanne se smulse de lîngă uşă şi scoase sulul cu planurile. Le împrăştie pe pat, orbită de lacrimi, atît de dezamăgită şi îndurerată că îşi închipuia că va muri. Toată munca sa, toate nopțile nedormite şi zilele chinuite fuseseră degeaba. Tot viitorul său era doar un nimic, hîrtie de aruncat în foc. Cîteva clipe mai tîrziu strînse planurile şi le ascunse la loc. Lacrimile nu-i puteau fi de niciun folos. Trebuia să-şi facă curaj şi să lupte pentru ceea ce-şi dorea. Era timpul să o facă pe mama ei să o înțeleagă. Timpul să termine cu toate astea o dată pentru totdeauna.

*

Claire se izolase în nefericirea ei şi privea afară, pe fereastră. O lacrimă solitară îi licărea pe obraz, dar nu părea conştientă de ea. Cum putea s-o urască Leanne atît de mult? De ce-şi închipuia că ea, Claire, i-ar putea fura conştient Jarrah, cînd habar n-avusese de planurile părinţilor lor? Şi ce dracu' gîndiseră mama şi tata că ar putea face cu ferma? Se întoarse la auzul vocii surorii sale.

– Vreau să vă arăt ceva. Leanne aşează planurile pe masa de lîngă canapea.

– Nu vreau Jarrah, începu Claire. Nu am dorit-o niciodată.

– Asta nu modifică nicidecum situaţia! ripostă Leanne. Dar de ce aş fi surprinsă? Tu ai fost întotdeauna fata de aur, preferata tatei.

Era ca o lovitură pe la spate care invita la o reacţie de răspuns.

– Nu-i corect! Cum poţi spune aşa ceva? ripostă Claire. Părinţii noştri ne-au tratat întotdeauna la fel. Şi eu sînt derutată ca şi tine. Se apropie de Leanne într-o încercare de reconciliere. Te rog, te rog! Hai să nu ne mai certăm!

Leanne îi dădu brusc mîna deoparte.

– Nu mă mai aştept la nimic de la tine, aşa că las-o baltă, spuse ea rece. Om fi noi surori, dar ştii prea puţin despre mine dacă îţi închipui că am să te las să cîştigi şi de data asta. Scuteşte-mă deci.

– Opriţi-vă! Amîndouă! le ceru Ellie. Claire n-a ştiut nimic, Leanne, şi mi-e ruşine pentru purtarea ta scandaloasă

Leanne încrucişă braţele:

– Şi ce crezi că ar trebui să fac, mami? ţipă ea. Să renunţ şi s-o las pe ea să ia Jarrah? Este a mea de drept. Îţi cer să schimbi orice oi fi făcut şi să mi-o dai mie.

– Nu pot! Ochii lui Ellie erau goi.

– De ce? întrebă Leanne. Eşti proprietara ambelor ferme.

Ellie dădu din cap.

– Noi stăpînim Warratah, dar Jarrah i-a fost lăsat lui Claire înainte de a se naşte, suspină ea.

Claire îşi privea mama, încercînd să priceapă ceea ce auzise.

– Nu vreau Jarrah, repetă ea hotărît, în tăcerea ce se instalase brusc. Nu am vrut-o niciodată. Ia-o, Leanne, fă cu ea ce-ţi doreşti, dar te rog să nu ne mai certăm niciodată.

Leanne îşi privi sora, apoi pe Angel, pe mama sa.

– Vezi cum a simplificat ea totul? strigă ea. Nu merită domeniul Jarrah. Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi luptat pentru el.

Ellie se lăsă să cadă pe braţul unui fotoliu.

– Nu este aşa de simplu, spuse ea cu vocea întretăiată de emoţie.

Leanne lovi cu pumnul în masă:

– Ba sigur că este! explodă ea. Uitaţi-vă la planurile pe care le-am făcut pentru Jarrah şi pe urmă să-mi spuneţi dacă asta nu înseamnă că trebuie să fie a mea.

Claire şi Ellie se apropiară de masă ca nişte somnambule:

– Ce înseamnă toate astea? Ellie întorcea paginile, în vreme ce Claire şi Angel priveau peste umărul ei.

– Sînt planurile pentru construcţia unor căsuţe de oaspeţi, răspunse Leanne. Jarrah va rămîne o fermă activă, dar va fi deschisă şi pentru vizitatori. Eu vreau... am plănuit s-o transform în ceea ce în America se numeşte un ranch pentru orăşenii dornici să-şi petreacă timpul în Vestul Sălbatic.

– E o idee strălucită! exclamă Claire. Cu traseul prin-

cipal departe de autostradă, Jarrah reprezintă locul perfect. Bravo ţie, Leanne!

Leanne o privi cu răceală cînd ea tăcu.

– Nu mă mai trata de sus, vaco! Nu eşti singura care gîndeşte în familia asta! ripostă ea sec.

Mojicia surorii sale o făcu pe Claire să se clatine, dar sesiză licărul de satisfacţie din ochii ei. Apoi îşi dădu seama că nu existau reguli în acest război şi Leanne voia să o rănească – voia să vadă toţi cît de hotărîtă era – şi intenţiona să continue, necruţătoare.

Leanne netezi planurile:

– Fermele sînt o tentaţie pentru oamenii de la oraş. Ei vor să trăiască romantismul şi aventura de aici, din Teritorii, dar le place să aibă tot confortul. Aceste căsuţe vor fi dotate cu facilităţi de ultimă oră, cu bazin de înot, sală de recreere care să ofere distracţii dacă vremea nu le permite să iasă.

Îşi privea dragile planuri cu lacrimi în ochi, dar nu le lăsă să cadă şi continuă:

– Oamenii vor veni din oraşe şi vor învăţa să călărească. Cînd vor fi în stare s-o facă, vor călări pe cîmpuri şi vor ajuta la încercuirea vitelor. Sau vor „călători" cu nepotul lui Jacky Jack în ţinutul nimănui şi vor învăţa despre Timpul Viselor. Vor putea bea gamele de ceai şi mînca ceva în jurul focului de tabără, ascultînd legendele aborigenilor. Apoi vor dormi sub stele. Vom putea organiza călătorii spre coasta de nord şi safari cu jeep-ul în Teritoriu. Ar mai fi pescuitul în rîuri şi lacuri, canotajul. Apoi s-ar putea duce în zona de tufiş, în natură. Vor avea posibilitatea să vadă măcar o frîntură a vieţii de aici şi, odată descoperită, vor reveni. Sînt sigură că ideea va prinde. Privi sfidător la soţul său, tăcut şi surprins, apoi din nou spre mama ei şi spre soră. Cu fondurile am

aranjat deja. O companie de turism din Brisbane a comunicat că ar fi interesată.

Claire se uita la planurile despre care le vorbise sora ei. Era o idee extraordinară, ceva la care ea nu s-ar fi gîndit niciodată, dar şocantele noutăţi despre faptul că era proprietara domeniului Jarrah o făceau să rămînă în planul secund. Privi spre mama ei. Ellie era foarte palidă, cu ochii adînciţi în orbite şi încercănaţi pe faţa ei delicată.

– Nu vreau domeniul Jarrah, spuse ea din nou. Te rog, mami! Dă-i-l lui Leanne.

Ellie se îndepărtă de masă, cu braţele pe lîngă trup.

– Am spus deja că nu pot să o fac, zise ea cu glas tremurat. Jarrah ţi-a fost lăsat moştenire ţie, iar tu îl vei lăsa, la rîndu-ţi, copiilor tăi.

Claire se dădu înapoi, oripilată:

– Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu tine şi cu tata de v-a venit o asemenea idee nebunească? Profund şocată, Claire se străduia să-şi tempereze accesul de furie. Nu numai că o veţi face pe Leanne să mă urască şi mai mult decît mă urăşte deja, dar mă înlănţuiţi pe mine şi pe copiii mei nenăscuţi de acest loc. De ce aţi lăsat-o pe Leanne să creadă că va fi al ei cînd aţi ştiut tot timpul că nu-i va aparţine niciodată?

Ellie se lăsă să cadă pe canapea şi îşi îngropă faţa în mîini.

– Am fost de acord ca Leanne să conducă ferma, dar nu i-am făgăduit niciodată că i-o voi da ei. Mi-am închipuit că va înţelege că-i ofeream un ajutor ca să înveţe ce trebuie pentru cînd va avea propriul său loc, suspină ea. De unde să ştiu ce plănuieşte?!... Nu mi-a spus niciodată nimic.

– Se pare că acestei familii îi lipseşte abilitatea de a comunica tot atît de mult cît îi lipseşte bunul-simţ, spuse

Claire cu un oftat. Nu poți schimba nimic în legătură cu această moștenire stupidă?

Leanne trase aer în piept, scurt și profund, dar se liniști la auzul vocii mamei sale.

– Nu are nicio legătură cu mine. Tatăl tău și cu mine am aflat abia cînd aveai trei ani că el ți-a dat ție Jarrah. Nu se mai putea schimba nimic.

Claire fu străbătută de fiorul rece al unei presimțiri și se așeză. E sigur că zvonurile nu erau adevărate? E sigur mama sa nu o mințise cu o zi înainte?

– El? șopti ea. Cine este acest „el"?

Tăcerea din cameră era tensionată.

– Văd că am sosit chiar la țanc! răcni Aurelia din ușă. Băutură pentru toată lumea, Angel. Păreți să aveți nevoie.

Ellie se uita la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor:

– Ce...? Cum ai...? bolborosi ea.

– Nu puteam să dorm, așa că l-am sunat pe șeful văcarilor și i-am cerut să mă „zboare" pînă aici. Am avut o presimțire că lucrurile nu merg cum trebuie.

Se aplecă și o sărută pe Ellie pe obraz, apoi se prăbuși pe canapea alături de ea.

Ellie îi luă mîna.

– Mulțumesc, rosti ea cu sinceritate. Am încurcat lucrurile mai rău decît de obicei și nu știu cum...Vocea i se frînse.

Claire și Leanne priveau de la una la alta, într-o tăcere încremenită, oferindu-le paharele cu băutură. Angel încercase, fără succes, să o convingă pe Leanne să se calmeze, iar Ellie se străduia, în modul cel mai evident, să rămînă coerentă și tare. Claire reveni la locul său de lîngă fereastră, incapabilă să se așeze. Gîndul că mama sa i-ar putea citi condamnarea în ochi era greu de îndurat. Totuși,

erau prinşi cu toţii în aceeaşi capcană şi nu exista cale de scăpare.

Ellie se uita la fiicele sale. În tăcere, ea le cerşea iertare şi înţelegere, dar ştia că nu avea acest drept. Mintea de prea mulţi ani, mintea prin omisiune. Pentru că nu avusese curajul să le spună adevărul şi refuzase să-şi lase soţul să-şi asume această povară şi să le vorbească el fetelor. Acum se confrunta cu cel mai cumplit coşmar al său.

– Spuneam mai devreme că asta nu este doar o simplă povestire, începu ea, şi pentru ca să înţelegeţi cum i-a fost încredinţat Jarrah ei şi copiilor ei, oricîţi va avea, trebuie să mă întorc înapoi, în anii războiului.

Conştientă că fiicele sale o priveau cu suspiciune şi cu nu puţină răceală, Ellie mai că îşi pierdu curajul. Căci cum oare ar putea să le spună adevărul gol-goluţ care, în cele din urmă, le va distruge pe amîndouă? Îşi trecu limba peste buzele uscate, în timp ce Aurelia îi strîngea degetele a încurajare. Se afla într-o dilemă pe care nu crezuse că va trebui să o înfrunte vreodată, din moment ce principalii protagonişti erau morţi şi îngropaţi, dar soarta voise să se întîmple altfel. Pentru că Mickey nu prevăzuse nimic din toate astea.

– Îţi aminteşti că ţi-am spus, Claire, că Mickey întocmise clauze referitor la Jarrah pentru cazul cînd nu s-ar mai întoarce din război?

Claire încuviinţă. Silueta ei se profila pe fundalul nopţii de dincolo de fereastră.

– A trecut actele pe numele Aliciei, asigurîndu-se că va primi totul înapoi, în cazul în care el sau Seamus s-ar fi întors. Dacă nu, Jarrah era al vostru, confirmă Claire. Privirea ei exprima nedumerire. Dar spuneai că nu voi sînteţi proprietarii. Cum s-a întîmplat?

Ellie îşi dădu seama că lui Claire îi scăpa esenţialul.

– Mickey s-a întors, spuse ea încet. Actele i-au fost restituite şi au rămas la el pînă a murit.

– Dar Mickey a murit cu şase luni înainte de a mă naşte eu! I-am văzut piatra funerară... Claire se îndepărtă de fereastră. Spuneai că aveam trei ani, cînd aţi aflat despre moştenire. Are vreo legătură cu celălalt bărbat îngropat în cimitir? Fusese doar o şoaptă, dar se simţea încordarea din aceste puţine cuvinte care cereau adevărul.

Tăcerea din cameră era prevestitoare de rău. Ellie privea în gol. Răspunse scurt:

– Da!

Se simţea de parcă i se luase de pe umeri o uriaşă povară.

Claire se clătină şi trebui să se aşeze.

– Ar fi mai bine să-mi explici, dar fără nicio înflorire. Doar faptele – simplu şi clar.

Ellie îşi umezi buzele şi se uită după o ţigară. Leanne era vizibil şocată, dar rămase tăcută şi îi fu recunoscătoare pentru asta. Era evident efectul liniştitor al lui Angel asupra ei, aşa cum şedeau îmbrăţişaţi în acelaşi fotoliu. Privi spre Claire cu inima grea.

– Ceea ce urmează să spun te va răni pe tine, Claire, rosti ea blînd. Cu toate acestea, aş vrea să ştii că tatăl tău şi cu mine te iubim şi, indiferent ce se va întîmpla după această noapte, noi tot te vom iubi.

Tăcerea era profundă, dar bine-venita apăsare a mîinii Aureliei peste a sa o îndemnă să continue:

– Nunţile au un efect ciudat asupra oamenilor! începu ea. Joe îmi lipsea teribil şi ştiam că Alicia va pleca şi ea după ce Aurelia se va fi întors din luna de miere. Eram surprinsă cît de mult mă întrista acest lucru. Între

noi se închegase o frumoasă prietenie de-a lungul anilor de război şi ştiam că-mi va fi dor de ea.

Ellie continuă să vorbească alegîndu-şi cuvintele cu grijă. Dar secvenţele, dezvăluite treptat, îi provocau o asemenea suferinţă, că începea să se bîlbîie.

– Presupun că eram într-o oarecare măsură beată şi puţin sentimentală, în ziua aceea, apoi Charlie a propus să plecăm de la petrecere şi să găsim puţină linişte lîngă lagună, iar eu eram fericită să merg cu el.

Se opri, în timp ce amintirile reveneau, instantanee atît de clare de parcă s-ar fi întîmplat doar cu cîteva ore în urmă. Charlie era puţin nesigur pe picioare de cîtă bere băuse şi cînd ea i-a spus că încă jeleşte după Joe, a avut impresia că vede ceva întunecat şi rău în ochii lui, dar aşa de efemer că n-a avut răgazul să-i descifreze semnificaţia, şi doar cînd şi-a pus braţul în jurul taliei ei şi a strîns-o, a ştiut că a făcut o greşeală. Charlie plînsese pierderea fratelui său la fel de mult ca şi ea şi fusese o consolare să se aibă unul pe celălalt.

– Charlie s-a întors la hotel şi a adus o sticlă de şampanie, apoi eu am condus spre laguna Five Mile. Nu am vorbit prea mult, dar nici nu era nevoie. Devenisem foarte apropiaţi de-a lungul ultimilor ani şi-i eram recunoscătoare pentru prietenia şi încurajările sale.

Ellie îşi aminti că ea oprise şi căutase în spatele maşinii după o pătură, înainte de a se îndrepta spre un petic de iarbă, cît mai departe de apă. Acolo era ţinutul crocodililor de apă proaspătă şi părea mai înţelept să nu se apropie de locurile unde pîndeau preistoricele reptile.

– Împărţeam şampania şi vorbeam despre viitor aşa cum fac nişte prieteni apropiaţi. Nu era nimic altceva între noi.

Claire îşi îndesă mîinile în buzunare şi-i întoarse

spatele mamei sale, ațintindu-şi privirile spre foc. Cu fața îmbujorată, întrebă pe un ton strident:

– Şi la ce a dus asta?

Ellie se uită la ea, incapabilă să răspundă. Spusese prea mult. Omisese un singur lucru, care ar fi putut oferi aparența demnității în istorisirea aceea.

Aurelia ar fi putut spune că Ellie se afla la capătul puterilor. Leanne era evident confuză şi furioasă, iar Claire – suspicioasă. Nu fusese prea surprinsă cînd Ellie tăcuse. Nu o putea condamna că dorea să evite adevărul. Totuşi, lucrurile evoluaseră pînă la un punct în care trebuia să continue şi cum Ellie evita, intuia că urmarea va fi gravă.

– Cînd m-am întors din cele şase săptămîni ale „lunii de miere ", am găsit-o pe Alicia foarte obosită. Se săturase de vaci şi cai, se săturase de arşiță, de praf şi de muşte. Trebuia să plece acasă, în Anglia.

Aurelia se uită la cele două fete şi, în ciuda privirilor lor, refuză să se lase intimidată. Le va relata despre cele întîmplate în felul său – în caz contrar le-ar fi zăpăcit cu totul şi ar fi făcut un talmeş-balmeş din întreaga situație.

– Biata Alicia! Soarta părea hotărîtă s-o rețină aici şi, deşi se pricepea foarte bine să ascundă asta, am ştiut imediat că s-a întîmplat ceva rău.

– Care-i treaba cu fata? întrebă ea. Ellie se strecurase în tăcere în bucătărie, îşi ciugulise micul dejun şi ieşise tot fără nicio vorbă.

– Habar n-am! răspunse Alicia. Am încercat să vorbesc cu ea. Am încercat să vorbesc şi cu Charlie, dar n-am reuşit să scot nimic de la niciunul. Îşi aprinse o țigară – a treia în dimineața aceea, remarcă Aurelia, şi era abia şapte. S-a petrecut ceva între ei, dar refuză să-mi spună.

Aurelia o străfulgeră cu privirea:

– Şi cam ce bănuieşti? întrebă ea.

Alicia privi undeva, departe:

– Ellie s-a întors singură acasă de la nunta ta şi s-a închis în cameră. Cîteva zile n-a vrut să vorbească nici cu mine, nici cu Wang Lee. Apoi şi-a făcut apariţia de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic şi a refuzat să ne dea vreo explicaţie.

– Şi Charlie? Tonul vocii Aureliei era prevestitor de rău. Simţise ceva neliniştitor în purtarea Aliciei.

– S-a întors după cîteva zile. I-am surprins discutînd aprins lîngă hambar. S-au oprit cînd m-au văzut şi nu ştiu despre ce era vorba. Apoi Charlie a plecat la strînsul turmelor pentru trei săptămîni. Era acasă, la o săptămînă după aceea, cînd a sunat Mickey şi i-a cerut să se ducă la Jarrah. N-am nicio idee de ce, iar Mickey îşi ţinea buzele ca lipite cu privire la treaba asta. Ellie era vizibil nerăbdătoare să-l vadă pe Charlie şi, după ce s-a întors el de la Jarrah, au plecat împreună călare şi au lipsit două zile.

– E timpul să am o discuţie cu ea, spuse Aurelia ferm. Dar mai întîi o să vorbesc cu Charlie.

Mîna Aliciei încercă să o reţină.

– Să nu faci un lucru nesăbuit, Aurelia, o sfătui ea.

Aurelia îşi luă pălăria.

– Jack nu este aici, aşa că e de datoria mea să lămuresc treaba asta. Ca un bărbat, pufni ea. Nu-i găseşti niciodată prin preajmă cînd ai nevoie de ei. Dar nu vreau să existe secrete în casa asta şi o să-i oblig să-mi spună ce se întîmplă.

Charlie potrivea potcoavele şi forja arunca scîntei fierbinţi cînd lovea cu ciocanul ca să le modeleze. Fiindcă îşi scosese cămaşa, i se vedea oribila cicatrice şi transpiraţia strălucea pe pieptul lui lat.

– Pune aia jos! îi ordonă Aurelia. Vreau să vorbesc cu tine.

El o privi pe sub sprîncene, aruncînd ciocanul şi îndepărtîndu-se de foc. După ce îşi şterse transpiraţia de pe frunte, îşi scoase mănuşile de piele şi vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor.

– Ce doreşti? întrebă Charlie cu o intonaţie belicoasă.

Aurelia ignoră lipsa de maniere. De cînd îl lovise pe preot, erau afurisiţi unul cu celălalt. Îl privi gînditoare. Era ceva schimbat la el, la fel ca şi la Ellie. Amîndoi păreau să fie într-un moment de cumpănă, în aşteptarea a ceea ce urma să se întîmple. Ea respiră profund.

– Aş vrea să ştiu de ce se poartă Ellie aşa de ciudat.

– Şi de ce mă întrebi pe mine? murmură el. Apucă linguroiul de lemn şi, luînd apă din găleată, bău îndelung. Apoi se şterse la gură cu dosul palmei.

Aurelia făcu doi paşi către el, cu ochii pe ciocan, şi gîndindu-se mai bine la asta. Charlie era încordat, se vedea în privirea lui şi în felul în care îşi ţinea umerii. Devenise brusc mult mai mult decît un bărbat care avea un secret – era un om încolţit.

– Pentru că se pare că tu eşti cauza, spuse Aurelia în felul ei brutal.

Privirea lui obraznică se îndreptă spre ea:

– Aşa cum ţi-am mai spus, vorbeşte cu Ellie!

Aurelia îşi pierdu rapid şi puţina răbdare pe care o mai avea.

– Pe tine te-am întrebat! şuieră ea.

Charlie o fixa pe sub şuviţele de păr care-i cădeau pe frunte.

– Nu sînt obligat să-ţi spun! ripostă el cu un zîmbet misterios.

– Atunci o voi întreba pe Ellie. Sînt hotărîtă să aflu ce-mi ascundeţi.

– Ce să mă întrebi? auzi apoi o voce de lîngă uşă.

Aurelia se întoarse şi o văzu pe Ellie ieşind din obscuritatea atelierului, cu silueta subţire învăluită ca într-un halou de strălucirea soarelui. Privirea ei se îmblînzi, grija pentru nepoata sa crescînd într-un val imens de afecţiune.

– Îl întrebam pe Charlie de ce este o asemenea atmosferă în casă, spuse ea liniştită. Mama ta şi cu mine sîntem îngrijorate.

– Am multe pe cap, răspunse Ellie. Regret dacă v-am necăjit.

– Poate că ai vrea să ne întoarcem în casă, să discutăm între noi, zise Aurelia, uitîndu-se spre Charlie, tăcut şi atent.

Ellie dădu din cap şi se duse lîngă el.

– Nu există nimic ce nu poate fi spus chiar aici, ripostă ea hotărît. Charlie şi cu mine ne căsătorim.

Vestea o lăsă pe Aurelia fără suflare.

– Nu fi ridicolă! icni ea.

– Sînt destul de mare ca să fac după mintea mea, răspunse Ellie calmă. Şi cum am trecut de douăzeci şi unu de ani, nu am nevoie de aprobarea voastră.

– Dar nu-l iubeşti! ripostă Aurelia, sperînd cu disperare să aibă dreptate. Cum Dumnezeu ai putut să iei o asemenea hotărîre aşa de repede şi atît de în secret?

– Charlie şi cu mine ne căsătorim săptămîna viitoare. Totul este aranjat. Privirea ei era sfidătoare în aşteptarea reacţiei Aureliei.

– Săptămîna viitoare? urlă Aurelia. Apoi zări licărirea victorioasă din ochii lui Charlie, mîna lui posesivă pe umerii lui Ellie. Era ceva cît se poate de necurat aici. Aurelia se înfioră cînd avu revelaţia unui singur motiv posibil.

– De ce? întrebă ea pe şleau.

Ellie vîrî mîinile în buzunare. Lăsă ochii în jos iar cînd vorbi, vocea ei era abia o şoaptă:

– Pentru că sînt însărcinată.

16

Oftatul prelung a fost ca o adiere de gheaţă peste frunzele moarte.

Claire încremenise. Nu îşi putea privi mama. Nu suporta să vadă confirmarea din ochii ei. Pentru ea, era cel mai cumplit moment din cîte cunoscuse.

– E nevoie să te transpui în acel timp şi în acel context, încercă Ellie să se justifice. Nu existau pilule contraceptive pe vremea aceea, iar un copil nelegitim era stigmatizat pe viaţă. Fără un certificat de naştere corespunzător, nu avea dreptul la nicio moştenire, nici acces la o muncă decentă sau să fie acceptat în armată. Trebuia să ne căsătorim.

– Dar nu l-ai iubit! murmură Claire. Tu ai spus-o! Aşa că de ce ai făcut-o cu el?

În cele din urmă îşi găsise curajul să-şi privească mama în faţă şi ceea ce văzu o înspăimîntă. Pentru că Ellie părea să se fi ofilit şi îmbătrînit în ultimele cîteva minute, iar privirea ei era ca a unui iepure speriat, prins în lumina farurilor.

– Eu... Eu... se bîlbîi Ellie. Tăcu. Era evident că nu dorea să răspundă la întrebare.

Claire se uită la Aurelia, al cărei chip devenise cenuşiu de oboseală şi supărare. Apoi la sora ei, palidă, cu o expresie hăituită în ochii verzi. Privirea ei stărui asupra mamei sale vreme îndelungată. Era de parcă o vedea

pentru prima oară şi se simţea nesigură de sentimentele sale, în lumina acestei mărturisiri.

– Îmi dau seama că mai aveţi multe întrebări, dar vă rog, lăsaţi-mă să termin înainte de a mi le pune. Se va clarifica totul foarte curînd şi, deşi ştiu cît de greu trebuie să-ţi fie ţie, Claire, încearcă să înţelegi ce dificil este pentru mine.

Claire se cutremură:

– Dificil? suspină ea. M-ai minţit toţi aceşti ani şi încă mai aştepţi să înţeleg cît de *dificil* este totul pentru tine? Se lăsă să cadă înapoi în scaun. Şi în privinţa a ce altceva m-ai minţit? întrebă ea cu răceală. Fiindcă există, evident, mai mult.

Se înserase şi Ellie şi Alicia se certau în vreme ce teminau treburile obişnuite de seară.

– Nu trebuie să faci asta, o implora Alicia. Te rog, Ellie, gîndeşte-te în ce te bagi. Charlie nu este omul potrivit pentru tine.

Ellie îşi terminase treaba. Nu exista nicio cale de a ieşi din această încurcătură. O fată singură cu un copil ar fi adus dizgraţia asupra lor, iar Aurelia ar fi resimţit-o cel mai mult şi ea nu o putea trăda în felul acesta.

– Mă căsătoresc cu Charlie şi cu asta am terminat, spuse ea pe un ton categoric, apucînd găleţile de apă şi umplîndu-le la robinet. Cu cît o facem mai repede, cu atît e mai bine pentru copil.

– Te căsătoreşti cu el din motive greşite, insistă Alicia, urmînd-o pînă la grajd.

– Este tatăl copilului meu! ripostă ea.

– Charlie se căsătoreşte cu tine doar fiindcă vrea să pună mîna pe Warratah! se stropşi Alicia. Şi-a băgat nasul şi a scotocit prin seiful Aureliei, citind actele, şi testamentele, şi Dumnezeu ştie ce mai era pe-acolo. Dacă nu

mă crezi pe mine, atunci întreab-o pe Aurelia. Întreabă-l pe Wang Lee. El este cel care l-a surprins.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, ripostă Ellie. Informaţia cum că Charlie spionase o stupefia şi simţi un junghi de nelinişte.

– Atunci o să te lămuresc, se răsti Alicia. Noi eram afară în ziua în care Charlie a hotărît să scotocească prin seif, dar Wang Lee a bănuit că pune ceva la cale şi l-a urmărit. S-a uitat prin crăpătura uşii şi l-a văzut pe Charlie în genunchi, în camera Aureliei. Scîndurile duşumelei erau ridicate, seiful deschis. Citea hîrtiile pe care le-am pus acolo. Actele domeniilor Warratah şi Jarrah, testamentele, documentele despre tutelă. Transpirase de emoţie.

Ellie reuşi să păstreze o aparenţă de calm în ciuda a ceea ce auzea.

– Charlie mă iubeşte, insistă ea. Şi chiar dacă nu...

Aliciei îi fu destul:

– Nu pari să fii grozav de convinsă, zise ea. Charlie este lacom. A văzut Warratah, te-a văzut pe tine şi cum tînjeai după Joe. Acum, că Joe a murit, nu îi mai stă nimic în cale. Mărită-te cu el şi totul îi va aparţine. Copilul acesta este un act deliberat, Ellie. Aş pune pariu că a plănuit totul încă de cînd a văzut domeniul Warratah prima oară.

Ochii lui Ellie se umplură de lacrimi.

– Este o cruzime ceea ce spui, se împotrivi ea. El n-ar vrea... N-ar putea...

Tăcu, dar bănuielile se înmulţeau şi adevărul începea să iasă la iveală. Se simţea rece, folosită şi pîngărită nu numai pentru ceea ce se întîmplase în ziua aceea, ci şi pentru uşurinţa cu care se purtase. Cît de naivă fusese! Resentimentele lui Charlie faţă de fratele său erau mult mai profunde decît îşi putuse ea imagina vreodată. Pretinsa lui dragoste pentru ea îşi atinsese scopul. Vedea

urmările zilei aceleia ca pe o victorie finală asupra fratelui geamăn – acela pe care nu putuse să-l întrecă niciodată. Se uită spre mama ei şi cuvintele pe care urma să le spună erau cenuşă în gura ei:

– E prea tîrziu, zise ea fără vlagă. Nunta e hotărîtă, copilul este o realitate. Nu am de ales.

– Îmi doresc, pe toţi Dumnezeii, ca Jack să se fi întors acasă, spuse Alicia, arţăgoasă. Toate au luat-o razna. Inspiră profund. Jack i-ar fi dat repede de cap trebii ăsteia dacă ar fi avut şansa să discute cu Charlie ca de la bărbat la bărbat. Habar n-am ce face în Darwin, dar a întîrziat mult pe-acolo şi, cînd îi telefonează Aureliei, nu-i spune nimic.

– Astea n-au nicio legătură cu tine sau cu Jack şi nici cu Aurelia, declară Ellie ritos. Lasă lucrurile aşa, mami! o avertiză ea.

Alicia îi aruncă o scurtă privire.

– Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, măcar discută cu Aurelia, spuse ea exasperată. Nu mai poţi continua aşa! Vîrî mîinile în buzunarele pantalonilor de moleschin şi se îndepărtă cu o frustrare evidentă în fiecare pas.

– O priveam cum pleacă, dorind să fi avut curajul să mă fi confesat ei. Ştiam că această căsătorie va fi ceva fals. Ellie îşi privea mîinile împreunate în poală. Dar a schimba mersul lucrurilor însemna să compromit viitorul copilului meu. El sau ea ar fi fost victimizat tot restul vieţii, iar eu nu aveam dreptul să-i refuz un nume şi aparenţa unei respectabilităţi. Ridică privirea spre Claire. Am plătit pentru că am încălcat regulile.

– Dar spuneai că Charlie te iubea, zise Claire. Te iubea sau...?

– M-ai auzit spunînd ce fel de om era! Hrăpăreţ, gelos, posesiv, se repezi ea fără să se gîndească. Îşi muşcă

buza şi făcu un efort să rămînă calmă. Fusesem cîndva foarte apropiaţi, spuse pe un ton egal, dar nu l-aş fi putut iubi în felul în care şi-o dorea el. Nu şi după ceea ce-mi făcuse.

– Deci eu am fost doar un pion într-un joc, conchise Claire, în tăcerea care urmă.

– Nimeni nu putea şti ce se petrece în mintea lui Charlie, spuse Aurelia. Dar n-ai fost niciodată un pion în ochii mamei tale. Te-a dorit întotdeauna, şi te-a iubit întotdeauna.

– M-a minţit toată afurisita asta de viaţă a mea! se răsti ea. Tatăl meu nu este tatăl meu. Sora mea nu este sora mea adevărată şi mama mea... Se uită spre Ellie. Mama mea este o mincinoasă!

– Asta-i prea mult! strigă Aurelia. Nu vorbi aşa despre mama, fără să ţii seama cît o îndurerezi. Ascultă ce-ţi vom spune mai departe, Claire.

– De ce aş face-o? ripostă ea, ridicîndu-se. Mă surprinde că mi-ai păstrat camera în toţi aceşti ani. E clar că l-ai urît pe tatăl meu – dar oare ce rău atît de cumplit a făcut el? Privi spre Aurelia şi Ellie. El şi mami au plecat împreună de la o petrecere de nuntă. Ea regretă asta. Dar cel puţin el a făcut un lucru onorabil şi a rămas cu ea. De ce ar trebui să poarte el toată vina?

Aurelia era gata să răspundă cînd Ellie izbucni brusc în suspine:

– Pentru că era un ticălos! L-am urît pentru ce mi-a făcut. L-am urît mai mult decît aş fi putut urî vreodată pe cineva.

Claire se lăsă să cadă înapoi în scaun. Ochii i se întunecaseră de durere, faţa îi devenise livid㠖 De ce?

Era o exigenţă.

*

Fuseseră vremuri tulburi pentru toți. Mickey Maughan avusese un puternic acces de febră din cauza malariei și inima lui slăbită nu a mai rezistat. L-au îngropat în pământul său iubit de la Jarrah, alături de fiii săi, și i-au jelit moartea. Lumea îi va duce dorul.

La două zile după funeralii, Aurelia ședea la masă în bucătărie, cu carabina în mînă, iar Jacky Jack și văcarii așteptau pe veranda din spate, în caz că ar avea nevoie de ajutor. Vorbise despre această întîlnire cu Alicia și aleseseră momentul cînd Ellie era plecată după lemne de foc. Niciunul dintre ei nu ar fi dorit ca ea să apară în toiul discuției.

Îl urmări pe Charlie deschizînd ușa cu plasă și străbătînd holul pînă în bucătărie. Avea o siguranță care nu-i plăcu deloc și o expresie atît de insolentă că îi venea să-l scuipe în ochi.

– Stai jos! îi ordonă ea.

Charlie nu se grăbi să se așeze pe scaunul de lemn de la celălalt capăt al mesei. Începu să-și răsucească o țigară.

– Știu despre ce este vorba, murmură el. Dar îți pierzi timpul degeaba. Nimic n-o să ne schimbe planurile.

Ignorîndu-l, Aurelia răsfiră actele pe masă.

– Le-ai văzut deja pe cele mai multe dintre ele, zise ea. Dar unele lucruri s-au schimbat de cînd mi-ai scotocit prin seif.

Îi văzu licărirea de teamă din ochii albaștri și observă că mîinile se opriseră pentru o clipă înainte de a-și aprinde țigara. În ciuda nonșalanței afișate, ea știa că-i acordă toată atenția.

– Nu am niciun drept să-i schimb hotărîrea lui Ellie de a se căsători cu tine, spuse ea, dar am toată puterea de a-i proteja moștenirea.

– Ce vrei să spui cu asta? Glasul lui era rece și privirea ce o fixa prin fumul țigării – ca de gheață.

Aurelia îl privi la rîndu-i. Nu avea intenția să-l lămurească deocamdată. Nu o speria, şi-apoi ea deținea atuul.

– Am o propunere pentru tine, spuse Aurelia.

El îşi scoase țigara din gură:

– Lasă-mă să ghicesc, zise el sarcastic. Vrei să mă cumperi!

– Exact! Ştiam eu că ai să mă înțelegi. Aurelia îi arătă un cec pe care îl completase dinainte. Ți-l voi da imediat după oficierea căsătoriei. În schimb, mă aştept să părăseşti Warratah şi să nu te mai întorci niciodată.

Îl văzu holbînd ochii cînd citi cifrele de pe cec. Două mii de lire însemnau o groază de bănet cît să-i ajungă pînă la sfîrşitul zilelor lui. Şi totuşi exista ceva ascuns în ochii lui şi ea simți un prim fior de îndoială.

– Dă-mi cîte un cec ca ăsta, cu aceeaşi sumă, în fiecare an, şi s-ar putea să fiu de acord, spuse el tărăgănîndu-şi vorbele.

Aurelia bănuise că s-ar putea întîmpla aşa ceva.

– Asta este o plată definitivă, nu o invitație la şantaj! se răsti ea. Am întocmit împreună cu avocatul meu un document legalizat. Primeşti banii printr-un contract obligatoriu şi nu vei mai avea nicio pretenție asupra averii mele sau a moştenirii lui Ellie. Îl vei semna înainte să primeşti cecul.

Charlie citi documentul fără să ia seama la țigara care îi ardea între degete şi la scrumul care cădea pe podea. Apoi puse actul pe masă.

– Şi dacă refuz să semnez? Ce-o să mai născociți ca să renunț la toate astea pentru nişte împuțite de lire sterline?

Aurelia strînse din buze. Ştia cît va fi de greu, dar era hotărîtă să rezolve treaba asta.

– Două mii de lire par să nu reprezinte cine ştie ce pentru tine după ce ți-ai făcut atîtea speranțe că vei pune

mîna pe „toate astea". Dar înseamnă mai mult decît alternativa cealaltă.

Charlie se foi pe scaun, cu o expresie sălbatică în ochii neliniştiţi:

– Despre ce tot vorbeşti? Ce alternativă?

– Mi-am schimbat testamentul, spuse ea calm.

Rîsul lui era aspru, lăsînd să i se vadă dinţii.

– Oh, bătrînă proastă, zîmbi el dispreţuitor într-un tîrziu. Crezi că nu-mi dau seama ce urmăreşti? Ce ai vrea? Ca Ellie să părăsească Warratah, s-o vezi vagabondînd din nou?! Dădu din cap şi se aplecă peste masă. Nu mă prosteşti tu pe mine, adăugă el liniştit. Ellie şi cu mine ne vom căsători şi vom locui aici, cu copiii noştri, şi n-o să poţi face nimic ca să ne goneşti.

Aurelia găsi pagina adecvată din testamentul său.

– Îi las Warratah soţului meu, Jack Withers, citi ea. La moartea lui, domeniul va trece în posesia surorii mele, Alicia. Privi pe deasupra documentului. Nu avea nevoie să mai citească, cuvintele acelea erau scrise în sufletul lui. La moartea Aliciei, Warratah va fi încredinţat avocaţilor mei pentru copiii lui Ellie.

Se aşternu o tăcere profundă. Charlie fuma o altă ţigară, iar Aurelia îşi aprinsese pipa. Se aflau în impas, dar Aurelia nu intenţiona să piardă această partidă de şah şi era hotărîtă să aştepte.

– Îi voi povesti lui Ellie exact ce mi-ai spus, zise el în cele din urmă. Nu te va admira pentru asta!

– Chiar te rog s-o faci, ripostă ea cu tărie. Ellie este o fată cu scaun la cap – ştie că am cele mai bune intenţii în ceea ce o priveşte. Se întinse peste masă, uitîndu-i-se în ochi cu o privire sigură şi rece. Ştiu că nu vrea să rămînă căsătorită cu tine, deşi susţine contrariul. O face doar pentru copilul pe care îl poartă în pîntec. Şi nu-mi insulta inteligenţa pretinzînd că o iubeşti. Ştiu că nu este

aşa, iar pateticele tale eforturi de a mă şantaja nu fac decît să-mi întărească convingerea.

Privirea lui Charlie îi urmărea mîna cînd ea luă cecul, şi Aurelia ştiu că oscila între lăcomie şi neîncrederea în faptul că ea chiar şi-ar dezmoşteni nepoata iubită. Însă ea era gata să facă orice sacrificiu pentru a o proteja pe Ellie şi, dacă lucrurile mergeau după cum plănuise, atunci va schimba noul testament.

– Facem înţelegerea? murmură ea.

Zumzăitul unui avion uşor întrerupse momentul şi ea oftă de supărare. Fusese atît de aproape de a obţine ce dorea! Acum clipa trecuse şi va trebui să caute alt prilej – timpul era preţios, nunta urma să aibă loc peste două zile.

Charlie se ridică în picioare:

– O să mă mai gîndesc la asta, spuse el şi îşi înşfăcă pălăria. Privi spre ea. Mă judeci greşit, să ştii. O iubesc pe Ellie. Warratah este numai o gratificaţie!

– Pe care n-o vei avea niciodată! ripostă ea. N-am încredere în tine, Charlie. N-am avut şi nici nu voi avea niciodată.

El rîse şi acea licărire secretă apăru încă o dată în ochii lui cînd îşi netezi părul şi îşi puse pălăria.

– O să regreţi asta, spuse el şuierînd ca un şarpe. Într-una din zile – şi chiar foarte curînd – ai să afli cît de mult te urăsc eu pe tine, şi nu vei fi în stare să faci nimic! Se îndepărtă chicotind, cu tocurile cizmelor răpăind pe podeaua de lemn cînd ieşi din casă şi continuă drumul de-a lungul verandei, apoi în jos, pe trepte.

Aurelia tremura. Exista o asemenea răceală la Charlie, încît era îngrozită de aproape diavoleasca răutate a ameninţărilor lui. Strînse hîrtiile, întrebîndu-se ce secrete ar putea deţine el. Ridică din umeri şi decise că era doar o ameninţare deşartă, căci ce rău mai mare i-ar fi putut

face Charlie decît căsătorindu-se cu iubita ei nepoată?! Îşi fixă monoclul şi, cu un mormăit de frustrare, porni să-l întîmpine pe Jack.

Aurelia îl aşteptă să coboare din avion.

– Unde dracu' ai fost? îl întrebă ea.

El o strînse în braţe şi o sărută. Cînd îşi recăpătară suflul, o apucă de mînă şi rînji:

– E plăcut să aflu că ţi-a fost dor de mine, vorbi el tărăgănat. Dar, pe toţi dracii, Aurelia, trebuie să auzi noutăţile pe care ţi le voi spune.

– Nu pot fi nici pe jumătate atît de rele ca ale mele, replică ea. Îi relată o versiune succintă a evenimentelor de la Warratah. Acum, că te-ai decis să te întorci acasă în cele din urmă poate că vei găsi leac la toate. Eu am încercat şi n-am ajuns nicăieri.

– Pot să-mi trag sufletul mai întîi? întrebă el cu o licărire poznaşă în ochi. Abia m-am întors din cea mai palpitantă incursiune în Darwin şi ceea ce am descoperit va face ca toată povestea asta cu Charlie şi Ellie să pară o furtună într-o ceaşcă de ceai.

Aurelia răspunse pufnind:

– Parcă aveai ceva frumos şi important de spus. Despre ce e vorba, mai precis?

El îşi săltă bagajul.

– O să-ţi zic imediat ce o să beau şi o să înghit ceva. Am bătut jumătate din Australia în astea două săptămîni şi aş dori să mă bucur puţin de confortul de acasă.

Aurelia se încruntă:

– Jumătate din Australia? se miră ea. De ce? Eu îmi închipuiam că te-ai dus la Darwin ca să vezi dacă-ţi poţi relua vechea slujbă.

– Am hotărît că mi-a fost de-ajuns cît am livrat poşta, răspunse el în timp ce se îndreptau spre casă. Am păstrat legătura cu cîţiva amici din forţele aeriene şi ne înfiinţăm

propria companie aeriană. Este o investiție pe termen lung. Oamenii sînt tot mai dornici să călătorească rapid și distanțele de aici fac acest lucru imposibil. Noi am discutat pe îndelete toate oportunitățile și am hotărît să ne întîlnim din nou peste o lună, pentru finanțare. Cu toții am cîștigat cîte ceva în război și, investind în liniile aeriene, vom da o bună întrebuințare banilor.

– Vasăzică ăsta era marele secret, murmură ea, lipindu-și brațul de al său. Mi-am închipuit eu că va fi ceva cutremurător.

El privi în jos, spre ea, și zîmbi:

– Sună de parcă n-ai fi surprinsă de noutățile mele, iubito.

Aurelia rîse:

– Știam că n-o să te mai mulțumești să alergi pentru poștă – nu după emoțiile războiului. Am avut eu o bănuială că ar putea fi vorba de ceva de genul ăsta. Îl sărută pe obraz. Bravo ție, Jack Withers!

El se uită îngîndurat spre curtea casei, unde Charlie și Ellie erau adînciți într-o discuție.

– Nu asta este adevărata veste, Aurelia, spuse el blînd. Vestea cea adevărată este atît de uluitoare, că va părea ca o explozie urmată de o revărsare de ape. O strînse mai tare, în timp ce ea-l privea încruntată. Am descoperit ceva în Darwin și pentru asta am nevoie de ajutorul tău ca să hotărăsc ce e de făcut! spuse el serios. Nu este ceva cu care să mă pot descurca singur și trebuie să ne mișcăm repede.

– Pare serios, zise ea liniștită, în timp ce Jack se amuza cu lingușitorul, obedientul Kelly. Cum de afurisita asta de pasăre nu te ciupește niciodată? întrebă ea furioasă. A fost o adevărată teroare în ultima vreme.

– Știe cine-i stăpînul, vorbi Jack în felul lui tărăgănat, scărpinîndu-l pe Kelly sub cioc. Nu-i așa, amice?

– Urrgh! cîrîi uşor papagalul, întinzînd gîtul pentru a primi mai multă atenţie.

– Destul cu pasărea! se răsti Aurelia. Nu poţi să vii acasă cu noutăţi misterioase şi să mă laşi să stau ca pe ghimpi. Ce anume ai descoperit în Darwin? Şi cum ar fi posibil ca acest lucru să ne afecteze pe toţi?

– Răbdare, spuse el. Am nevoie de un ceai ca să-mi curăţ gîtul de praf, apoi îţi voi povesti totul.

Aurelia ţîşni prin uşa-paravan.

– Wang Lee! strigă ea. Pregăteşte ceva de mîncare şi adu-i lui Jack un ceai.

Micul chinez veni din bucătărie tîrşindu-şi picioarele şi cu cîinele după el, ca de obicei.

– Mă bucur să văd stăpînu' acasă! spuse el încet, înclinîndu-se. Domnişoara Ellie are supărare mare.

Jack trînti pălăria pe masă şi se aşeză cu un oftat.

– Îmi dă şi mie cineva blestematul ăla de ceai?!

Ceaiul fu adus împreună cu un morman de sandviciuri şi o felie de prăjitură. Aurelia şedea, privindu-l cu o nerăbdare crescîndă, pînă cînd simţi că e gata să explodeze.

– Vrei, te rog, să-mi spui şi mie despre ce este vorba? întrebă ea în timp ce Jack sorbea ultima înghiţitură de ceai şi luase încă un sandvici.

El zîmbi şi continuă să mestece.

– Mă întrebam cît de mult îţi va lua ca să dai pe afară! zise în cele din urmă.

– Pari îngrozitor de mulţumit de tine! spuse Aurelia printre dinţi. Ai grijă să fie ceva de bine sau o să-mi încerc personal biciul pe spinarea ta.

Jack ridică o sprînceană, parcă provocînd-o cu zîmbetul lui vesel să-şi pună în practică ameninţarea. Apoi redeveni serios.

– Destul de bine, spuse el liniştit. Sau destul de rău,

adăugă misterios, scoțînd din buzunar un teanc de hîrtii. Depinde de cum vrei să vezi lucrurile – sau cine va fi afectat mai mult.

Aurelia îi smulse hîrtiile şi începu să le citească.

– Snowy trăieşte! zise ea cu răsuflarea întretăiată. Slavă Domnului! Atît de mulți oameni n-au mai scăpat din lagărul de la calea ferată din Birmania! Cum se simte? Ai fost să-l vezi?

Jack încuviință:

– Cu moralul ridicat, ca întotdeauna, dar tipul e numai piele şi oase. Însă pentru el a fi legat de un singur loc aproape că i-a ucis spiritul. E disperat să se întoarcă acasă, la tribul său. Se lăsă pe spate în scaun. Snowy este un tip uluitor, Aurelia. Şi-a făcut deja planuri să scrie despre experiențele sale şi o publicație din Sydney i-a oferit o sumă frumuşică pentru asta. Socotesc că s-a aranjat pentru tot restul vieții.

Aurelia oftă cu satisfacție:

– E grozav că mai iese şi ceva bun din războiul ăsta! Mă bucur că educația primită de la misionari i-a oferit prilejul de a face ceva pentru el însuşi.

– Citeşte şi restul documentelor, Aurelia, spuse Jack, mohorît. Mai e ceva.

Încremenită, Aurelia reluă paginile acoperite cu un scris înghesuit. Încruntarea se accentuă cînd citi scrisoarea care le însoțea.

– Oh, Dumnezeule! suspină ea. Nu poate fi adevărat!

– Te pot asigura că este, spuse el apucînd-o de mînă. Cred că trebuie să discutăm serios ce e de făcut. După cum văd, lucrurile se apropie de final şi e nevoie să ne facem o idee clară despre cum vom proceda cînd va veni momentul. Presupun că ne mai rămîn vreo două zile pînă să înceapă prăpădul.

Aurelia privi afară, pe fereastră, şi surprinse o licărire la orizont. Ştiu instinctiv ce putea fi.

– Eşti prea optimist, spuse ea disperată. Se pare că nu mai avem timp.

Ellie se depărtă de Aurelia şi îşi suflă nasul. Îi era ruşine că o lăsaseră nervii. De multă vreme îşi dăduse seama că fusese nedreaptă cu Claire. Fata merita să ştie adevărul, indiferent cît de dureros era, altfel ea însăşi nu ar fi capabilă să-şi continue viaţa. Niciuna dintre ele.

Se ridică de pe fotoliu şi traversă încăperea. Apucînd mîna rece a lui Claire, se aşeză pe braţul fotoliului şi o mîngîie pe păr.

– Îţi aminteşti cum glumeam despre cît de puternice sînt femeile de la Warratah? întrebă ea cu o infinită blîndeţe.

Claire încuviinţă, privindu-şi mama cu minunaţii ei ochi albaştri care înotau în lacrimi. Inima ei era sfîrîmată, ca şi cea a lui Ellie.

– Atunci, ăsta este momentul pentru amîndouă să arătăm din ce sîntem făcute, spuse ea încet. Pentru că următoarele cîteva minute vor fi cele mai grele din toate cărora va trebui să le supravieţuim.

– Nu, suspină Claire. Te rog, nu spune că e ceea ce gîndesc eu!

Ellie inspiră profund şi închise ochii:

– Trebuie s-o fac!

– Mi se pare o afacere bună, spuse Ellie, ridicînd lemnele. Eu obţin certificatul de căsătorie, copilul primeşte un nume şi tu capeţi ce îţi doreai. Eu aş accepta cecul dacă aş fi în locul tău.

Nu era ceea ce se aştepta el să audă şi, după umilinţa la care îl supusese Aurelia, se înfurie şi mai tare.

– De ce nu vrei să mă crezi că te iubesc? zise el cu ură. De ce nu vrei să înțelegi că nu numai Warratah sau banii au importanță? O apucă de mîini. Oprește-te și ascultă-mă! îi ordonă el.

Ellie se trase înapoi.

– Să nu mă atingi! șuieră ea. Nu vreau să mă mai atingi vreodată.

Turba de furie.

– Pun pariu că nu vrei să spui că, dacă ar fi fost Joe aici... izbucni el.

– Ai al dracu' de multă dreptate! țipă ea. Joe era de două ori mai bărbat decît ai să fii tu vreodată și n-ar fi făcut niciodată ce mi-ai făcut tu!

Fu cît pe ce să o lovească. Abia se mai stăpînea.

– Joe e mort! urlă el.

Ellie își îndreptă umerii și privi în sus, spre el, împietrită.

– Știu, replică glacial.

Frustrarea și toți anii de chin îl făcură să izbucnească în cele din urmă:

– Nu, nu știi! strigă el. Este încă viu! Te obsedează la fel de mult ca și pe mine. Aș vrea să te pot elibera de el. Să te fac să mă vezi *pe mine*. O apucă de mîini și o scutură de parcă așa ar fi putut să o oblige să înțeleagă. Pe mine! striga el. Pe mine, Charlie!

Prin ceața roșie a furiei, Charlie deveni vag conștient că o mașină intra în viteză în curte. Conștient de ochii întunecați ai mogîldețelor de aborigeni și de prezența Aureliei și a celorlalți pe verandă. Dar el nu mai raționa. Apăsarea lui pe brațele ei creștea și îi strigă în față:

– Joe, Joe, Joe! Mi-e greață să fiu mereu vioara a doua după blestematul meu frate! Întotdeauna Joe a fost cel căruia i s-a dat atenție! Întotdeauna Joe a primit cea mai bună jucărie cînd eram copii! Joe – cel care cîștiga

premii la şcoală şi laudele profesorului. Mama îl iubea pe el cel mai mult şi tata i-a dat o carabină. Joe a obţinut cel mai bun cal. Te-a obţinut pe tine. Şi dacă n-ar fi murit, ar fi avut la fel de bine şi nenorocitul ăsta de Warratah!

Ellie înţepenise în strînsoarea lui, cu chipul palid şi împietrit.

– Nu există nicio scuză pentru ce i-ai făcut! şuieră ea.

O zgîlţîi din nou.

– Umbra lui Joe a fost întotdeauna între noi. Îl văd de fiecare dată cînd privesc în ochii tăi. Trebuie să te scap de el. Să-l alung din vieţile noastre o dată pentru totdeauna. Este carne moartă, Ellie! Oase îngropate la şase picioare sub pămînt. Eu sînt aici, cald şi viu! Am să te fac să mă vezi *pe mine.*

Ellie încremenise în loc, cu ochii plini de dezgust.

– N-ai să mă mai *violezi* aşa cum ai făcut-o! ţipă ea. Vocea ei se înălţă mai sus, şi mai sus, pînă cînd ajunse să răsune ca un ecou împrejurul curţii. Da, Charlie! M-ai violat. Ai avut planul tău – să mă iei cu forţa. Există multe feluri în care ai putea descrie asta, dar n-ai să o poţi îmbrăca niciodată cum se cuvine. Este un cuvînt murdar, pentru un act murdar şi e ultima oară cînd mă mai atingi!

– Taci! şuieră el. Taci sau...

El tăcu, în vreme ce expresia lui Ellie se schimbă pe neaşteptate. Holbă ochii şi deschise larg gura. Faţa i se albi, buzele îi deveniră vineţii.

– Ellie! strigă el, înnebunit să nu o fi rănit cu adevărat.

Ellie dădu ochii peste cap şi rămase ţeapănă în îmbrăţişarea lui.

Charlie se întoarse să privească în jur, cînd un pumn venit ca din senin îl lovi în faţă, zdrobindu-i nasul, umplîndu-i gura cu căldura propriului său sînge.

Ellie îi alunecă din braţe şi se prăbuşi la pămînt, în vreme ce mîini puternice îl împingeau de lîngă ea.

Ameţit şi plin de sînge, privi în sus şi primi un alt pumn în falcă, zburîndu-i cîţiva dinţi. Uluit de ceea ce vedea, îi trecu prin cap că are halucinaţii. Clipi, dar încă un pumn în obraz îl făcu să se cutremure. Simţea o spaimă acidă în gît – apariţia aceea era înspăimîntătoare – şi un alt pumn îl ameţi. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în ţărînă.

– Nu! zise cu glas sugrumat. Nu! Nu eşti adevărat!

– Sînt cît se poate de adevărat! Ridică-te şi bate-te, corcitură!

Joe stătea în faţa lui, cu părul lui negru ca pana corbului, în lumina soarelui, cu ochii lui verzi, acum ca de gheaţă.

Charlie îşi puse palmele scut în dreptul feţei vătămate, tîrîndu-se îndărăt din calea răzbunării fantomei.

– Eşti mort! Eşti mort! murmura el, repetînd întruna de parcă ceva i se stricase undeva, în creier.

Mîini aspre îl tîrîră pe propriile-i picioare, degete îl apucară strîns de guler, aproape gîtuindu-l.

– Crede, ticălosule! Puteam găsi pe cineva identic cu care să fac schimb? Să le arătăm ce fel de bărbat adevărat eşti tu? Joe şuieră. Haide, Charlie! Să te văd ce poţi, cînd nu ai de-a face cu o fată pe care s-o terorizezi! Îi dădu drumul la guler şi-l împinse într-o parte.

Charlie îşi şterse murdăria şi sîngele de pe faţă. Vederea i se tulburase, groaza de a-şi fi văzut fratele geamăn considerat mort îi întuneca judecata, dar furia îi crescuse pînă într-atît, încît nu-i mai lăsă timp să gîndească. Strînse pumnii, clătinîndu-se pe picioare, şi încasă alţi doi pumni puternici în pîntec, în vreme ce upercutul său cosea inutil aerul. Răsucindu-se, simţi că se loveşte de maşină. Trebuia să existe ceva cu care să-l lovească pe ticălosul ăla – să scape de el o dată pentru totdeauna – dar cum poţi opri

o fantomă? Cum te poți lupta cu un demon care a fost mereu umbra ta?

Privirea îi căzu asupra lemnelor pe care le tăiase Ellie și smulse o creangă de copac. Era de lungimea unei bîte și cîntărea greu în mîna lui. Se îndoi de mijloc, simulînd o durere în burtă pentru a-și recăpăta suflul, apoi, cînd bombeul cizmei lui Joe se îndrepta spre fața lui, își folosi ultimele puteri pentru a azvîrli spre el bîta, într-un arc îndreptat în sus. Lovi partea laterală a capului fratelui său cu un zgomot care-i produse satisfacție. Charlie se gîndi că auzise sunet de os zdrobit. Își șterse transpirația de pe ochi și se sprijini de mașină, sufocat de efort și de durerea pe care i-o produsese ceea ce făcuse.

– Asta ți-a fost de ajuns? strigă el, în timp ce Joe se prăvălea la pămînt.

Ellie își revenise pesemne între timp ce ei se băteau, căci țipătul ei făcu să-i vîjîie capul.

– L-ai omorît! țipa ea. L-ai omorît pe Joe!

– Nnnuuu... rosti el cu greu, străduindu-se să se concentreze asupra trupului nemișcat al fratelui său. Doar l-am pus la pămînt.

Se lăsă în genunchi și dădu să-l atingă, dar oamenii care veneau roi dinspre sălașul aborigenilor, dinspre verandă și dinspre hambare îi stăteau în cale, împiedicîndu-l să-l vadă pe Joe – lăsîndu-l singur și mult mai înspăimîntat decît fusese vreodată.

Îl năpădi o spaimă cumplită. Îi umplu gura cu gust de cocleală, îi bătea ca un ciocan înlăuntrul coastelor, în vreme ce transpirația devenea de gheață. Gîndurile și emoțiile i se învîrtejeau în cap, întunericul îi năpădea ființa ca niște zvîcniri discontinue a ceva alergînd printre canioanele minții lui.

Se ridică și se strădui să ajungă pînă la fratele său.

– Joe! suspină el. Joe, trezeşte-te. N-am vrut să fac asta!

Ellie zbură spre el, năpustindu-se asupră-i, zgîriindu-i faţa cu unghiile:

– Mi l-ai ucis pe Joe! ţipa ea. Ţi-ai ucis propriul frate! Îl lovea cu pumnii ei mici în piept.

– N-am vrut s-o fac! zise el cu greu. A fost un accident. El nu este real. Nu poate fi real!...

– Pleacă! strigă Ellie. Pleacă şi să nu te mai întorci niciodată!

Charlie se chircise în faţa violenţei atacului ei, în vreme ce Alicia şi Aurelia se străduiau să o smulgă de lîngă el. Îi văzu pe toţi ceilalţi oameni de la Warratah fixîndu-l cu privirile lor pline de dezgust şi înţelese că trebuia să părăsească acel loc la care visase că va fi cîndva al lui. Se înfioră, sub răceala privirilor necruţătoare. Niciodată nu se simţise atît de singur...

– Du-te! ţipă Ellie. Sper să putrezeşti în iad pentru tot ce ai făcut! N-ai să-ţi vezi niciodată copilul. N-ai să-l cunoşti niciodată! O să am eu grijă de asta.

Charlie se ridică în picioare şi făcu o pauză ca să-şi limpezească mintea. Deveni conştient de prezenţa unui bărbat lîngă el şi tresări cînd mîna acestuia îi atinse umărul.

– Nu mai ai ce căuta aici, Charlie, spunea Jack.

Wang Lee se aplecase asupra lui Joe, pipăindu-l cu mîinile lui de expert.

– Dar pentru ceea ce ai făcut pentru fiul lui Mickey îţi dau zece minute să strîngi ce ai şi să pleci înainte să chem poliţia.

17

Soarele apunea cînd cal şi călăreţ atingeau platoul dealurilor ce înconjurau domeniul Warratah şi Charlie nu putu rezista ispitei de a arunca o ultimă priviri spre pămîntul care fusese cît pe ce să devină al lui. Capul îi zvîcnea şi avea un ochi aproape închis, dar ignoră durerea care-i sfîrteca o parte din trup şi îşi plimbă privirea peste întinderile de pămînt ce păreau nesfîrşite. Casa era atît de mică, văzută de acolo, iar siluetele care se grăbeau semănau cu nişte furnici. Era ca şi cînd Warratah se micşora, înălţîndu-se vag şi eteric în strălucirea portocalie a apusului, ca un vis minunat pe care îl avusese cîndva!...

Ellie se afla undeva, acolo jos. Fata pe care o iubise şi pe care o dorise cu tot atîta pasiune, la fel ca nevoia lui de ceva pe care să-l poată numi „acasă"!... Lacrimile i se rostogoliră pe faţa zdrobită, amintindu-şi ultimele, brutalele ei cuvinte. Amintindu-şi ura din ochii ei căprui despre care îşi închipuise că îl vor privi cîndva cu afecţiune. „Te-am iubit cu adevărat, suspină el. N-am vrut să-ţi fac rău!" Dar o parte din el ştia că Warratah însemnase pentru sine mai mult – ar fi devenit un simbol al victoriei asupra fratelui său, o victorie care aducea cu dangătul unui clopot de moarte.

Charlie rămase acolo pînă se lăsă întunericul ca un văl peste păşunile luxuriante. Îşi îndemnă calul către graniţa de nord a domeniului Warratah, pentru ultima oară, însoţit de rîsul răguşit al unei perechi de pescăruşi kookaburra care părea să-l batjocorească. Nu avea niciun plan, nicio idee încotro să se îndrepte. Era conştient doar de şoaptele ce-l obsedau. „Eşti un soi rău. Ţi-ai ucis fratele. Ai ucis o parte din tine însuţi!"

Charlie se lăsă moale în şa şi mintea i se întunecă. Imaginea fratelui său străbătea această întunecime ca un fulger, umbra ei fantomatică urmărindu-l, fără să-l atingă şi fără să-l vadă – deşi îşi dădea seama că se află acolo. Ştia că această imagine îi va hăitui tot restul zilelor sale.

Furtuna de nisip izbucni cu un vag avertisment. Trecu peste multe mile de deşert cu pământ roşu în Teritoriul de Nord, fugărind totul în calea sa.

Charlie îşi petrecuse nenumărate luni călătorind prin statele Australiei de Vest, prin Teritoriul Nordic în Queensland şi din nou înapoi. Îşi găsise de lucru pe la cele mai izolate ferme, dar nu se putuse opri niciodată – nu reuşise să lege niciun fel de relaţii cu alţi oameni. Ştia că era privit ca o enigmă, dar era necesar să rămînă un singuratic fiindcă nimeni nu trebuia să afle că era un bărbat căutat de poliţie.

Îşi petrecea zilele privind peste umăr şi nopţile visînd focuri de armă şi de gloanţe, presărate cu imagini fantomatice ale fratelui său şi ale lui Ellie. Aceste vise îl derutau şi îl înspăimîntau şi devenise conştient de acest aspect straniu al lumii sale lăuntrice. Realitatea părea să-l abandoneze într-un vid de întuneric ce creştea, sporindu-i dificultatea de a evada de fiecare dată cînd se întîmpla.

Era conştient de întunecimea cerului. Conştient de căderea neaşteptată a vîntului şi de liniştea ce vestea apropierea furtunii. Dar durerea cumplită de cap devenise atotcuprinzătoare şi el călărea fără să ia în seamă pericolul. Doctorii de la spitalul militar îl avertizaseră că putea avea astfel de stări. Fragmentul de glonţ se mişca – îl putea simţi –, timpul se scursese şi el primea moartea cu bucurie.

În cele din urmă privi în sus, spre cerul galben şi întunericul roşu ca o rană care anunţa apropierea fur-

tunii. Lăsîndu-se să alunece din şa, pălmui animalul pe crupă, trimiţîndu-l în galop înapoi, pe drumul pe care veniseră. Apoi stătu şi înfruntă vîrtejul cu braţele întinse, îmbiindu-l să-l ia.

– Uită-te la mine, Joe! strigă el în întunericul ce cuprinsese lumea. Priveşte-mă călărind vîntul!

Praful veni primul. Înecînd, orbind, răsucind şi pocnindu-l, pînă cînd de-abia mai putu sta în picioare. Închise ochii şi deschise palmele către cer în timp ce vîntul se năpusti asupra lui şi îl cuprinse în vîrtejul cumplitei sale furii. În sfîrşit era liber! Zburînd ca uriaşii vulturi care planau peste acest pământ pe care îl iubea, el ştiu că nu va mai fi niciodată legat de pământ.

18

Claire trase adînc aer în piept, oftă înfiorată şi se ridică.

– Am nevoie să fiu singură, şopti ea. Traversă holul şi împingînd uşa cu plasă coborî treptele verandei. Zorii goniseră umbrele din curte, învăluind Jarrah în căldură şi lumină. Dar umbrele care rămăseseră înlăuntrul ei erau nemiloase şi reci. Parfumul florilor şi iarba înrourată – o batjocură.

Sentimentele ei erau confuze cînd străbătu curtea, de parcă nu ştia încotro să o ia. Fără să-şi dea seama, se descălţă şi înconjură casa ca o năucă şi o luă prin iarba înaltă. Ţăruşii gardului aveau nevoie de reparaţii. Florile sălbatice şi iedera acopereau încă mormîntul singuratic din colţ.

CHARILIE PEARSON
1918–1946
O, DA, EL A ZBURAT PE ARIPILE VÎNTULUI!
Psalm 18

Îngenunche lîngă piatra de mormînt şi se întrebă dacă l-ar fi plăcut ca tată şi ce ar fi gîndit despre el, dacă l-ar fi întîlnit. Dar în adîncul inimii nu putea decît să-l dispreţuiască. Pentru că adusese blestemul asupra domeniilor Jarrah şi Warratah – un blestem care aproape că îi distrusese mama şi pe toţi cei pe care îi cunoştea ea. Nu se mai mira de ce fusese surghiunit în acest loc din cimitir! Întorcînd spatele acelui ultim loc de odihnă, privi spre Jarrah. Păsările ciripeau, greierii cîntau, chiar şi cîteva muşte zburau prin iarbă. Clădirile auxiliare se însufleţeau de glasurile bărbaţilor care se sculau din paturile lor pentru o nouă zi şi fumul se înalţa din coşul bucătăriei. Caii moţăiau printre copaci şi ogarii care mai rămăseseră se întindeau şi căscau în cotețe. Iubise cîndva acest loc aproape la fel de mult ca Warratah. Dar acum îl ura. Prea multe fantome stăteau la pîndă pe aici – fantome care vor veni mereu dinspre mormîntul tăcut –, umbre care poate reflectau propriile-i defecte. Pentru că moştenirea pe care i-o lăsase îi era necunoscută....

Cînd împinse poarta, se simţi copleşită brusc de impulsul unei hotărîri. Traversă curtea în fugă şi se urcă în maşină. Trebuia să părăsească Jarrah şi să se îndrepte spre cîmp pentru a-şi regăsi liniştea minţii, libertatea şi puterea de a ierta. Pentru că pînă cînd nu va reuşi să le afle pe toate trei, nu se va putea întoarce la Jarrah. N-ar putea auzi şi restul povestirii. Şi mai era ceva – ştia la fel de sigur cum că ziua îi urmează nopţii. Pentru că mai era şi cealaltă problemă: faptul că era proprietara domeniului Jarrah.

Leanne îl sărută pe Angel pe obraz înainte de a se ridica să se mai dezmorţească. Era încă şocată, însă ardea

totuşi de nerăbdare să ştie de ce Mickey Maughan îi lăsase moştenire Jarrah lui Claire. Văzînd cît de răvăşită era Ellie, îşi dădu seama că nu sosise momentul. Toţi erau extenuaţi. Îşi trecu degetele prin păr şi încercă să-şi pună gîndurile în ordine. Claire trebuie că era distrusă şi se întrebă cum e să te simţi aflînd pe neaşteptate că nu eşti cine credeai că eşti. Că eşti consecinţa unui viol. Animozitatea sa i se păru brusc meschină, cuvintele pe care le scuipase cu atîta venin – ruşinoase. Rănise oamenii la care ţinea cel mai mult şi ar fi dorit să-şi poată lua înapoi toate grozăviile pe care le spusese. Îşi aprinse o ţigară, dar o lăsă deoparte. Avea un gust rău şi simţea că o pîndeşte o durere de cap. Stînd în faţa ferestrei deschise, la ora aceea matinală, vedea din nou cît de minunat era totul. Dar în asta consta magia domeniului Jarrah.

O bîntuia un noian de gînduri şi ea se străduia să dea un sens celor auzite în noaptea trecută.

– În toţi aceşti ani am bănuit eu că ceva nu e în regulă, rupse ea tăcerea. Şi fotografia aia de la mătuşa Aurelia. Era ceva ce nu se potrivea. Se uită peste umăr la Ellie care îşi ştergea lacrimile. Cînd am privit-o mai atent, mi-am dat seama de ce pune Claire atîtea întrebări.

Ellie o înveli cu o pătură pe Aurelia, care, întinsă pe canapea, căzuse într-un somn adînc.

– Ce ai văzut? şopti ea.

– Mi-am dat brusc seama că Claire nu seamănă cu niciunul dintre noi, spuse ea direct. Este înaltă ca tata, şi uneori poţi vedea o oarecare expresie a ceva vag familiar. Dar nimeni nu are ochii ei, sau culoarea pielii ei şi, deşi tu obişnuiai să spui că îţi aminteşte de Alicia, nu am descoperit decît cîteva indicii în acest sens în fotografiile ei.

Gîndurile lui Leanne era lente şi încîlcite.

– Am bănuit că Claire îşi închipuie că a fost adoptată,

spuse ea în cele din urmă. Şi după ce am examinat fotografia aia, am gîndit la fel. Dar adevărul este mult mai urît, nu-i aşa?

Tristă, Ellie porni spre bucătărie, ca să facă o cafea tare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-am să vă pot prosti prea mult timp, murmură ea. Amîndouă sînteţi prea inteligente. Îi luă mîna într-a sa şi o privi în ochi. Îmi pare rău pentru Jarrah, zise ea blînd. Dar nu face lucrurile şi mai rele pentru Claire, învinovăţind-o. Nimic din toate astea nu s-a petrecut din vina ei.

– Acum mi-am dat seama, răspunse Leanne, cu obrajii în flăcări, roşie de ruşine. Şi mi-aş dori să nu-i fi spus niciunul din lucrurile alea îngrozitoare – sau ţie. A fost nedrept şi crud.

– Da, ripostă Ellie. A fost. Claire este sora ta şi înseamnă mai mult pentru tine decît Jarrah. Încearcă să înveţi s-o iubeşti necondiţionat – aşa cum şi ea încearcă să te iubească pe tine.

Vinovăţia era imensă şi Leanne îşi muşcă buza, fiindcă ştia că mama ei spunea adevărul. Îi aruncă o privire curioasă. O ştiuse dintotdeauna atît de corectă, atît de cinstită în orice situaţie. Dar după noaptea trecută o vedea într-o altă lumină. Mama ei avea secrete pe care ei nu le-ar fi bănuit niciodată. Trecutul pe care îl ţinuse ascuns atîţia ani trebuie să o fi tulburat grozav. Şi acum nu mai putuse să poarte această povară de una singură.

– Tata cunoaşte întreaga poveste?

Ellie se uită la ea, apoi se uită undeva, departe.

– A aflat, în cele din urmă, suspină ea.

Aurelia era extenuată de trauma acelor ultime cîteva ore. Stătea pe canapea, cuibărită în pătură, cu capul sprijinit în perne, visîndu-l pe Jack. Dragul de Jack, cît de

mult îl iubise! Şi totuşi îi frînsese inima, în ciuda făgăduielilor lui!

Anii petrecuţi împreună fuseseră buni pentru amîndoi. Jack îşi înfiinţase linia sa de transport aerian şi, pe măsură ce popularitatea acesteia creştea, el rămînea mult mai frecvent departe de Warratah. Asta se întîmpla cînd Aurelia i-a cerut lui Ellie să preia ferma. Warratah supravieţuise războiului şi secetei, iar afacerea de transport a lui Ellie şi pachetul de acţiuni urma să le asigure o dezvoltare continuă. Ellie fusese pentru ea mai mult decît o fiică, devenindu-i cea mai dragă, cea mai apropiată prietenă pe care ar fi putut s-o aibă vreodată şi binecuvînta ziua în care sosise la Warratah.

Tristeţea îi dădu fiori cînd îşi dădu seama că se afla departe de Warratah. Vechea casă răsuna ca un ecou de atîta linişte, curţile şi clădirile auxiliare păreau abandonate la adăpostul arborilor de cauciuc. Se întreba cum de rezistaseră florile de jarrah vîntului şi ploii. Cum de se răspîndeau petalele albe, asemenea unor confetti, peste pămîntul roşu al curţii casei în perioada asta a anului? Cum de se ofiliseră trandafirii şi bougainvillea? Trase adînc aer în piept. Mirosul trandafirilor reveni, atît de puternic, de parcă s-ar fi aflat acolo, în cameră. Cu o împunsătură crîncenă în inimă, îşi aminti de ziua în care o părăsise Jack. Îi făgăduise că-i va fi mereu alături! Îi făgăduise că vor rămîne împreună pentru totdeauna! Şi totuşi, cu o zi înainte de cea de-a şaptezeci şi cincea aniversare, el nu se mai trezise. Plecase de lîngă ea în timpul nopţii şi ea nici măcar nu observase. Fusese de neconsolat. Vărsase lacrimi amare. Lacrimi de remuşcare. Lacrimi de durere. Apoi suferinţa se transformase în mînie. Cum îndrăznise să o părăsească, ştiind cît de mult îl iubea? Ce îi dădea dreptul la acest somn nesfîrşit, în vreme ce ea încă se lupta cu precaritatea bătrîneţii? În

cele din urmă veniše acceptarea şi certitudinea că într-o zi vor fi din nou împreună.

Aurelia era vag conştientă de vocile din apropiere. Vocile oamenilor pe care îi iubea. Şi dorea să le spună şi lor toate astea. Dar ceva o trăgea departe de Jarrah – departe de voci şi de marea supărare pentru cele ce se întîmplaseră în noaptea aceea şi, cînd ce se afundă în întunericul cald al somnului, zîmbi. Pentru că acolo era Jack.

Înalt şi slab, cu părul argintiu, cu ochii căprui, se uita la ea şi rîdea ca de o glumă ştiută doar de el. Şi acolo, cocoţat pe umărul lui, era Kelly.

– Ţineţi-o tot înainte! striga papagalul. Sus, voi, pe copastie!

– Ai grijă, te afli în faţa unei doamne, murmură Jack mîngîindu-i penele albe.

– Urrgh! mormăi Kelly, răsfirîndu-şi jucăuş evantaiul penelor din jurul capului.

Jack rîse.

– A rămas acelaşi Kelly de odinioară, spuse el cu afecţiune. Apoi se trase mai aproape şi Aurelia se gîndi că putea simţi mirosul coloniei lui preferate.

– Jack? murmură ea. Unde ai fost? Mi-a fost aşa dor de tine! Cuvintele erau ca un oftat.

Jack zîmbi şi îi întinse mîna.

– Te-am aşteptat pe tine, iubito, şopti el. Vino, Aurelia. Hai să facem o plimbare.

Aurelia simţi căldura şi puterea mîinii lui aspre care îi era atît de minunat de familiară. Ea nu privi înapoi. Pentru că asta aşteptase.

El îi zîmbi şi-i puse mîna în îndoitura cotului său.

– Ţi-am spus vreodată cît de mult te iubesc, draga mea?

Ea încuviință și păși împreună, plini de bucurie, într-o lumină strălucitoare și caldă.

Leanne plecase să organizeze muncile din ziua respectivă, lăsînd-o pe Ellie singură în bucătărie, sorbindu-și cafeaua. Era neagră și tare, dar nu suficient ca să o revigoreze sau să-i ridice moralul. Pentru că noaptea nedormită o epuizase, așa că acum nu își dorea să se ducă în pat, să se ghemuiască acolo și să doarmă. Era o cale de evadare. O cale de a alunga cruda realitate a vieții și tot răul pe care îl produseseră ea și Charlie. Dar cît de greu trebuia să fie pentru Claire? Va fi ajuns la capătul puterilor, cu atît de multe noutăți – și doar puține plăcute.

Cu un oftat, lăsă jos cafeaua și își șterse lacrimile. Trebuia să-și țină firea. Trebuia să ducă mai departe reputația femeilor de la Warratah. Pentru că ea era mamă și soție – singura ființă la care ar fi căutat putere și tihnă. Nu-i putea părăsi. Nu cînd aveau cel mai mult nevoie de ea.

Ellie ședea acolo, în lumina strălucitoare a dimineții, și brusc își dădu seama că Charlie nu mai avea puterea să o rănească. Nu mai putea să-i întunece viața. Secretele lor fuseseră scoase la iveală, iar consecințele aveau să fie depășite. Era pregătită să se lupte pentru ceea ce iubea. Pregătită să înfrîngă trecutul și să iasă neîntinată și cu fruntea sus din această murdărie. Femeile de la Warratah nu vor fi înfrînte.

Senzația de foame o chinuia și realiză că niciuna dintre ele nu mîncase nimic de ore întregi. Fetele vor fi înfometate cînd se vor întoarce. Cînd se apucă să trebăluiască la plită, ciuli urechile și zîmbi. Aurelia făcea cel mai înspăimîntător zgomot. Sforăitul ei îi amintea de o hulubărie plină cu porumbei și se miră că zgomotul nu o trezise chiar pe ea.

Cîteva minute mai tîrziu se linişti. Sforăitul sonor se oprise brusc. Ellie trase tigaia de pe plită şi ascultă. Liniştea bruscă i se păru de rău augur. Alergă în camera de zi şi căzu în genunchi lîngă canapea.

– Aurelia!...Vocea ei era ascuţită, neliniştită.

Aurelia zăcea liniştită sub pătură, cu o mînă pe lîngă corp, cu palma deschisă, întinsă parcă după ceva. Zîmbetul de pe chipul ei era minunat şi Ellie ştiu că murise. Aurelia o văzuse trecînd prin ce putea fi mai rău. Îi stătuse mereu alături, oferindu-i tot sprijinul şi dragostea de care avea nevoie. Era destul. Jack o chemase la el şi ea plecase atît de bucuroasă!

Lui Ellie începură să-i curgă lacrimile pe obraji, dar nu le luă în seamă. Ridică mîna Aureliei şi o sărută, înainte să i-o acopere cu pătura. Puse capul pe umărul ei şi închise ochii. Aurelia fusese pentru ea şi mamă, şi tată, iubind-o necondiţionat şi îndrumînd-o pe măsură ce se maturiza. Nimeni nu va mai fi ca ea niciodată, iar după traumatizanta noapte asta era prea mult. „Nu trebuie să-ţi spun cît de mult te iubim, noi, toţi, suspină ea. Dar vreau să-ţi mulţumesc. Să-ţi mulţumesc că ai fost mereu aici. Să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai iubit, pe mine şi familia mea. Să-ţi mulţumesc doar pentru că ai existat."

Ellie îngenunche lîngă canapea, lăsînd lacrimile să-i curgă în voie. Vechea casă de la Warratah îi va părea atît de goală şi lipsită de viaţă, acum, că ea murise, căci Aurelia şi Jack făcuseră parte din tot se întîmplase acolo. Ei fuseseră stînca sa – protecţia ei împotriva tuturor relelor –, mîngîierea şi limanul ei cînd vremurile deveniseră prea greu de îndurat.

Ellie şedea pe podeaua avionului lui Jack, cu întreaga sa fiinţă concentrată asupra bărbatului întins lîngă ea.

Apoi coborîră şi se opriră lîngă ambulanţa care aştepta. Era atît de liniştit, aşa de palid, aşa de slab! Totuşi, anemicul puls al vieţii zvîcnea la gîtul lui şi ea îşi dorea să nu se oprească. Joe se întorsese la ea! Joe îşi ţinuse făgăduiala. Oare soarta putea fi atît de crudă încît să i-l smulgă din nou?

Jack se aplecă peste targă şi deschise uşa. Umiditatea fierbinte din Darwin era aproape sufocantă după căldura uscată din cabină. Ellie îl ajută pe Snowy să tragă targa afară, simţindu-şi hainele atîrnîndu-i umede pe piele şi transpiraţia înţepîndu-i ochii umflaţi de plîns.

– Trebuie să-l laşi să plece, fetiţo, spuse Jack blînd cînd uşile ambulanţei se închiseră şi maşina începu goana pe drumul prăfuit spre spital. Ei ştiu ce trebuie să facă – noi doar le-am sta în cale.

Ea încuviinţă, conştientă că avea dreptate, însă îşi dorea totuşi să fie alături de Joe. Rămase locului privind norul de praf care se tîra în urma ambulanţei. Probabil că începuseră deja să se ocupe de el, luptînd pentru viaţa lui, priceperea şi îndemînarea paramedicilor fiind mult mai importantă pentru Joe decît prezenţa ei înlăcrimată.

Arşiţa îi toropi pe drumul lung spre bungalow-ul alb, cuibărit într-o oază de palmieri şi ferigi luxuriante. Transpiraţia i se scurgea pe spate, lipindu-i cămaşa de piele. Urmărea activitatea febrilă care se declanşase la sosirea ambulanţei.

– O să fie bine, mormăi Snowy, mergînd pe lîngă ea. Ştiu ce au de făcut aici, eu îi cunosc – am fost aici încă de mult, eu şi Joe.

Ellie îl privi fix:

– Voi aţi fost aici? Şi mie de ce nu mi-a spus nimeni?

Snowy se uită la Jack, apoi în jos, la picioarele sale, în timp ce urcau treptele terasei şi intrau pe uşă.

– Era lovit rău şi dus, murmură el. Eu n-am vrut să-ţi faci speranţe. Joe era prăpădit rău.

– Era destul de bine ca tu să-l aduci cu maşina tot drumul pînă la Warratah, se răsti ea. De ce nu m-ai avertizat? Faţa i se boţise de furie. Ştiam că a murit. În cele din urmă ajunsesem să cred că nu se va mai întoarce niciodată acasă. Ridică faţa mînjită de lacrimi spre el. Poţi să-ţi imaginezi cum m-am simţit cînd şi-a făcut apariţia în momentul ăsta?

Braţul lui Jack îi înconjură umerii şi i ea se cuibări la piept.

– Este vina mea, murmură el. Ştiam că Joe vine acasă, dar habar n-aveam ce se întîmplase la Warratah şi m-am gîndit că voi avea timp să te pregătesc. Tăcu o vreme. Joe a vrut ca eu să-ţi spun direct, nu prin staţia de radio sau printr-o scrisoare. Îşi închipuia cît de zdruncinată ai fi.

– Bună ziua, Jack.

Vocea o smulse pe Ellie din îmbrăţişarea lui şi îşi şterse lacrimile. Trebuia să fie tare. Trebuia să fie pregătită pentru o altă lovitură ucigătoare. Era totuşi gata să se prăbuşească – la cel mai de jos nivel.

Doctorul era o persoană mai în vîrstă, cărunt şi cu ochelari.

– Este într-o stare precară, Jack. Ce dracu' s-a întîmplat?

– A sărit la bătaie, spuse Jack repede, înainte ca Ellie să poată vorbi. Cît de grav e?

Gura doctorului se strînse de dezgust.

– Nu merită să te baţi! S-a sfîrşit cu o fractură craniană, adăugă el categoric. Există posibilitatea unei hemoragii interne, aşa că mă duc să-l operez imediat.

– Dar o să fie bine, nu-i aşa?! întrebă Ellie, înspăimîntată.

Ochii cenuşii o priviră grav.

– A trecut de ce-i mai rău, spuse el blînd, dar asta nu înseamnă veşti bune. Nu vă aşteptaţi la prea mult! Noi ne facem treaba bine aici, dar miracole nu prea se întîmplă. Se întoarse, trecu prin uşile batante şi dispăru.

Ellie îi urmă pe Snowy şi pe Jack pe terasă. Adierea mistralului ridica praful de pe jos. Umbrele verzi, răcoroase ale tufişurilor din jur şi strigătele păsărilor viu colorate făceau ca locul acela să fie plăcut pentru odihnă după arşiţa uscată. Dar Ellie nu avea astîmpăr, incapabilă să se gîndească la altceva decît la ceea ce se întîmpla în sala de operaţie. Umbla de colo-colo pe terasă, se uita spre drumul prăfuit care ducea în oraş, urmărea păsările zburînd printre ferigi şi încerca să nu se gîndească la ce e mai rău şi că s-ar putea să-l piardă a doua oară.

– Aurelia şi mama ta vor fi în curînd aici, spuse Jack, care se afundase într-un scaun de răchită. Le aduce şeful văcarilor.

Ellie încuviinţă şi continuă să umble, cu mîinile strînse în jurul trupului. Nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi venit întregul Queensland. Ea era o insulă. Nimic nu o putea atinge – nimic care ar fi putut să topească gheaţa din jurul inimii sale sau să înlăture imaginea a ceea ce se întîmplase în ziua aceea.

În cele din urmă se opri din mers, cu mîinile în buzunarele pantalonilor, cu mintea clară. Existau întrebări la care trebuia să primească răspunsuri. Parcurse terasa şi se opri dreaptă în faţa lui Jack.

– De cît timp ştiai că Joe trăieşte?

– De aproape o săptămînă, răspunse el ştergîndu-şi praful de pe faţă cu mîinile. Am dat peste Snowy aici, în Darwin, şi el mi-a povestit totul. Mă gîndeam să mă întorc mai repede, dar aveam nevoie de o piesă pentru avion şi a trebuit să aştept pînă mi-a fost adusă de la Sydney.

Ellie se întoarse spre aborigenul care se sprijinise de un stîlp al balustradei.

– Ai fi putut să-mi scrii, spuse ea arțăgoasă. Sau ai fi putut să-l trimiți pe preot. De ce n-ai făcut-o?

Ochii lui de chihlimbar priviră în jos, spre ea. Fața lui era marcată de lipsuri şi oboseală:

– Îți aminteşti povestea din Timpul Viselor despre spiritul bolnav care călătoreşte ca un pelerin pînă cînd îşi află liniştea? Aşteptă încuviințarea ei, apoi continuă: Spiritul lui Joe murea, sufletul lui călător plutea în întuneric, între viață şi moarte, aşteptînd ca cineva din Tărîmul Perfecțiunii să vină şi să-l salveze. Spiritele îi cîntau, Ellie. Îmbiindu-l să se odihnească. Trebuia să aleagă pe ce cale s-o ia. Să hotărască dacă era pregătit să asculte cîntecul lor.

– Nu-mi veni cu asemenea aiureli! se răsti ea. Poveştile frumoase despre Timpul Viselor sînt toate grozave, dar Joe avea nevoie de mine şi eu aveam nevoie de el. Iar tu nu trebuia să-l ții departe de mine!

Snowy închise ochii şi nările îi fremătară cînd inspiră adînc:

– Cîntecul pe care îl auzea el venea de la tine, Ellie. Credința ta că el îşi va ține făgăduiala de a se întoarce acasă era tot ce îl mai păstra în viață acolo, în lagăr. N-a vrut să-l vezi în halul în care ajunsese cînd s-a întors – dorea să fie din nou întreg. N-a aflat că a fost declarat dispărut şi presupus mort decît mult timp după ce am fost eliberați. A înțeles ce ar însemna pentru tine dacă ar apărea aşa, ca din ceață. A fost decizia lui să păstreze vestea pînă cînd ar fi fost destul de refăcut ca să găsească o cale ca să-ți spună.

Tăcu o vreme făcînd rotocoale de fum de țigară şi inhalînd adînc. Umbrele experiențelor trăite în lagărul

din Birmania îi întunecau ochii şi-i adînceau liniile din colţurile gurii.

– Eu şi Joe am ieşit din gura aia de iad abia mai suflînd. Eram doar nişte schelete, sfîrşiţi de inaniţie, dizenterie şi malarie. Dar dorinţa de a trăi este cea mai puternică armă pe care o poate avea un om. Chiar dacă Joe devenise mai puţin decît o furnică tîrîtoare, dorinţa de a supravieţui îi dădea putere. Asta l-a ajutat să treacă prin toate.

Snowy se îndepărtă de stîlpul terasei şi îi luă mîinile între-ale sale. Pielea de pe palme şi degete era bătătorită şi plină de cicatrice care trasau urme albe, adînci, în carnea cafenie.

– Tu te gîndeai că el era mort şi, în ansamblu, aşa şi era, spuse el blînd. Joe n-a vrut să-l vezi în starea aia. N-a vrut să-ţi hrănească speranţele pentru a te îndolia a doua oară. Te iubeşte prea mult!

Ellie se aşează pe un scaun, cuprinsă de un fior gîndindu-se cît de înţelept fusese Joe ca să păstreze secretul întoarcerii sale. Dar soarta hotărîse să răsucească cuţitul în rană – să-i pedepsească pe amîndoi încă o dată înainte de a decide pe care făgaş se vor întoarce lucrurile. Şi Ellie nu putea face nimic altceva decît să păstreze cîntecul speranţei – cîntecul pe care Joe îl auzise prin zgomotele junglei îndepărtate –, cîntecul care îl adusese acasă.

Îl privi îndelung pe Snowy, încercînd să-şi imagineze prin ce trecuseră cei doi şi cîtă putere şi curaj le trebuise ca să supravieţuiască unei sălbăticii ca aceea. Observă cît de slab era, cît de cărunt devenise părul lui creţ, cafeniu – şi cît de bătrîni îi erau ochii. Erau ochii unui bărbat care văzuse un iad pe care niciun om n-ar trebui să-l vadă şi care va purta cu el acele imagini pînă cînd pămîntul îi va fi cîntat pentru somnul din urmă, chemîndu-l la sine.

Ceilalți sosiră odată cu întunericul limpede şi rece al iernii din Teritorii şi se strînseră în camera mică de aşteptare care fusese construită ca o prelungire a spitalului-bungalow. Joe se afla în sala de operații de peste cinci ore şi nu aveau nicio veste. Aurelia adusese un coşuleț cu mîncare şi patru termosuri cu ceai fierbinte, dulce, ca să le mai ridice moralul. Carnea rece de pui şi de oaie trecea de la unul la altul, cu bucăți de pîine generos înmuiate în sos gros, condimentat cu *chutney,* şi ei mîncară în tăcere.

– Trebuie să mănînci, îi spuse ea blînd lui Ellie. Nu-ți face bine nici ție, nici copilului dacă te înfometezi. Şi ai nevoie de ceva în stomac, ca să poți înfrunta şocul a ceea ce s-a întîmplat astăzi.

Ellie se dezmetici din starea ei de transă, privindu-şi mătuşa cu ochii măriți de groază. Uitase de copil! Uitase că asta însemna că orice viitor ar fi putut avea vreodată cu Joe, el ar fi descoperit consecința violului la care o supusese Charlie. Numele lui Charlie îi răsuna în cap, amintindu-i cu îngrozitoare claritate situația ei. Apoi deveni conştientă de cele patru perechi de ochi care o priveau şi simți că roşeşte cînd îşi dădu seama că nu s-ar putea aştepta ca Joe să accepte bastardul fratelui său geamăn.

Ce urîtă denumire pentru un copil nevinovat care nici măcar nu se născuse! Şi ce moştenire lăsase Charlie sub înfățişarea micuțului neajutorat, produs al unei semințe rele – o sămînță a durerii, a suferinței, care nu-i va putea aduce decît lacrimi? Pentru că simpla prezență a copilului va aminti întotdeauna violul – crima, dacă Joe nu va supraviețui!

– De ce i-ai dat drumul lui Charlie? îl întrebă ea pe Jack cu răceală. De ce l-ai lăsat să plece liber cînd ar merita să fie pedepsit pentru ceea ce a făcut?

Jack privi spre Aurelia care-i luă mîna şi i-o ţinu strîns într-ale sale.

– Băiatul este bolnav, Ellie, şi i-am dat numai cîteva minute avans înainte să chem patrula, începu el şovăind. Probabil că a fost o decizie greşită, dar la urma urmelor aş avea circumstanţe atenuante.

Ellie se ridicase în picioare şi stătea aplecată deasupra lui cu pumnii strînşi şi tremurînd de furie.

– Ce circumstanţe, Jack? Violul sau tentativa de crimă? Care dintre astea două ţi se par mai puţin importantă ca să-l laşi să scape de judecată?

– Niciuna! admise el. Dar Charlie are o vagă idee despre ceea ce a făcut – nu mai cunoaşte deloc noţiunea binelui sau a răului. Ceva s-a stricat la el din cauza războiului, şi nici poliţia, nici închisoarea, nici tribunalul sau procesul n-ar putea să schimbe asta. O privi cu o expresie chinuită. Ce ţi-a făcut ţie şi lui Joe este de neiertat şi amîndoi va trebui să învăţaţi să trăiţi cu asta tot restul zilelor voastre. La fel va face şi Charlie. El începuse drumul către autodistrugere încă de cînd s-a întors la Jarrah, cu Seamus. Şi pentru ceea ce a făcut pentru Seamus, am simţit că-i datorez măcar zece minute în plus de libertate.

– Îmi sîngerează inima! şuieră Ellie sarcastic.

– Nu va ajunge prea departe, spuse Jack obosit. Este un om distrus, care n-are unde să se ducă şi pe nimeni căruia să-i pese ce se întîmplă cu el. Cele zece minute pe care i le-am dat erau iluzorii – el nu va scăpa de judecată. Poate că nu este aceea la care vă gîndiţi voi, dar va fi judecat cu prisosinţă.

Ellie se uită la el.

– Sper să-l prindă! scrîşni ea printre dinţi. Sper că-l vor închide pentru totdeauna. Tăcerea care întîmpină această declaraţie o făcu să se oprească din umblat şi să-i

privească pe fiecare în parte. Mai există ceva ce nu mi-ați spus? întrebă ea. Ce ar mai putea să-l scuze?

Cu mîinile în buzunarele pantalonilor, Jack se ridică şi privi afară, în noapte. Luna era strălucitoare, ascunsă din cînd în cînd de cîte un văl de nori alb-cenuşii şi de frunzele ferigilor gigantice care creşteau în grădina spitalului.

– Charlie s-a întors acasă, la Warratah, ca să moară, spuse el liniştit.

Ellie se lăsă moale în scaun, făcînd ochii mari, neîncrezătoare.

– Era rănit rău, dar nu cît să-i pună viața în pericol. A putut călări din nou, pînă într-o lună, şi a lucrat la fierărie, curînd după aceea, spuse ea, pe un ton rece şi calm.

Jack rămase privind afară, în întuneric, în vreme ce vocea sa blîndă şi tărăgănată se auzi în liniştea camerei:

– Charlie şi Seamus au fost prinşi în focul de baraj de la El Alamein. Seamus a fost rănit rău şi Charlie şi-a pus viața în pericol ca să-l ducă la spitalul de campanie. Oftă. Charlie s-a purtat eroic în noaptea aia. Nu numai fiindcă l-a cărat pe Seamus în spate de-a lungul cîmpului de luptă, ci şi pentru că a încercat să-şi salveze sergentul. Sărmanul om era rupt, dar Charlie s-a gîndit că ar putea avea o şansă dacă l-ar duce la cortul medicilor. Era noapte cînd glonțul unui trăgător din adăpost l-a lovit pe Charlie într-o parte. Un altul i-a trecut prin tîmplă... Charlie n-a simțit durerea. Nu şi-a dat seama ce i se întîmplă în disperarea lui de a-l salva pe Seamus.

Jack tăcu mult timp.

– Seamus era mort. Glonțul trăgătorului i-a trecut prin cap şi l-a lovit pe Charlie. Rănile fizice ale lui Charlie s-ar fi vindecat în cele din urmă, dar doctorii n-au reuşit să-i extragă o bucățică de glonț înfiptă adînc, în creier.

Era ca o bombă cu ceas: odată declanşată, îi provoca moartea în orice moment. Însă pericolul era dublu, spuse el, moale. Pentru că a distrus şi esenţa adevăratului Charlie. I-a afectat capacitatea de a discerne între bine şi rău şi i-a amplificat partea întunecată a firii sale. Jack trase adînc aer în piept şi în cele din urmă se întoarse cu faţa spre ea. Nu mă aştept să mă ierţi, zise el liniştit, dar încearcă să înţelegi de ce am făcut ce am făcut.

Ellie îşi încrucişă braţele la piept şi începu să se legene repede înainte şi înapoi, cu ochii închişi, cu gîndurile răvăşite. Soarta hotărîse ca ei să se întîlnească pe drumul acela lung, îndepărtat spre Cloncurry, cu mulţi ani în urmă – dar ce preţ teribil au trebuit să plătească toţi!...

Operaţia fusese reuşită. Hemoragia din creier fusese oprită şi osul rupt începuse să se sudeze. Dar Joe continua să rămînă palid şi nemişcat între pernele vechiului spital. Bandajele albe ca zăpada îi accentuau cearcănele de sub ochi şi-i subliniau paloarea pleoapelor.

– Trebuie să vii acasă şi să te odihneşti, insista Aurelia. Au trecut aproape trei luni şi ai să te îmbolnăveşti.

Ellie căscă şi puse deoparte revista pe care o citise de o duzină de ori.

– Nu-l părăsesc pînă cînd nu se trezeşte, ripostă ea categoric. Vreau să fiu prima persoană pe care o vede.

– Şi cu copilul cum rămîne? Aurelia încrucişă braţele peste piept şi o privi aspru prin monoclu. Nu-i face bine bietului micuţ să-l ţii numai în casă. Trebuie să mănînci cum se cuvine şi să nu-ţi lipsească aerul curat şi exerciţiile. O să-ţi fie foarte greu cînd va trebui să naşti.

Ellie aruncă o privire în direcţia lui Joe. Doctorul afirmase că el ar putea să audă ceea ce îi spuneau şi o încurajase să-i vorbească. Cu toate acestea, Joe nu avusese nicio reacţie cînd ea îi citise din cărţile preferate sau

diferite poeme. Niciun răspuns sau semn de recunoaştere cînd îl săruta pe obraz şi îi şoptea că îl iubeşte. Nu putea însă să-i ofere prilejul să audă această conversaţie – nu dorea să facă nimic care i-ar fi putut afecta recuperarea.

– Hai să mergem afară, spuse ea liniştită. Putem vorbi acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, Aurelia se afunda într-un scaun de pe terasă.

– Ce se întîmplă?

O privea îngrijorată cu ochii ei cenuşii, iar tonul părea să-i ceară să înceteze cu fleacurile.

Ellie îşi purtă degetele peste pîntec şi privi maşinile care treceau. Nu dorea să dea glas temerilor sale că Joe ar putea să nu o mai vrea acum, cînd purta copilul altui bărbat.

– Doctorul O'Neil spune că sînt bine. Ar trebui să mai iau ceva în greutate şi mi-a dat nişte tablete cu fier. Oftă şi se uită pieziş spre soare. Ar trebui desigur să fac ceva în privinţa aerului proaspăt şi a gimnasticii, detest să stau închisă aici. Dar trebuie să rămîn pînă cînd se trezeşte Joe.

– Şi dacă n-o să se întîmple asta? Ce vei face atunci?

– Se va trezi! spuse ea sfidător. A făgăduit că se va întoarce acasă şi a făcut-o! Se va trezi cînd va fi pregătit.

– Unii pacienţi nu-şi revin niciodată din comă, o avertiză Aurelia. Ar putea rămîne aşa ani întregi, pînă cînd organele sale s-ar deteriora şi inima ar ceda. Trebuie să înfrunţi realitatea, Ellie. Nu mai poţi continua aşa.

Ellie se suci în scaun şi se ridică. Începuse să o doară spatele de atîta stat şi nici nu dorea să mai audă detalii sinistre.

– Nu vreau să ascult păreri pesimiste nici de la tine, nici de la oricine altcineva, spuse ea. Cunosc aspectele

acestei situații tot atît de bine, dar cîtă vreme mai există speranță, voi sta aici.

– Și ce se va întîmpla cînd va sosi timpul să naști? Vei rămîne aici, în Darwin, și te vei zbate singură? Sau vei veni acasă, unde am putea avea grijă de amîndoi?

– Trec eu și de hopul ăsta cînd va fi cazul! ripostă ea încăpățînată.

Mai vorbiră încă o jumătate de oră și în cele din urmă Ellie își spuse că e de-ajuns. Îl lăsase singur pe Joe prea mult timp, iar discuția asta nu ducea nicăieri. Cînd trecu prin ușa-paravan se ciocni, în graba ei, de doctorul O'Neil.

– Aici erai! Fața lui ridată se destinse într-un zîmbet cald. Vino. S-a trezit.

Ellie îl privi cu neîncredere. Așteptase de atîta vreme aceste cuvinte, încît acum se simțea de parcă prinsese rădăcini în podea. Bucuria o eliberă și, împingînd ușile, se repezi spre rezerva lui Joe.

El era sprijinit în perne, cu ochii încă încețoșați de lungul somn. Turbanul de bandaje fusese înlocuit cu fețe de bumbac și benzi de plasture, iar fața îi căpătase culoare. Genele negre fluturară și ochii lui verzi o căutară.

– Ellie? zise el răgușit. Ești tu cu adevărat?!

– Îl va durea gîtul o vreme și va obosi foarte ușor, murmură doctorul, așa că scurtează vizita și dă-i timp să recupereze mai bine.

Ellie încuviință, dar întreaga ei ființă era concentrată asupra bărbatului din pat. Joe al ei era viu! Viu, și respirînd, și putînd fi atins. Intră în cameră și se apropie de pat cu mîinile întinse, tînjind să-l îmbrățișeze din nou.

Privirea ochilor verzi alunecă peste pîntecul umflat, apoi reveni la fața ei. Nu era decît confuzie și durere în ochii lui – o durere care i se transmise și ei înseși, pînă în adîncul sufletului.

– Ellie, şopti el. Spune-mi că nu e adevărat.

Avu nevoie de toată puterea sa ca să-şi păstreze calmul.

– Aştept un copil. Dar nu este ce-ţi închipui tu, şopti ea. Şi cînd te vei simţi mai bine, am să-ţi explic. Îi luă mîna, dorind ca el să încerce s-o înţeleagă.

N-a urmat niciun răspuns – doar o privire încărcată de o suferinţă cumplită.

Ellie era disperată. Avea nevoie să-i spună atît de multe, dar durerea din ochii lui îi spunea că nu vrea să o asculte. O condamnase deja, fără proces, fără drept de a se apăra! Acesta nu era Joe pe care îl iubea. Nu acel Joe pe care şi-l amintea. Dar cum ar fi putut să-l condamne? Se lăsase folosită – purtînd copilul propriului lui frate.

– Nu-ţi aminteşti de întoarcerea la Warratah? întrebă ea şovăitor. Nu-ţi aminteşti de bătaia cu Charlie şi de ceea ce a urmat?

Joe rămase tăcut, cu ochii de gheaţă şi acuzatori.

– Snowy te-a adus acasă, insistă ea. Amîndoi v-aţi întors în timp ce eu şi Charlie ne certam. Trebuie să-ţi aminteşti ce a fost după aceea. Te rog! spuse ea disperată. Trebuie să-ţi aminteşti!

El se încruntă, purtîndu-şi încă o dată privirea peste umflătura de sub cămaşa ei.

– Mi-ai spus că mă vei aştepta, şopti el. Ai făgăduit.

Ellie se clătină cînd el îşi trase mîna din strînsoarea ei şi se întoarse pe o parte.

– Joe, îl imploră ea. Te rog, Joe. Pot să-ţi explic...

Niciun răspuns.

Mîna de pe umărul ei era caldă, dar fermă.

– Mă gîndesc să-l lăsăm să doarmă o vreme, Ellie, spuse doctorul O'Neil. Evident, este derutat, şi pare să-şi fi pierdut parţial memoria. Nu te mai tortura singură

rămînînd aici. Du-te acasă şi odihneşte-te. Ai grijă de copil şi noi vom avea grijă de Joe.

– Dar trebuie să-şi amintească ce s-a întîmplat, insistă ea. Trebuie să fi auzit ce-i spuneam lui Charlie sau nu vrea să-şi împovăreze memoria cu treaba asta. Sigur nu a uitat de bătaia care a urmat?

Doctorul O'Neil oftă. Aflase povestea de la Aurelia.

– El încă este foarte bolnav şi ceva s-a stricat în creierul lui. Să sperăm că această amnezie e doar temporară, dar te avertizez că uneori, în cazuri asemănătoare, pacientul îşi blochează accesul la unele întîmplări care i-ar produce prea multă durere şi nu-şi va mai redobîndi pe deplin memoria.

– Şi atunci ce e de făcut?

Ellie nu se simţise niciodată aşa de neajutorată.

– Du-te acasă cu mătuşa ta. Lasă-l pe Joe să-şi revină în ritmul lui şi eu voi face tot ce îmi stă în putere ca să-i redau memoria. Păstrăm legătura şi-ţi voi spune cum progresăm, dar prezenţa ta aici va stînjeni recuperarea.

Îi va stînjeni recuperarea! Cuvintele îi răsunau în minte. Nu la asta se aştepta ea. Nu după acest fel de conştienţă tînjise ea în aceste ultime trei luni. Porni ca în transă spre uşă şi înainte de a ieşi se întoarse spre el:

– Adio, Joe! spuse ea printre lacrimi. Ascultă în continuare cîntecul nostru şi gîndeşte-te că te iubesc şi că te-am aşteptat – în ciuda aparenţelor.

19

Claire nici nu observase în ce direcţie se îndrepta. Gîndurile ei erau la cele ce aflase în lunga, amara noapte şi la consecinţele asupra familiei sale. Totuşi, cînd dădu

cu ochii de clădirile auxiliare ale fermei Warratah, nu fu deloc surprinsă. Se afla acasă — singurul loc în care îşi putea găsi alinarea – un sanctuar natural.

Acum, în timp ce umbla prin casa mică de lemn, se simţea învăluită de spiritele celor care locuiseră acolo, putea să le audă vocile, să-şi amintească iubirea lor şi sentimentul de siguranţă. Îşi purtă degetele peste mobilă, atinse fotografii şi scrisori, cărţile sale preferate şi ornamentele, şi în tot acest răstimp simţi că-şi redobîndeşte locul său în această familie – în acest cămin. Pentru că cea mai cumplită temere a ei fusese aceea că nu le aparţine. Că nu este una de-a lor. Un copil de pripas, luat de la străini, căruia i se dăduse un nume şi o identitate la care nu avea dreptul.

Cu picioarele sub ea, se cuibări în colţul unei canapele, strîngînd în braţe o pernuţă. Adevărul se dovedise mai crud decît şi-ar fi imaginat vreodată. Dar cît de traumatizant fusese pentru mama ei să reia o asemenea poveste, atît de înfiorătoare?! Trase aer în piept, adînc, tremurat. Visul pe care îl avusese cu o noapte înainte se adeverise. Asta era bătălia ei de după perioada de calm, bariera ei de arbuşti ţepoşi de care trebuia să treacă înainte de a-şi putea găsi curajul de a ierta şi de a reveni în lumină.

O cuprinse un calm desăvîrşit în timp ce stătea acolo, în linişte. Un calm ce-i aducea pacea şi recunoaşterea că avea încă puterea de a accepta ceea ce-i rezervase soarta. Viaţa ei fusese fericită pînă acum. Era iubită şi dorită, şi toate scheletele fuseseră dezgropate. Nu mai existau fantome, nici umbre pe urmele sale care să o facă să privească peste umăr.

Zgomotul slab al uşii cu plasă de la intrare nu o sperie şi, cînd văzu cine se afla acolo, îşi dădu seama că se bucura să-l vadă.

– Bună ziua, Matt! Ce faci aici?

– M-ai invitat la masă. Dar presupun că ai uitat.

Ochii lui căprui îşi pierduseră strălucirea şi roşise. Îşi făcea de lucru cu mîinile, învîrtind întruna pălăria.

Claire îl trase în cameră.

– Îmi pare rău, Matt, m-ai prins pe picior greşit. Nu prea ştiu ce se găseşte prin frigider.

O privi intens:

– Ce se întîmplă, Claire? Arăţi dărîmată!

Încercă să rîdă pentru a-i alunga îngrijorarea, dar ştiu că nu sunase convingător.

– Nişte supărări de familie, spuse ea cu o voioşie forţată. Nu e nicio problemă.

Matt îi puse un deget sub bărbie şi, în ciuda împotrivirii sale, o făcu să-l privească în faţă.

– Credeam că ai încredere în mine, spuse el blînd. E cineva care te-a supărat? Spune-mi, iubito. Spune-mi ce te-a întristat aşa?

Claire se lăsă pe canapea şi îşi strînse genunchii la piept. El se aşeză alături şi ea începu să vorbească. Şi pe măsură ce vorbea, simţea că tensiunea nopţii anterioare dispărea, fantomele trecutului păleau repede.

Matt rămase tăcut pînă ce termină ea de vorbit. Apoi, fără un cuvînt, o cuprinse în braţe şi o ţinu strîns. Claire putea să-i audă bătăile inimii. Putea să simtă căldura şi puterea emanînd dinspre el şi ştiu că înţelesese. Ştiu că nu avea importanţă de unde venea sau ce era. Pentru că acest bărbat minunat o iubea.

Soarele începea să pălească atunci cînd, în cele din urmă, se desprinseră din îmbrăţişare.

– Sînt nevoită să mă întorc la Jarrah. Mama şi ceilalţi ar putea fi îngrijoraţi şi trebuie să le spun că mă simt bine.

– Telefonează-le, sugeră el. E prea departe ca să te duci cu maşina, şi ştiu că este egoist din partea mea, dar mi-ar plăcea să stau mai mult cu tine.

Claire dădu din cap:

– Vreau să-i văd. Să le vorbesc. Telefonul e prea impersonal.

– Atunci te duc cu avionul pînă acolo, spuse el hotărît. Nu risc să te las să conduci în starea în care eşti.

Ea îl privi cu o licărire de umor în ochi şi la colţurile gurii:

– Te cunosc atît de bine, murmură ea. Ne-am întîlnit cu mai puţin de o săptămînă în urmă, dar e de parcă...

El o sărută, cu o încîntătoare duioşie, care îi accelera bătăile inimii.

– ... de parcă ne-am cunoaşte dintotdeauna, şopti el. Da. Şi eu simt la fel.

Ajunseră la Jarrah o oră mai tîrziu şi ştiu imediat că se întîmplase ceva îngrozitor. Tăcerea stranie din curtea casei părea reflectată de femeile aborigene care şedeau în jurul focului, cu feţele şi părul mînjite cu argilă albă. Murise cineva!

Coborî repede din avion şi alergă spre casă. Toate draperiile erau trase. Cu gura uscată, se simţi cuprinsă de spaimă.

– Mamă! strigă ea, împingînd grăbită uşa cu plasă.

Leanne îi întîmpină în hol.

– Mătuşa Aurelia, spuse ea, privind spre Matt şi îmbrăţişîndu-şi sora. A murit, Claire.

– Dar nu se poate...

Tăcu. Aurelia era bătrînă şi, în ciuda aparenţelor, se chinuia cu artrita şi cu o proastă funcţionare a inimii – îi venise vremea, aşa cum le va veni tuturor. Dar vestea despre moartea ei venea aşa de rapid, punînd vîrf la tot ce o afectase în ultima vreme. Aurelia fusese întotdeauna un stîlp al puterii, nu numai pentru ea, ci pentru toţi ai

ei. I se părea imposibil să-şi imagineze viaţa la Warratah fără ea.

– Cum a primit mama asta? Reuşise, în cele din urmă, să se elibereze din îmbrăţişarea surorii sale.

– Cu bărbia sus ca întotdeauna, răspunse Leanne. Dar cu siguranţă este distrusă. Aurelia însemna totul pentru ea.

– Crezi că te simţi bine, Claire? Matt stătea în holul luminat, cu privirea tulburată.

Ea încuviinţă.

– Mai bine te-ai întoarce, murmură ea. E-n regulă. Zîmbi slab şi îl sărută pe obraz. Şi-ţi mulţumesc pentru ziua de azi.

Matt o trase spre el şi o îmbrăţişă. Claire îi scoase pălăria şi-i şterse faţa de transpiraţie. Afară era cumplit de cald, dar temperatura crescuse şi în casă, unde începea deja să se simtă mirosul dulceag al morţii.

– S-a dus cineva după tata? întrebă ea.

Leanne încuviinţă.

– Am trimis un băiat. Se va întîlni cu noi la Warratah. Îi aruncă o privire, parcă ezitînd. Nu-mi pasă că avem taţi diferiţi, izbucni ea. Eşti sora mea şi regret că m-am purtat ca o ticăloasă!

Răsuflarea lui Claire fu ca un suspin cînd o îmbrăţişă.

– Te iubesc aşa de mult, spuse ea. Şi nu te îngrijora în privinţa fermei Jarrah. Mă gîndesc eu la o cale ca s-o poţi păstra.

Se priviră una pe cealaltă şi îşi zîmbiră. Legăturile erau puternice şi invincibile, în ciuda furtunoasei lor istorii – nimic nu putea schimba asta.

Camera de zi era aproape cufundată în întuneric, luminată doar de lumînările de pe polita şemineului. Umbrele dansau pe pereţi şi pe tavan, reflectîndu-se în pahare, şi pe obiectele de aramă, şi în lacrimile lui Ellie.

Îşi privi fetele intrînd în cameră şi văzu durerea din ochii lor.

– Am aşteptat să te întorci, Claire, murmură ea. Sînt aşa de bucuroasă că ai făcut-o.

Claire îşi sărută mama pe obrajii uzi de lacrimi.

– Să mergem acasă, spuse ea cu glasul sugrumat.

Avionul lui Angel ateriză la vremea cînd umbre lungi se furişau spre Warratah. Păsările se adunau, năpustindu-se în stoluri colorate la cuiburile lor, pe crengile copacilor, iar gingaşii canguri pitici ţîşneau din tufiş, ca să bea apă din bălţi. Warratah părea să somnoleze la capătul unei alte zile toride. Clădirile străluceau în ultimele rămăşiţe de lumină, iar roşul pămîntului din curte era atenuat de umbrele care se alungeau treptat.

La ieşirea din casă fură întîmpinaţi de aborigenii din Warratah şi de trei bărbaţi care participaseră la strîngerea taurilor. Cu o grijă solemnă, ei scoaseră din avion sicriul din lemn negeluit şi îl duseră în vechea casă. Moartea survenise atît de neaşteptat, că dulgherul din Jarrah nu avusese destul timp ca să-l finiseze, dar toţi ştiau că asta nu are însemnătate pentru Aurelia care nu pusese niciodată preţ pe asemenea fleacuri.

Vechea casă părea deja abandonată. Acoperişul ruginit cobora ca o pleoapă îngreunată de somn peste umbrele adînci ale verandei. Ferestrele erau prăfuite, vopseaua se cojea de pe pereţii de lemn. Dar trandafirii şi plantele agăţătoare încărcate de flori îi dădeau un aer de mulţumire, de energie reconfortantă, iar mirosul lor plutea peste tot şi toate. Jessie stătea în uşă, cu faţa mînjită cu argilă albă, pe care lacrimile trasaseră urme de-a lungul obrajilor.

Se trase înapoi cînd bărbaţii duseră coşciugul în holul mare şi îl lăsară pe o scîndură aşezată între două scaune.

– Pământul i-a cîntat, stăpînă, îi spuse ea, nefericită, lui Ellie. Jessie ştia. Cînta mie tot timpu' noaptea. Stăpîna lu' domnu' cîntă lui în cer.

Ellie o mîngîie uşor pe braţ, prea epuizată ca să vorbească. Desfăcu o legătură de lumînări şi se strădui să le aprindă. Acum trebuia să găsească puterea pentru lungul priveghi de noapte, pentru că Aurelia urma să fie înmormîntată a doua zi, devreme. Arşiţa din Teritorii nu le permitea o perioadă mai lungă pentru a o jeli, iar distanţele mari însemnau că vor fi puţini oaspeţi.

Observă că Leanne şi Claire îşi preluaseră îndatoririle. Jessie fusese trimisă să facă ceva de mîncare, iar celor care telefonau întruna li se răspundea imediat. Noutăţile circulau repede, aici, în imensul Never-Never, şi Aurelia era bine cunoscută şi admirată. Ellie legănă uşor braţul fracturat, se lăsă pe spate în fotoliu şi închise ochii. A o aduce pe Aurelia acasă însemna ultimul lucru pe care îl mai putea face vreodată pentru draga-i mătuşă şi ştia că doar aici era locul unde spiritul său s-ar putea odihni.

Casa era învăluită în întuneric ca-ntr-un linţoliu, licăririle lumînărilor făcînd să danseze umbre pe suprafeţele lăcuite. Lemnăria veche care trosnea şi scîrţîia, graba unui oposum pe acoperiş şi foşnetul slab al frunzişului copacilor de lîngă fereastră erau singurele mărturii ale prezenţei Teritoriului pe cînd cele trei femei aşteptau dimineaţa. Dar spiritul Aureliei rămînea puternic între pereţii aceia de lemn. Prezenţa ei se simţea în fiecare umbră, în fiecare colţ.

Fetele povesteau despre copilăria lor şi influenţa Aureliei. Ellie rememora bunătatea ei, energia şi capacitatea ei de adaptare. Vorbiră despre Jack şi chiar despre Kelly, căci papagalul însemnase o mare parte din Aurelia, la fel ca monoclul şi bocancii ei. Lacrimile secau pe

măsură ce tandrele amintiri urcau la suprafață. Pentru că ele ştiau că Aurelia le va fi alături întotdeauna.

– Sper că tata va reuşi să vină la timp, spuse Leanne cînd orologiul de pe polița căminului bătu ora trei.

– El va face tot posibilul, replică Ellie. Depinde de cît de departe de Jarrah se afla cînd a primit mesajul. Dar am trimis avionul după el, aşa că ar trebui să ajungă curînd.

Leanne mai turnă cafea din ceainicul pe care îl lăsase Jessie pe bufet şi le dădu cănile.

– A telefonat Matt, spuse ea cu o indiferență studiată. Îmi pare rău, am uitat să-ți spun. Va zbura mîine pînă aici ca să prezinte condoleanțe.

Ellie observă că fiica sa roşise. În ciuda tuturor lucrurilor teribile pe care le auzise în ultimele douăzeci şi patru de ore, Claire mai avea puterea să le depăşească – rezervîndu-şi forțele pentru acelea care aveau importanță.

– Presupun că ar trebui să vă povestesc cum şi de ce i-a fost lăsat Jarrah lui Claire, spuse ea după ce cafeaua începu să-şi facă efectul şi să-i alunge oboseala.

– Numai dacă te simți în stare s-o faci, zise Leanne, uitîndu-se la sora ei şi zîmbindu-i. Claire şi cu mine vom lămuri lucrurile astea în cele din urmă.

Ellie îşi privi ambele fiice cu dragoste. Era mîndră de stoicismul şi flexibilitatea gîndirii lor.

– Mă bucur că nu mai sînt resentimente între voi, murmură ea. În caz contrar, Charlie ar fi fost învingătorul.

Le văzu încruntîndu-se şi înțelese că era necesară o explicație.

– Mickey a fost distrus cînd mama i-a respins propunerea. Ştia că mai are doar puțin de trăit, dar nu dorea s-o pună pe mama în situația de a-l accepta din milă, aşa că nu spusese nimic. Cum Seamus murise, nu mai avea cui

să-i lase Jarrah. Se gîndise la Aurelia, dar ştia că ea şi Jack aveau alte planuri, aşa încît, atunci cînd a auzit că eu şi Charlie ne căsătorim, a hotărît să-l răsplătească pentru ceea ce încercase să facă pentru Seamus. Ellie oftă. Bietul Mickey! Îşi închipuia că găsise soluţia ideală.

– El i-a lăsat Jarrah lui Charlie? Leanne păli, uitîndu-se spre sora ei. Dar amîndoi au murit înainte să se nască Claire. Cum de nu l-ai moştenit tu?!

Ellie privi spre sicriul din penumbră.

– Devenind proprietarul fermei Jarrah, avea prilejul să se răzbune pe mine pentru a nu-l fi iubit, şi pe Aurelia fiindcă nu avusese niciodată încredere în el. El ştia că acea căsătorie a noastră va fi un fals. Ştia că va muri în urma rănii din război. Ar fi fost răzbunarea ultimă pentru toate ofensele şi durerile pe care şi le imaginase. Îşi privi fetele şi-şi dădu seama că nu le povestise ceea ce le dezvăluise Jack în ziua aceea, la spital.

Claire păli cînd Ellie termină de spus ce i se întîmplase lui Charlie în război.

– Adică nu era cu adevărat rău? întrebă ea cu o vagă speranţă.

Ellie îi zîmbi, ascunzîndu-şi adevăratele gînduri.

– Nu, scumpo. Nimeni nu este cu totul rău. El era doar confuz şi nefericit, şi a lovit fără să înţeleagă cu adevărat răul pe care îl va face această moştenire. Se uita la fiica sa, ştiind că o minciună inofensivă i-ar aduce o oarecare consolare.

– A făcut închisoare? Claire îşi muşcă buza, cu ochii plini de teamă.

Ellie clătină din cap.

– A murit într-o furtună de nisip undeva, în afara Teritoriului. Trupul său a fost găsit în cele din urmă şi identificat după Crucea Victoriei pe care au descoperit-o

în buzunar. Nu mai avea pe nimeni altcineva, aşa că am fost de acord să-l îngropăm la Jarrah.

Ellie tăcu o vreme, reamintindu-şi ceremonia simplă din liniştitul cimitir. Era o emoţionantă întoarcere acasă, dar nu bine-venită de data aceasta.

– Charlie scrisese un testament scurt după moartea lui Mickey şi, după ce trupul lui fusese identificat, avocatul a fost liber să dezvăluie conţinutul acelui testament. Ştiam deja că Mickey îi lăsase Jarrah lui Charlie, dar avocatul ne-a anunţat că Charlie încredinţa ferma copilului său încă nenăscut – ţie, Claire, cînd vei împlini douăzeci şi patru de ani. La rîndul tău, va trebui s-o laşi moştenire copiilor tăi, la moartea ta. Eu nu aveam niciun drept asupra fermei Jarrah, şi nici Aurelia. Era răzbunarea lui de pe urmă.

Claire scoase un oftat adînc:

– Oricum nu mai contează! Se întoarse spre Leanne şi o luă de mînă. Am să cer unui avocat să încerce să revoce această dispoziţie testamentară. Dacă nu poate, voi face eu însămi una prin care voi încredinţa toate acestea copiilor lui Leanne, în aceeaşi măsură ca şi alor mei. Leanne va administra Jarrah întreaga sa viaţă, pînă cînd acesta va trece la copiii din următoarea generaţie. Claire oftă, obosită. Asta în cazul în care vor exista şi dacă vor dori să fie legaţi de Jarrah. Trebuie să mă asigur că vor avea dreptul să aleagă.

– Faci tu asta pentru mine în pofida a tot ce ţi-am spus?

– Desigur! Eşti sora mea.

– Dar se poate aşa ceva? O licărire de speranţă apăruse în ochii lui Leanne. Eu credeam că testamentele sînt bătute în cuie.

– Legile se schimbă tot mereu, şi dacă acest testament poate fi revocat, nu văd niciun motiv pentru care

nu-l putem schimba. O cuprinse pe Leanne cu brațul pe după umăr și o îmbrățișă. În orice caz, noi nu ne vom mai certa niciodată.

Orologiul împodobit bătu ora cinci și primele dîre de lumină începeau să se strecoare printre faldurile draperiei. Lunga veghe se apropia de sfîrșit.

– Tata trebuie să se fi aflat mai departe decît presupuneam noi, murmură Leanne. Ar fi trebuit să ajungă pînă acum.

Ellie se uită la ceas, surprinsă de cît de repede trecuse timpul.

– Va fi aici, spuse ea cu convingere. El nu m-a dezamăgit niciodată.

Claire își frecă ochii și căscă:

– Nu știu cum poți fi așa de sigură, comentă ea. Tata ar fi putut să hotărască să continue drumul cu convoiul de camioane. A mai făcut-o și altă dată.

– Nu fără să mă anunțe, ripostă Ellie, curățînd resturile de la lumînări și aprinzînd o lumină slabă în cameră.

– Tu și tata ați avut o căsnicie fericită, nu-i așa? întrebă Leanne, care strîngea cești murdare și golea scrumiera. N-ați stat niciodată departe unul de celălalt pentru mai mult timp și totuși nu v-am auzit niciodată certîndu-vă – nu serios, în orice caz.

Ellie zîmbi și o căldură plăcută se răspîndi prin ea, gîndindu-se la anii petrecuți împreună și la viața pe care și-o făuriseră acolo, la Warratah.

– Am avut și noi neînțelegerile noastre, spuse ea, cu un surîs blînd. Cînd voi, fetelor, erați mici, ne certam serios, dar o făceam în șoaptă, în camerele noastre. Zîmbi amintirii. Aveam amîndoi un ținicnit simț al umorului și, mai devreme sau mai tîrziu, unul dintre noi spunea ceva prostesc și începeam să chicotim. După care totul se termi-

na şi ne împăcam. Ştia că se îmbujorase, îşi dădea seama după privirile pe care le schimbau fetele, dar nu se ruşina să le arate că era încă îndrăgostită.

– Nu ne-ai povestit niciodată cum aţi ajuns tu şi tata împreună, spuse Claire cu ochii strălucind de curiozitate. Sau de ce aţi ales această zi anume ca să vă căsătoriţi.

– Nu noi am ales-o, începu Ellie. Pur şi simplu aşa s-a întîmplat.

Furtuna venise din vest, urmată imediat de ploaie. Se repezise asupra curţii şi padocurilor, răpăind pe acoperişul ondulat, şi umflase rîurile. Copacii se aplecau sub violenţa vijeliei. Vitele se îngrămădeau, speriate, iar cîinii urlau în cuştile lor. Ellie şi Aurelia ştiau că în curînd aveau să vină necazurile.

– E tipic pentru Jack să-şi facă de lucru cu avionul cînd sînt atîtea treburi aici! strigă Aurelia prin răpăitul ploii pe acoperişul de tablă. Şi mi-aş fi dorit ca mama ta să nu-şi fi luat lumea în cap tocmai acum, cînd avem nevoie de fiecare pereche de mîini.

– Bravo! Jack e ocupat să facă bani, mai mulţi decît v-ar fi necesari amîndurora pentru toată viaţa. Nu s-ar putea spune că şi-a pierdut vremea învîrtindu-se de pomană, ripostă Ellie, strigînd. Cît despre mama... Îşi dorea să plece de luni întregi. Sarcina mea i-a umplut paharul, trebuie să recunosc. Şi povestea cu Joe, şi toate celelalte i-au fost de-ajuns. Nu pot s-o condamn.

– Te-ai fi putut gîndi că ar fi fost firesc să aştepte măcar pînă se năştea copilul, mormăi Aurelia.

Ellie încercă să ignore durerea şi zîmbi trist gîndindu-se la ultima lor despărţire. Totul se întîmplase aşa de repede, la cîteva zile după internarea lui Joe în spital. Alicia îşi făcuse bagajele, le spusese adio şi le părăsise

ca să ia primul vapor care pleca din Darwin. Ajunsese în Anglia şi probabil că era mult mai fericită.

– Mama nu şi-a prea iubit propriu-i copil. Mă îndoiesc că statutul de bunică ar fi schimbat-o prea mult.

Aurelia părea să înţeleagă suferinţa din vorbele lui Ellie, în ciuda felului spiritual de a prezenta lucrurile. Puse o mînă pe umărul ei.

– Cît mai ai pînă naşti? Arăţi de parcă ai fi ajuns la termen. Privi afară, la ploaie şi la cerul întunecat care anunţa că potopul nu se va opri curînd. Sper să o mai poţi ţine pînă cînd va ajunge doctorul aici. Mă gîndesc că, dacă va continua să plouă, niciun avion nu va reuşi să aterizeze.

Ellie se suci în scaun, încercînd să găsească poziţia care să-i atenueze durerea din spate. Se străduise să nu se gîndească la venirea copilului şi la misterele naşterii. Dar îi era greu să ignore ceva care o lovea şi se mişca, făcînd chiar şi cea mai simplă treabă dificil de dus la capăt. Mîngîie protector movilita de sub salopetă.

– Ne descurcăm noi! murmură ea.

Privi prin fereastră spre padocurile mustind de apă şi acoperişurile pe care curgeau şiroaiele. Ellie nu-şi închipuise că ar putea simţi atîta dragoste pentru fiinţa aceea micuţă care creştea înăuntrul ei. Pentru că nu o dorise, nefiind rodul unei iubiri. Şi totuşi, pe măsură ce lunile treceau şi momentul naşterii se apropia, se surprindea cîntîndu-i, mîngîind-o s-o liniştească atunci cînd se agita. Cît timp se aveau una pe alta, vor supravieţui bîrfelor. Viaţa la Warratah avea să fie frumoasă pentru mica făptură – va avea ea grijă de asta. Măcar de-ar fi şi Joe aici, gîndi ea cu tristeţe. Măcar dacă şi-ar aminti ce se întîmplase de ajunsese în acest impas. Nu primise niciun cuvînt de la el, nicio scrisoare sau măcar un telefon, din ziua aceea teribilă de la spital. Doctorul O'Neil o ţinea

la curent cu progresele pe care le făcea, dar nu pomenea de posibilitatea de a vorbi cu el. De a-i vedea chipul iubit şi de a-i auzi vocea. De a avea prilejul să-i explice că, în ciuda a tot ce se întîmplase, ea îl iubea – întotdeauna îl iubise. Disperarea devenise aproape de nesuportat. O ura Joe atît de mult? O dispreţuia chiar într-atît încît să-i întoarcă spatele pentru totdeauna? Oftă. Viaţa poate fi uneori afurisit de nedreaptă, gîndi ea. Aşa de blestemat de complicată.

Aurelia parcă i-ar fi citit gîndurile.

– Va fi externat curînd, spuse ea sec. Ce-ai să faci dacă vine aici?

– Îi urez bun venit, ripostă Ellie, spirituală. Şi sper să rămînem cel puţin prieteni. Nimic nu mi se pare mai rău decît să fim ca doi străini. Urăsc gîndul că m-ar goni din viaţa lui. Urăsc tăcerea dintre noi.

Jacky Jack apăru lipăind prin noroi, cu pana de cocoş de la pălărie atîrnîndu-i udă peste faţă. Ajuns la uşă, ţipă prin bubuitul ploii:

– Rîul urcă spre mal, stăpînă! Ar trebui să scoatem vacile afară din padocul principal înainte să le înece.

Aurelia îşi înşfăcă pălăria şi haina lungă impermeabilă de călărie. Ellie se grăbi să-şi ia şi ea îmbrăcămintea de ploaie, chinuindu-se să-şi încheie nasturii peste pîntecul umflat.

– Tu rămîi aici! îi ordonă Aurelia. Sarcina e prea avansată ca să călăreşti de data asta, mai ales dacă rîul se revarsă peste maluri.

Ellie continuă să se lupte cu nasturii.

– Ai nevoie de fiecare mînă de ajutor, îţi aminteşti?! Bebeluşul mai are două săptămîni pînă să se nască. O să fiu bine!

Wang Lee apăru în cadrul uşii, cu Fu Man Chu la picior ca de obicei.

– Rămîi în casă, don'şoară Ellie. Copilaşul vine cînd tu pe cal şi necaz mare pentru voi.

– Ar trebui să încetezi să mai asculţi pe la uşi, spuse Ellie, mult mai aspru decît intenţionase.

– Tu încă foarte nepoliticoasă, rosti mustrător micuţul bătrîn, îndesîndu-şi braţele în mînecile largi ale tunicii. Wang Lee nu place pe tine astăzi.

Ellie îl îmbrăţişă repede în semn de pocăinţă. El era slab şi stafidit, şi la fel de bătrîn ca şi dealurile, şi era conştientă că, atunci cînd va muri, va lăsa în urma sa un gol pe care nu-l va putea umple nimeni altcineva. Puse capăt protestelor, luîndu-şi pălăria şi ieşind pe uşă. Coborî greoi treptele verandei, plescăind cu grijă prin noroi şi probabil că arăta ridicol, dar se simţea bine, făcînd din nou ceva folositor.

Erau cincisprezece cu toţii, inclusiv tinerii văcari. Unii dintre bărbaţi se întorseseră din război şi veniseră direct la Warratah să-şi preia vechile slujbe, dar alţii nu s-au mai întors niciodată şi în fiecare clipă bărbaţii şi femeile le vor resimţi absenţa, ca o dureroasă aducere-aminte a blestematului război. Padocul de pe culme avea două mii de acri pătraţi, care se întindeau de dincolo de Six Mile Creek. Era un loc bun de păscut şi, pentru că timpul umed se prelungise, lăsaseră taurii să se mai îngraşe. Acum, vitele frămîntau noroiul cu copitele, călcînd apăsat pămîntul transformat în mlaştină, încercînd să se adăpostească unul lîngă altul. Vizibilitatea era redusă din pricina ploii care cădea fără încetare ca o cortină cenuşie.

Rîul creştea rapid, trecînd peste şanţul ce înconjura păşunile, sărind peste stăvilarul ce fusese construit ca să păstreze apa în timpul secetei şi rostogolindu-se în cele din urmă în lacul Six Mile şi mai departe, împrăştiindu-se peste cîmpuri, formînd insule de iarbă mustind de apă.

– Înconjurați-le din părți și mînați-le dincolo de rîu înainte ca apa să iasă din matcă! țipă Aurelia. Apoi le ducem înapoi, pe creasta de la Blackman. Plesni din bici și cîinii alergară să-și facă treaba.

Ellie șfichiui și ea din bici și dădu pinteni calului. Mișcarea calului în galop era chinuitor de neplăcută și fu nevoită să se ridice în scări. Aurelia avusese dreptate, recunoscu în sinea sa – sarcina era prea avansată ca să se bage într-o treabă ca asta –, dar era prea tîrziu să mai dea înapoi.

Taurii mugeau și încercau să scape de cîinii care-i fugăreau și de văcari. Cînd își dădură seama că nu exista altă alternativă, se supuseră în silă și, mînați stăruitor, începură să treacă rîul prin partea cea mai îngustă a apei.

Ellie rămăsese departe de mal, gonind cele mai încăpățînate animale, în vreme ce ploaia îi șiroia de pe pălărie, în jos pe guler, iar mîinile începură să-i alunece pe hățuri. Copilul se agita fără încetare înăuntrul ei, lovind puternic, parcă plîngîndu-se de o asemenea purtare față de un bebeluș nenăscut. Se străduí să ignore durerea puternică din spate care începuse să șerpuiască spre partea de jos a abdomenului. Picioarele o dureau continuu, de atîta proptit în scări. Era evident că o lasă puterile. Zdruncinăturile și lipsa de antrenament își luau revanșa după atîtea săptămîni de odihnă forțată, dar era hotărîtă să-și facă treaba pînă la capăt.

Urmări vitele împrăștiate prin torent. Apa ajungea pînă aproape de burta calului său, care fornăia și necheza, rotind ochii.

– Haide, ticălosule, mișcă-te! țipă Ellie. E doar o blestemată de apă!

Se străduí să-l mîne, ridicată în scări, în timp ce apa îi trecuse de cizme și se zvîrcolea peste pulpele ei îndurerate. Ploaia devenise atît de înverșunată, că abia putea

auzi mugetul juncanilor care înotau pe lîngă ea, cu cîinii fugărindu-i din urmă, muşcîndu-i de urechi, ca să-i oblige să se mişte mai departe.

Ellie se sprijini în călcîie cînd calul ajunse în cele din urmă pe partea cealaltă. Îl îndemnă să urce panta, strigînd ca să-l încurajeze, schimbîndu-şi greutatea pe spatele lui, în efortul de a-l face să urce. Animalul aluneca, se proptea, scuturînd din cap. Ellie se agăţase de spatele lui, cu muşchii tremurînd din pricina efortului de a rămîne pe mal. Apa o pătrunsese pînă la piele şi dîrdîia aşa de rău că abia mai putea ţine frîul, în vreme ce calul de sub ea se străduia, luptînd la rîndul său să iasă din apă şi din noroi. Apoi, cu o zvîcnire puternică, animalul îşi încordă grumazul şi picioarele, reuşind o relativă salvare, pe malul înierbat.

Ellie rămase pe loc o vreme ca să-şi recapete răsuflarea, lăsînd şi calul să-şi tragă sufletul. Inelul de durere mai slăbise şi copilaşul încetase, în cele din urmă, să se mai zvîrcolească, dar acum ea transpira, în pofida ploii reci şi a hainelor îmbibate de apă. Asta din cauză că nu găsise altceva mai bun de făcut, gîndi ea ţîfnoasă, dar era mai bine decît să stea în casă, îngrăşîndu-se şi lenevind.

– Te simţi bine? întrebă Aurelia, apărînd din întuneric.

– Perfect, răspunse ea. Hai să scoatem animalele astea de aici.

Tăuraşii se înşirau înaintea lor, mînaţi spre păşunile mai înalte, iar cînd începu să se lase noaptea, femeile şi bărbaţii obosiţi se îndreptară spre casă. Juncanii erau salvaţi, dar, dacă ploaia continua, vor avea alte turme de vaci şi viţei nou-născuţi de mutat, mai departe, în nord, pe păşunile de pe deal.

Ellie era istovită, dar făcea tot posibilul să nu observe Aurelia. Scoţînd hainele ude şi cizmele pline de noroi, se înfăşurase repede într-un prosop cald şi un

pulover vechi, apoi vîrîse picioarele într-un lighean cu apă fierbinte adus de Wang Lee din bucătărie. O ceaşcă de ceai tare şi dulce, cu un strop de whisky, le făcu pe amîndouă să se simtă bine şi acum Ellie şedea înfofolită într-un colţ al bătrînei canapele, privind prin fereastră ploaia de afară.

Zgomotul unui motor de maşină străpunse răpăitul ploii şi ele ieşiră afară, scrutînd întunericul.

– Cine dracu' o fi? se întrebă furioasă Aurelia, înşfăcînd în grabă o haină. Ce timp nenorocit pentru vizite!

Maşina se opri, poticnindu-se în noroi. Ştergătoarele se străduiau din greu să îndepărteze torentul de apă şiroind pe parbriz şi prelata întinsă peste partea din spate a camionetei se lăsase în jos din cauza unui lac miniatural care se formase acolo. Portiera scrîşni, văitîndu-se din balamale şi oaspetele lor coborî.

– Părintele Reilly? Ellie se înfăşură mai strîns în pătură cînd fiorul de gheaţă al unei negre presimţiri o făcu să tremure. Ce s-a întîmplat? întrebă ea cu glas ascuţit.

Bărbatul urcă treptele, cu marginile sutanei îmbibate de apă şi noroi atîrnîndu-i în jurul gleznelor.

– Cred că ploaia a aşteptat să vin eu la Warratah, spuse el în irlandeza sa cîntată. E tare afurisită, pentru bătrînii artritici.

Ellie îi scutură mîna fără vlagă. Dacă erau veşti rele, atunci ea dorea să le audă, nu să asculte vorbe politicoase. Imediat sesiză bufnitura portierei unei alte maşini. Plescăitul altcuiva alergînd prin noroi şi ploaie, către verandă. Bubuitul unor paşi pe trepte.

– Presupun că pot să intru şi eu. Vocea profundă din spatele uşii le făcu să se întoarcă.

– Tată! exclamară fetele la unison, grăbindu-se să-l salute.

– Bună ziua, dragule, spuse Ellie cînd le lăsă pe fete şi veni spre ea. Ştiam că vei ajunge la timp.

El o sărută pe obraz şi se aşeză pe braţul fotoliului.

– Mi-a părut cu adevărat rău cînd am auzit de Aurelia, spuse el blînd. Era o adevărată doamnă.

– Mama tocmai ne povestea cum aţi ajuns voi doi împreună, spuse Claire, cu o timiditate pe care Ellie o găsi emoţionantă şi neobişnuită.

Ellie se uită la el. Acum avea şuviţe cărunte în părul negru şi liniile de la colţurile gurii şi ochilor, ca firele pînzei unui păianjen, se adînciseră, dar încă mai era cel mai chipeş bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

– Au aflat întreaga poveste, răspunse ea întrebării din ochii lui. Tocmai le povesteam cum m-ai făcut să mă entuziasmez în seara aceea ploioasă şi întunecată.

El se aşeză în fotoliu, strîngînd-o lîngă sine.

– Atunci e mai bine să termini. Aureliei i-au plăcut întotdeauna finalurile fericite.

Ellie îi zîmbi.

– Îmi amintesc aşa de bine cum arătai în seara aceea! spuse ea. Erai cu capul descoperit şi cu părul ud, lipit de ţeastă. Îşi plimbă un deget peste barba lui ţepoasă. Aveai aceeaşi umbră „de ora şase", dar atunci sublinia cît erai de palid, cît de bolnav...

– Te-am întrebat dacă poţi ierta un asemenea idiot ticălos! spuse Joe blînd. Ai venit spre mine ca în transă şi mi-ai privit chipul. Trebuie să fi văzut cît de mult te iubeam, fiindcă mi-ai răspuns că ai vrea.

Rămaseră tăcuţi, privind unul în ochii celuilalt şi amintindu-şi. Buzele lui le căutaseră pe ale sale şi se sărutaseră. Gustîndu-şi unul altuia dulceaţa pe care nu o uitaseră de-a lungul anilor, ei simţiră puterea iubirii lor

în acea undă electrizantă ce îi străbătu. Lui Ellie i se păru că putea auzi cîntecul speranței care îl ținuse în viață ca să se poate întoarce la ea. Așteptase atît de mult clipa aceea, încît acum, cînd sosise, își dorea să nu mai plece niciodată.

Chicotelile îi smulseră din tăcutele lor amintiri și amîndoi roșiră, dîndu-și seama că fiicele lor găseau toate acestea mai degrabă amuzante.

– Totul s-a dus la dracu-n praznic și s-a făcut praf după aceea, spuse Ellie, netezindu-și fusta șifonată. Durerea a venit, fără niciun avertisment. Fierbinte, rapidă și la fel de ascuțită ca șfichiuitul unui bici.

Ellie suspină și se îndepărtă de el, îndoindu-se de durere și ținîndu-și cu brațele pîntecul umflat. Durerea era continuă. O încercuia, o prindea și își croia drum cu o hotărîre sălbatică.

– Ellie? Ellie, ce se întîmplă? strigă Joe. Căzuse în genunchi în fața ei, căutîndu-i mîinile.

– Vine copilul, spuse ea printre dinții încleștați. O străbătu un alt val de durere, mai puternic decît ultimul, și Ellie se sprijini de împletitura verandei, începînd să geamă, cu transpirația șiroindu-i pe față. Cheam-o pe Aurelia, icni ea.

– Nu pînă nu-mi spui că te măriți cu mine! zise el repezit.

Durerea o mai lăsase și ea gîfîia.

– Asta nu este chiar cererea în căsătorie pe care mi-o imaginam! spuse ea în pragul unei crize de isterie. Ești sigur de asta? Mă gîndeam că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Ca să nu mai vorbim de copil.

– Jack și doctorul mi-au explicat totul și după ce mi-am recăpătat memoria, mi-am dat seama ce ticălos am fost. Știam că nu m-ai fi putut trăda și te iubesc prea

mult ca să te las să treci singură prin asta. Nu are nicio importanță ce s-a întîmplat înainte. Avem tot restul zilelor noastre să trăim împreună. Nu am niciun viitor fără tine! Îi luă mîinile într-ale sale, îngenuncheat dinaintea ei. Ellie, vrei să te căsătorești cu mine? Vrei, te rog, să îți petreci viața alături de bărbatul ăsta prost care te iubește mai mult decît ar fi vreodată posibil?

Încă o durere, mai puternică decît ultima, începu s-o cuprindă. Era entuziasmată și emoționată, dar peste toate se afla chinul nașterii.

– Da! răspunse ea printre lacrimi de bucurie și durere. Da! Da! Da! Acum grăbește-te și ad-o pe Aurelia!

El o sărută pe obraz înainte să dea buzna prin ușa-paravan, strigîndu-i mătușa. Peste cîteva momente, Ellie era dusă în dormitor și așezată confortabil între perne, pe salteaua de piele. Joe o luase de mînă și ea îl apucase strîns, înfigîndu-și unghiile cînd o apuca durerea, rostogolindu-se sălbatic prin trupul ei pînă la punctul culminant.

– Am adus preotul, așa că am putea s-o facem acum, insistă Joe. Trebuie să-i dăm un nume copilului nostru.

Ellie îl privi cu ochi tulburi cînd durerea mai slăbi.

– *Acum?* suspină ea. Sînt pe cale să nasc și tu vrei să ne căsătorim *acum?*

Mîna lui i le strîngea pe ale ei.

– Acest copil va fi al nostru, spuse el categoric. Dacă e să devin tată astăzi, atunci vreau să mă căsătoresc cu mama copilului nostru. Îi dădu la o parte părul ud de pe frunte. Mă iubești, Ellie? Ai încredere în mine că-ți voi purta de grijă, ție și acestui micuț, și că voi iubi copilul nostru fără nicio rezervă?

– Sigur că am! șopti ea în răgazul dintre două contracții. Apoi ridicolul situației o făcu să chicotească. Dar nu este chiar nunta pe care am plănuit-o în toți acești

ani. Îmi doream rochie albă şi flori, biserică şi un voal minunat – nu o pătură veche cu miros de cal, un pulover străvechi şi atît de multă durere, gata să izbucnească în orice clipă.

Se ivi şi preotul, condus de Aurelia, cu Biblia deschisă în mînă.

– Cred că va trebui să fiu foarte scurt! spuse el roşind. Se pare că nou-venitul e cam grăbit.

– Dă-i drumu' atunci! mormăi Ellie, respirînd greu şi gîfîind, şi încercînd să-şi găsească o poziţie confortabilă pe pat, ca să-şi mai uşureze noul val de durere.

Era cea mai ciudată ceremonie de nuntă la care asistaseră vreodată. De o parte a patului, Aurelia şi Wang Lee se uitau, Joe o ţinea de mînă pe Ellie de cealaltă parte, în timp ce ea se chinuia să nască. Părintele Reilly nu-şi ridică ochii din Biblie cînd Joe îi puse pe deget inelul de aur şi ea ţipă, în chinurile naşterii care începuse.

– Vă declar soţ şi soţie! spuse părintele Reilly. Era evident disperat să iasă din cameră şi parcursese deja jumătate din drumul spre uşă. Poţi să săruţi mireasa!

Ellie îl apucă strîns de mînă pe Joe.

– Asta mai poate aştepta, spuse ea printre gemete. Copilul nu mai poate. Vine! Acum!

Aurelia şi Wang Lee îşi preluară îndatoririle. Joe fu izgonit din cameră şi Aurelia se grăbi să se ocupe de nou-născut. După cîteva minute înfăşură strîns într-o pătură albă micuţul care ţipa şi îl cuibări la pieptul său. O privi pe Ellie cu un zîmbet larg, de parcă ea dusese tot greul.

– Bun lucru să ai o practică îndelungată cu fătatul viţeilor, declară ea.

Ellie luă mica boccea în braţe, în timp ce Joe intră ca o furtună în cameră. Lacrimile îi înţepau ochii lui Ellie

cînd privi fărîma de viață al cărei păr era pufos şi auriu ca o aripă de înger şi a cărei poftă de viață se auzise, probabil, foarte, foarte departe! Simți brațul lui Joe în jurul umerilor, sărutul lui ca atingerea unui fluture pe obraz şi cînd privi în ochii săi de smarald văzu dragostea şi încîntarea pe care le aşteptase în atîția ani de chin.

– Avem o fiică, şopti ea.

Epilog

În pofida distanțelor, participarea la funeraliile Aureliei a fost impresionantă. Oamenii veniseră de la fermele lor izolate ca să aducă un ultim omagiu femeii care devenise o legendă în Teritorii. O femeie care dovedise un imens curaj şi dîrzenie, o femeie care supraviețuise unora dintre cei mai cumpliți ani, dar care nu-şi pierduse niciodată simțul dreptății sau pe cel al umorului.

Arşița pîlpîia peste micul cimitir cînd sicriul fu coborît în mănosul pămînt roşu de la Warratah. Aurelia avea să se odihnească lîngă iubitul său Jack, dar Ellie avea puternica senzație că ei erau deja împreună. O briză caldă făcea să clincăne clopoțeii mici care marcau ultimul loc de odihnă al lui Wang Lee, reamintindu-le că spiritul celui care îi iubise continua să trăiască în îndepărtatul ținut din nordul Queensland-ului.

Ellie stătea lîngă Joe, cu mîna într-a lui, luîndu-şi puterea de la el aşa cum făcuse întotdeauna. Privi spre fiicele sale şi simți căldura împlinirilor. Claire dovedise o mare tărie de caracter în acele puține ore şi ştia că întîia sa născută nu va lăsa umbra începuturilor să-i întunece viitorul. Pentru că alături de ea se afla Matt Derwent, cu părul lui zbîrlit, puternic şi hotărît – un bărbat

din Teritoriu – un bărbat ca Joe. Ei îşi vor realiza planul de a crea un serviciu de asistenţă veterinară aerian, deoarece Claire înţelesese, în cele din urmă, că acesta era locul căruia îi aparţinea. Leanne se lăsase în grija lui Angel care îi înconjura umerii cu braţul, evident îndrăgostită şi mulţumită acum, cînd ea şi focosul ei soţ reuşiseră să aplaneze neînţelegerile dintre ei. Ea va fi foarte prinsă de planurile în legătură cu Jarrah, iar pe Angel îl va ţine ocupat istovitoarea-i profesie. Dar Ellie avea sentimentul că Angel era făcut dintr-un material mult mai bun decît apreciase ea cîndva. Poate că aprecia o femeie atrăgătoare, dar o va asigura pe Leanne că nu va merge mai departe de atît şi nu va face nimic care să dăuneze relaţiei lor. Zîmbi în sinea sa în pofida solemnităţii momentului. Aurelia ar fi fost de acord cu ambele perechi. În sufletul său, era la fel de romantică precum biata Lila de la Threeways!

Se uită spre Joe şi ochii li se întîlniră. Fantomele plecaseră şi, la fel ca în Teritorii după ploaie, viaţa îşi relua cursul. Acolo venise vara şi florile sălbatice acopereau păşunile cu covorul strălucirii lor multicolore. Anotimpurile vor veni şi vor trece, iar Warratah şi Jarrah vor înflori. Toate vor fi minunate în lumea ei, căci o va avea întotdeauna alături pe Aurelia – călăuza ei pentru totdeauna.

Ceremonia se sfîrşi şi, în vreme ce ceilalţi se îndreptau spre casă pentru micul dejun, Ellie îl îndemnă pe Joe să-i însoţească:

– Simt nevoia să rămîn singură cîteva clipe, dragule, spuse ea.

El o înţelese, ca de fiecare dată, şi ţinîndu-şi fiicele cu cîte un braţ, porniră spre casă.

Ellie privi ferma Warratah, de jur împrejur, rememorînd puterea şi curajul Aureliei. Apoi se aşeză pe o bancă aproape îngropată în iarba care năpădise tufişul şi se gîndi

la mormîntul de la Jarrah. Joe hotărîse în privința epitafului şi, deşi putea să pară enigmatic pentru cel care nu cunoştea povestea, era singurul potrivit pentru un bărbat care fusese întotdeauna în dezacord cu lumea.

Era foarte cald şi linişte cu toți greierii din iarba înaltă şi ea îşi dădu seama că la fel fusese şi ziua în care Joe o luase prin surprindere cu planurile pentru noua lor casă. Fusese plecat într-una din misterioasele lui călătorii, dar îl aştepta să se întoarcă curînd. Ştia că lucra la planurile pentru propria lor căsuță pe pămîntul de la Warratah, dar refuzase să-i spună unde va fi construită sau să o întrebe ce i-ar plăcea. Însă ea bănuia că singurul loc perfect pentru ei ar fi cel de lîngă rîu, unde îşi petrecuseră ultima lor noapte împreună înainte ca el să o părăsească şi să plece la război.

Se întoarse cînd auzi mersul greoi al unui cal care se apropia.

Joe călarea pe bătrînul cal de povară pe care Aurelia îl păstra pentru plug. Uriaşul înainta agale şi chişițele lui împodobite cu pene albe contrastau cu roşul pămîntului. Coama lui albă şi coada fuseseră bine țesălate şi petele albe şi cafenii se vedeau clar în lumina blîndă a soarelui după-amiezii. Nu avea nici şa, nici pătură – numai o şuviță subțire de piele drept frîu. Joe aduse blajinul uriaş lîngă bancă şi se uită la ea cu minunații săi ochi verzi. Apoi se aplecă să o ia pe fiica lor. Ellie îi dădu copilul şi îl apucă strîns de mîna întinsă spre ea. Nu aveau nevoie de cuvinte – îşi citeau gîndurile dintr-o simplă privire. Liniştită, ea puse piciorul pe cizma lui şi urcă fără efort în spate, pe crupa calului.

Joe îi dădu să țină fetița şi îi cuprinse mijlocul cu brațul liber.

– Să mergem acasă, spuse el blînd.

Ellie îşi lipi obrazul de umărul lui şi astfel călăriră agale, spre curcubeul ce se arcuia deasupra necuprinsei întinderi care era Warratah.

Ellie zîmbea cînd părăsiră cimitirul. Curcubeul era încă acolo!...

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Tamara McKinley, cunoscuta scriitoare engleză de origine australiană, continuă seria romanelor de succes, scrise în stilul celebrului „Pasărea spin", cu care şi-a încîntat cititorii din Statele Unite, Marea Britanie, Germania, Olanda şi multe alte țări.

În cartea de față, întîmplări din trecut tensionează la maximum relațiile dintre membrii clanului Warratah.

O mamă aventurieră îşi abandonează fiica şi soțul, lasîndu-i în voia soartei, un copil se naşte în urma unui viol şi doi frați gemeni se luptă pe viață şi pe moarte pentru aceeaşi femeie. Sînt conflicte ce se derulează pe parcursul a două generații. Iar cînd mezina Claire se află pe punctul de a se înstrăina complet de cei apropiați, mama sa Ellie consideră că a sosit momentul împăcării.

Dar aceasta presupune ca ea să-şi înfrunte propriile temeri şi să dezvăluie unele secrete ale familiei, ce au fost străjuite pînă atunci cu şapte lacăte.

Singura sa speranță este ca cei implicați să fie destul de puternici pentru a face față „furtunii" ce se apropie...

O poveste răscolitoare despre întîmplări nefericite ce pot fi depăşite prin tărie de caracter şi înțelegere a situațiilor, prezentată într-un stil inconfundabil care, cu siguranță, va cuceri inimile cititorilor.

EDITURA LIDER

ISBN (10) 973-629-113-8
ISBN (13) 978-973-629-113-5

5 948390 003919

Lei noi 29,9 (26,91 + 2,46 TVA + 0,53 T.L.)